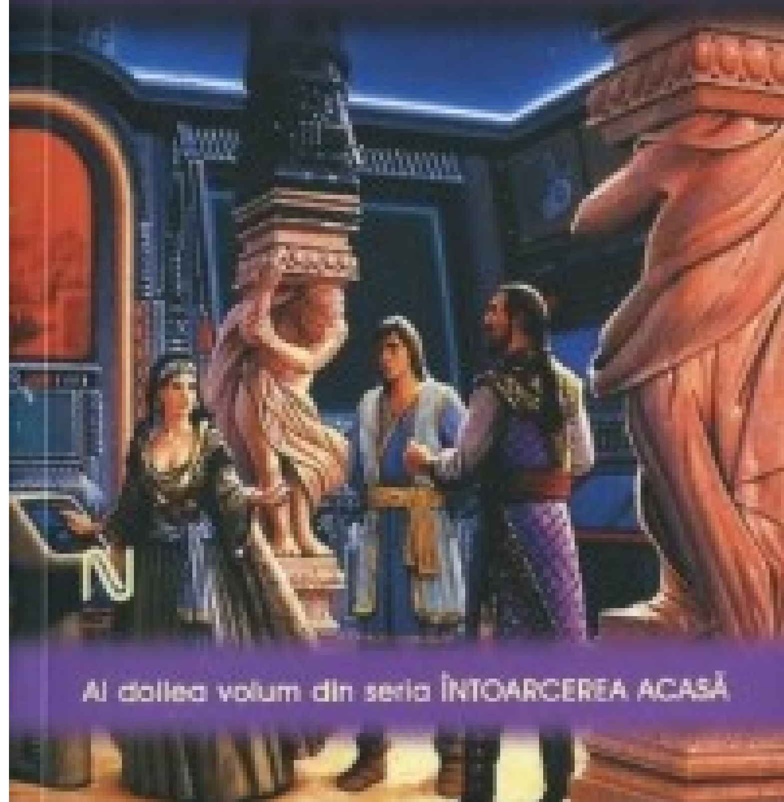
orson scott card

chemarea pământului

Orson Scott Card
Chemarea Pământului

Volumul - 1 -
Seria Nautilus SF

Traducere: Roxana Brînceanu
Editura Nemira Publishing House, 2010

Orson Scott Card
Homecoming 02 - The Call of Earth
Tor Books, 1992

Versiune ebook: [0.9] hunyade
[1.0] r3my

ORSON SCOTT CARD s-a născut la 24 august 1951, în Richland, Washington. Descinde din primii mormoni americani şi a fost misionar în Brazilia pentru Biserica lui Isus Cristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă. Şi-a început cariera literară ca poet, apoi a fost atras de dramaturgie şi a adaptat opere literare pentru teatrul radiofonic, după care a scris piese originale. După ce şi-a înfiinţat propria companie teatrală, Card a lucrat în postul de corector, apoi de redactor la editura BYU Press. A devenit scriitor liber-profesionist după ce a semnat primele contracte pentru două romane SF. *Jocul lui Ender* şi continuarea sa, *Vorbitor în numele morţilor*, au primit premiile Hugo şi Nebula, Card fiind astfel singurul câştigător al celor mai importante premii SF, în doi ani consecutivi. De asemenea, a obţinut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor în 1978. Dintre lucrările sale amintim: *Jocul lui Ender* (premiile Nebula, 1985, Hugo şi SF Chronicle în 1986), „*Hatrack River*” (Premiul World Fantasy, 1987), *Vorbitor în numele morţilor* (premiile Nebula, 1986, Hugo, Locus şi SF Chronicle în 1987 şi Kurd Laßwitz, Germania, 1989), „*Eye for Eye*” (premiile Hugo, 1988 şi Seiun, Japonia, 1989), *Seventh Son* (premiile Mythopoeic Society şi Locus în 1988 şi Ditmar, Australia, 1989); *Red Prophet* (Premiul Locus, 1989), „Lost Boys” (Premiul Locus, 1990), *How to Write Science Fiction and Fantasy* (Premiul Hugo, 1991), *Maps in a Mirror: The Short Fiction of Orson Scott Card* (Premiul Locus, 1991), „Jocul lui Ender” (Premiul Ignotus, Spania, 1994), *Alvin Journeyman* (Premiul Locus, 1996), *Patwatch: The Redemption of Christopher Columbus* (Premiul Geffen, Israel, 1999); *The Chronicles of Alvin Maker* (Premiul Imaginaire, Franţa, 2000), *Umbra lui Ender* (Premiul Geffen, Israel, 2001). În prezent, Card lucrează la scenariul unui film inspirat de Jocul lui Ender.

orson scott card

chemarea pământului

Traducere din limba engleză
ROXANA BRÎNCEANU

NEMIRA

Coperta colecţiei: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: Keith PARKINSON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CARD, ORSON SCOTT
Chemarea Pământului / Orson Scott Card; trad.: Roxana Brînceanu. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-8134-73-4

I. Brînceanu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31 =135.1

Orson Scott Card
THE CALL OF EARTH

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

ISBN 978-606-8134-73-4

La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Lui Dave Dollahite
Învăţător şi visător
Soţ şi tată
Prieten şi concetăţean

Mulţumiri

Datorez mulţumiri celor mulţi care mi-au uşurat misiunea de a duce la bun sfârşit această carte. Clark şi Kathy Kidd mi-au oferit un refugiu pe parcursul ultimei săptămâni de scriere a acestui roman; jumătate din el a luat naştere sub acoperişul lor şi în plăcuta lor companie.

Viaţa unui autor poate uşor aluneca într-o trândăvie nedisciplinată; corpul meu a fost mult timp oglinda indolenţei fizice asociate unei cariere epuizante mental. Cartea de faţă datorează mult faptului că pe parcursul scrierii ei mi-am retrezit trupul la viaţă. Le mulţumesc lui Clark Kidd şi lui Scott Allen pentru că au transpirat alături de mine în timp ce torturam o bicicletă nouă pe drumurile şi traseele pentru ciclişti din nordul Virginiei şi pe străzile şi plajele din North Myrtle Reach.

Câţiva cititori m-au ajutat să armonizez acest volum cu predecesorul lui, citind bucăţi de manuscris pe măsură ce ieşeau din imprimantă, în special Kathy Kidd şi Russell Card. Redactorul seriei prezente este Beth Meacham, editor fiind Tom Doherty. Nu din întâmplare am realizat pentru ei cea mai bună lucrare de până acum din viaţa mea. Iar agentul meu, Barbara Bova, mi-a fost un sprijin constant şi un sfătuitor înţelept în cursul unei perioade tulburi.

Romanul se presupunea a fi unul uşor, dar nu s-a dovedit astfel. Moozh a complicat totul, însă a făcut ca întregul efort să merite. În cursul îndelungii lupte de a-l face pe general să se potrivească în restul povestirii îmi închipui că abia dacă am fost o persoană tolerabilă, totuşi soţia mea, Kristine, şi copiii noştri Geoffrey, Emily şi Charlie Ben au dorit să mă ţină în preajma lor. Bucuria vieţii mele este să-i

descopăr întotdeauna în jur când ies la suprafaţă din adâncurile muncii. Şi, ca de fiecare dată, Kristine a fost pentru mine primul şi cel mai bun cititor şi redactor, analizându-mi lucrarea cu un ochi ager şi demn de încredere, apoi spunându-mi ce anume din text pot păstra sau modifica după nevoie.

Diminutive

Majoritatea numelor au diminutive sau forme familiare. De exemplu, rudele lui Gaballufix, prietenii apropiaţi, soţia actuală şi fostele soţii îi pot spune Gabya. Alte diminutive sunt prezentate mai jos. (în plus, pentru că aceste nume sunt atât de neobişnuite, numele personajelor femei sunt scrise cu caractere italice):

Dhelembuvex-Dhel
Dol-Dolya,
Drotik-Dorya
Eiadh-Edbya
Elemak-Elya
Hosni-Hosya
Hushidh-Shuya
Issib-Issya
Kokor-Koya
Luet-Lutya
Mebbekew-Meb
Nafai-Nyef
Obring-Briya
Rasa
Rashgallivak-Rash
Roptat-Rop
Sevet-Sevya
Shedemei-Shedya
Truzhnisha-Truzhya

Vas-Vasya
Volemak-Volya
Wetchik
Zdorab-Zodya

Ghid pentru pronunţarea numelor

Atunci când citiţi această poveste pentru dumneavoastră în linişte nu prea contează dacă pronunţaţi numele personajelor în mod corect. Dar pentru cei interesaţi, iată câteva informaţii privind pronunţarea acestor nume.

Regulile formării vocalelor în limba vorbită în Basilica cer ca în majoritatea substantivelor, inclusiv numele proprii, cel puţin una dintre vocale să fie pronunţată cu un y la început. La nume poate fi vorba despre oricare dintre vocale şi sunt permise schimbări în funcţie de preferinţele celui care vorbeşte. Astfel numele lui Gaballufix poate fi pronunţat *Gyah*-BAH-loo-fix sau Gah-BAH-*lyoo*-fix; întâmplător Gaballufix însuşi preferă să-l pronunţe Gah-BAH-*lyoo*-fix, şi desigur majoritatea oamenilor urmează acest obicei.

Dhelembuvex [thel-EM-byoo-vex]
Dol [DYOHL]
Drotik [DROHT-yik]
Eiadh [AY-yahth]
Elemak [EL-yeh-mahk]
Hosni [HYOZ-nee]
HushM [HYOO-sheeth]
Issib [IS-yib]
Kokor [RYOH-kor]
Luet [LYOO-et]
Mebbekew [MEB-bek-kyoo]
Nafai [NYAH-fie]
Obring [OB-rying]
Rasa. [RAHZ-yah]
Rashgallivak [rahsh-GYAH-lih-vahk] Roptat [ROPE-tyaht]

Sevet [SEV-yet]
Shedemei [SHYED-di-may]
Truzhnisha [troozh-NYEE-shah]
Vas [VYAHS]
Volemak [VOHL-yeh-mak]
Wetchik [WET-chyick]
Zdorab [ZDOR-yab]

PROLOG

Computerul principal al planetei Harmony nu era proiectat să intervină atât de direct în problemele oamenilor. Era profund tulburat de faptul că tocmai îl provocase pe tânărul Nafai să-l ucidă pe Gaballufix. Dar cum să se întoarcă pe Pământ fără Catalog? Şi cum să obţină Nafai Catalogul fără să-l ucidă pe Gaballufix? Nu exista o altă cale.

Sau exista? Sunt bătrân, îşi spuse computerul principal. Am patruzeci de milioane de ani, o maşinărie proiectată să dureze nici pe departe atât de mult. Cum să fiu sigur că judecata mea este corectă? Am provocat moartea unui om, iar tânărul Nafai suferă de remuşcări şi vinovăţie pentru ceea ce l-am împins să facă. Şi totul pentru a duce Catalogul înapoi la Zvezdakroog, ca să mă întorc pe Pământ.

Dacă aş putea sta de vorbă cu Păstrătorul Pământului. Dacă mi-ar zice cum să procedez. Atunci aş acţiona cu încredere. Nu m-aş mai îndoi de fiecare decizie, nu m-aş mai întreba dacă nu cumva tot ceea ce fac este produsul propriei mele decăderi.

Avea disperată nevoie să discute cu Păstrătorul, însă n-avea cum decât întorcându-se pe Pământ. Era un cerc frustrant. Computerul principal nu putea acţiona înţelept fără ajutorul Păstrătorului; trebuia să acţioneze înţelept ca

să ajungă la acesta.

Şi acum? Şi acum? Este nevoie de inteligenţă, totuşi cine să mă îndrume? Am imens mai multe cunoştinţe decât poate stăpâni orice om, şi totuşi nu am alte minţi decât cele umane ca să mă sfătuiască.

Era oare posibil să fie de ajuns? Niciun computer nu ar fi vreodată atât de strălucitor de dezordonat ca un creier uman. Oamenii iau cele mai uluitoare decizii doar pe baza unor fragmente de date, deoarece creierul lor le recombină în moduri stranii şi pline de adevăr. Ar fi cu siguranţă posibil ca de la ei să se extragă unele idei utile.

Poate că nu. Dar merită încercat, nu-i aşa?

Computerul principal se extinse în sateliţi şi trimise imagini în minţile acelor oameni care erau cei mai receptivi la transmisiunile lui. Acele imagini începură să se mişte printre amintirile lor, forţându-se minţile să le facă faţă, să le potrivească, să le găsească o logică. Să creeze din ele poveştile stranii şi pline de forţă pe care ei le numesc vise. Poate în următoarele câteva zile, în următoarele săptămâni, visele lor vor scoate la suprafaţă vreo conexiune sau vreun mod de înţelegere pe care computerul principal să-l folosească, ajutându-l să găsească o cale prin care să-i ia pe cei mai buni dintre ei de pe planeta Harmony şi să-i aducă acasă pe Pământ.

În toţi aceşti ani, i-am învăţat şi i-am ghidat, i-am format şi i-am protejat. Acum, la sfârşitul vieţii mele, sunt ei pregătiţi să mă înveţe, să mă ghideze, să mă formeze şi să mă apere *pe mine?* Puţin probabil. Puţin probabil. Cu siguranţă voi fi silit să hotărăsc totul singur. Iar atunci fără îndoială voi greşi. Poate că nu ar trebui să acţionez deloc. Poate că nu ar trebui să acţionez deloc. N-ar trebui să acţionez. Nu. Dar trebuie.

Aşteaptă.

Aşteaptă.
Din nou, aşteaptă...

1
TRĂDAREA

Visul Generalului

Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno se trezi din vis asudat, gemând. Deschise ochii şi întinse mâna, strângând. O mână i-o prinse şi o reţinu.

O mână de bărbat. Era Generalul Plodorodnuy. Subalternul său cel mai de încredere. Cel mai bun prieten. Cel mai profund suflet.

— Ai visat, Moozh.

Era o poreclă pe care numai Plod îndrăznea s-o folosească de faţă cu el.

— Da, aşa-i, făcu Vozmuzhalnoy – Moozh -, şi se cutremură amintindu-şi. Ce mai vis.

— Unul de rău augur?

— Îngrozitor, oricum.

— Povesteşte-mi. Mă descurc cu visele.

— Da, ştiu, la fel şi cu femeile. După ce termini cu ele, spun tot ce vrei tu!

Plod râse, dar aşteptă. Moozh nu era sigur de ce ezita să-i povestească *acel* vis. Doar îi povestise atâtea altele.

— Bine atunci, uite visul meu. Vedeam un bărbat stând într-un luminiş şi de jur împrejurul lui nişte creaturi

zburătoare oribile - nu păsări, aveau blană, dar erau mult mai mari decât liliecii - se tot roteau, coborau în picaj, îl atingeau. El stătea acolo şi nu făcea nimic. Şi când în sfârşit toate creaturile l-au atins, au plecat, cu excepţia uneia, care s-a aşezat pe umărul lui.

— Aha.

— N-am terminat. Imediat au apărut nişte şobolani uriaşi din vizuinile lor de sub pământ. Aveau cel puţin un metru lungime şi jumătate din înălţimea unui om. Din nou, au tot venit până când l-au atins toţi...

— Cu ce? Cu dinţii? Cu labele?

— Şi cu boturile. Îl *atingeau*, asta e tot ce pot spune. Nu-mi distrage atenţia.

— Iartă-mă.

— După ce l-au atins toţi au plecat.

— În afară de unul.

— Da. S-a agăţat de piciorul lui. Observi tiparul.

— Ce a urmat?

Moozh se înfioră. Fusese lucrul cel mai oribil, însă acum, când cuvintele îi ieşeau de pe buze, nu mai înţelegea de ce.

— Oameni.

— Oameni? Veneau să-l atingă?

— Să... să-l sărute Pe mâini, pe picioare. Să-l *venereze.* Cu miile. Numai că ei nu-l sărutau doar pe bărbat. Sărutau şi... zburătoarea. Şi şobolanul uriaş lipit de picioarele lui. Îi sărutau pe toţi.

— Ah, zise Plod, părând îngrijorat.

— Deci? Ce e? Ce rău prezice?

— Evident, bărbatul pe care l-ai văzut este Împăratul.

Uneori interpretările aduceau cu adevărul, dar de data asta inima lui Moozh se revoltă la ideea de a face legătura între Împărat şi bărbatul din vis.

— De ce e evident? Nu semănă deloc cu Împăratul.

— Pentru că toată natura şi omenirea îl venerează, desigur.

Moozh ridică din umeri. Nu era una dintre cele mai subtile tâlcuiri ale lui Plod. Şi nu auzise niciodată de turme de lighioane adorându-l pe Împărat, care se lăuda că ar fi un mare vânător. Bineînţeles, vâna numai în parcurile sale, unde toate jivinele fuseseră îmblânzite ca să-şi piardă teama de oameni, animalele de pradă dresate să se comporte feroce, dar să nu atace niciodată. Împăratul trebuia să-şi joace rolul în marele spectacol al întrecerii dintre om şi animal, dar el niciodată nu era în pericol în timp ce ele se expuneau nevinovate săgeţii lui rapide, suliţei sale, săbiei lipsite de milă. Dacă asta însemna venerare, dacă asta însemna natură, atunci da, se putea spune că întreaga natură şi omenire îl venera pe Împărat...

Plod, desigur, nu ştia nimic despre astfel de idei ale lui Moozh; dacă cineva era atât de nefericit încât să aibă gânduri caustice despre Împărat, avea grijă să nu îşi împovăreze prietenii cu informaţii despre ele.

Aşadar, continuă cu interpretarea visului.

— Ce rău prezice venerarea Împăratului? În sine, niciunul. Dar faptul că te-a *revoltat,* că ţi-a provocat scârbă...

— Sărutau un şobolan, Plod! Sărutau zburătoarea aia dezgustătoare...

Dar celălalt nu zise nimic când vocea lui se stinse. Doar continuă să-l privească.

— *Nu* mă scârbeşte faptul că oamenii îl venerează pe Împărat. Chiar eu am îngenuncheat în faţa Tronului Invizibil şi am fost copleşit de prezenţa lui. Nu a fost ceva oribil, a fost... înnobilator.

Aşa spui. Dar visele nu mint. Poate ai nevoie să-ţi purifici inima de vreun rău.

— Uite ce e, *tu* ai tâlcuit că visul meu este despre Împărat.

De ce să nu fie omul ăla - ştiu şi eu - guvernatorul din Basilica?

Pentru că mizerabilul oraş Basilica este condus de femei.

— Nu Basilica atunci. Totuşi, cred că visul era...

— Despre ce?

— De unde să ştiu *eu?* Mă *voi* purifica, poate ai dreptate. Eu nu ştiu să interpretez vise.

Însemna să-şi piardă câteva ore din acea zi în cor-i ul mediatorului. Era foarte plictisitor, dar în acelaşi i u up necesar din punct de vedere politic să-şi petreacă acolo un anumit timp în fiecare lună, altfel rapoartele despre impietăţi ar fi ajuns până în Gollod, unde Împăratul decidea din când în când cine era vrednic să primească funcţii şi cine merita să fie degradat sau executat. Moozh oricum trebuia să facă o vizită la templul mediatorului, dar îi displăcea la fel cum un copil urăşte baia.

— Lasă-mă în pace. Plod. M-ai făcut foarte nefericit.

Plod îngenunche în faţa lui şi îi luă mâna dreaptă într-ale sale.

— O, iartă-mă.

Bineînţeles, îl iertă imediat fiindcă erau prieteni. Mai târziu în cursul dimineţii ieşi şi ucise căpeteniile a vreo zece sate khlame. Imediat toţi sătenii jurară dragoste şi devotament etern Împăratului, iar când Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno intră seara să se purifice în templul sacru, mediatorul îi acordă imediat iertarea, căci în acea zi el sporise onoarea şi măreţia Împăratului.

În Basilica - şi nu în vis

Veniseră s-o asculte cântând pe Kokor, veniseră din

întregul oraş Basilica, iar ea fusese încântată să vadă cum li se luminaseră feţele când - în cele din urmă - ea ieşise pe scena şi muzicanţii începuseră sa-şi ciupească blând strunele sau să sufle uşor prin instrumente creând unda moale de sunete care reprezenta întotdeauna acompaniamentul ei. În sfârşit o să ne cânte Kokor, spuneau chipurile lor. Îi plăcea acea expresie mai mult decât orice, chiar mai mult decât vederea unui bărbat copleşit de dorinţă în ultimele clipe dinaintea satisfacerii depline. Căci ştia foarte bine că unui bărbat îi pasă prea puţin cine îi oferă plăcerile iubirii, în timp ce auditoriului îi păsa foarte mult de faptul că era ea cea care stătea în faţa lor pe scenă şi deschidea gura emiţând notele acute, avântate ale glasului său liric incredibil de dulce, care plutea peste muzică precum petalele pe un pârâu.

Sau cel puţin aşa îşi dorea să fie. Aşa îşi imagină până când păşi în realitate pe scenă şi îi văzu privind-o. În seara aceea audienţa era compusă în cea mai mare parte din bărbaţi. Ai căror ochi se plimbau în sus şi în jos pe trupul ei. Ar trebui să refuz să mai cânt în teatrele de comedie, îşi spuse încă o dată. Ar trebui a insist să fiu luată la fel de în serios ca iubita mea soră Sevet, cu vocea ei joasă, masculină, ca de broască. Of, la *ea* se uită cu chipuri luminate de extaz estetic. Bărbaţi şi femei deopotrivă. La corpul *ei* nu se holbează să vadă cum se mişcă pe sub materiale. Bineînţeles, probabil şi din pricină că trupul ei este atât de cărnos încât nu e o plăcere să-l priveşti şi se mişcă pe sub costume ca un pietroi, biata de ea. *Sigur* că închid ochii şi îi ascultă vocea - e mult mai bine decât să o *privească.*

Ce minciună. Ce mincinoasă sunt, chiar şi când vorbesc doar cu mine însămi.

Nu trebuie să fiu atât de nerăbdătoare. E numai o

problemă de timp. Sevet e mai în vârstă - eu abia am optsprezece ani. Şi *ea* a trebuit să cânte prin teatrele de comedie o perioadă, până a devenit cunoscută.

Kokor *şi-o* amintea pe sora ei povestind în acele zile - cu mai mult de doi ani în urmă, când Sevet avea aproape şaptesprezece ani - despre cum era nevoită în mod constant să înmoaie ardoarea admiratorilor ei, care aveau tendinţa să intre în vestiarul ei în căutarea iubirii rapide, până când fusese nevoită să angajeze un bodyguard ca să-i descurajeze pe cei mai pătimaşi. „E vorba doar despre sex, spunea ea pe atunci. Cântecele, spectacolele, totul e doar despre sex, numai la asta visează publicul. Trebuie doar să fii atentă să nu-i faci să viseze prea bine - sau prea precis!"

Un sfat bun? Nu chiar. Cu cât visează mai mult la tine cu atât mai mulţi bani aduce numele tău pe afişele piesei. Până când în cele din urmă, dacă ai noroc, dacă eşti destul de *bună*, afişul nu va mai trebui să pomenească deloc numele piesei. Numai numele *tău* şi locul, data, ora... iar când apari ei vor fi acolo cu toţii, sute, şi când începe muzica nu se vor uita la tine ca la ultima speranţă a unui înfometat, ci ca la cel mai înalt vis al unui suflet elevat.

Se îndreptă spre locul ei de pe scenă - iar când intră *se auziră* aplauze. Se întoarse spre public şi emise o notă înaltă sfredelitoare.

— Ce-a fost asta? întrebă Gulya, actorul care juca rolul bătrânului libidinos. Ţipi deja? Nici nu te-am atins încă.

Audienţa râse - dar nu suficient. Piesa avea probleme. Avusese de la început slăbiciuni, ştia prea bine, dar cu asemenea râsete superficiale era condamnată. Aşadar, în câteva zile va fi nevoită să reînceapă cu repetiţiile. Alt spectacol. Altă serie de versuri stupide şi melodii stupide pe care să le memoreze.

Sevet îşi alegea singură cântecele. Compozitorii veneau la

ea şi o implorau să interpreteze lucrările lor.

Sevet nu trebuia să-şi folosească aiurea vocea doar ca să facă oamenii să râdă.

— Nu am ţipat, cântă Kokor.

— Ţipi acum, declamă Gulya, furişându-se aproape de ea şi începând s-o pipăie.

Vocea sa gravă de bas era întotdeauna potrivită pentru râs atunci când o utiliza astfel, iar publicul era alături de el. Poate reuşeau în cele din urmă să scoată spectacolul din noroi.

— Dar acum mă *atingi!*

Glasul ei se înălţă pe cele mai înalte culmi şi rămase acolo în aer...

Ca o pasăre, ca o pasăre avântându-se, dacă cineva ar fi căutat să asculte frumuseţea.

Gulya făcu o mutră oripilată şi îşi retrase mâna de pe sânul ei. Imediat vocea ei coborî cu două octave. Obţinu râsete. Cele mai bune de până acum. Dar ştia că jumătate din public râdea din cauza feţei pe care o făcuse el când îi luase mâna de pe piept. Era cu adevărat un maestru. Păcat că genul acesta de clovnerii se cam demodase în ultima vreme. Pe măsură ce înainta în vârstă devenea tot mai bun, şi totuşi auditoriul se rărea. Căuta comediile mai amare şi mai răutăcioase ale tinerilor satirişti fizici. Comedia brutală, violentă, oferise întotdeauna cel puţin iluzia că răneşte pe cineva.

Scena continuă. Apărură hohotele. Scena se încheie. Aplauze. Kokor fugi de pe scenă uşurată - şi dezamăgită. Nimeni din public nu îi scanda numele; nici măcar nu fusese strigat ca de un motan în călduri. Cât va mai trebui să aştepte?

— Prea drăguţ, spuse Tumannu, administratoarea teatrului, cu faţa acră. Nota aia trebuia să sune ca şi când

ai fi atins orgasmul. Nu ca o pasăre.

— Da, da. Îmi pare foarte rău.

Era întotdeauna de acord cu toată lumea şi după aceea făcea ce voia. Comedia aceea n-ar fi meritat osteneala dacă nu-şi punea vocea în valoare cel puţin uneori. Şi doar obţinuse râsete şi când făcuse după mintea ei, nu-i aşa? Nu prea putea spune nimeni că *greşise*. Tumannu dorea doar să fie supusă, iar Kokor nu avea intenţia. Supunerea era pentru copii, soţi şi animalele din gospodărie.

— Nu ca o pasăre, repetă ea.

— Ce zici de o pasăre atingând orgasmul? întrebă Gulya, care ieşise de pe scenă imediat în urma ei.

Kokor chicoti şi chiar şi Tumannu etală un zâmbet îngust şi acru.

— Te aşteaptă cineva, Kyoka, spuse administratoarea.

Era un bărbat. Dar nu cineva pasionat de munca ei, altfel ar fi fost în faţă, urmărind-o cântând. Îl mai văzuse şi înainte. A, da - apărea câteodată atunci când soţul permanent al Mamei venea în vizită. Era slujitorul lui principal, nu-i aşa? Administratorul afacerii cu flori exotice pe perioadele când Wetchik era plecat cu caravana. Cum îl chema?

— Sunt Rashgallivak, zise, părând foarte grav.

— Da? făcu ea.

— Îmi pare extrem de rău să te informez că tatăl dumitale a întâlnit o violenţă extremă.

Ce lucru extraordinar. Pe moment, abia dacă reuşi să înţeleagă.

— L-a rănit cineva?

— Fatal, doamnă.

— Oh.

Toate astea aveau un sens şi ea avea să-l găsească.

— Oh, asta ar însemna că e... mort?

— A fost acostat pe stradă şi ucis cu sânge rece, spuse Rashgallivak.

De fapt nu era nicio surpriză dacă stăteai să te gândeşti. Tatăl ei devenise în ultima vreme aşa un huligan, scoţând toţi acei soldaţi mascaţi pe străzi. Teroriza pe toată lumea. Dar era atât de puternic şi de rezistent încât cu greu îţi imaginai ceva care să i se opună pe termen lung. Cu siguranţă nu *permanent.*

— Nu există speranţă de... recuperare?

Gulya stătuse destul de aproape şi acum interveni lejer în conversaţie.

— Pare a fi o moarte din cauze naturale, doamnă, ceea ce înseamnă că prognoza nu e bună, rosti şi chicoti.

Rashgallivak îl îmbrânci cu răutate şi îl trimise împleticindu-se mai încolo.

— Asta n-a fost amuzant, zise.

— Acum au voie criticii în culise? întrebă Gulya. *În timpul* spectacolului?

— Pleacă, îi ceru Kokor.

Fusese o greşeală să se culce cu bătrânul De atunci lui i se părea că are dreptul la intimitatea ei.

— Evident, cel mai bine ar fi să vii cu mine, vorbi Rashgallivak.

— Ba nu. Nu, n-ar fi cel mai bine.

Cine era *el?* Nu-i era deloc rudă, din câte ştia. Ar trebui să se ducă la mama ei. Oare ea ştia deja?

— Mama...

— Fireşte că ei i-am spus prima dată şi ea mi-a indicat unde să *te* găsesc. Sunt vremuri foarte periculoase şi i-am promis că o să te protejez.

Kokor ştia că minţea, bineînţeles. De ce ar fi avut nevoie de acest străin ca s-o apere? De cine? Însă bărbaţii întotdeauna puneau aşa problema, insistând că o femeie

care nu se teme de nimic pe lume ar avea nevoie să fie ocrotită. *Proprietate,* la asta se gândeau ei atunci când vorbeau despre protecţie. Dacă voia un bărbat care s-o posede, *avea* un soţ, aşa cum era el. Nu avea nici pe departe nevoie de acel bătrân *pizdook* să aibă grijă de ea.

— Unde e Sevet?

— Încă nu a fost găsită. Sunt nevoit să insist să vii cu mine.

Acum Tumannu trebui să intervină.

— Nu pleacă nicăieri. Mai are încă trei scene, inclusiv punctul culminant.

Rashgallivak se întoarse spre ea, având acum un fel de măreţie în loc de confuzie.

— Tatăl ei a fost ucis, zise. Şi tu presupui că o să rămână să termine *o piesă?*

Sau fusese tot timpul măreţ şi ea pur şi simplu nu observase până atunci?

— Sevet ar trebui să afle despre Tata.

— O să i se spună imediat ce noi o vom găsi.

Care *noi?* Nu contează, se gândi. *Eu* ştiu unde s-o găsesc. Îi cunosc toate întâlnirile, locurile unde îşi duce amanţii ca să evite să dea ochii cu soţul ei amărât. Sevet şi Vas, la fel Kokor şi Obring, aveau o căsnicie liberală, dar Vas părea să se simtă mai puţin în largul lui decât Obring. Unii bărbaţi erau atât de... teritoriali. Probabil pentru că era om de ştiinţă, nicidecum artist. Obring, pe de altă parte, înţelegea viaţa artistică. Nici nu visa s-o ţină pe strict după litera contractului de căsătorie. Câteodată chiar glumea vesel despre bărbaţii cu care se vedea ea.

Cu toate că, desigur, nu l-ar insulta niciodată pomenind ea însăşi despre ei. Dacă el auzea vreun zvon despre un amant, era un lucru. Când menţiona faptul, ea doar îi ciufulea părul şi rostea: „Prostuţule. Tu eşti singurul bărbat

pe care îl iubesc.”

Şi, într-un mod bizar, chiar era adevărat. Obring era un dulce, chiar dacă nu avea talent actoricesc deloc. Îi aducea întotdeauna daruri şi îi povestea bârfele cele mai grozave. Nu era de mirare că deja îşi reînnoise contractul de căsătorie cu el de două ori - lumea remarca adesea cât de credincioasă era, fiind măritată cu primul ei soţ pentru al treilea an, chiar dacă aşa tânără şi frumoasă s-ar fi putut mărita cu oricine. E adevărat că la început se căsătorise cu el pur şi simplu ca să-i facă pe plac mamei lui, bătrâna Dhel, care îl fusese un fel de mătuşă şi care era cea mai bună prietenă a Mamei. Dar ajunsese să-l placă pe Obring, să-l *placă* într-adevăr. Era confortabil şi plăcut să fie măritată cu el. Atât timp cât ajungea în aşternut cu oricine voia.

Ar fi fost nostim s-o găsească pe Sevet, să intre şi să vadă cu cine dormea în seara aceea. Kokor nu se mai năpustise aşa asupra ei de ani de zile. S-o găsească împreună cu un bărbat dezbrăcat şi asudat, s-o anunţe că Tata murise, apoi să urmărească expresia nefericitului pe măsură ce îşi dădea seama treptat că se sfârşise cu amorul pentru seara aceea!

— O găsesc *eu* pe Sevet, zise.

— Dumneata vii *cu mine*, insistă Rashgallivak.

— Rămâi şi termini spectacolul, interveni Tumannu,

— Spectacolul nu e decât... un *otsoss,* răspunse Kokor, folosind cel mai vulgar termen la care se putea gândi.

Administratoarea icni, Rashgallivak se făcu roşu, şi Gulya chicoti cu glasul său jos.

— *Asta* da idee, făcu el.

— E-n regulă, spuse Kokor, mângâind-o pe femeie pe braţ. Sunt concediată.

— Da, eşti! urlă Tumannu. Iar dacă pleci de aici în seara asta cariera ta e *terminată!*

Rashgallivak rânji spre ea.

— Cu partea din moştenirea după tatăl ei o să-ţi cumpere micuţa scenă şi pe mama ta odată cu ea.

— O, zău? Şi cine era tatăl ei, *Gaballufix?* se răţoi ea, şi-l privi cu sfidare.

— Nu ştiai? zise el, părând cu adevărat surprins.

Evident, *nu* ştiuse. Kokor cântări faptele o clipă şi îşi dădu seama că însemna că nu-i pomenise niciodată lui Tumannu. Adică nu se folosise de numele şi prestigiul tatălui ei, deci îşi câştigase singură rolul Minunat!

— Ştiam că e *sora* marii Sevet. De ce altceva crezi că am angajat-o? Dar nu mi-am închipuit niciodată că au acelaşi *tată.*

Pe moment, tânăra simţi un val de furie, fierbinte ca un furnal. Dar se stăpâni imediat, controlându-l la perfecţie. Nu merita să lase o asemenea flacără să ardă liber. N-avea cum să ştie ce-ar face sau ce ar spune dacă s-ar lăsa în voia unor astfel de momente.

— Trebuie s-o găsesc pe Sevet, zise.

— Ba nu, replică Rashgallivak.

Poate că intenţionase să continue, însă exact atunci puse mâna pe braţul ei ca s-o oprească şi, bineînţeles, îl izbi imediat cu genunchiul în testicule, aşa cum toate actriţele de comedie erau învăţate să facă atunci când un admirator nedorit devenea prea insistent. Era un reflex. Nu intenţionase cu adevărat. Şi nici cu asemenea *forţă.* Nu era un bărbat prea solid, iar lovitura aproape că îl ridică de la pământ.

— Trebuie s-o găsesc pe Sevet, rosti Kokor într-un fel de explicaţie.

El probabil nu o auzi. Gemea tare şi zăcea pe podeaua de lemn din culise.

— Unde e partitura? întrebă Tumannu. Biata *bizdoon* nu

are nici trei minute pentru încălzire.

— Te doare? îl chestiona Gulya pe Rashgallivak, Adică ce *este* durerea atunci când te gândeşti cu adevărat la ea?

Kokor dispăru în întuneric, îndreptându-se către Dauberville. Coapsa îi pulsa, deasupra genunchiului, în punctul unde se izbise cu atâta forţă de Rashgallivak. Probabil o să-i apară o vânătaie acolo şi atunci va trebui să poarte ciorapi opaci. Ce deranjant.

Tata a murit. Eu va trebui să-i spun lui Sevet. Te rog, să n-o găsească altcineva înaintea mea. Şi *ucis.* Lumea o să vorbească ani în şir. O să-mi stea destul de bine în albul de doliu. Biata Sevet - pielea ei pare întotdeauna roşie ca o sfeclă atunci când poartă alb. Dar n-o să îndrăznească să lase doliul înaintea *mea.* S-ar putea ca eu să-l plâng pe bietul Papa ani şi ani şi ani.

Râse în sinea ei în timp ce mergea.

Apoi îşi dădu seama că nu râdea deloc, că plângea. De ce plâng? se miră. Pentru că a murit Tata. Asta trebuie să fie, de aici toată tulburarea. Tata, săracul. Probabil că l-am iubit dacă plâng fără să mă fi hotărât, fără să mă vadă nimeni. Cine să fi bănuit că l-am iubit?

— Trezeşte-te.

Şoapta avea o notă de urgenţă.

— Ne cheamă mătuşa Rasa. Trezeşte-te! Luet nu înţelegea de ce Hushidh vorbea aşa.

— Nici măcar nu dormeam, mormăi.

— O, ba dormeai, zise sora ei. Sforăiai.

— Gâgâiam ca o gâscă, sunt sigură, răspunse Luet, ridicându-se,

— Zbierai ca un măgar, dar dragostea mea pentru tine transforma răgetele în muzică.

— Tocmai de asta o fac. Ca să-ţi ofer muzică pe timpul

nopţii.

Se întinse după rochia de casă şi şi-o trase peste cap.

— Mătuşa Rasa ne cheamă, o grăbi sora ei. Vino repede.

Alunecă afară din cameră, mişcându-se într-un fel de dans, cu rochia plutind în urma ei. În pantofi sau sandale, Hushidh tropăia întotdeauna, dar desculţă se mişca precum o femeie dintr-un vis, ca un fulg de bumbac în adierea vântului.

Luet îşi urmă sora pe hol, încă încheindu-şi nasturii rochiei. Ce-o fi de voia să le vorbească ei şi lui Hushidh? Cu toate necazurile din ultima vreme, se temea de ce-i mai rău. Era oare posibil ca Nafai, fiul Rasei, să nu fi fugit până la urmă din oraş? Abia ieri Luet îl condusese pe cărările secrete până jos la lacul pe care numai femeile aveau voie să-l vadă. Căci Sufletul Suprem îi spusese că Nafai trebuia să-l vadă, trebuia să plutească în el ca o femeie, ca o vizionară a apei - ca Luet însăşi. Aşa că îl dusese acolo şi nu fusese ucis pentru blasfemie. Îl condusese apoi prin Poarta Ascunsă şi prin Pădurea Fără Cărări. Crezuse că el era în siguranţă. Dar fără îndoială nu era aşa. Pentru că Nafai nu ar fi plecat pur şi simplu înapoi în deşert, înapoi în cortul tatălui său - nu fără acel lucru după care îl trimisese tatăl lui.

Mătuşa Rasa aştepta în camera ei, dar nu era singură. Alături de ea se afla un soldat. Nu unul dintre oamenii lui Gaballufix - mercenarii, bătăuşii lui, care se pretindeau a fi miliţia din Palwashantu. Nu, acel soldat era una dintre gărzile oraşului, un paznic al porţilor.

Ea însă abia dacă se uită la el după ce îi recunoscuse însemnele, pentru că Rasa însăşi arăta atât de... nu, nu tocmai speriată. Nu era o emoţie pe care Luet s-o mai fi văzut vreodată la ea. Avea ochii larg deschişi şi umezi de lacrimi, faţa nu-i mai era fermă, ci moale, epuizată, ca şi

cum în inima ei s-ar fi petrecut lucruri pe care chipul nu le putea exprima.

— Gaballufix e mort, zise Rasa.

Asta explica multe. El fusese duşmanul în ultimele luni, plătise tolchok ca să terorizeze oamenii de pe străzi, apoi soldaţii lui, anonimi mascaţi, îngrozeau poporul chiar şi mai mult când făceau ostentativ străzile Basilicăi „sigure” pentru cetăţeni. Însă, deşi duşman, fusese de asemenea soţul ei, tatăl celor două fiice ale sale, Sevet şi Kokor. Cândva existase dragoste şi legăturile de familie nu se rup uşor, nu pentru femei serioase ca Rasa. Luet nu era oracol, ca sora ei, Hushidh, dar ştia că Rasa încă ţinea la Gaballufix, cu toate că detesta toate acţiunile sale recente.

— Îmi pare rău pentru văduva lui, rosti Luet, dar mă bucur pentru oraş.

Hushidh însă îl studia cu un ochi calculat pe soldat.

— Cred că nu omul ăsta ţi-a adus *această* veste.

— Nu, zise Rasa. Nu, am aflat de moartea lui Gaballufix de la Rashgallivak. Se pare că el a fost numit... noul Wetchik.

Luet ştia că era o lovitură devastatoare. Însemna că soţul Rasei, Volemak, care *fusese* Wetchik, nu mai avea acum nicio proprietate, niciun drept, niciun fel de rang în clanul Palwashantu. Iar Rashgallivak, cel care îi fusese asistentul cel mai de încredere, stătea acum în locul lui. Nu mai exista respect pe lume?

— Cum a ajuns la aceste onoruri?

— Înainte ca Gaballufix să moară... bineînţeles, Gabya l-a numit, şi sunt convinsă că a fost încântat. Aşa că e un fel de justiţie în faptul că Rash a ajuns acum la conducerea clanului Palwashantu, luând şi locul lui Gabya. Da, ai dreptate, Rash se ridică destul de rapid. În timp ce alţii cad. Roptat a murit şi el în noaptea asta.

— Nu, şopti Hushidh.

Roptat fusese liderul partidului pro-Gorayni, grupul care încerca să ţină oraşul Basilica departe de războiul dintre Gorayni şi Potokgavan. Dacă el dispăruse, ce şanse de pace mai existau?

— Da, amândoi au murit în noaptea asta. Liderii ambelor partide care au sfâşiat oraşul nostru. Dar uite ce e cel mai rău. Circulă zvonul că fiul meu, Nafai, este ucigaşul amândurora.

— Nu-i adevărat, zise Luet. Nu e posibil.

— Aşa m-am gândit şi eu. Nu v-am trezit din cauza zvonurilor.

Acum Luet înţelegea pe deplin tulburarea de pe chipul Rasei. Nafai era mândria mătuşii, un tânăr sclipitor. Şi mai mult decât atât - căci ştia foarte bine că era şi apropiat al Sufletului Suprem. Ceea ce se întâmpla cu el nu era important doar pentru cei care îl iubeau, era important şi pentru oraş, poate pentru întreaga lume.

— Atunci acest soldat aduce veşti despre Nafai?

Rasa făcu semn din cap soldatului, care până atunci tăcuse,

— Mă numesc Smelost, spuse el, ridicându-se în picioare ca să vorbească. Eu păzeam poarta. Am văzut doi bărbaţi apropiindu-se. Unul dintre ei şi-a apăsat degetul pe ecran şi computerul Basilicăi l-a recunoscut drept Zdorab, trezorierul casei lui Gaballufix.

— Şi celălalt? întrebă Hushidh.

— Mascat, dar îmbrăcat în stilul lui Gaballufix, iar Zdorab îl chema Gaballufix şi a căutat să mă convingă să nu insist să pună şi el degetul pe ecran. Dar eu l-am forţat, pentru că Roptat fusese ucis şi noi încercam să-l împiedicăm pe ucigaş să scape. Ni se zisese că fiul cel mai mic al Doamnei Rasa, Nafai, era criminalul. Gaballufix raportase asta.

— Deci l-ai silit pe Gaballufix să pună degetul pe ecran?

spuse Luet.
— El s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit la ureche: „Dar dacă cel care a lansat aceste acuzaţii false ar fi însuşi criminalul?” Ei bine, era exact ceea ce unii dintre noi credeau deja - că Gaballufix îl acuza pe Nafai de moartea lui Roptat ca să-şi acopere propria vinovăţie. Şi atunci acel soldat - cel pe care Zdorab îl numea Gaballufix - a pus degetul pe ecran şi numele pe care mi l-a arătat computerul a fost Nafai.
— Ce ai făcut?
— Mi-am încălcat jurământul şi ordinele. I-am şters imediat numele şi l-am lăsat să treacă. L-am crezut... că era nevinovat. De moartea lui Roptat. Dar ieşirea lui din oraş a fost înregistrată, la fel faptul că eu l-am lăsat să plece ştiind cine era. Nu m-am gândit - plângerea iniţială provenea de la Gaballufix, şi iată-l pe trezorierul lui împreună cu băiatul. M-am gândit că Gaballufix nu avea ce să protesteze dacă omul ăla era implicat. Cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla era să-mi pierd postul.
— L-ai fi lăsat oricum să treacă, spuse Hushidh. Chiar dacă omul lui Gaballufix nu ar fi fost cu el.
Smelost o privi o clipă, apoi zâmbi discret.
— Eram un adept al lui Roptat. E o prostie să-ţi închipui că fiul lui Wetchik l-ar fi asasinat.
— Nafai are doar paisprezece ani, zise Luet. E o prostie să-ţi închipui că ar putea ucide pe cineva.
— Nu chiar. Pentru că la noi a ajuns vestea că a fost găsit corpul lui Gaballufix. Decapitat. Şi îi lipseau hainele. Ce altceva să cred decât că Nafai a luat hainele de pe cadavru? Că aproape sigur Nafai şi Zdorab îl omorâseră? Nafai e bine făcut pentru paisprezece ani, dacă asta e vârsta lui. Ca un bărbat. Ar fi fost în stare. Zdorab - puţin probabil, adăugă Smelost, şi chicoti crispat. Nu prea mai

contează acum dacă îmi pierd postul. Mă tem să nu fiu spânzurat drept complice la crimă pentru că l-am lăsat să scape. Aşa că am venit aici.

— La văduva celui ucis? întrebă Luet.

— La mama presupusului criminal, spuse Hushidh, corectând-o. Omul acesta iubeşte Basilica.

— Aşa este, făcu soldatul, şi mă bucur că voi ştiţi. Nu mi-am făcut datoria, dar am făcut ceea ce am crezut că e bine.

— Am nevoie de sfaturi, zise Rasa, uitându-se de la Luet la Hushidh şi înapoi. Omul acesta, Smelost, a venit la mine să-l protejez pentru că mi-a salvat fiul. Între timp, fiul meu este numit criminal şi acum cred că s-ar putea să fie într-adevăr vinovat. Eu nu sunt vizionară a apei. Nu sunt oracol. Ce e bine şi drept? Ce vrea Sufletul Suprem? Voi trebuie să mă lămuriţi. Trebuie să mă sfătuiţi!

— Sufletul Suprem nu mi-a spus nimic, vorbi Luet. Ştiu doar ce-am aflat de la tine în seara asta.

— Cât despre oracol, adăugă Hushidh, eu văd doar că acest om iubeşte Basilica şi că tu eşti prinsă într-o reţea a dragostei care te pune faţă în faţă cu tine însăţi. Tatăl fiicelor tale e mort şi tu le iubeşti - şi pe el, chiar şi pe *el* îl iubeşti. Crezi că Nafai l-a ucis, dar pe fiul tău îl iubeşti şi mai mult. De asemenea, îl respecţi pe acest soldat şi ai faţă de el o datorie de onoare. Mai presus de toate, iubeşti Basilica. Însă nu ştii ce trebuie să faci pentru binele oraşului tău.

— Îmi cunosc dilema, Shuya. Ieşirea din ea nu o cunosc.

— Ar fi trebuit să fug din oraş, zise Smelost. Am crezut că mă veţi proteja. Vă ştiam ca mamă a lui Nafai, dar am uitat că sunteţi văduva lui Gaballufix.

— Nu sunt văduva lui. Am lăsat contractul să expire cu ani în urmă. Îmi imaginez că de atunci s-a căsătorit de zeci de ori. Acum soţul meu este Wetchik. Sau mai degrabă

bărbatul care a fost Wetchik şi acum e un fugar fără casă al cărui fiu e posibil să fie ucigaş, spuse, zâmbind amar. N-am ce face în privinţa asta, dar *pe tine le pot* proteja, şi am s-o fac.

— Ba nu poţi, interveni Hushidh. Eşti prea aproape de centrul tuturor enigmelor, mătuşă Rasa. Consiliul Basilicăi te va asculta întotdeauna, dar nu vor apăra un soldat care şi-a încălcat datoria, numai pe baza cuvântului tău. N-ar face decât să apăreţi amândoi la fel de vinovaţi.

— Aşa vorbeşte oracolul?

— Vorbeşte eleva ta, expunându-ţi ceea ce ar trebui să ştii şi tu dacă nu ai fi atât de confuză.

O lacrimă apăru în ochiul Rasei şi se rostogoli pe obraz.

— Ce-o să se întâmple? Ce-o să se întâmple acum cu oraşul meu?

Luet nu o văzuse niciodată atât de speriată, atât de nesigură. Era un dascăl minunat, o femeie înţeleaptă şi respectabilă; să fie una dintre nepoatele ei, una dintre elevele anume alese să trăiască în gospodăria ei, era lucrul cel mai lăudabil care i se putea întâmpla unei fete din Basilica, sau cel puţin aşa crezuse Luet întotdeauna. Însă acum o vedea speriată şi nesigură. Nu-şi închipuise că aşa ceva ar fi posibil.

— Wetchik - Volemak al meu - a spus că Sufletul Suprem îl conduce, rosti Rasa, scoţând cuvintele cu amărăciune. Ce fel de conducere e asta? Oare i-a spus Sufletul Suprem să-i trimită pe băieţii mei înapoi în oraş, unde n-a lipsit mult să fie omorâţi? Sufletul Suprem l-a transformat pe fiul meu într-un criminal şi un fugar? Ce face Sufletul Suprem? Cel mai probabil, nu există niciun Suflet Suprem. Gaballufix a avut dreptate - iubitul meu Volemak şi-a pierdut minţile şi fiii noştri au fost înghiţiţi în nebunia lui.

Luet ascultase destul

— Să-ţi fie ruşine, zise.
— Taci, Lutya! strigă Hushidh.
— *Ruşine*, mătuşă Rasa, insistă Luet. Doar pentru că ţie ţi se pare înspăimântător şi neclar nu înseamnă că Sufletul Suprem nu înţelege. Eu *ştiu* că Sufletul Suprem îl conduce pe Wetchik, şi de asemenea pe Nafai. Toate astea se vor întoarce cumva spre binele Basilicăi.
— Aici greşeşti tu, spuse Rasa. Sufletul Suprem nu iubeşte în mod special Basilica. El veghează asupra întregii lumi. Dacă lumea întreagă va avea de câştigat din distrugerea Basilicăi? Din moartea băieţilor mei? Pentru Sufletul Suprem, oraşe şi oameni oarecare nu înseamnă nimic - tiparul ţesut e mult mai extins.
— Atunci trebuie să ne plecăm în faţa ei.
— Tu să te pleci în faţa cui vrei. Eu nu mă supun Sufletului Suprem dacă îmi transformă fiii în ucigaşi şi oraşul în praf. Dacă asta pune la cale Sufletul Suprem, atunci eu şi Sufletul Suprem suntem duşmani, mă înţelegi?
— Coboară vocea, mătuşă Rasa, zise Hushidh. O să-i trezeşti pe cei mici.
Rasa tăcu pentru o clipă, apoi şopti:
— Am spus ce aveam de spus.
— Nu eşti duşmanul Sufletului Suprem, rosti Luet. Te rog, aşteaptă un timp. Lasă-mă să încerc să descopăr în toate astea dorinţa Sufletului Suprem. Pentru asta m-ai adus aici, nu-i aşa? Să-ţi dezvălui ce planuri are Sufletul Suprem.
— Da.
— Nu-i pot porunci Sufletului Suprem. Dar o să întreb. Aşteaptă aici, şi o să...
— Nu. Nu ai timp să cobori la apă.
— Nu la apă. În camera mea. Să dorm. Să visez. Să ascult voci, să caut o viziune. Dacă apare.
— Atunci grăbeşte-te. Avem cam o oră înainte de a fi

nevoită să fac ceva - din ce în ce mai mulţi oameni vor veni aici, iar eu va trebui să *acţionez.*

— Nu-i pot porunci Sufletului Suprem, repetă Luet.

— Iar Sufletul Suprem îşi are propriul program. Nu îl urmează pe al tău.

Kokor se duse la ascunzătoarea favorită a lui Sevet, unde îşi aducea amanţii departe de ochii lui Vas, dar nu era acolo.

— Nu mai vine pe aici, îi spuse Iliva, prietena lui Sevet. Nici prin alte locuri din Dauberville. Poate că e fidelă!

Apoi Iliva râse şi îi ură noapte bună.

Deci până la urmă nu reuşise să dea buzna. Era atât de dezamăgitor.

De ce să fi găsit Sevet o nouă ascunzătoare? începuse s-o caute Vas, soţul ei? Era mult prea demn pentru aşa ceva! Însă rămânea faptul că îşi abandonase vechile locuri, chiar dacă Iliva şi alte prietene ale ei ar fi continuat cu bucurie s-o adăpostească.

Asta însemna doar un singur lucru. Îşi găsise un nou iubit, o relaţie adevărată, nu doar o întâlnire rapidă, şi că era cineva atât de important în oraş încât fuseseră nevoiţi să-şi găsească ascunzători noi pentru amorul lor, pentru că, dacă s-ar fi aflat, scandalul ar fi ajuns cu siguranţă la urechile lui Vas.

Delicios, se gândi Kokor. Încercă să-şi imagineze cine-o fi, care dintre cei mai cunoscuţi bărbaţi din oraş ar fi cucerit inima lui Sevet. Bineînţeles, trebuia să fie unul căsătorit; dacă nu era însurat cu o femeie din Basilica, niciun bărbat nu avea dreptul să petreacă fie şi o singură noapte în oraş. Aşadar, când avea să-i descopere în cele din urmă secretul, scandalul ar fi fost într-adevăr grozav, căci ar fi existat şi o soţie rănită care s-o facă pe Sevet să pară şi mai târfă.

Iar eu *voi povesti,* se gândi Kokor. Pentru că a ascuns relaţia de mine şi nu mi-a spus, nu am nicio obligaţie să-i păstrez secretul. Nu a avut încredere în mine, deci de ce m-aş dovedi demnă de încredere?

Bineînţeles, n-ar povesti *ea însăşi.* Dar cunoştea câţiva satirişti în Teatrul Liber care ar fi fost încântaţi să afle, pentru a fi primii care să-i înţepe pe dulcea Sevet şi pe iubitul ei într-o piesă. Iar preţul pe care l-ar cere pentru poveste n-ar fi mare - doar ocazia de a juca rolul lui Sevet. Asta ar pune rapid capăt ameninţării lui Tumannu cu subminarea carierei.

O să reuşesc să imit glasul lui Sevet, se gândi Kokor, şi să-mi bat joc de modul ei de a cânta. Nimeni nu se poate apropia mai mult decât mine de vocea ei. Nimeni nu-i cunoaşte mai bine ca mine imperfecţiunile. Va regreta că şi-a ascuns secretele de mine! Iar eu voi fi mascată atunci când o să-i joc rolul şi voi nega totul, chiar dacă Mama însăşi mă va pune să jur pe Sufletul Suprem, voi nega. Sevet nu e singura care ştie cum să păstreze un secret.

Era târziu, cu numai câteva ore înaintea zorilor, dar ultimele comedii nu aveau să se termine decât peste încă vreo oră. Dacă se grăbea înapoi la teatru, probabil ar reuşi să se întoarcă pe scenă cel puţin pentru final. Dar nu se putea convinge să interpreteze momentul din faţa lui Tumannu - să-şi ceară iertare, să jure că nu va mai pleca niciodată în timpul unei piese, să plângă. Era prea solicitant. O fiică a lui Gaballufix nu trebuia să se înjosească în faţa unui amărât de director de teatru!

Numai că el e mort acum, ce mai contează dacă sunt fiica lui sau nu? Gândul o umplu de tristeţe. Se întrebă dacă acel Rash avusese dreptate, dacă Tata i-ar lăsa destui bani ca să fie foarte bogată şi să-şi cumpere propriul teatru. Ar fi drăguţ, nu-i aşa? Asta ar rezolva totul. Desigur, sora ei ar

avea la fel de mulţi bani şi probabil şi-ar cumpăra şi ea un teatru, numai ca s-o eclipseze ca de obicei şi să-i fure orice şansă la glorie, dar Kokor s-ar dovedi pur şi simplu un organizator mai bun şi ar face praf jalnica imitaţie de teatru a lui Sevet, iar când va da faliment *toată* moştenirea îi va fi pierdută, în timp ce Kokor va deveni o figură reprezentativă a teatrului basilican, apoi va sosi şi ziua în care Sevet va veni la ea s-o implore să-i dea un rol principal într-una dintre piesele ei, şi îşi va îmbrăţişa plângând sora şi va spune: „O, draga mea surioară, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să aduc pe scenă jocul tău, dar am responsabilităţi faţă de acţionarii mei, iubito, şi nu pot să le risc banii într-un spectacol în care să joace o cântăreaţă căreia categoric *i-a trecut timpul*".

Oh, ce vis minunat! Nu conta că Sevet era doar cu un an mai mare - pentru Kokor era o diferenţă suficientă. Poate că Sevet era *acum* în faţă, dar în curând tinereţea va fi mai importantă pentru ei decât vârsta, şi atunci Kokor va fi în avantaj. Tinereţea şi frumuseţea - va avea întotdeauna mai mult decât Sevet. Şi era la fel de talentată ca ea.

Ajunse acasă, micul apartament pe care ea şi Obring îl închiriaseră în Hill Town. Era modest, dar decorat cu un gust desăvârşit. Cel puţin atâta lucru învăţase de la mătuşa Dhelembuvex - mama soţului ei - că e mai bine să ai o casă mică perfect finisată decât una mare prost amenajată. „O femeie trebuie să se prezinte în culmea perfecţiunii", spunea întotdeauna mătuşica Dhel. Kokor exprimase acest lucru mult mai bine într-un aforism pe care îl publicase pe când avea doar cincisprezece ani, înainte să se mărite cu Obring şi să plece din casa Mamei:

Un boboc perfect, cu o culoare subtilă şi un parfum delicat, este mai binevenit decât o floare ostentativă, care strigă cerând atenţia, dar nu are nimic de arătat în afară de

ceea ce poate fi văzut de la o primă privire şi mirosit de la o primă adulmecare.

Kokor fusese extrem de mândră de felul cum se exprimase despre bobocul perfect în cuvinte puţine şi simple, în timp ce la floarea ostentativă erau multe şi ezitante. Dar, spre dezamăgirea ei, niciun autor cunoscut nu compusese o arie bazată pe aforism, iar cei tineri care veniseră la ea cu melodiile lor erau toţi nişte aspiranţi lipsiţi de talent care habar n-aveau să creeze un cântec potrivit unei voci ca a ei. Nici măcar nu se culcase cu vreunul dintre ei, numai cu unul care fusese timid şi dulce. Ah, în întuneric era un tigru! Îl păstrase timp de trei zile, dar *insistase* să-i cânte melodiile lui, aşa că îl alungase.

Oare cum îl chema?

Era pe punctul de a-şi aduce aminte când intră în casă şi auzi un strigăt ciudat venind din camera din spate. Ca babuinii care trăiau dincolo de Micul Lac, cu sunetele lor ca nişte claxoane gâfâite când discutau unii cu alţii în limbajul lor inexistent. „O. Huu. O-oo. Huuu."

Numai că, nu-i aşa, nu erau babuini. Iar sunetul venea din dormitorul la care se ajungea pe scara în spirală, razele lunii prin fereastra din acoperiş luminau drumul şi porni grăbită, urcând treptele în vârful degetelor, tiptil, căci ştia că o să-l prindă pe soţul ei, Obring, cu vreo curvă de-a lui *în patul lui Kokor,* şi asta era de neconceput, o încălcare a oricăror limite ale decenţei, chiar nu avea nici urmă de respect pentru ea? *Ea* nu-şi aducea niciodată amanţii acasă, nu? Nu ajungeau să transpire în aşternuturile *ei,* nu? Sincer, ar fi o scenă măreaţă de mândrie rănită s-o arunce pe micuţa târfuliţă afară din casă *în pielea goală!* Va trebui să se ducă acasă goală şi apoi Kokor o să vadă cum Obring îşi cere scuze şi cum se împacă cu ea, toate jurămintele şi implorările şi tânguielile, dar acum nu mai exista îndoială,

ea *nu* îşi va mai reînnoi contractul cu el după ce va expira, iar el va afla ce păţeşte un bărbat care îi aruncă în faţă infidelitatea.

În dormitorul luminat de lună, îl găsi pe Obring angajat exact în activitatea la care se aştepta. Nu-i vedea faţa, nici pe a femeii căreia îi oferea o asemenea companie viguroasă, dar nu avea nevoie de lumina zilei sau de o lupă ca să-şi dea seama ce însemna totul.

— Dezgustător, rosti.

Se întâmplă exact aşa cum. spera. Evident, nu o auziseră urcând scările, iar sunetul vocii ei îl făcu pe Obring să încremenească. Pentru un moment, rămase nemişcat. Apoi întoarse capul, uitându-se îndurerat la ea peste umăr şi arătând ca un tâmpit.

— Kyoka, făcu. Ai venit devreme acasă.

— Ar fi trebuit să ştiu, zise femeia din pat.

Faţa ei era încă ascunsă după spatele gol al bărbatului, dar Kokor recunoscu vocea imediat.

— Spectacolul tău e atât de prost încât a trebuit să fie oprit la mijlocul reprezentaţiei.

Abia dacă remarcă insulta, abia dacă observă că în tonul lui Sevet nu era nicio urmă de jenă. Tot ce-i umbla prin cap era: De asta a trebuit să-şi găsească o nouă ascunzătoare, nu pentru că iubitul ei era cineva celebru, ci ca să ascundă adevărul *de mine.*

— Sute de fani în fiecare noapte ar fi bucuroşi de o *yibattsa* cu tine, şopti Kokor. Dar tu a trebuit să-l ai pe soţul meu.

— Oh, n-o lua aşa personal, spuse Sevet, ridicându-se în coate.

Sânii îi atârnau pe laterale. Lui Kokor îi plăcea să vadă cât de lăsaţi îi avea, cum la nouăsprezece ani era clar mai bătrână şi mai *grasă* decât ea. Totuşi, Obring dorise *acel*

corp, se folosise de el în acelaşi pat în care dormise atâtea nopţi alături de corpul perfect al lui Kokor. Cum putea să fie excitat de un asemenea trup, după ce o văzuse pe Kokor ieşind din baie în atâtea dimineţi?

— Tu nu-l foloseai, şi el e aşa de dulce. Dacă te-ai fi ostenit să-l satisfaci nu s-ar mai fi uitat la *mine.*

— Îmi pare rău, murmură Obring. N-am vrut.

Era scandalos, se purta ca un copil mic, iar Kokor nu-şi mai putu stăpâni furia. Şi totuşi o făcu. O păstră în ea, ca o furtună într-o sticlă.

— A fost un accident? şopti ea. Te-ai împiedicat şi ai căzut, ţi s-au rupt hainele şi s-a întâmplat să cazi peste sora mea?

— Am... am tot vrut să-i pun capăt, în toate lunile astea...

— Luni, şuieră Kokor.

— Nu mai spune nimic, căţeluş, zise Sevet. Nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia.

— Îi spui „căţeluş”?

Era cuvântul folosit de fetele care deveneau pentru prima dată femei pentru a-i descrie pe adolescenţii care salivau după ele.

— Era aşa de dornic, răspunse, strecurându-se de sub el. Nu m-am putut opri să nu-i spun aşa, iar lui îi place.

Bărbatul se întoarse, aşezat pe pat cu o expresie jalnică. Nu făcu nicio încercare să se acopere; era evident că pentru seara aceea îşi pierduse tot interesul pentru amor.

— Nu-ţi face griji, Obring, rosti Sevet.

Stătea în picioare lângă pat, aplecându-se să-şi ridice hainele de pe podea.

— Tot o să-ţi reînnoiască contractul. Despre povestea *asta* sigur n-o să vrea să vorbească lumea, aşadar o să-ţi reînnoiască contractul de câte ori o să vrei, numai ca să te împiedice să vorbeşti.

Kokor se uita cum se revărsa burta surorii ei, cum îi

atârnau sânii când se apleca. Şi totuşi *ea* îi luase soţul. După toate celelalte, trebuia să aibă şi *asta.* Era insuportabil.

— Cântă-mi, şopti ea.

— Ce-ai spus? întrebă Sevet, întorcându-se spre ea şi ţinându-şi rochia în faţă.

— Cântă-mi un cântec, *davalka* ce eşti, cu vocea aia frumoasă a ta.

Sevet se holbă la Kokor şi expresia de amuzament plictisit îi părăsi chipul.

— N-am de gând să cânt acum, prostuţo.

— Nu pentru mine. Pentru Tata.

— Ce-i *cu* Tata?

Faţa surorii ei se contorsionă într-o expresie de simpatie batjocoritoare şi pufni.

— O, micuţa Kyoka are de gând să mă pârască? O să râdă. Apoi o să-l ia pe Obring să bea ceva împreună!

— Un *cântec funebru* pentru Tata.

— Funebru?

Acum Sevet părea confuză. Îngrijorată.

— În timp ce tu erai aici, frecându-l pe soţul surorii tale, cineva îl omora pe tata. Dacă ai fi om, ţi-ar păsa. Chiar şi babuinii îşi plâng morţii.

— N-am ştiut. De unde era să ştiu?

— Te-am căutat. Să-ţi spun. Dar tu nu erai în nici-unul dintre locurile pe care le ştiam. Mi-am abandonat piesa, *mi-am pierdut slujba* căutându-te să-ţi spun, şi uite unde erai tu şi ce făceai.

— Eşti o mincinoasă. De ce aş crede una ca asta?

— Eu n-am făcut-o niciodată cu Vas. Nici chiar atunci când m-a implorat.

— Nu ţi-a cerut-o niciodată. Nu cred minciunile tale.

— Mi-a spus că măcar o dată ar vrea o femeie cu adevărat

frumoasă. O femeie al cărei trup să fie tânăr, suplu şi dulce. Dar eu am refuzat pentru că îmi erai soră.

— Minţi. Nu ţi-a cerut-o niciodată.

— Poate că mint. Dar el *mi-a cerut-o.*

— Nu *Vas,* făcu Sevet.

— Vas, cu aluniţa aia mare de pe interiorul coapsei. L-am refuzat fiindcă erai sora mea.

— Minţi şi despre Tata.

— Înecat în propriul lui sânge. Ucis în stradă. Nu e o noapte prea bună pentru iubitoarea noastră familie. Tata mort. Eu înşelată. Şi tu...

— Nu te apropia de mine.

— Cântă pentru el, insistă Kokor.

— La înmormântare, *dacă* nu mă minţi.

— Cântă *acum.*

— *Găinuşo, răţuşco,* n-o să cânt niciodată la porunca *ta.*

Acuzaţia că măcăne, cotcodăceşte, în loc să cânte era o veche tachinare între ele, nu însemna mare lucru. Dispreţul din glasul lui Sevet, scârba fu cea care ajunse la sufletul ei. O umplu, o copleşi, era mai mult decât putea suporta. Nu mai reuşi să stăpânească nicio secundă furtuna care o sfâşia.

— Aşa e! răcni. La porunca mea, n-o să mai cânţi *niciodată!*

Ţâşni ca o pisică, numai că nu cu gheara, ci cu pumnul. Sevet ridică mâinile să-şi protejeze faţa. Dar Kokor nu intenţiona să lase urme pe faţa surorii sale. Nu faţa ei o ura. Nu, pumnul ei lovi exact acolo unde ţintise, sub bărbie, în gât, unde laringele era ascuns sub carnea amplă, acolo unde se năştea vocea.

Sevet nu scoase niciun sunet, deşi forţa loviturii o răsturnase pe spate. Căzu ţinându-se de gât; se zvârcolea pe podea, înecându-se. Obring ţipă şi se repezi la ea,

îngenunchind alături.

— Sevet! strigă. Sevet, eşti teafără?

Dar singurul ei răspuns fu să bolborosească şi să scuipe, apoi să se sufoce şi să tuşească. Sânge. Propriul ei sânge. Kokor îl vedea pe mâinile ei, pe coapsele lui Obring, care îi luase capul în poală când îngenunchease lângă ea. Lucea negru în lumina lunii, sângele din gâtul ei. Îi simţi gustul în gură, Sevet? Îl simţi pe pielea ta, Obring? Sângele ei, ca darul unei virgine, darul meu pentru voi amândoi.

Tânăra scotea nişte sunete oribile de strangulare.

— Apă, zise Obring. Un pahar cu apă, Kyoka - să-şi spele gura. Sângerează, nu vezi? Ce i-ai făcut!

Se duse la chiuvetă - chiuveta ei luă un pahar - paharul ei - şi i-l aduse, plin cu apă, bărbatului, care i-l luă din mână şi încercă să toarne puţin în gura lui Sevet. Dar ea se înecă şi scuipă, gâfâind în căutarea aerului, strangulată de sângele care îi curgea pe interiorul gâtului.

— Un doctor! ţipă Obring. Cheamă un doctor - Bustiya de alături e doctor, ea o să vină.

— Ajutor, şopti Kokor. Vino repede. Ajutor.

Vorbea atât de încet încât aproape că nici ea nu se auzea.

Obring se ridică de pe podea şi o privi furios.

— Să n-o atingi, spuse. Mă duc eu după medic.

Ieşi îndrăzneţ din cameră. Câtă forţă avea acum. Gol ca un zeu mitic, ca picturile înfăţişându-l pe Împăratul Gorayni - imaginea masculinităţii aşa era când dispăru în noapte să caute un doctor care să o salveze pe doamna lui.

Kokor privi degetele lui Sevet zgâriind podeaua, rupându-şi pielea din jurul gâtului, ca şi cum ar fi vrut să-şi deschidă acolo o gaură prin care să respire. Ochii i se bulbucau şi sângele îi curgea din gură pe podea.

— Aveai totul, zise. Absolut totul. Dar nici *pe el* nu mi l-ai putut lăsa mie.

Sevet bolborosi ceva. Ochii ei o fixau pe Kokor în agonie şi teroare.

— N-o să mori. Eu nu sunt o criminală. Eu nu sunt o *trădătoare.*

Atunci îi trecu prin minte că *ar fi posibil* să moară. Cu atât de mult sânge în gât s-ar putea îneca. Iar ea ar fi responsabilă.

— Nu mă va acuza nimeni. Tata a murit în seara asta şi eu am venit acasă şi te-am găsit cu soţul meu, apoi ţi-ai bătut joc de mine - nimeni nu m-ar acuza. Am doar optsprezece ani, sunt doar *o fetiţă.* Şi, oricum, a fost un accident. Am vrut să-ţi scot ochii, dar am ratat, asta-i tot.

Sevet se sufocă. Vomă pe podea. Mirosea îngrozitor. Făcea aşa o mizerie - totul avea să rămână pătat, iar mirosul n-avea să dispară niciodată. Şi dacă murea vina ar fi fost a lui Kokor. Asta va fi răzbunarea lui Sevet, pata care nu se va şterge niciodată. Modul lui Sevet de a fi chit, ea să moară, iar Kokor să rămână pentru totdeauna o criminală.

Ei bine, o să-ţi arăt eu, gândi. N-o să te las să mori. De fapt, *o să-ţi salvez viaţa.*

Astfel că atunci când Obring se întoarse cu medicul, o găsiră în genunchi asupra surorii ei, făcându-i respiraţie gură la gură. Obring o trase într-o parte ca s-o lase pe doctoriţă să se ocupe. Când Bustiya introduse tubul pe gâtul lui Sevet şi faţa acesteia deveni un rictus tăcut şi agonizant, bărbatul mirosi sângele şi voma şi văzu că faţa şi rochia lui Kokor erau mânjite cu amândouă. Îi şopti:

— Tu chiar o iubeşti. N-ai putut s-o laşi să moară.

Atunci se agăţă de el, suspinând.

— Nu reuşesc să dorm, făcu Luet, nenorocită. Cum să visez dacă nu adorm?

— Nu contează, zise Rasa. Ştiu ce avem de făcut. Nu e

nevoie să ne spună Sufletul Suprem. Smelost o să părăsească Basilica, pentru că Hushidh are dreptate, acum nu-l putem proteja.

— Nu plec, vorbi el. M-am hotărât. Ăsta este oraşul meu, şi o să înfrunt consecinţele a ceea ce am făcut.

— Iubeşti Basilica? Atunci nu le oferi oamenilor lui Gaballufix un ţap ispăşitor pentru toate. Nu le da ocazia să te aducă la proces şi să se folosească de asta ca să preia controlul asupra gărzilor, iar soldaţii lui mascaţi să devină *singura* autoritate din oraş.

Smelost se uită o clipă la ea cu duşmănie, apoi aprobă din cap.

— Înţeleg, zise. De dragul Basilicăi o să plec.

— Unde? întrebă Hushidh. Unde să-l trimiţi?

— La Gorayni, desigur, răspunse Rasa. O să-ţi dau suficiente provizii şi bani ca să ajungi în nord, la Gorayni. Şi o scrisoare care să explice cum l-ai salvat pe omul care... pe omul care l-a omorât pe Gaballufix. O să înţeleagă ce înseamnă asta - probabil au spioni care i-au informat că Gabya încerca să împingă Basilica într-o alianţă cu Potokgavan. Poate Roptat avea legături cu ei.

— Nu! strigă Smelost. Roptat n-a fost trădător!

— Nu, bineînţeles că nu a fost, îl îmbună ea. Ideea e că Gabya era duşmanul lor, iar asta te face pe tine prietenul lor. Cel puţin atâta pot să facă, să te adăpostească.

— Cât timp trebuie să stau departe? Aici este femeia pe care o iubesc. Am un fiu.

— Nu prea mult. Gabya dispărând, tumultul o să se stingă repede. El îl provoca, acum o să avem pace din nou. Să mă ierte Sufletul Suprem că spun asta, dar, dacă Nafai l-a ucis, atunci poate că a făcut un lucru bun, cel puţin pentru Basilica.

Se auzi o bătaie puternică în uşă.

— Deja! tresări Rasa.

— N-au cum să ştie că sunt aici, zise Smelost.

— Shuya, du-l în bucătărie şi aprovizionează-l. O să-i întârzii la uşă cât mai mult. Luet, ajut-o pe sora ta.

Dar la uşă nu erau soldaţii Palwashantu sau gărzile oraşului, nici vreo altă autoritate. Era Vas, soţul lui Sevet.

— Regret să te deranjez la ora asta.

— Pe mine şi pe toată casa, replică ea. Am aflat deja că tatăl lui Sevet e mort, dar ştiu că ai avut intenţii bune venind...

— E mort? Gaballufix? Atunci asta o fi explicând... Ba nu, nu explică nimic.

Părea înspăimântat şi supărat. Rasa nu-l mai văzuse niciodată aşa.

— Atunci ce s-a întâmplat? Dacă nu ştiai că Gabya e mort, de ce eşti aici?

— Una dintre vecinele lui Kokor a venit să mă cheme. E vorba de Sevet. A fost lovită în gât - aproape că a murit. O rană foarte gravă. M-am gândit că vrei să vii cu mine.

— Ai *lăsat-o?* Ca să vii la mine?

— Nu am fost cu ea. E acasă la Kokor.

— Ce să caute Sevya acolo?

O servitoare o ajuta deja pe Rasa să-şi pună pelerina, ca să iasă.

— Kokor juca în seara asta, nu-i aşa? O piesă nouă.

— Sevya era cu Obring, zise Vas, şi o conduse afară pe verandă, după care servitoarea închise uşa în urma lor. De asta a lovit-o Kyoka.

— Kyoka a lovit-o în... *Kyoka?*

— I-a găsit împreună. Cel puţin asta e povestea pe care mi-a spus-o vecina. Obring s-a dus după doctor în pielea goală, iar Sevya era dezbrăcată atunci când s-au întors. Kyoka îi făcea respiraţie gură la gură ca s-o salveze. Acum

i-au băgat un tub pe gât şi respiră, n-o să moară. Asta e tot ce-am aflat de la vecină.

— Că Sevet trăieşte, zise Rasa amar, şi cine era în pielea goală.

— Gâtul ei. Ar fi fost mai amabil din partea lui Kokor s-o omoare pur şi simplu, dacă asta o s-o coste pe Sevet vocea.

— Biata Sevya.

Pe străzi mărşăluiau soldaţi, dar Rasa nu le dădu atenţie şi - poate pentru că Vas şi Rasa păreau atât de hotărâţi şi grăbiţi - soldaţii nu făcură nicio încercare să-i oprească.

— Să-şi piardă şi tatăl, şi vocea în aceeaşi noapte.

— Toţi am pierdut ceva în noaptea asta, nu? rosti Vas cu amărăciune.

— Nu era vorba de *tine*. Cred că Sevet te iubeşte cu adevărat, în felul ei.

— Ştiu - se urăsc una pe alta atât de mult, încât ar face orice ca să se rănească. Dar credeam că lucrurile merg spre bine.

— Poate că aşa o să fie acum. Mai rău nu-i posibil.

— Şi Kyoka a încercat. Am refuzat-o în amândouă dăţile. De ce Obring n-o fi avut şi el atâta minte încât s-o refuze pe Sevet?

— Minte are. Îi lipseşte puterea.

Acasă la Kokor scena era emoţionantă. Cineva făcuse curat. Patul nu mai era şifonat de dragoste, ci neted, cu excepţia locului unde zăcea Sevet, sfioasă, în una dintre cele mai modeste cămăşi de noapte ale surorii ei. Obring reuşise şi el să se îmbrace şi acum stătea în genunchi într-un colţ, alinând-o pe soţia lui, care plângea. Doctoriţa o întâmpină pe Rasa în uşa camerei.

— I-am drenat tot sângele din plămâni. Nu mai e în pericol de moarte, dar deocamdată trebuie să respire prin tub. O s-

o vadă în curând un specialist. Poate că rana o să se vindece fără urmări. Poate cariera ei nu e terminată.

Rasa se aşeză pe pat alături de fiica ei şi îi luă mâna. Mirosul de vomă încă se simţea în aer, chiar dacă podeaua era udă de la spălat.

— Ei bine, Sevya, şopti Rasa, ai câştigat sau ai pierdut runda asta?

O lacrimă se strecură printre pleoapele tinerei.

În cealaltă parte a camerei, Vas stătea lângă Obring şi Kokor. Faţa lui era roşie de... furie oare? Sau era rumen din cauza efortului mersului?

— Obring, rosti Vas, ticălos mizerabil. Numai un prost se pişă în supa fratelui său.

Obring ridică ochii spre el, cu faţa trasă, apoi privi înapoi spre soţia lui, care plângea şi mai tare. Rasa o cunoştea destul de bine pe Kokor ca să ştie că deşi lacrimile erau sincere, încerca să atragă cât mai multă simpatie posibil. Ea nu mai avea aproape deloc ce să-i ofere. Era foarte conştientă cât de puţin le păsa fiicelor ei de clauza de exclusivitate din contractul de căsătorie, şi nu avea nicio simpatie pentru oamenii lipsiţi de credinţă care se simţeau lezaţi descoperind că şi partenerii lor erau necredincioşi.

Sevet era cea care suferea, nu Kokor. Rasa nu putea fi distrasă de la nevoile lui Sevet doar pentru că Kokor făcea zgomot şi Sevet tăcea.

— Sunt alături de tine, draga mea fiică. Nu e sfârşitul lumii. Trăieşti, iar soţul tău te iubeşte. Hai să fie asta muzica ta o vreme.

Sevet îi strânse mâna, respirând superficial şi întretăiat.

Rasa se întoarse către doctoriţă:

— I s-a spus despre tatăl ei?

— Ştie, zise Obring. Kyoka ne-a înştiinţat.

— Slavă Sufletului Suprem că nu avem decât o singură

înmormântare.

— Kyoka i-a salvat viaţa surorii sale, adăugă bărbatul. A ajutat-o să respire.

Ba nu, *eu* am făcut-o să respire, gândi Rasa. I-am dat viaţă, dar din păcate nu am putut să-i dau şi decenţă sau bun-simţ. Nici s-o ţin departe de aşternuturile surorii sale, sau de soţul surorii sale. Dar eu am făcut-o să respire, şi probabil acum o să înveţe ceva din suferinţa asta. Compasiunea, poate. Sau cel puţin înfrânarea. Ceva care să aducă şi ceva bun. Ceva care s-o facă să devină fiica *mea,* nu a lui Gaballufix, aşa cum au fost amândouă până acum.

Fă să fie totul bine, se rugă ea în tăcere. Apoi se întrebă cui se ruga. Sufletului Suprem, al cărei amestec provocase atât de multe alte probleme? De la *ea* n-o să obţin ajutor, se gândi Rasa. Acum sunt singură, trebuie să-mi îndrum familia şi urbea prin zilele teribile care vor urma. Nu am putere sau autoritate asupra niciuneia, numai forţa care vine din dragoste şi înţelepciune. Dragostea o am. Dacă aş fi sigură că am şi înţelepciunea necesară.

2
OPORTUNITATEA

Visul vizionarei în ape

Luet nu mai încercase niciodată un vis de urgenţă, deci nu-i trecuse prin minte că nu se putea să se culce şi să viseze doar pentru că aşa voia. Ba dimpotrivă - sentimentul urgenţei o ţinea trează şi făcea să-i fie imposibil să viseze. Era supărată şi ruşinată că nu reuşise să afle nimic de la Sufletul Suprem înainte ca mătuşa Rasa să trebuiască să decidă cum să procedeze cu soldatul acela, Smelost. Şi mai rău era că, deşi Sufletul Suprem nu-i spusese nimic, ea era convinsă că a-l trimite pe Smelost la Gorayni era o greşeală. Părea prea simplu să crezi că dacă Gaballufix le fusese duşman, automat îl vor primi cu braţele deschise pe duşmanul lui Gaballufix şi-i vor oferi adăpost.

Voise să vorbească pe faţă: „Mătuşă Rasa, Goraynii nu sunt neapărat prietenii noştri.” Poate chiar ar fi rostit, dar Rasa se grăbise să plece din casă împreună cu Vas şi nu mai era nimic de făcut decât să se uite cum Smelost aduna hrana şi proviziile pe care i le aduseseră servitoarele şi apoi dispărea pe uşa din spate.

De ce nu se gândise Rasa o secundă mai mult? N-ar fi fost mai bine să-l trimită pe Smelost în deşert, să i se alăture lui

Wetchik? Dar el nu mai deţinea titlul, nu-i aşa? Nu mai era decât Volemak, omul care *fusese* Wetchik până când Gaballufix îl deposedase de titlu - când se întâmplase? - abia ieri. Doar Volemak - însă Luet ştia că el, dintre toate personalităţile Basilicăi, era singurul care făcea parte din planurile Sufletului Suprem.

Sufletul Suprem stârnise toate problemele astea dându-i lui viziunea cu Basilica în flăcări. Îl avertizase că o alianţă cu Potokgavan ar duce la distrugerea oraşului. Nu promisese că Goraynii le vor fi *prieteni.* Din ceea ce ştia Luet despre ei - Capetele Ude, cum erau numiţi, din cauza părului uns cu uleiuri era o idee proastă să-l trimită pe Smelost să ceară azil. Goraynii şi-ar face o impresie greşită. Ar crede că aliaţii lor nu sunt în siguranţă în Basilica. Numai să nu-i ispitească să facă exact ceea ce toată lumea voia să-i împiedice - să invadeze şi să cucerească oraşul.

Nu, era clar o greşeală să-l trimită pe soldat acolo. Dar, întrucât Luet nu ajunsese la această concluzie ca vizionară în ape, ci mai degrabă prin propriul ei raţionament, nimeni nu ar fi ascultat-o. Ea era un copil, cu excepţia momentelor când Sufletul Suprem era în ea, şi astfel se bucura de respect numai când nu era ea însăşi. Asta o înfuria, dar ce să facă decât să spere că se înşela în privinţa lui Smelost şi a Goraynilor, şi să aştepte cu nerăbdare până când avea să devină pe deplin femeie?

Ceea ce o îngrijora şi mai mult era improbabilitatea ca Rasa să ajungă la o concluzie atât de greşită. Părea să acţioneze din teamă, fără să se gândească. Şi dacă judecata îi era înceţoşată, atunci pe ce să mai conteze Luet?

Vreau să discut cu cineva, se gândi. Nu cu sora ei, Hushidh - draga de Shuya era foarte inteligentă şi amabilă şi ar fi ascultat-o, dar pe ea pur şi simplu n-o interesa nimic în

afară de Basilica. Asta era problema ei, fiind oracol. Trăia continuu conştientă de toate conexiunile şi relaţiile dintre oamenii din jurul ei. Fireşte acest simţ al reţelei era cel mai important lucru în viaţa ei, şi urmărea oamenii legându-se şi dezlegându-se unii de alţii, formând comunităţi şi dizolvându-le. Dincolo de toate astea, era puternic conştientă de ţesătura Basilicăi înseşi. Ea iubea oraşul - dar îl cunoştea atât de bine, se concentra asupra lui atât de îndeaproape, încât pur şi simplu nu avea idee despre relaţiile lui cu lumea exterioară. Asemenea relaţii erau prea largi şi impersonale.

Luet încercase chiar să discute asta cu ea, dar Hushidh adormise aproape imediat. Nu prea o putea condamna. La urma urmelor, era aproape dimineaţa, şi ele săriseră peste ore de somn în cursul nopţii. Ar fi trebuit să doarmă şi ea.

Dacă aş reuşi să stau de vorbă cu Nafai sau cu Issib. În special cu Nafai - *el* poate vorbi cu Sufletul Suprem când e treaz. N-o fi având viziunile pe care le am eu n-o fi văzând cu profunzimea şi limpezimea unei vizionare în ape, dar obţine *răspunsuri.* Răspunsuri simple, practice. Şi nu e necesar să doarmă ca să le obţină. Dacă ar fi aici... Însă Sufletul Suprem îl trimisese pe el, pe tatăl lui şi pe toţi fraţii departe în deşert. Categoric, acolo ar trebui să fie şi Smelost. Alături de Nafai. Dacă ar şti cineva unde se află.

Într-un târziu, gândurile frenetice ale lui Luet se transformară în haosul somnului, şi din somnul ei intermitent răsări un vis, un vis pe care ea să şi-i aducă aminte, căci venea din afara ei şi avea un înţeles mai presus de sclipirile aleatoare ale creierului ei în timpul somnului.

— Trezeşte-te, zise Hushidh,
— *Sunt* trează, mormăi Luet.

— Am mai auzit asta de două ori, Lutya, şi de fiecare dată ai continuat să dormi. E dimineaţă şi lucrurile stau mai rău decât ne-am închipuit.

— Dacă mă întâmpini aşa de fiecare dată când mă trezesc nu-i de mirare că mă întorc la somn.

— Ai dormit destul, spuse Hushidh, apoi începu să-i povestească tot ce se petrecuse în casa lui Kokor noaptea trecută.

Lui Luet nu-i venea să creadă că asemenea lucruri se puteau întâmpla în realitate - darămite cuiva legat de familia Rasei. Şi totuşi nu era un simplu zvon.

— De asta Vas a luat-o cu el pe mătuşa, făcu ea.

— Ce minte strălucită ai tu dimineaţa.

Gândurile i se mişcau atât de leneş, încât îi luă câteva secunde să-şi dea seama că era ironizată.

— Visam, zise ca să-şi explice stupiditatea.

Dar pe Hushidh nu o interesa visul.

— Pentru săraca mătuşă Rasa coşmarul începe când se trezeşte.

Luet încercă să găsească partea bună.

— Cel puţin are mângâierea să ştie că Sevet şi Kokor au fost date în grija mătuşii Dhelembuvex - n-o să se răsfrângă asupra casei ei...

— N-o să se răsfrângă! Sunt *fiicele* ei, Lutya. Iar mătuşa Dhel a fost aici cu ele cât au crescut. Nu are nimic de-a face cu felul în care au fost educate. Asta înseamnă să fie din stirpea lui Gaballufix. Ce ironie grozavă, în noaptea în care el a murit, una dintre fiicele lui o doboară pe cealaltă cu o lovitură în gât.

— O dulce bunătate se revarsă cu fiecare cuvânt de pe buzele tale, Shuya.

Hushidh se uită urât la ea.

— Nici tu nu le-ai iubit vreodată pe fiicele mătuşii Rasa,

aşa că nu face pe neprihănita cu mine.

Adevărul era că pe Luet nu prea o interesau fiicele mătuşii. Fusese prea mică să-i pese atunci când ele locuiau cu Rasa. Dar Hushidh, fiind mai în vârstă, îşi amintea clar ce însemnase ca ele să fie în casă tot timpul, cu Kokor luând încă lecţii, şi ambele înconjurate de peţitori. Îi plăcea să glumească spunând că nivelul feromonilor nu putea fi mai ridicat nici într-un bordel, însă sila ei faţă de Sevet şi Kokor nu avea nimic de-a face cu atracţia bărbaţilor pentru ele. Era vorba despre gelozia lor plină de răutate faţă de orice fată care câştiga dragostea şi respectul Rasei. Ea nu era o rivală pentru ele şi totuşi amândouă o persecutau fără milă, sâcâind-o ori de câte ori profesoarele nu puteau auzi, până ce o făcuseră să devină o fantomă în casă, ascunzându-se înaintea lecţiilor şi fugind după aceea, evitând mesele, ocolind toate petrecerile şi distracţiile; din fericire, Kokor şi Sevet se măritaseră de timpuriu - paisprezece, respectiv cincisprezece ani - şi se mutaseră. Sevet era încă de pe atunci o cântăreaţă cunoscută, iar exerciţiile ei - şi ale lui Kokor - umpluseră locuinţa ca nişte triluri de păsări. Dar nici ea, nici Kokor nu aduseseră adevărata muzică în casa Rasei. Mai degrabă muzica revenise atunci când ele plecaseră. Hushidh rămăsese tăcută şi timidă cu oricine în afară de Luet. Aşadar, sigur că pe ea o interesa mai mult când fiicele Rasei jucau vreo tragedie amară. Lui Luet îi păsa doar fiindcă o întrista pe mătuşa Rasa.

— Shuya, nu-i decât un scandal. Ce se spune despre soldatul acela? Şi despre moartea lui Gaballufix?

Hushidh îşi coborî privirea în poală. Ştia că de fapt Luet o mustra deoarece acordase o prioritate nemeritată unor probleme vulgare; dar acceptă dojana şi nu se apără.

— Se vorbeşte că Smelost a fost tot timpul părtaşul lui Nafai. Rashgallivak cere consiliului să investigheze cine l-a

ajutat să fugă din oraş, cu toate că nu exista niciun fel de mandat când a plecat. Încearcă să pună gărzile oraşului sub controlul clanului Palwashantu. Foarte urât.

— Dar dacă o arestează pe mătuşa Rasa drept complice a lui Smelost?

— Complice la ce?

Era acum Hushidh oracolul, vorbind despre oraşul Basilica, nu Shuya eleva spunând o poveste urâtă despre cele care o chinuiseră. Luet întâmpină cu bucurie schimbarea, chiar dacă însemna să fie privită cu vădită uluire pentru lipsa ei de intuiţie.

— Cât de tâmpiţi crezi că sunt oamenii? Rashgallivak poate să încerce să-i împingă, dar el nu e Gaballufix - nu are magnetismul personal care să-i convingă pe oameni să-l urmeze timp îndelungat. Mătuşa Rasa se va ridica împotriva lui în consiliu, apoi şi alţii.

— Da, presupun că da, admise Luet. Dar Gaballufix avea mulţi soldaţi, şi acum toţi sunt ai lui Rashgallivak...

— Rash nu are relaţii. Oamenii îl plac şi îl respectă, dar numai ca asistent - ca asistent al lui Wetchik în special -, şi e puţin probabil să-i acorde imediat toate onorurile lui Wetchik, cu atât mai puţin respectul de care se bucura Gaballufix ca şef al clanului Palwashantu. Nu are nici măcar jumătate din puterea pe care îşi imaginează că o are - dar are suficientă ca să provoace necazuri, şi asta e foarte deranjant.

Luet se trezi complet în sfârşit şi se trase la picioarele patului. Îşi aminti că trebuia să spună ceva.

— Am visat.

— Dacă zici, făcu Hushidh, apoi îşi dădu seama ce însemna. Oh. Puţin cam târziu, nu-i aşa?

— Nu despre Smelost. Despre ceva... foarte ciudat. Şi totuşi simţeam că e mai important decât tot ce se petrece

în jurul nostru.

— Un vis adevărat?

— Nu sunt niciodată *sigură*, dar cred că da. Mi-l amintesc aşa de clar, trebuie să fi venit de la Sufletul Suprem.

— Atunci să-mi povesteşti la micul dejun. E aproape prânzul, dar mătuşa Rasa i-a spus intendentului să ne ierte fiindcă am stat treze jumătate de noapte.

Luet îşi trase o rochie peste cap, îşi puse sandalele în picioare şi o urmă pe Hushidh în jos pe scări în bucătărie.

— Am visat îngeri, zburând.

— Îngeri! Şi ce ar trebui să semnifice, în afară de faptul că eşti superstiţioasă în somn?

— Nu semănau cu desenele din cărţile pentru copii, dacă la asta te referi. Aduceau mai mult cu nişte păsări mari şi graţioase. De fapt lilieci, pentru că aveau blană. Dar feţele lor erau foarte inteligente şi expresive, şi cumva în vis am ştiut că sunt îngeri.

— Sufletul Suprem nu are nevoie de îngeri. Se adresează direct minţii fiecărei femei.

— Sau bărbat, numai că abia dacă mai ascultă cineva, aşa cum nu mă asculţi tu pe *mine,* Shuya. Să-ţi povestesc visul sau ne mulţumim să mâncăm pâine cu miere şi frişcă şi ne imaginăm că Sufletul Suprem nu are de spus nimic care să te intereseze?

— Nu fi rea cu *mine*, Luet. Poate eşti o vizionară în ape mai bună decât oricine altcineva, dar când faci aşa pe tăioasa nu eşti decât prostuţa mea surioară.

Bucătăreasa se uită urât la ele.

— Mă străduiesc să ţin o bucătărie plină de lumină şi *armonie*, zise ea.

Ruşinate, luară pâinea caldă pe care le-o oferea ea şi se aşezară la masă, unde aşteptau deja un urcior cu smântână şi un borcan de miere. Hushidh, ca întotdeauna, mărunţi

pâinea într-un bol şi turnă peste ea miere şi smântână; Luet, ca de obicei, puse miere pe pâine şi o mâncă separat, bând apoi smântână curată. Amândouă se prefăceau că detestă felul cum proceda cealaltă.

— Uscat ca praful, şopti Hushidh.

— Moale şi vâscos, răspunse Luet.

Apoi râseră amândouă tare.

— Aşa e mult mai bine, zise bucătăreasa. Nu-i frumos să vă certaţi.

Cu gura plină, Hushidh rosti:

— Visul.

— Îngeri, veni răspunsul.

— Zburând, da. Păroşi ca nişte lilieci graşi. Te-am auzit de prima dată.

— Nu graşi.

— Lilieci, oricum.

— Erau graţioşi. Se avântau în zbor. Apoi şi eu am fost una dintre ei, şi zburam, şi zburam. Era atât de frumos şi de calm. Şi atunci am văzut râul şi am coborât spre el, iar acolo pe mal am luat lut şi am făcut o statuie.

— Îngeri care se joacă în noroi?

— Nu-i mai ciudat decât nişte lilieci care fac statui, replică Luet. Îţi curge lapte pe barbă.

— Păi, şi tu ai miere pe vârful nasului.

— Mă rog, tu ai o excrescenţă mare şi urâtă în faţă - o, nu, este chiar...

— Faţa mea, ştiu. Termină visul.

— Am înmuiat lutul punându-l în gură, astfel încât - înger fiind, înţelegi - atunci când am făcut statuia ea să conţină ceva din mine. Cred că este foarte important.

— *O, chiar* simbolic, da.

Tonul lui Hushidh era jucăuş, dar Luet ştia că era ascultată cu atenţie.

— Statuile nu erau ale unor oameni, îngeri sau altceva. Câteodată aveau feţe, dar nu ca nişte portrete sau *lucruri.* Luau forma pe care aveam noi nevoie s-o ia. Nu existau două la fel, însă eu ştiam că în momentul acela statuia pe care o făceam era singura posibilă. Are vreun sens?

— E un vis, nu trebuie să aibă.

— Dar dacă e un vis *adevărat*, atunci *trebuie* să aibă un sens.

— Măcar în final, zise Hushidh, apoi duse la gură încă o lingură cu pâine şi lapte vâscos.

— Când am terminat, continuă Luet, le-am dus pe o stâncă înaltă şi le-am pus să se usuce la soare, şi am zburat în jurul lor, şi fiecare ne uitam la statuile celorlalţi. După aia îngerii au zburat şi eu nu mai eram cu ei, nu mai eram înger, doar stăteam acolo privind pietrele pe care se găseau statuile, soarele a apus şi în întuneric...

— Puteai să vezi pe întuneric?

— În *vis* puteam. Oricum, în timpul nopţii au venit nişte şobolani uriaşi şi fiecare a luat câte o statuie, a dus-o în găurile din pământ, în labirinturile vizuinilor lor, iar fiecare şobolan care furase o statuie o dădea altuia şi amândoi muşcau din ea, o umezeau cu saliva lor şi se frecau cu ea. Se acopereau cu lut. Am fost aşa de furioasă. Statuile alea frumoase ei le distrugeau, le prefăceau la loc în noroi şi se frecau cu el - chiar şi prin părţile intime, *peste tot.*

— Iubitori de frumos.

— Vorbesc serios. Mi se frângea inima.

— Deci ce înseamnă? Pe cine reprezintă îngerii şi cine sunt şobolanii?

— Nu ştiu. De obicei, înţelesul e evident atunci când Sufletul Suprem trimite un vis.

— Poate n-a fost decât un simplu vis.

— Nu cred. A fost ceva deosebit şi foarte viu, şi mi-l

amintesc atât de clar. Shuya, cred că e posibil să fie cel mai important vis pe care l-am avut vreodată.

— Păcat că nu-l înţelege nimeni. O fi vreuna dintre profeţiile alea pe care toată lumea le înţelege după ce totul s-a terminat şi e prea târziu să mai facă ceva.

— Poate izbuteşte mătuşa Rasa să-l interpreteze. Hushidh făcu o faţă sceptică.

— Nu e în cea mai bună dispoziţie în momentul ăsta. În sinea ei, Luet fu uşurată că nu era singura care remarcase că Rasa nu lua acum cele mai bune decizii posibile.

— Atunci probabil că *nu* o să-i povestesc. Deodată Hushidh etală zâmbetul ei subţire care arăta că era cu adevărat mulţumită de sine.

— Vrei să auzi o presupunere absurdă? zise. Luet aprobă din cap, apoi, în timp ce asculta, începu să înghită bucăţi mari din pâinea îndelung ignorată.

— Îngerii sunt femeile din Basilica. În miile de ani scurse peste oraşul ăsta am creat o societate delicată şi fină, am creat-o din noi înşine, aşa cum liliecii din visul tău făceau statuile cu salivă. Şi acum ne-am pus operele la uscat, iar în întuneric duşmanii noştri vor veni să fure ceea ce am produs noi. Dar ei sunt aşa de proşti că nici nu înţeleg că sunt statui. Se uită la ele şi nu văd decât bulgări de noroi uscat. Aşa că îl umezesc şi se tăvălesc în el şi sunt *mândri* fiindcă au luat tot ce s-a creat în Basilica, dar de fapt ei nu au absolut *nimic* din Basilica.

— E foarte bine, rosti Luet cu respect.

— Aşa consider şi eu.

— Şi cine sunt duşmanii noştri?

— E simplu. Bărbaţii.

— Ba nu, e *prea* simplu. Chiar dacă este un oraş al femeilor, bărbaţii basilicani contribuie ia fel de mult ca femeile la frumuseţea creată. Fac parte din comunitate,

chiar dacă nu li se permite să deţină pământuri sau să locuiască între zidurile oraşului fără să fie căsătoriţi cu o femeie.

— Am fost sigură că e vorba de bărbaţi în clipa în care ai vorbit de şobolani uriaşi.

Bucătăreasa râse pe înfundate deasupra tocanei pe care o pregătea pentru cină.

— Altcineva, insistă Luet. Poate Potokgavan.

— Sau doar oamenii lui Gaballufix. Tolchok, după aia soldaţii cu măştile alea oribile.

— Sau o fi ceva care urmează să vină. Sau ceva fără vreo legătură cu Basilica, adăugă disperată. Cine să ştie? Dar aşa a fost visul meu.

— Nu prea ne spune unde ar fi trebuit să-l trimitem pe Smelost.

Luet ridică din umeri.

— Poate Sufletul Suprem s-a gândit că avem destul creier să ne dăm seama şi singure.

— Oare a avut dreptate?

— Mă îndoiesc. A fost o greşeală să-l trimită la Gorayni.

— N-am cum să ştiu, zise Hushidh. Să mănânci pâine uscată - *asta* e o greşeală.

— Nu şi pentru cei care avem dinţi. Nu trebuie să înmuiem pâinea ca s-o facem comestibilă.

De aici porni o parodie de ceartă suficient de prostească şi gălăgioasă pentru ca bucătăreasa să le dea afară din încăpere, ceea ce era bine fiindcă oricum terminaseră cu micul dejun. Se simţeau bine să se joace câteva minute împreună ca nişte copii. Căci înţelegeau că, la bine şi la rău, amândouă aveau să fie implicate în evenimentele care se învolburau în Basilica şi împrejurimi. Deşi n-ar fi vrut. Dar harurile lor le făceau importante pentru oraş şi astfel făceau tot posibilul să-l slujească.

Luet se duse ascultătoare la consiliul oraşului şi îşi povesti visul, care fu atent înregistrat şi predat femeilor înţelepte ca să-i studieze înţelesurile şi prevestirile. Le spuse cum îl interpretase Hushidh, iar ele îi mulţumiră frumos, ca şi cum i-ar zice că era în regulă să ai vise - orice copil idiot era *în stare* dar era nevoie de un expert adevărat ca să-şi dea seama ce înseamnă ele.

În Khlam - şi nu în vis

Bătea un vânt uscat şi fierbinte dinspre nord-vest, ceea ce însemna că venea peste deşert, fără nicio urmă de umezeală, doar nisip şi pietriş şi, după cum se spunea, oasele măcinate ale oamenilor şi animalelor prinse în furtună la mii de kilometri depărtare, praful în care se transforma carnea lor şi, dacă ascultai cu atenţie, urletul sufletelor lor purtat când şi când de vânt, niciodată lăsându-i să plece, nici în rai, nici în iad. Munţii blocau cea mai urâtă parte a furtunii, dar corturile armatei lui Moozh se scuturau şi se clătinau, pânzele de la intrări fluturau, flamurile dansau nebuneşte şi, din când în când, una era smulsă din pământ şi se târa, cu prăjină cu tot, pe uliţa murdară şi bătătorită dintre corturi, urmărită de vreun biet soldat care încerca s-o prindă.

Cortul cel mare al lui Moozh se zguduia şi el în vânt, în ciuda binecuvântării Împăratului. Desigur, binecuvântarea era întru totul eficientă... dar Generalul se asigura de asemenea că stâlpii sunt înfipţi bine şi adânc în pământ. Stătea la masă la lumina lumânării, privind visător la harta întinsă în faţa lui. Reprezenta toate teritoriile din lungul litoralului vestic al Mării Dintre Pământuri. La nord,

ţinuturile Goraynilor erau conturate cu roşu, pământurile Împăratului, care era desigur întruparea lui Dumnezeu pe Pământ şi ca urmare avea dreptul să stăpânească întreaga omenire etc., etc. Cu ochii minţii, Moozh trasa hotarele nemarcate ale popoarelor care erau cel puţin la fel de străvechi ca Goraynii, unele dintre ele chiar mai vechi, cu istorii măreţe - popoare care acum nu mai existau, care nici măcar nu mai puteau fi pomenite, pentru că rostirea numelor lor însemna trădare, iar să deseneze pe hartă vechile graniţe i-ar fi adus moartea.

Dar nu trebuia să deseneze hotarele. Cunoştea graniţele patriei sale, Pravo Gollossa, ţinutul propriului său trib, Sotchitsiya. Traversaseră deşertul venind din nord cu o mie de ani înainte de Gorayni, dar cândva fuseseră un singur popor cu o singură limbă, însă Sotchitsiya se stabiliseră în văile umede şi luxuriante din Munţii Skrezhet, încetând cu traiul nomad şi cu războiul şi devenind o naţiune de oameni liberi, învăţaseră de la neamurile din jur. Nu de la Ploshudu sau Khlami sau Izmennikoy, căci aceştia erau munteni lipsiţi de cultură, dar cu muşchi, lăcomie şi dorinţa de a supravieţui în ciuda tuturor necazurilor. Mai degrabă Sotchitsiya, poporul din Pravo Gollossa, învăţase de la negustorii care veneau la ei din Seggidugu, din Ulye, din Oraşele din Câmpie. Şi, mai presus de toate, de la caravanele din Basilica, cu ciudatele lor cântece şi seminţe, imagini în sticlă şi unelte inteligente, materiale imposibile care îşi schimbau culorile în funcţie de oră, şi cu poemele şi poveştile din care Sotchitsiya aflau cât de înţelept şi de rafinat vorbeau, gândeau, visau şi trăiau bărbaţii şi femeile lor.

De aici Pravo Gollossa îşi avea gloria, căci acei negustori cu caravane îi învăţaseră ideea de consiliu, cu decizii luate prin votul membrilor care fuseseră ei înşişi aleşi prin votul

cetăţenilor. Dar tot de la negustorii basilicani aflaseră despre un oraş condus de femei, în care bărbaţii nu puteau deţine nici măcar pământ... şi totuşi oraşul nu se ruinase din cauza incompetenţei femeilor de a cârmui, iar bărbaţii nu se revoltaseră pentru a cuceri oraşul, unde femeile aveau dreptul nu numai să voteze, ci să şi divorţeze de bărbaţii lor la sfârşitul unui an, pentru a se recăsători cu altcineva la alegerea lor. Presiunea constantă a unor asemenea idei afectase Sotchitsiya şi îi transformase pe războinicii cândva puternici şi pe conducătorii tribului în proşti cu inimi de femei, astfel că pe vremea stră-străbunicului lui Moozh ei acordaseră drept de vot femeilor şi aleseseră femei care să îi conducă.

Şi atunci veniseră Goraynii, căci ei înţeleseseră că Sotchitsiya ajunseseră în final să aibă inimi de femei şi nu mai meritau să fie liberi. Goraynii îşi aduseseră imensa armată la hotare şi femeile din consiliu - existau la fel de mulţi bărbaţi, cât femei, totuşi cu toţii erau femei - hotărâseră prin vot să nu lupte, ci să accepte suzeranitatea, dacă li se va permite să se autoguverneze în toate problemele, mai puţin cea militară. Fusese o capitulare de neconceput, castrarea finală a neamului Sotchitsiya, discreditarea lor în faţa întregii lumi, şi însuşi stră-străbunicul lui Moozh fusese delegatul care stabilise împreună cu Goraynii condiţiile predării lor.

Timp de cincizeci de ani, tratatul rămăsese în picioare - Sotchitsiya îşi păstraseră autonomia. Dar, treptat, militarii Gorayni începuseră să declare din ce în ce mai multe afaceri ale Sotchitsiya ca fiind de natură militară, până când în cele din urmă din consiliu nu mai rămăsese decât o adunătură de bătrâni şi bătrâne înspăimântate, care trebuiau să facă cerere la Împărat pentru a li se acorda permisiunea să urineze. Abia atunci unii Sotchitsiya îşi

aduseseră aminte de bărbăţia lor. Le alungaseră pe femeile care îi guvernau şi se declaraseră din nou un trib, nomazi ai deşertului, şi juraseră să lupte împotriva Goraynilor până la ultimul om. Goraynilor le luase trei zile ca să-i înfrângă în bătălie pe acei bravi, dar neantrenaţi rebeli, şi încă un an ca să-i vâneze şi să-i ucidă pe toţi prin munţi. După aceea nimeni nu mai ridicase pretenţia ca Sotchitsiya să mai aibă vreun drept. Se interzisese vorbirea dialectului lor; copiii care erau auziţi vorbindu-l aveau privilegiul de a privi cum li se taie limbile părinţilor lor, câte un centimetru pentru fiecare ofensă. Numai câţiva îşi mai aminteau propriul dialect, majoritatea fiind bătrâni şi mulţi dintre ei fără limbi.

Dar Moozh îl ştia. Moozh avea limba Sotchitsiya în inimă. Chiar dacă era cel mai victorios, cel mai primejdios dintre generalii Împăratului, în inima lui el ştia că limba lui era Sotchitsiya, şi nu Gorayni. Chiar dacă multele sale victorii în lupte aduseseră marile naţiuni de pe coastă Uslavat şi Ulye sub stăpânirea Împăratului, chiar dacă inteligenta sa strategie adusese dificilele regate din munţi, Plosh şi Khlam, la supunere fără o singură bătălie măreaţă, secretul lui erau sila şi sfidarea pe care inima le simţea faţă de Împărat.

Moozh ştia că Împăratul chiar *era* Dumnezeu întrupat, căci, mai mult decât alţii, simţea puterea lui Dumnezeu încercând să-l controleze. O simţise pentru prima dată în tinereţe, când îşi căuta un loc în cadrul armatei Goraynilor. Dumnezeu nu îi vorbea pe când se antrena să fie un soldat puternic, cu braţe şi picioare grele de muşchi, capabil să treacă o secure prin şira spinării unui inamic şi să-l reteze în două. Dar când se imagina ofiţer, general conducând oştiri, atunci apărea şi sentimentul greoi şi stupid care îl făcea să-şi dorească să uite de asemenea visuri. Înţelegea - Dumnezeu îi cunoştea ura faţă de Împărat, aşadar era

hotărât ca unul ca el să nu aibă niciodată putere mai multă decât cea a braţelor sale.

Însă refuză să capituleze. Ori de câte ori simţea că Dumnezeu îl făcea să uite o idee, se agăţa de ea - o scria pe hârtie şi o memora, compunea pe baza ei un poem în limba Sotchitsiya ca să nu poată uita vreodată. Astfel, puţin câte puţin, îşi construi în inimă propriile sale reguli ale războiului, ghidat la fiecare pas de Dumnezeu, căci orice încerca Dumnezeu să-l împiedice să gândească el ştia că exact la acel lucru trebuia să se gândească, profund şi temeinic.

Această sfidare tainică îl scoase în evidenţă şi îl ridică la rangul de căpitan, când regimentul lui era în pericol să fie copleşit de piraţii din Revis. Toţi ceilalţi ofiţeri fuseseră ucişi, însă când el se gândi să preia comanda şi să-i conducă pe cei câţiva bărbaţi rămaşi într-un contraatac asupra flancului revitienilor victorioşi şi scăpaţi de sub control, simţi acea amorţeală a minţii care îl informa întotdeauna că Dumnezeu nu voia ca el să-şi pună ideea în practică. Aşa că stinse vocea lui Dumnezeu şi îşi conduse oamenii într-un atac nebunesc, care îi îngrozi într-atât pe piraţi, încât rupseră rândurile şi fugiră, iar restul Goraynilor prinseră curaj şi i se alăturară în urmărirea lor până când îi prinseră pe malul râului, îi uciseră pe toţi şi le incendiară navele. Fu purtat în triumf chiar în oraşul Gollod, unde Împăratul îi unse părul cu unt din lapte de cămilă şi îl declară erou al Goraynilor. Dar în inima sa Moozh ştia că Dumnezeu fără îndoială plănuise ca vreun fiu credincios al Goraynilor să câştige acea victorie. Ei bine, păcat de Împărat - dacă întruparea lui Dumnezeu nu înţelegea că tocmai unsese părul duşmanului său, atunci cu atât mai rău pentru el.

Treaptă cu treaptă, se ridicase la comandă, până acum,

când ajunse la conducerea unei armate imense. Ce-i drept, majoritatea oamenilor lui erau încartiruiţi în Ulye, căci Împăratul poruncise să amâne atacul asupra Nakavalnu cu cel puţin o lună, până se va mai linişti vremea şi carele de război vor putea fi folosite avantajos. Aici în Khlam avea numai un singur regiment, dar era suficient pentru nevoile lui. Treptat, avea să conducă înaintarea Goraynilor, cucerind popor după popor pe coastă, până ce toate oraşele vor fi căzut. Apoi urma să înfrunte oştirile din Potokgavan.

Şi după aceea? Uneori se gândea că se va răzbuna orchestrând o înfrângere teribilă şi completă a armatelor Goraynilor. Şi-ar aduna toată forţa militară într-un singur loc şi ar născoci un plan ca să fie ucişi toţi, şi el printre ei. După Goraynii fiind doborâţi şi Potokgavan făcând ce vor în câmpii... Sotchitsiya se vor ridica şi îşi vor reclama libertatea.

Alteori însă, Moozh îşi imagina că distruge armata din Potokgavan, astfel încât pe toată întinderea coastei apusene a Mării Dintre Pământuri să nu mai existe niciun rival care să conteste supremaţia Goraynilor. Atunci el s-ar înfăţişa Împăratului, iar când Împăratul s-ar întinde să-l ungă cu unt de cămilă pe păr, i-ar reteza capul cu un satâr, apoi va lua boneta făcută din cocoaşă de cămilă, o va pune pe propriul lui cap şi va declara că imperiul câştigat de un Sotchitsiya va fi de aici înainte condus de un Sotchitsiya. *El* va deveni Împărat şi în loc să fie întruparea lui Dumnezeu va fi duşmanul lui Dumnezeu, iar Sotchitsiya vor fi recunoscuţi drept cei mai bravi bărbaţi şi nu drept o naţiune de femei.

Astfel zburau gândurile lui în timp ce studia harta, în timp ce furtuna arunca cu nisip în cortul său şi încerca să-l smulgă de pe pământ.

Dintr-odată deveni atent. Sunetele se modificaseră. Nu mai era doar vântul; cineva se freca de cortul lui. Cine putea fi atât de prost, încât să se plimbe pe o asemenea vreme? Simţi o împunsătură subită de teamă - oare să fie asasinul trimis de Împărat, ca să împiedice trădarea pe care cu siguranţă Dumnezeu o zărise în inima lui?

Dar când dezlegă şi deschise pânza de la intrare nu intră niciun asasin într-un vârtej de nisip şi vânt. Erau Plod, bunul său prieten şi tovarăş de arme, şi un alt bărbat, un străin cu o uniformă militară pe care nu o recunoscu.

Plod însuşi închise cortul la loc - ar fi fost nepotrivit să se ocupe Moozh, dacă era prezent un ofiţer mai mic în grad care să facă asta în locul lui. Astfel că avu câteva secunde ca să-l analizeze pe străin. Nu era tocmai un soldat, nu unul adevărat - pieptarul lui era solid, spada ascuţită, hainele îngrijite şi avea aspect viril. Dar arăta molatic şi muşchilor săi le lipsea duritatea celor ai unui bărbat care folosea sabia în luptă. Era genul de soldat care stătea de gardă la un palat sau la intrarea pe un drum, terorizând oamenii de rând, dar fără să fie vreodată nevoit să înfrunte o hoardă de inamici atacând, niciodată nevoit să alerge în urma unui car de luptă şi să-i hăcuiască pe cei care scăpau de lamele care se roteau pe butucii roţilor.

— Care poartă o păzeai? îl întrebă.

Bărbatul tresări, apoi privi înapoi la Plod.

Acesta se mulţumi să râdă.

— Nimeni nu i-a spus nimic, sărmane om. Chiar crezi că te poţi înfăţişa Generalului Vozmuzhalnoy Vozmozhno şi să ţii ceva ascuns de ochii lui?

— Numele meu este Smelost, răspunse soldatul cel molatic, şi aduc o scrisoare de la Doamna Rasa din Basilica,

Rosti numele ca şi cum Moozh ar fi trebuit să fi auzit de el. Aşa erau oamenii ăia din Basilica, credeau că faima în

oraşul lor însemna şi faima în întreaga lume.

Întinse mâna şi-i luă scrisoarea. Bineînţeles, nu era scrisă în alfabetul bloc al Goraynilor - pe care îl furaseră cu secole în urmă de la Sotchitsiya. Era scrisul vertical cursiv şi înflorit din Basilica. Dar Moozh era un om educat. Îl putea citi uşor.

— Se pare că omul ăsta ne e prieten, dragă Plod, rosti. Viaţa lui nu e în siguranţă în Basilica pentru că a ajutat un asasin să evadeze - dar asasinul era *de asemenea* prietenul nostru, întrucât a ucis un bărbat pe nume Gaballufix, favorabil unei alianţe între Basilica şi Potokgavan care să conducă Oraşele din Câmpie la război împotriva noastră.

— Aha.

— Când te gândeşti că nu ne-a trecut prin minte câţi prieteni buni şi dragi aveam în Basilica.

Plod râse.

Smelost părea cel puţin stânjenit.

— Stai jos, îi zise Moozh. Eşti între prieteni. Acum n-o să ţi se întâmple nimic rău. Vrei să-i dai să bea nişte bere, Plod? O fi soldat de rând, dar ne aduce o scrisoare de la o bună doamnă, care nu are decât dragoste şi grijă faţă de Împărat.

Bărbatul desprinse o carafă de pe stâlpul din spatele cortului şi i-o dădu lui Smelost, care îl privi nedumerit.

Generalul râse şi îi luă carafa din mâini, arătându-i cum să şi-o aşeze pe braţ, s-o dea peste cap şi să lase şuvoiul să-i curgă în gură.

— N-avem pahare bune în armată, prietene. Acum nu te afli printre doamnele din Basilica.

— Ştiam că nu, încuviinţă Smelost.

— Scrisoarea e atât de criptică. Cu siguranţă ne poţi spune mai multe.

— Nu prea multe, mă tem, răspunse soldatul, înghiţind o gură de bere.

Era cu mult mai dulce decât cea obişnuită, şi Moozh îşi dădea seama că nu prea îi place. Nu conta, atât timp cât înghiţea suficient din drogul ascuns în ea încât să vorbească liber.

— Am plecat înainte să se limpezească lucrurile.

Minţea, desigur, socotind că nu ar trebui să dezvăluie mai mult decât scrisese Doamna Rasa.

Dar curând îşi depăşi reticenţa şi povesti mult mai mult decât ar fi vrut. Însă Moozh avu grijă să se prefacă că deja ştia cea mai mare parte, pentru ca Smelost să nu aibă sentimentul că trădase vreun secret atunci când avea să rememoreze conversaţia.

Evident, pe moment exista multă confuzie în Basilica, dar aspectele care îl interesau erau foarte clare. Două partide, unul favorabil alianţei cu Potokgavan şi altul împotriva ei, se luptaseră pentru controlul oraşului. Acum liderii ambelor partide erau morţi, asasinaţi în aceeaşi noapte, probabil de acelaşi individ, dar nu şi după părerea lui Smelost. Acuzaţiile de crimă zburau frenetic; un om slab controla acum un grup de mercenari care bântuiau liberi pe străzi, în timp ce gărzile oficiale ale oraşului nu mai erau demne de încredere deoarece acest soldat îl lăsase pe bănuitul asasin să se furişeze din oraş în urmă cu două nopţi.

— La ce să te aştepţi de la un oraş de femei? zise Moozh când povestea se încheie. Bineînţeles că totul e confuz. Femeile sunt întotdeauna confuze când încep violenţele.

Smelost îl privi precaut. Asta era drăguţ la drogul pe care i-l dăduse Plod - victima era în stare să creadă că era încă inteligentă şi amăgitoare, chiar dacă îşi deschidea inima pe orice temă. Desigur, Moozh se imunizase cu ani în urmă, de aceea nu-şi făcu nicio problemă să ia o gură de bere din aceeaşi carafă. De asemenea, era sigur că Plod habar n-avea că era imun, şi nu o dată îl suspectase că i-ar fi dat

drogul, după care îi împărtăşise ostentativ câteva informaţii inofensive, dar care păreau indiscrete - de obicei, opinia lui personală asupra câtorva ofiţeri. Fără să incrimineze niciodată pe nimeni. Doar atât cât să-l facă pe Plod să creadă că drogul acţionase asupra lui.

— Oh, mă înţelegi. Nu am nimic împotriva femeilor, dar ele nu se pot opune propriei lor biologii, nu-i aşa? Aşa sunt ele - când încep violenţele, trebuie să alerge la un bărbat în căutarea protecţiei, altfel sunt pierdute, nu crezi?

Smelost zâmbi palid.

— Înseamnă că nu le cunoaşteţi pe femeile din Basilica.

— O, ba da. Cunosc *toate* femeile, iar pe cele pe care nu le cunosc eu le ştie Plod - nu-i aşa, Plod?

— Daaa, făcu Plod, rânjind.

Smelost se încruntă puţin, dar nu spuse nimic.

— Acum femeile din Basilica sunt speriate, nu-i aşa? Sunt speriate şi acţionează în grabă. Nu le plac soldaţii ăia care aleargă pe străzi. Se tem de ceea ce se va întâmpla dacă nu există un bărbat puternic care să-i controleze - dar la fel de mult se tem de ceea ce se va întâmpla când *va apărea* un bărbat puternic. Cine ştie cum vor evolua lucrurile odată pornită violenţa? Curge sânge pe străzile Basilicăi. Capul unui om a gustat praful drumului prin ambele părţi ale gâtului, după cum. se zice în Gollod. Teama există în fiecare inimă de femeie din Basilica, da, există, iar tu ştii.

Soldatul ridică din umeri.

— Bineînţeles că sunt speriate. Cine n-ar fi?

— Un *bărbat* nu ar fi. Un *bărbat* ar adulmeca oportunităţile. Un bărbat s-ar gândi: Când ceilalţi se tem, oricine vorbeşte curajos are o şansă să ajungă la conducere. Oricine ia decizii, oricine *acţionează* poate deveni punctul central al autorităţii, speranţa celor disperaţi, forţa celor slabi, sufletul celor lipsiţi de inimă. Un

bărbat ar *acţiona.*

— Ar acţiona, repetă Smelost.

— Ar acţiona *cu curaj*, zise Plod.

— Şi totuşi... tu ai venit la noi cu o scrisoare de la o *femeie* cerşindu-ne protecţia.

Moozh zâmbi şi înălţă din umeri.

Smelost încercă imediat să se apere.

— Ar fi trebuit să fiu judecat pentru că am făcut ceea ce ştiam că e drept?

— Bineînţeles că nu. Cum - să fii judecat de femei?

Moozh se uită la Plod şi râse; celălalt prinse aluzia şi i se alătură.

— Fiindcă ai acţionat aşa cum ar trebui să acţioneze un bărbat, îndrăzneţ, cu curaj - nu, pentru *asta* n-ar fi trebuit să fii judecat.

— Aşadar am venit aici.

— După protecţie. Pentru ca *tu* să fii în siguranţă în timp ce oraşul tău suportă teama.

Smelost se ridică în picioare.

— Nu am venit aici ca să fiu insultat.

Într-o clipită sabia lui Plod era la gâtul lui.

— Când Generalul Împăratului stă jos, toţi bărbaţii stau jos, altfel sunt consideraţi asasini.

Smelost se lăsă moale să cadă la loc în scaun.

— Iartă-l pe dragul meu prieten Plod. Ştiu că n-ai avut intenţii rele. La urma urmelor, ai venit la noi ca să fii în siguranţă, nu ca să porneşti un război! zise Moozh, şi râse, uitându-se tot timpul fix în ochii soldatului, până când acesta se sili şi el să râdă.

Evident, ura să fie forţat să-şi bată joc de el însuşi fiindcă se pusese la adăpost în loc să acţioneze ca un bărbat.

— Dar poate te-am înţeles greşit. Poate că nu ai venit, aşa cum pretinde scrisoarea, doar pentru tine. Poate ai un plan

în minte, un mod în care să-ţi ajuţi oraşul, o stratagemă prin care să înlături temerile femeilor din Basilica şi să le fereşti de haosul care le ameninţă.

— Nu am niciun plan.

— Aha. Sau poate că nu ai încă suficientă încredere în noi ca să ni-l împărtăşeşti. Te înţeleg, făcu Generalul, părând trist. Noi suntem străini şi e în joc oraşul vostru, pe care îl iubeşti mai mult decât propria-ţi viaţă. În plus, ceea ce eşti nevoit să ne ceri este cu mult mai mult decât ar îndrăzni în mod obişnuit un soldat de rând să-i ceară unui general Gorayni. Aşa că n-o să te presez deocamdată. Du-te - Plod o să-ţi arate un cort unde să bei şi să dormi, iar când furtuna o să înceteze o să faci baie şi o să mănânci, şi după aceea sper să te simţi destul de încrezător ca să-mi spui ceea ce vrei să facem noi ca să-ţi salvăm iubitul şi frumosul tău oraş de la anarhie.

Imediat ce termină de vorbit, făcu un semn discret cu mâna şi apoi îşi sprijini cotul pe mânerul scaunului, prefăcându-se puţin întristat de reţinerea lui Smelost de a da ajutor. Plod bineînţeles recepţionă semnalul şi imediat îl goni pe soldat afară din cort înapoi în furtună.

Imediat ce ei ieşiră, Moozh sări în picioare şi se aplecă deasupra mesei, studiind harta. Basilica... atât de departe în sud, dar în cel mai înalt punct al munţilor, chiar deasupra deşertului, deci era posibil să ajungă acolo traversând munţii. În două zile, dacă ar lua numai o mie de oameni şi i-ar solicita la maximum. Două zile, şi ar intra uşor în posesia celui mai mare oraş de pe Coasta de Vest, oraşul ale cărui caravane i-au transformat limba în argoul comercial al fiecărui popor de la Potokgavan la Gorayni. Nu conta că Basilica nu avea o armată însemnată. Important era cum ar fi privit situaţia Oraşele din Câmpie - şi Potokgavan. *Ei* nu ar şti cât de mică şi slabă a fost oastea Goraynilor. Ar şti

numai că marele General Vozmuzhalnoy Vozmozhno ordonase un marş, cucerise un oraş legendar şi misterios, iar acum, în loc să se afle la o sută cincizeci de kilometri în nord, dincolo de Seggidugu, pândea asupra lor, le urmărea fiecare mişcare din turnurile Basilicăi.

Ar fi o lovitură devastatoare. Ştiind că Vozmuzhalnoy Vozmozhno le poate vedea sosind flota şi deci ar avea destul timp ca să-şi coboare oamenii din Basilica şi să le măcelărească armata chiar când încearcă să debarce, Potokgavan nu ar mai îndrăzni să trimită o forţă expediţionară spre Oraşele din Câmpie. Cât despre oraşele însele, s-ar preda unul câte unul şi în curând Seggidugu ar fi înconjurat, fără nicio posibilitate de a fi ajutat de Potokgavan. Ar accepta pacea în orice condiţii. Probabil că nici măcar o bătălie nu ar avea loc - victorie totală, fără pierderi, totul pentru că Basilica era în haos şi un soldat venise să-i comunice această glorioasă oportunitate.

Intrarea în cort se redeschise şi Plod intră.

— Se potoleşte furtuna, zise.

— Foarte bine.

— Despre ce e vorba?

— Ce?

— Prostiile pe care i le-ai spus soldatului basilican.

Moozh nu-şi dădu seama despre ce vorbea. Soldat basilican? Nu văzuse niciun soldat basilican în viaţa lui.

Dar Plod aruncă o privire unuia dintre scaune şi atunci îşi reaminti vag că nu cu mult timp în urmă *cineva* stătuse acolo. Cineva... un soldat basilican? Asta era ceva important - cum de uitase?

Nu am uitat, se gândi. Nu eu am uitat. Dumnezeu a vorbit, Dumnezeu a încercat să mă facă prost, dar eu refuz. Nu pot fi silit să mă supun.

— *Tu* cum evaluezi situaţia? întrebă.

Nu trebuia să-l lase pe Plod să observe că era de fapt confuz şi amnezic.

— Basilica e departe. Putem să-i oferim azil acestui om, să-l ucidem sau să-l trimitem înapoi, nu prea mai contează. Ce înseamnă Basilica pentru noi?

Biet prost, gândi. De asta nu eşti decât prieten apropiat al generalului, şi nu general tu însuţi, aşa cum ştiu că îţi doreşti să fii. Moozh înţelegea ce însemna Basilica. Era oraşul femeilor a căror influentă îi castrase strămoşii, ceea ce îi costase libertatea şi onoarea. De asemenea, era semeaţa cetate de deasupra Oraşelor din Câmpie. Dacă ar stăpâni-o, nu ar mai trebui să poarte nicio bătălie - inamicii s-ar prăbuşi în faţa lui. Oare acesta fusese planul său de mai înainte, cel pe care Dumnezeu încerca să-l facă să-l uite?

— Scrie asta, zise.

Plod deschise computerul şi începu să apese tastele înregistrându-i cuvintele.

— Cine stăpâneşte Basilica stăpâneşte Oraşele din Câmpie.

— Dar, Moozh, Basilica nu şi-a exercitat niciodată hegemonia asupra acelor oraşe.

— Pentru că e un oraş de femei. Dacă ar fi condus de un bărbat cu o armată, povestea ar fi alta.

— N-o să ajungem niciodată să-l cucerim. Toţi cei din Seggidugu stau între noi şi Basilica.

Se uită pe hartă şi o altă parte a planului îi reveni în minte.

— Un marş prin deşert.

— E luna furtunilor dinspre vest! strigă Plod. Oamenii vor refuza să asculte!

— În munţi am fi la adăpost. Există o mulţime de drumuri.

— Nu pentru o armată.

— Nu pentru o armată *mare,* zise Moozh, refăcând din

mers planul.

— N-o să reuşeşti niciodată să păstrezi Basilica în faţa seminţiei Potokgavan cu o armată de mărimea celei pe care o poţi aduce acolo.

Moozh studie harta ceva mai mult.

— Dar n-au să vină după ce noi am cucerit deja Basilica. *Ei* n-au cum să ştie cât de mare e armata noastră, în schimb *vor şti* că de acolo supraveghem întreaga coastă. Unde să îndrăznească să-şi aducă flota, ştiind că noi îi vedem de departe şi îi putem întâmpina pe ţărm, căsăpindu-i de cum debarcă?

Plod termină de scris, apoi analiză şi el harta.

— E ceva demn de laudă, rosti.

De ce să fie demn de laudă? se întrebă Moozh în sinea lui. N-am nici cea mai vagă idee de unde mi-a venit asemenea plan, doar că se pare că a venit aici un soldat basilican. Ce mi-a spus? De ce e lăudabil planul?

— Cu haosul din prezent din Basilica, probabil ai cuceri oraşul.

Haos în Basilica. Bine. Deci nu am greşit - aparent, soldatul basilican mi-a arătat o oportunitate.

— Da, continuă Plod. Şi avem şi scuza perfectă pentru intervenţie. Nu venim ca să-i invadăm, ci pentru a-i salva de mercenarii care colindă pe străzile lor.

Mercenari? Ideea era absurdă - de ce ar avea Basilica mercenari scăpaţi de sub control? Avusese loc vreun război? Dumnezeu nu-l făcuse niciodată atât de uituc, încât să nu-şi aducă aminte de un întreg război!

— Şi problema urgentă - ucigaşii. Sângele curge deja - trebuie să venim ca să oprim vărsarea de sânge. Da, vom avea destule justificări. Nimeni nu ne poate critica pentru că am atacat un oraş de femei, dacă venim să le salvăm de crimele de pe străzi.

Deci ăsta e planul meu, se gândi Moozh. E unul foarte bun. Nici măcar Dumnezeu nu mă va opri să-l duc la bun sfârşit.

— Scrie totul, şi pune-i pe locotenenţii mei să emită ordine detaliate pentru ca o mie de oameni să înceapă un marş în patru coloane prin munţi. Provizii doar pentru trei zile - soldaţii să le care în raniţe.

— Trei zile! Şi dacă ceva nu merge bine?

— Ştiind că au hrană numai pentru trei zile, dragă Plod, oamenii vor mărşălui cu adevărat repede şi nu vor permite ca nimic să-i întârzie.

— Dar dacă situaţia din Basilica se va fi schimbat la sosirea noastră? Dacă întâmpinăm o rezistenţă serioasă? Zidurile Basilicăi sunt înalte şi groase, iar carele sunt inutile pe acel tip de teren.

— Atunci o să fie bine că nu aducem care, nu-i aşa? Eventual doar unul, pentru intrarea mea triumfală în oraş - în numele Împăratului, desigur.

— Dar dacă opun totuşi rezistenţă, iar când ajungem acolo avem prea puţină hrană. Nu îi putem asedia!

— Nu va fi nevoie. Trebuie doar să le cerem să deschidă porţile şi porţile ni se vor deschide.

— De ce?

— Pentru că aşa spun eu. Când am greşit eu vreodată?

Plod scutură din cap.

— Niciodată, dragul meu prieten şi general adorat. Dar până vom obţine permisiunea Împăratului de a merge acolo haosul de pe străzile Basilicăi e posibil să se potolească şi atunci va fi nevoie de o armată mult mai mare de o mie de oameni ca să-i forţăm porţile.

Moozh îl privi surprins.

— De ce să aşteptăm permisiunea Împăratului?

— Pentru că Împăratul ţi-a interzis orice atac până trece vremea furtunilor.

— Dimpotrivă. Împăratul mi-a interzis să atac Nakavalnu şi Izmennik. Nici nu îi atac. Doar trec pe lângă flancul lor stâng şi mărşăluiesc cât de repede pot caii prin munţi către Basilica, unde iarăşi nu atac pe nimeni, ci intru în oraş ca să reinstaurez ordinea în numele Împăratului. Nimic din toate astea nu încalcă vreun ordin al Împăratului.

Chipul lui Plod se întunecă.

— Interpretăm cuvintele Împăratului, Generale, şi asta e ceva ce numai mediatorul are dreptul să facă.

— Fiecare soldat şi fiecare ofiţer trebuie să interpreteze ordinele pe care le primeşte. Am fost trimis aici, în teritoriile din sud, să cuceresc întregul ţărm apusean al Mării Dintre Pământuri - comanda asta mi-a dat-o mie Împăratul, mie şi numai mie. Dacă ratez această imensă oportunitate pe care mi-o oferă Dumnezeu - ei bine, atunci aş fi cu adevărat nesupus.

— Scumpul meu prieten, cel mai nobil dintre generalii Gorayni, te implor să nu încerci aşa ceva. Mediatorul nu va vedea în asta supunere, ci insubordonare.

— Atunci mediatorul nu este un adevărat slujitor al Împăratului.

Imediat Plod îşi apleacă privirea.

— Văd că am vorbit cu prea multă îndrăzneală.

Moozh înţelese imediat că asta însemna că avea intenţia să îi povestească totul mediatorului şi să încerce să-l oprească. Atunci când doar se supunea nu era atât de ostentativ.

— Dă-mi computerul tău. O să scriu chiar eu ordinele.

— Nu mă face de râs, replică Plod cu tristeţe. Eu trebuie să le scriu, altfel înseamnă că nu mi-am făcut datoria faţă de tine.

— Tu o să stai aici şi o să mă urmăreşti cum scriu.

Celălalt se aruncă în genunchi pe covoare.

— Moozh, prietene, aş prefera să mă omori decât să mă umileşti astfel.

— Ştiam că nu vrei să mă asculţi. Nu minţi spunând altceva.

— Căutam o amânare. Căutam să-ţi dau timp să te răzgândeşti. Sperând să-ţi dai seama de grava primejdie la care te expui opunându-te Împăratului, în special atât de curând după ce ai avut acel vis atât de dispreţuitor faţă de sacra lui persoană.

Generalului îi trebui un moment ca să-şi aducă aminte la ce se referea; abia atunci furia lui se răci şi se solidifică.

— Cine să ştie despre acel vis în afară de mine şi de prietenul meu?

— Prietenul tău te-a iubit suficient de mult, încât să-i povestească visul mediatorului, ca nu cumva sufletul tău să se afle în pericol de a fi distrus fără ca măcar să ştii.

Atunci prietenul meu probabil că mă iubeşte cu adevărat.

— Da. Din toată inima. Te iubesc mai mult decât pe orice bărbat sau femeie de pe lume, cu excepţia lui Dumnezeu însuşi şi a sacrei sale întrupări.

Moozh îşi fixă tovarăşul cu un calm de gheaţă.

— Foloseşte-ţi computerul, prietene, şi cheamă-l pe mediator în cortul meu. Spune-i să se oprească pe drum şi să-l ia cu el şi pe soldatul basilican.

— Mă duc eu să-i aduc.

— Cheamă-i prin computer.

— Dar dacă mediatorul nu foloseşte computerul în momentul ăsta?

— Atunci o să aşteptăm până o face. *O să-l folosească,* nu-i aşa? zise zâmbind.

— Posibil. De unde să ştiu?

— Cheamă-i. Vreau ca mediatorul să fie de faţă la interogarea soldatului basilican. După aceea o să înţeleagă

că trebuie să pornim acum, fără să mai aşteptăm veşti de la Împărat.

— Foarte înţelept, prietene. Ar fi trebuit să ştiu că n-ai putea să nu ţii cont de voinţa Împăratului. Mediatorul te va asculta şi *va decide.*

— Vom decide *împreună.*

— Desigur.

Apăsă tastele; Moozh nu încercă să-l urmărească, dar vedea destui de bine cuvintele în spaţiul de deasupra computerului ca să-şi dea seama că Plod îi trimitea mediatorului o cerere rapidă şi directă.

— Singur, preciza Generalul. Dacă se decide să nu acţionăm, nu vreau să se împrăştie zvonuri despre Basilica.

— I-am comunicat deja să vină singur, confirmă Plod.

Aşteptară, discutând despre alte lucruri. Despre campaniile din anii trecuţi. Despre ofiţerii care lucraseră cu ei. Despre femeile pe care le cunoscuseră.

— Tu ai *iubit* vreodată o femeie? întrebă Moozh.

— Am o soţie.

— Şi o iubeşti?

Plod se gândi un moment.

— Când sunt cu ea da. Ea e mama fiilor mei.

— Eu nu am fii. Din câte ştiu, nu am deloc copii. Nicio femeie nu m-a satisfăcut mai mult de o noapte.

— Niciuna?

Moozh se înroşi de jenă, dându-şi seama că Plod îşi amintea.

— Pe *ea* n-am iubit-o niciodată, zise. Am luat-o... ca un gest de evlavie.

— O dată înseamnă evlavie, chicoti Plod. Două luni într-un an, apoi încă o lună trei ani mai târziu - asta e mai mult decât evlavie, asta e *sfinţenie.*

— N-a însemnat nimic pentru mine. Am luat-o în numele

lui Dumnezeu.

Şi era adevărat, doar că nu în sensul în care înţelegea celălalt. Femeia apăruse parcă de nicăieri, murdară şi dezbrăcată, şi îl strigase pe Moozh pe nume. Toată lumea ştia că asemenea femei erau trimisele lui Dumnezeu. Dar atunci când se gândise s-o posede, Dumnezeu îi trimisese acea stupoare care îi dădea de înţeles că voinţa lui Dumnezeu *nu* era ca să continue. Aşa că el continuase, şi păstrase femeia - o spălase, o îmbrăcase şi o tratase tandru ca pe o soţie. Tot timpul simţise furia lui Dumnezeu fierbând în fundul minţii iui, şi-i râsese în faţă lui Dumnezeu. Păstrase femeia alături de el până când ea dispăruse la fel de subit cum apăruse, lăsând îi urmă toate hainele bune, fără să ia nimic, nici măcar hrană, nici măcar apă.

— Deci aia n-a fost dragoste, zise Plod. Atunci sunt sigur că Dumnezeu te onorează pentru sacrificiul tău!

Râse din nou, iar Moozh i se alătură din pură camaraderie.

Încă râdeau când se auzi un zgomot la intrarea în cort şi Plod se repezi să deschidă. Mediatorul intră primul, ceea ce era de datoria sa - şi cu o expresie a credinţei în Dumnezeu pe chip, întrucât un mediator întotdeauna era posibil să fie înjunghiat în spate dacă Dumnezeu nu îl proteja. Apoi intră un străin. Moozh nu-şi amintea să-l mai fi văzut pe bărbat înainte. După uniformă părea un soldat dintr-un oraş mare; după trup era un soldat molatic, mai degrabă un paznic de porţi decât un luptător; după înclinarea familiară din cap, îşi dădu seama că trebuia să fie soldatul basilican şi el trebuia într-adevăr să vorbească cu el şi să poarte conversaţia pe un ton prietenos.

Mediatorul se aşeză primul, apoi Generalul; abia atunci ceilalţi îşi ocupară locurile.

— Arată-mi spada ta, îi ceru Moozh soldatului basilican.

Vreau să văd ce fel de oţel aveţi în Basilica.

Bărbatul se ridică prudent de pe scaun, urmărindu-l continuu pe Plod. Moozh şi-l aminti vag pe Plod cu o sabie la gâtul omului; nu-i de mirare că era acum precaut! Cu două degete, scoase arma scurtă din teacă şi i-o întinse, cu mânerul înainte.

Era o sabie de oraş, pentru lupta corp la corp, nu o spadă mare pentru retezat pe câmpul de bătălie. Generalul testă lama pe pielea propriului său braţ, tăind uşor, dar suficient cât să apară un fir de sânge. Bărbatul tresări văzându-l. Molatic. Molatic.

— M-am gândit la ce aţi spus, domnule, rosti basilicanul.

Aha. Deci i-am dat ceva la care să se gândească.

— Şi înţeleg că oraşul meu are nevoie de ajutorul vostru. Dar cine sunt eu să-l cer, sau chiar să ştiu ce fel de ajutor ar fi corect sau suficient? Sunt doar un paznic de poartă; numai din pur noroc am ajuns să fiu implicat în aceste probleme importante.

— Îţi iubeşti oraşul, nu-i aşa? întrebă, căci acum ştia ce trebuia să-i fi zis.

Sunt isteţ chiar şi în zilele mele proaste, gândi cu oarecare satisfacţie. Suficient de isteţ ca să concep planuri ferite de Dumnezeu.

— Da, îl iubesc.

Dintr-odată ochii bărbatului se umplură de lacrimi.

— Iertaţi-mă, dar cineva m-a întrebat acelaşi lucru chiar înainte să plec din Basilica. Acum ştiu, după acest semn, că sunteţi un adevărat slujitor al Sufletului Suprem şi că pot avea încredere în domnia voastră.

Moozh privi calm în ochii bărbatului, ca să-i arate că încrederea lui era meritată.

— Veniţi în Basilica, domnule. Veniţi cu o oaste. Reinstauraţi ordinea pe străzi şi alungaţi-i pe mercenari.

Atunci femeile din Basilica nu se vor mai teme.

Generalul dădu înţelept din cap.

— O cerere nobilă şi clară, pe care inima mea tânjeşte s-o onoreze. Însă sunt slujitorul Împăratului, iar tu va trebui să-i explici situaţia din oraşul tău mediatorului, care reprezintă ochii şi sufletul Împăratului aici în tabăra noastră.

În timp ce vorbea, se ridică în picioare cu faţa spre mediator şi se înclină. În spatele lui îi auzi pe ceilalţi doi ridicându-se de asemenea şi înclinându-se.

Cu siguranţă, Plod este destul de deştept ca să ştie ce plănuiesc să fac, gândi cu un fior de teamă. Categoric, pumnalul lui e deja scos din teacă pentru a-mi fi înfipt în spate. Ştie că dacă nu face asta, sabia basilicană pe care o ţin în mână se va furişa şi îi va zbura capul de pe umeri atunci când o să mă ridic.

Dar Plod nu era atât de deştept şi astfel într-o clipă sângele lui ţâşni şi se împrăştie prin cort în timp ce trupul i se prăbuşea, cu capul atârnând la capătul gâtului pe jumătate retezat.

Lovitura fusese atât de rapidă, de fluidă, încât nici basilicanul, nici mediatorul nu înţeleseră prea bine cum de murise Plod atât de subit. Asta îi dădu lui Moozh timp suficient ca să izbească cu sabia basilicană printre coastele mediatorului, găsindu-i inima înainte să poată rosti vreun cuvânt sau chiar să se ridice de pe scaun.

Apoi se întoarse spre basilicanul care tremura.

— Cum te numeşti, soldat?

— Smelost, domnule. Aşa cum v-am mai spus. N-am minţit niciodată, domnule.

— Ştiu că nu. Şi nici eu. Oamenii aceştia erau hotărâţi să mă împiedice să vin în ajutorul oraşului tău. De asta i-am adus aici pe amândoi. Ca să te ajut, trebuia mai întâi să-i ucid pe ei.

— Cum ziceţi, domnule.

— Nu, nu cum spun eu. E numai adevărul, Smelost. Oamenii ăştia erau nişte spioni tocmiţi să-mi urmărească fiecare mişcare, să asculte fiecare cuvânt pe care îl rostesc şi să-mi judece constant loialitatea faţă de Împărat. El - arătă spre Plod - a interpretat un vis de-al meu drept un semn de necredinţă şi l-a destăinuit mediatorului. Ar fi fost doar o problemă de timp înainte să mi se facă raport şi să pierd comanda, şi atunci cine ar mai fi venit să salveze Basilica?

— Dar cum o să explicaţi moartea lor?

Moozh nu răspunse.

Smelost aşteptă. Apoi privi din nou trupurile.

— Înţeleg, zise. Sabia care i-a ucis a fost a mea.

— Cât de mult îţi iubeşti oraşul?

— Din toată inima.

— Mai mult decât viaţa?

Smelost aprobă grav. Era teamă în ochii lui, dar nu tremura.

— Dacă soldaţii mei cred că eu i-am omorât pe Plod şi pe mediator, o să mă rupă în bucăţi. Dar dacă ei cred - nu, dacă *ştiu* - că *tu* eşti vinovat, iar eu te-am ucis din cauza asta, atunci o să mă urmeze dintr-o dreaptă indignare. O să le spun că erai unul dintre mercenari. Îţi voi păta numele. Voi susţine că ai trădat Basilica, încercând să mă avertizezi să nu vin în ajutorul oraşului. Dar pentru că ei vor crede aceste minciuni despre tine, mă vor urma acolo şi îţi vom salva oraşul.

— Se pare că soarta mea este să fiu considerat cu atât mai trădător, cu cât îmi servesc mai bine oraşul, rosti Smelost, zâmbind.

— Teribilă zi cea în care un bărbat trebuie să aleagă între a fi considerat loial şi a fi loial în realitate, dar tu ai ajuns să

trăieşti acea zi.

— Spuneţi-mi ce să fac.

Lui Moozh aproape că îi veni să plângă de admiraţie văzând curajul şi onoarea acelui om atunci când îi explicase simpla lor înscenare. Dacă nu aş servi o cauză mai mare, cugetă, ar trebui să-mi fie ruşine să înşel un om atât de demn. Însă din dragoste pentru Pravo Gollossa voi face orice lucru groaznic.

O clipă mai târziu, într-un moment de acalmie, Moozh şi Smelost începură amândoi să urle, iar Generalul dădu drumul unui ţipăt despre care martorii aveau să jure că fusese strigătul de moarte al mediatorului. Apoi, când soldaţii ieşeau de prin corturile lor, îl văzură pe Smelost, deja însângerat din cauza unei răni la coapsă, împleticindu-se afară din cort cu o sabie scurtă picurând de sânge în mâini.

— În numele lui Gaballufix! Moarte Împăratului!

Numele nu însemna nimic pentru soldaţii Gorayni, cu toate că destul de curând avea să capete multiple înţelesuri. Pe ei îi interesa ultima parte a răcnetului - moartea Împăratului. Nimeni nu putea rosti aşa ceva într-o tabără a lor fără să fie jupuit de viu.

Însă înainte să ajungă cineva la el, Generalul însuşi apăru din cort, cu braţul plin de sânge şi pipăindu-şi capul în locul unde fusese probabil lovit. Marele Vozmuzhalnoy Vozmozhno, numit Moozh ori de câte ori credeau că nu aude, ţinea o secure de luptă în mâna stângă - stânga, nu dreapta! - cu care izbi în jos la baza gâtului asasinului, despicându-l până la inimă. N-ar fi fost necesar; oricine ştia că omul acela trebuia să fie prins, torturat şi pedepsit. Dar după aceea, spre oroarea lor, Generalul - căruia îi curgea gheaţă prin vene în loc de sânge - căzu în genunchi şi plânse amar, strigând din străfundurile sufletului:

— Plodorodnuy, prietenul meu, inima mea, viaţa mea! Ah, Plod! Ah, Plod, Dumnezeu ar fi trebuit să mă ia pe mine şi să te lase pe tine să trăieşti!

Suferinţa lui era şi glorioasă, şi greu de suportat. Fără să rostească deschis vreun cuvânt, soldaţii care îl văzuseră îngenunchind se hotărâră să nu vorbească nimănui despre blasfemia sugestiei că Dumnezeu făcuse lumea incorect. Când intrară în cort înţeleseră perfect de ce uitase de sine şi îl ucisese pe asasin cu mâinile sale, căci cum ar putea un om muritor să-şi vadă cel mai bun prieten şi pe mediator ucişi amândoi cu atâta cruzime, şi totuşi să-şi controleze furia?

Curând prin tabără se răspândi povestea că Moozh lua cu el o mie de soldaţi aprigi pentru un marş forţat prin munţi, să cucerească oraşul Basilica şi să distrugă partidul lui Gaballufix, un grup de oameni atât de îndrăzneţi şi de trădători, încât riscaseră să trimită un asasin împotriva generalului Goraynilor. Din păcate pentru ei, Dumnezeu îi iubea atât de mult pe Gorayni, încât nu permitea ca Moozh al lor să fie ucis prin t rădare. În schimb, Dumnezeu îi umpluse inima cu mânie dreaptă, iar Basilica va afla în curând ce însemna ca Dumnezeu şi Goraynii să îi fie stăpâni.

3
PROTECŢIA

Visul fiului cel mare

Cămilele se adunaseră toate la umbra unui palmier mare, din ale cărui ramuri Wetchik şi fiii lui împletiseră un acoperiş între patru copaci de pe marginea pârâului. Elemak le invidia - acolo umbra era bună, apa răcoroasă şi aveau parte de briză, deci aerul nu era atât de înăbuşitor ca în interiorul corturilor. Îşi terminase treburile de dimineaţă şi acum nu mai era nimic util de făcut în timpul arşiţei zilei. Tata, Nafai şi Issib n-aveau decât să asude, înghesuindu-se în jurul Catalogului Sufletului Suprem în cortul Tatei. Ce ştia Sufletul Suprem? Era doar un computer - Nafai însuşi spusese asta, cu evlavia lui fanatică de adolescent aşa că de ce s-ar osteni Elemak să converseze cu o maşină?

Era o vastă bibliotecă de informaţii... şi ce dacă? Elemak terminase şcoala.

Aşa că se aşeză la umbra unei stânci orientate spre sud, ştiind că va avea cel mult o oră de odihnă înainte ca soarele să se înalţe destul ca să dispară umbra şi el să fie nevoit să se mute. Asta nu-l deranja prea mult - de fapt, atunci când mergea cu caravana se baza pe asta ca să se trezească, astfel încât să nu doarmă prea mult în timpul zilei, când

făceau popasuri prin oaze. Ceea ce îl înfuria atât de rău încât îi provoca dureri în stomac era faptul că totul era lipsit de orice utilitate. Ei nu călătoreau, ci aşteptau acolo în deşert - şi pentru ce? Pentru nimic. Sufletul Suprem a zis că Basilica va fi distrusă, că lumea de pe Harmony se va prăbuşi în război şi teroare. Era rizibil de puţin probabil ca aşa ceva să se întâmple. Lumea durase patruzeci de milioane de ani fără să fie devastată de vreun război. Acum, pentru prima dată, două mari imperii erau pe punctul de a se înfrunta, iar Sufletul Suprem trata acest lucru ca şi cum ar fi fost un eveniment cosmic.

Aş fi înţeles să părăsim Basilica, îşi spuse, dacă ne-am fi luat bogăţiile cu noi şi ne-am fi dus în alt oraş ca s-o luăm de la capăt. Vitale în comerţul cu plante sunt cunoştinţele din capul Tatei şi al meu, nu construcţiile şi muncitorii angajaţi. Am fi putut fi bogaţi. Noi însă ne aflăm în deşert, ne-am pierdut întreaga avere în favoarea fratelui meu vitreg Gaballufix, *pe care* Nafai l-a omorât, aşa că nu ne vom mai întoarce vreodată în Basilica, iar dacă am avea cum, la ce bun, căci am fi săraci.

Doar că sărăcia în Basilica ar fi mai bună decât aşteptarea inutilă de aici din deşert, în valea asta mizerabilă care de-abia susţine grupul de babuini instalat mai sus pe pârâu. Îi auzea chiar şi acum lătrând şi urlând. Fiare care nu se puteau decide dacă să fie oameni sau câini. Exact aşa suntem noi acum, numai că nu am avut bunul-simţ să ne luăm şi nevestele cu noi când am plecat, ca să formăm măcar un trib rezonabil.

În ciuda zgomotelor aritmice ale babuinilor şi a pufăitului ocazional al cămilelor, adormi curând. Se trezi câteva clipe mai târziu, sau aşa i se păru; simţea căldura soarelui pe haine, deci presupuse că soarele îl trezise. Dar nu, era altceva; o umbră se mişca lângă el Cu ochii închişi se gândi

unde îi era cuţitul şi rememora terenul din jur. Apoi, cu o mişcare bruscă, sări în picioare cu pumnalul lung în mână, mijind ochii în lumina puternică după adversar.

— Sunt doar eu! scânci Zdorab.

Elemak lăsă cuţitul, dezgustat.

— Nu te apropii fără zgomot de un om adormit în deşert. Poţi fi omorât. Am crezut că eşti un tâlhar.

— Dar am făcut zgomot, zise celălalt împăciuitor. De fapt, şi tu erai destul de zgomotos. Visai, presupun.

Faptul că nu dormise liniştit îl deranja. Dar fiindcă Zdorab pomenise, îşi aminti că într-adevăr *visase* şi visul îi reveni cu o claritate remarcabilă. Practic, niciodată nu avusese unul atât de clar, cel puţin din câte ţinea minte, şi asta îi dădu de gândit.

— Ce spuneam? întrebă.

— Nu ştiu. Era mai mult un mormăit. Am urcat până aici fiindcă tatăl tău a cerut să te vadă. Altfel nu te-aş fi deranjat.

Era adevărat. Zdorab era slujitorul clasic, invizibil în cea mai mare parte a timpului, dar întotdeauna gata să ajute - chiar şi atunci când era absolut incompetent, cum era de obicei cazul aici în deşert, unde talentele unui trezorier erau aproape inutile.

— Mulţumesc. Vin într-un minut.

Zdorab întârzie doar o clipă - ezitarea pe care toţi servitorii buni o dobândeau mai devreme sau mai târziu, secunda în care stăpânul se mai putea gândi la ceva. Apoi dispăru, coborând târşâit pe panta nisipoasă şi străbătând solul pietros şi uscat până la cortul lui Wetchik.

Elemak îşi ridică poalele hainei de deşert şi urină în aer liber într-un loc unde soarele avea să usuce repede umezeala, înainte să se adune prea multe muşte. Apoi se îndreptă spre pârâu, bău cu mâinile făcute căuş, se spălă

pe faţă şi pe cap şi abia după aceea se duse la cortul unde îl aşteptau Tata şi toţi ceilalţi.

— Ei bine, zise intrând, aţi învăţat tot ce avea Sufletul Suprem să vă înveţe?

Nafai îl ţintui cu privirea lui tipică de dezaprobare. Într-o zi, o să-i tragă o mamă de bătaie, să ţină minte să nu-şi mai afişeze asemenea expresie, cel puţin nu faţă de el. Mai încercase să-l bată odată, şi aflase că data viitoare trebuia să facă asta departe de scaunul lui Issib, pentru ca Sufletul Suprem să nu-l ia în stăpânire şi să intervină. Dar acum nu rezolva nimic permiţându-i mucosului de Nafai să-l irite; aşadar pretinse că nu observă.

— Trebuie să începem să vânăm ca să avem carne, vorbi Tata.

Imediat ochii lui Elemak se închiseră pe jumătate în timp ce se gândea ce însemna asta. Aduseseră provizii suficiente pentru opt sau nouă luni - un an, dacă erau grijulii. Totuşi, Tata vorbea despre necesitatea vânătorii. Asta nu însemna decât că nu se aştepta să ajungă într-un loc civilizat în mai puţin de un an.

— Ce-ar fi să cumpărăm din Piaţa Exterioară? întrebă Meb.

Elemak era de acord din toată inima, dar nu spuse nimic tot timpul cât Tata îi predică lui Meb despre imposibilitatea întoarcerii prea curând în Basilica. Aşteptă până ce mica scenă se termină. Bietul Meb oare când o să înveţe că e mai bine să taci dacă nu ai de zis ceva care să ducă la îndeplinirea ţelului tău?

Abia când liniştea reveni luă cuvântul.

— Putem vâna. E o zonă destul de bogată pentru un deşert, şi cred că am prinde ceva măcar o dată pe săptămână - timp de câteva luni.

— Eşti în stare?

— Singur nu. Dacă plec cu Meb la vânătoare în fiecare zi, o

să găsim ceva măcar o dată pe săptămână.

— Şi cu Nafai, adăugă Tata.

— Nu! mormăi Mebbekew. Doar o să ne stea în cale.

— O să-l învăţ eu, zise Elemak. În privinţa asta, îmi închipui că la început nici Meb nu va fi mai valoros decât Nafai. Dar trebuie să ştie amândoi - când vânăm, cuvântul meu este lege.

— Bineînţeles, aprobă Tatăl. O să facă exact ce le spui tu şi nimic mai mult.

— O să iau pe câte unul dintre ei în fiecare zi. În felul ăsta n-o să fiu nevoit să mă confrunt cu certurile dintre ei.

Mebbekew se uită la el cu scârbă - cât de subtil, Meb, nu-i de mirare că ai fost un actor de succes -, dar Nafai se mulţumi să fixeze covorul. Ce era în mintea lui? Fără îndoială, căuta un mod de a întoarce asta în avantajul său.

Sigur pe el, Nafai înălţă capul şi i se adresă solemn lui Elemak:

— Elya, îmi pare rău că ţi-am dat motive să crezi că asta aş face dacă aş merge împreună cu Meb. Ar fi mai eficient să ne iei pe amândoi. Îţi promit că n-o să mă cert, nici cu tine, nici cu Meb.

Exact ca un şarpe, arătându-se pios şi cooperant, deşi Elemak ştia că se va plânge şi se va certa toată ziua, indiferent ce promitea acum. Dar nu spuse nimic, fiindcă Tata aprecie în tăcere atitudinea lui Nafai, apoi declară că decizia lui Elya primează. Vor merge la vânătoare cu el unul câte unul.

— Credeţi-mă, veţi învăţa mai bine dacă mergeţi separat.

În asemenea momente, aproape credea că Tata vedea dincolo de actul justiţiar al lui Nafai. Dar nu era aşa; în curând, va ajunge să vorbească despre ceea ce voia Sufletul Suprem, iar atunci el şi cu Nafai vor fi prieteni la cataramă.

Gândul la o astfel de tovărăşie îl făcu pe Elemak să-şi aducă aminte cum îl trezise Zdorab cu câteva minute în urmă; de aici îşi aminti visul cel viu. Şi se gândi că ar fi amuzant să joace jocul lui Nafai, pretinzând că visul lui era o viziune trimisă de Sufletul Suprem.

— Dormeam lângă stâncă, rosti Elemak în liniştea lăsată, şi am avut un vis.

Imediat toţi ochii se îndreptară asupra lui, aşteptând. Îi cântări pe sub pleoapele lăsate; observă bucuria de pe chipul tatălui său şi aproape că i se făcu ruşine de înşelătoria pe care o punea la cale - dar consternarea de pe faţa lui Nafai şi oroarea de pe a lui Meb meritau efortul.

— Am avut un vis, continuă el, în care noi toţi ieşeam dintr-o casă mare.

— A cui casă era? întrebă Nafai.

— Taci şi lasă-l să povestească, zise Tatăl.

— O casă cum nu am mai văzut până acum. Şi nu ieşeam singuri, noi şase, ci fiecare însoţit de câte o femeie. Mai erau acolo alţi doi bărbaţi, şi ei cu câte o femeie. Şi mulţi copii. Toţi aveam copii.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Asta-i tot? făcu Nafai.

Elemak nu spuse nimic, şi tăcerea reveni.

— Elya, şi *eu* aveam o soţie? întrebă Issib.

— În visul meu, aveai.

— I-ai văzut faţa? Ştii cine era?

Acum se simţi ruşinat cu adevărat, căci îşi dădea seama că Issib credea că era o viziune reală, şi pentru prima dată în viaţă se gândi că bietul de el, handicapat cum era, tânjea totuşi după o femeie, aşa cum tânjeşte orice alt bărbat, însă nu spera să găsească una care să-l vrea. În Basilica, unde femeile îşi alegeau bărbaţii, numai un specimen jalnic de femeie ar fi ales drept soţ un schilod ca el. Chiar dacă ar

avea relaţii sexuale, ar fi doar din cauză că vreo femeie uzată ar fi curioasă în privinţa lui - în special cu flotoarele lui, care ar stârni interesul unora mai aventuroase. Dar să se căsătorească, să-i nască plozi, să-i acorde drepturile unui tată, nu, asta nu s-ar întâmpla, iar el ştia. Ceea ce însemna că, povestindu-şi visul, Elemak nu numai că îl manipula pe tatăl lui, ci îi pregătea lui Issib o dezamăgire cruntă. Se simţea oribil.

— Nu i-am văzut faţa, zise. Probabil nu înseamnă nimic. A fost un simplu vis.

— Înseamnă ceva, rosti Tata.

— Înseamnă că Elemak îşi bate joc de noi, interveni Nafai. Râde de viziunile noastre de la Sufletul Suprem.

— Nu mă face pe mine mincinos. Dacă afirm că am visat, atunci am visat. Dacă înseamnă ceva n-aş putea să ştiu. Dar am văzut ceea ce am văzut. Nu aşa spunea Tata? Nu aşa spuneai *tu?* Am văzut ceea ce am văzut.

— Înseamnă ceva, repetă Tata. Acum mesajul ciudat pe care l-am primit prin Catalog are o logică.

O, nu, îşi zise Elemak. Ce-am făcut?

— M-am gândit ceva timp la faptul că nu putem îndeplini ţelul Sufletului Suprem fără soţii. Însă unde să ne găsim femei şi cine ne-ar însoţi aici?

De fapt unde ai găsi *bărbaţi* care să te însoţească aici, Tată, numai că tu ţi-ai obligat fiii să vină cu tine?

— Dar, când am întrebat Sufletul Suprem, răspunsul primit a fost să aştept. Atâta tot, să aştept, ceea ce pentru mine nu a avut niciun sens. O să apară femei din pietre? O să ne împerechem cu babuinii?

Elemak nu se abţinu să nu înţepe.

— Meb o face deja, din când în când.

Cel amintit rânji prosteşte.

— Iar acum Elemak a visat. Cred că asta voia Sufletul

Suprem să aştept - visul lui. Răspunsul a fost dat fiului meu cel mare, moştenitorului meu. Deci, Elya, trebuie să te gândeşti, să-ţi aduci aminte - ai recunoscut *vreuna* dintre femeile din visul tău?

Tatăl lor lua lucrurile prea în serios, făcând legătura cu statutul lui de moştenitor. Fusese un prost să declanşeze toată istoria asta cu viziunea, acum îşi dădea seama; cum putuse uita că Tata era dispus să ruineze vieţile tuturor de dragul unei viziuni?

— Nu, răspunse, ca să-l facă să tacă, deşi nu era adevărat.

— Gândeşte-te. Ştiu că ai recunoscut cel puţin una.

Elemak se uită la el speriat. Începuse bătrânul să-i citească gândurile?

— Dacă Sufletul Suprem ţi-a destăinuit despre visul meu mai multe decât ştiu eu însumi, atunci spune *tu* cine sunt ele.

— Ştiu că pe una ai recunoscut-o pentru că i-ai rostit numele. Dacă te străduieşti, o să-ţi aminteşti.

Se uită aspru la Zdorab, care fixa covorul. Deci aşa, se gândi. Cică nu a înţeles nimic din ceea ce vorbeam în somn. Nu chiar adevărat.

— Ce nume?

— Eiadh, zise Nafai. Am dreptate?

Nu răspunse, dar îl urî pentru că pronunţase numele femeii pe care o curta înainte ca Tata să-i târască în deşert.

— E-n regulă, făcu Tata. Înţeleg perfect. Nu vrei să ne spui numele ei de teamă că noi am crede că visul tău nu e decât o dorinţă erotică pentru femeia pe care o iubeşti, şi nu un vis adevărat.

Întrucât exact aşa îşi considera Elemak visul, nu se putea opune concluziei lui Wetchik.

— Dar gândiţi-vă, fiii mei. Oare v-ar cere Sufletul Suprem să vă alegeţi drept soţii nişte străine? Tu ai visat-o pe Eiadh

pentru că Sufletul Suprem vrea ca ea să fie soţia ta. Şi are sens, nu-i aşa? Căci şi *pe mine* m-ai văzut împreună cu o soţie, nu?

— Da, zise el, amintindu-şi.

Visul îi era *încă* viu în minte şi îl revedea nu ca pe

O amintire vagă, ci limpede.

— Da, şi copii. Mici.

— Există o singură femeie pe care aş lua-o de soţie. Rasa.

— Ea n-ar părăsi niciodată Basilica, interveni Issib. De crezi că ar pleca, n-o cunoşti pe Mama.

— A, făcu Tata. Nici *eu* n-aş fi părăsit niciodată Basilica, numai că Sufletul Suprem m-a condus. Nici Elemak şi nici Mebbekew, dar i-a adus Sufletul Suprem.

— Nici eu, spuse Zdorab.

— Femeia pe care ai văzut-o în vis, cea care era soţia mea, era Rasa, nu-i aşa?

Bineînţeles, dar asta nu dovedea nimic. Fusese soţia tatălui lor an după an, aşa că evident ar fi apărut drept femeia lui în vis. Pentru *asta* nu era nevoie de intervenţia Sufletului Suprem.

— Posibil, zise Elemak.

— Ai mai recunoscut vreuna dintre celelalte femei? De exemplu, ceilalţi doi bărbaţi străini - soţiile lor ar fi putut fi fiicele Rasei?

— Nu le cunosc foarte bine pe fiicele soţiei tale.

Cât de departe avea să se întindă jocul înainte de a termina cu el?

— Nu fi absurd. Sunt nepoatele tale, nu? Fiicele lui Gaballufix.

— Şi una dintre ele e celebră, interveni Meb. Sevet, cântăreaţa - doar ai văzut-o.

— Da, recunoscu el, soţiile celor doi străini erau fiicele Rasei.

Bineînţeles că le cunoştea, şi pe ele, şi pe soţii lor, Vas şi Obring.

— Uite, vezi? spuse Tata. Sufletul Suprem ţi-a dat o viziune adevărată. Femeile pe care le-ai văzut au toate legătură cu Rasa. Fiicele ei şi Eiadh, una dintre nepoatele din casa ei. Sunt sigură că şi celelalte fac parte tot din casa ei. Deci nu a fost un vis imposibil, pe care l-ai avut fiindcă tânjeai după relaţii carnale, fiule. A venit de la Sufletul Suprem, pentru că Sufletul Suprem ştie că pentru a-şi împlini scopul avem nevoie de soţii care să ne poarte copiii. Noi toţi.

— Bun, zise Elemak, dacă este într-adevăr o viziune, atunci *sunt* fericit că Sufletul Suprem mi-a dat-o pe Eiadh. Dar cred că şansele de a găsi un şoim în gura unei broaşte sunt mai mari decât ca oricine altcineva *în afară de* Sufletul Suprem s-o convingă vreodată pe Eiadh să vină în deşert să se mărite cu un bărbat ca mine, fără casă şi fără bani, fără nicio speranţă de îmbogăţire.

— Uiţi că Sufletul Suprem ne-a promis un tărâm cu bogăţii de nedescris.

— Iar tu uiţi că nu l-am găsit încă. E puţin probabil să-l găsim, stând astfel ascunşi în deşert.

— Sufletul Suprem ne-a arătat ce trebuie să facem. După cum mi-a spus Nafai înainte de a pleca tu în căutarea Catalogului - dacă Sufletul Suprem are nevoie ca noi să facem ceva, atunci va deschide o cale pentru ca noi să putem face acel lucru.

— Grozavă idee, zise Mebbekew. Pe cine va ucide Nafai ca să ne facă rost de nişte femei?

— Destul, se răsti Tata.

— Ei, haide. Cum altfel să-şi găsească o soţie, decât omorând vreun beţiv căzut pe stradă şi răpindu-i fiica oarbă şi oloagă?

Spre surprinderea lui Elemak, Nafai nu reacţionă la batjocura lui Mebbekew. În schimb băiatul se ridică şi părăsi cortul. Deci aşa, se gândi Elemak. Nu e chiar un copil. Altfel s-ar fi făcut de râs lăsându-ne să-l vedem plângând.

— Meb, şopti Issib, Nafai a adus Catalogul, tu nu.

— Hai, chiar nu înţelege nimeni o glumă pe aici?

— Pentru Nafai nu e o glumă. Să-l omoare pe Gaballufix a fost cel mai oribil lucru pe care l-a făcut vreodată şi nu şi-l poate scoate din minte..

— Ai fost deplasat să-i aminteşti, îi zise Tata. Să nu mai faci aşa ceva.

— Şi ce-ar trebui să fac? insistă Mebbekew, să pretind că a obţinut Catalogul spunând „vă rog frumos”?

Sosise momentul ca Elemak să-l pună la locul lui - nimeni altcineva nu era în stare, şi era nevoie.

— Ar trebui să taci.

Meb îl privi sfidător. Însă Elemak ştia că nu era decât teatru. Nu trebuia decât să-i întâlnească privirea şi să i-o susţină, şi Meb ar da înapoi. Nu dură mult.

— Elemak, spuse Tata, trebuie să vă întoarceţi, tu şi fraţii tăi,

— Nu lăsa asta în seama *mea.* Dacă cineva o poate convinge pe Rasa, acela eşti *tu.*

— Din contră. Pe mine mă cunoaşte, ştie că o iubesc, şi mă iubeşte şi ea - şi până acum asta nu a adus-o lângă mine. Crezi că nu i-am propus? Nu, numai Sufletul Suprem o va convinge. Tot ce aveţi de făcut este să vă duceţi şi să-i sugeraţi, să aşteptaţi ca Sufletul Suprem s-o ajute să înţeleagă că trebuie să vină, apoi să-i asiguraţi escorta pentru ea şi fiicele ei şi pentru tinerele din casa ei care vor veni cu ea.

— Of, bine.

Putea aştepta mult pentru ca Sufletul Suprem să convingă

pe oricine altcineva în afară de tatăl lor, care făcuse ceva aşa de idiot ca părăsirea Basilicăi în favoarea deşertului. Cel puţin avea să aştepte în oraş, chiar dacă ar fi nevoit să se ascundă.

— Să-i spun să aducă o servitoare şi pentru Zdorab?

Chipul tatălui său deveni de gheaţă.

— Zdorab nu mai e servitor acum. Este un om liber, egal în drepturi cu oricine de aici. O femeie din casa Rasei ar fi bună pentru el ca pentru oricare dintre voi, ba mai mult, o servitoare ar fi bună pentru oricare dintre voi. Nu înţelegeţi că nu mai suntem în Basilica, că în societatea pe care o formăm acum nu va fi loc pentru snobism şi bigotism, caste sau clase sociale? Vom fi un singur popor, toţi egali, copiii noştri vor fi egali în ochii Sufletului Suprem.

În ochii Sufletului Suprem poate, dar nu într-ai mei, gândi Elemak. Eu sunt fiul cel mare, iar primul meu născut va fi moştenitorul meu aşa cum eu sunt *al tău*, Tată. Chiar dacă ai renunţat la pământurile şi posesiunile care ar fi trebuit să fie moştenirea mea, eu îţi voi moşteni autoritatea, şi indiferent unde ne vom stabili *eu* o să conduc, eu şi nimeni altul. Nu aduc vorba acum, fiindcă ştiu când să vorbesc şi când să tac. Dar fii sigur, Tată. Când o să mori, eu o să-ţi iau locul - şi oricine va încerca să mă lipsească de el te va urma rapid în mormânt.

Elemak se uită la Issib şi la Meb, şi îşi dădu seama că niciunul dintre ei nu-i va opune rezistenţă când va veni acea zi. Dar Nafai îi va face probleme, drăguţul de el. Nafai ştie şi el, se gândi. Ştie că într-o zi se va ajunge la lupta între mine şi el. Căci într-o zi Tata va încerca să-i transmită autoritatea acestui lingău, numai fiindcă se dă apropiat Sufletului Suprem. Ei bine, şi eu am avut o viziune de la Sufletul Suprem - sau cel puţin aşa crede Tata, ceea ce înseamnă cam acelaşi lucru.

— Plecaţi de dimineaţă, le spuse Tata. Întoarceţi-vă cu femeile care vor împărtăşi moştenirea pe care Sufletul Suprem a pregătit-o pentru noi pe alte tărâmuri. Întoarceţi-vă cu mamele nepoţilor mei.

— Doar eu şi Mebbekew. Nimeni altcineva.

— Issib va rămâne aici pentru că scaunul şi flotoarele lui l-ar face prea uşor de observat şi ar creşte şansele de a fi prinşi de duşmani. Rămâne şi Zdorab.

Fiindcă încă nu ai încredere în el, gândi Elemak, indiferent cât ai pretinde că este egalul nostru şi om liber.

— Dar Nafai merge cu voi.

— Ba nu, zise Elemak. Pentru noi ar fi mai periculos chiar decât Issib. Cu siguranţă şi-au dat seama că el l-a omorât pe Gaballufix - computerul oraşului i-a reţinut numele la ieşirea din Basilica, iar paznicii l-au văzut îmbrăcat în hainele lui Gaballufix. Zdorab era cu el, întărind conexiunea dintre el şi moartea lui Gabya. Dacă-l luăm pe Nafai e ca şi cum am cere să fie ucis.

— Merge cu voi, repetă Wetchik.

— De ce, când nu face decât să sporească pericolul?

— Da, *fă-l* să explice, Elya, zise Mebbekew. Tata nu vrea să te insulte, dar *mie* nu-mi pasă. Îl vrea pe Nafai acolo deoarece, după cum cineva a subliniat recent, el a adus Catalogul în timp ce noi ceilalţi nu. Îl vrea pe Nafai acolo deoarece nu are încredere că noi n-o să ne găsim doar nişte femei, ca să rămânem în Basilica, şi nu ne vom mai întoarce vreodată în paradisul ăsta de pe malul mării. Îl vrea pe Nafai acolo deoarece el crede că el o să ne determine să fim cuminţi.

— Ba deloc, răspunse Issib. Tata vrea ca el să înveţe puterea şi înţelepciunea fiind alături de fraţii lui mai mari.

Nimeni nu ştia vreodată sigur când Issib era ironic şi când nu. Nimeni nu credea că aceasta era adevărata intenţie a

tatălui lor şi nimeni - cel mai puţin Tata - nu se osteni să o nege pe faţă.

În linişte, vorbele care răsunau în continuare în urechile lui Elemak erau ultimele pe care el însuşi le rostise: Dacă-l luăm pe Nafai e ca şi cum am cere să fie ucis.

— Bine, Tată, acceptă el. Nafai poate să vină cu mine.

În Basilica - şi nu în vis

Kokor nu înţelegea de ce *ea* trebuia să stea izolată. În cazul lui Sevet avea sens - era în recuperare în urma nefericitului accident. Vocea încă nu-i revenise; fără îndoială, se jena să apară în public. Dar ea era perfect sănătoasă, iar faptul că era nevoită să se ascundă în casa Mamei făcea să pară că îi e ruşine să iasă în lume. Dacă ar fi rănit-o intenţionat pe Sevet, atunci probabil că o asemenea izolare ar fi fost necesară. Dar atunci de ce, întrucât fusese pur şi simplu un accident nefericit, rezultat al tulburărilor psihice provocate de moartea Tatei şi de descoperirea adulterului lui Sevet şi Obring, nimeni nu o putea învinui. De fapt, i-ar fi prins bine să fie văzută în public. Cu siguranţă i-ar grăbi vindecarea.

Cel puţin ar trebui să i se permită să meargă la ea acasă, nu să fie obligată să stea cu Mama, de parcă ar fi copil sau o retardată mintal care are nevoie de paznic. Unde era Obring? Dacă intenţiona să se împace cu ea, să înceapă prin a o scoate din mediul intolerant de cumpătat al Mamei. Aici nu se petrecea nimic interesant. Doar lecţii nesfârşite pe teme care nu o interesaseră nici cu ani în urmă, când chiulea de la ele. Kokor era acum o femeie bogată. Probabil că moştenirea de la tatăl ei i-ar permite să cumpere o casă

şi să posede propria ei locuinţă. Însă ea locuia cu mama ei.

Nu o vedea prea des. Rasa era mereu în întâlniri cu consilierii şi cu alte femei cu influenţă din oraş, care făceau adevărate pelerinaje ca s-o vadă şi să discute cu ea. Unele întâlniri păreau întru câtva tensionate; Rasa începuse să remarce că cel puţin unii oameni dădeau vina pe ea pentru orice. De parcă ea ar fi încercat să-l omoare pe Tata! Dar ei îşi aminteau că actualul soţ al Rasei, Wetchik, era cel care avusese acea viziune înflăcărată cu Basilica arzând, şi apoi fostul ei soţ, Gaballufix, trimisese tolchok şi după aceea soldaţi mercenari pe străzile oraşului. Iar acum umbla vorba că fiul ei cel mic, Nafai, era ucigaşul atât al lui Roptat, cât şi al lui Gaballufix.

Şi chiar dacă toate astea erau adevărate, ce-aveau de-a face cu Mama? Femeile nu-şi controlează întru iotul soţii - nu era chiar Kokor dovada acestui fapt? Iar dacă Nafai l-a ucis într-adevăr pe Tata, *Mama* nu fusese acolo, şi categoric nu-i *ceruse* băiatului s-o facă. Ar fi putut foarte bine s-o învinovăţească pe Mama şi pentru ce se întâmplase cu Sevet, deşi toată lumea vedea că e numai vina lui Sevet. Şi în plus, moartea Iatei nu era de fapt tot vina lui? Toţi soldaţii ăia - doar nu aduci soldaţi în Basilica fără să te aştepţi ca violenţa să provoace ură, nu-i aşa? Bărbaţii nu înţeleg niciodată lucrurile astea. Dezlănţuie lucrurile, dar sunt întotdeauna surprinşi dacă nu mai reuşesc să le liniştească atunci când vor.

Ca Obring, prostuţul de el. El nu ştia că nu e înţelept să te bagi între surori? El era mai vinovat decât Kokor pentru rana lui Sevet.

Şi de ce nu simte nimeni simpatie şi pentru rănile *mele?* Adânca traumă psihică provocată de vederea lui cu propria mea soră! Nu-i pasă nimănui că sufăr *şi eu,* şi poate că aş avea nevoie să ies, ca *terapie.*

Kokor stătea şi-şi picta faţa, exersând expresii care ar da bine în următoarea ei piesă. Căci cu siguranţă *acum* avea să existe o următoare piesă, atunci când va scăpa din casa Mamei. Jalnica încercare a lui Tumannu de a o pune pe lista neagră evident n-avea cum să reuşească - nu exista teatru de comedie în Dolltown care să refuze o actriţă al cărei nume era pe buzele tuturor basilicanilor. Vor avea în fiecare seară casa închisă doar datorită curioşilor - iar când aceştia o vor vedea jucând şi o vor auzi cântând, vor reveni mereu. Deşi nu şi-ar fi dorit vreodată să rănească pe cineva intenţionat ca să avanseze în carieră; dar dacă tot s-a întâmplat, de ce nu s-ar folosi de asta? Tumannu însăşi s-ar aşeza probabil la coadă ca s-o implore pe Kokor să primească rolul principal într-o comedie.

Îşi ţuguie puţin buzele într-un mod care părea destul de seducător. Îl încercă din diferite unghiuri şi îi plăcu forma. Totuşi, era prea palidă. Va trebui să-şi dea cu ruj roşu, altfel nu va vedea nimeni dincolo de primul rând.

— Dacă o faci mai rotundă, o să pară că cineva a dat o gaură cu burghiul sub nas.

Kokor se întoarse încet cu faţa la intrusa care stătea în uşă. O fetiţă respingătoare de vreo treisprezece ani. Sora mai mică a bastardei Hushidh. Mama le luase pe amândouă de mici, doar din milă, iar când o declarase pe Hushidh una dintre nepoatele ei, fata crezuse cu siguranţă că ar trebui luată în serios, la fel ca nepoatele de neam nobil care însemnau ceva în Basilica. Ea şi Sevet se distraseră aşa de bine punând-o la locul ei, pe când mai erau eleve aici. Iar acum surioara, de asemenea un bastard, la fel de urâtă şi la fel de impertinentă, îndrăznea să stea în uşa dormitorului unei *fiice* a acelei case, al unei femei de obârşie nobilă din Basilica, şi să ridiculizeze aspectul unei frumuseţi celebre a oraşului.

Dar ar fi fost sub demnitatea lui Kokor să depună vreun efort ca s-o pună pe copilă la locul ei, aşa cum merita. Era suficient s-o alunge.

— Fetiţo, aia e o uşă. Era închisă. Te rog s-o laşi aşa, cu tine de cealaltă parte.

Copila nu se mişcă.

— Fetiţo, dacă ai fost trimisă cu vreun mesaj, transmite-l şi dispari.

— Cu mine vorbeşti?

— Mai vezi altă fetiţă pe aici?

— Sunt nepoată în casa asta. Numai servitoarelor li se spune „fetiţă”. În consecinţă, am presupus că, întrucât se spune că ai fi o doamnă care cunoaşte formele corecte de adresare, probabil vorbeai cu o servitoare nevăzută de pe balcon.

Kokor se ridică în picioare.

— M-am săturat de tine. Eram deja sătulă dinainte de a-ţi face apariţia.

— Şi ce-o să faci? O să mă loveşti în gât? Sau ăsta e un sport pe care îl păstrezi pentru familie?

Kokor simţi o furie insuportabilă năpădind-o.

— Nu mă ispiti! ţipă.

Apoi se stăpâni, îngrădindu-şi mânia. Fata asta nu merita. Dacă voia o adresare corectă, o s-o aibă.

— Şi ce treabă ai aici, draga mea fiică de târfă sfântă?

Fata nu păru să se ruşineze nicio clipă.

— Deci *ştii* cine sunt. Numele meu este Luet. Prietenii îmi spun Lutya. Îmi poţi spune Tânără Domnişoară.

— De ce eşti aici şi când ai de gând să pleci? Nu am venit în casa mamei mele ca să fiu chinuită de copii bastarzi fără maniere.

— Nu te teme. Din câte am auzit, n-o să rămâi în casa asta mai mult de o oră.

— Despre ce vorbeşti? Ce ai auzit?
— Am venit aici din amabilitate, ca să te anunţ că Rashgallivak e aici cu şase soldaţi de-ai lui ca să te ia sub protecţia Palwashantu.
— Rashgallivak! Micul *pizdook!* Ultima dată când a vrut să-şi facă mendrele l-am pus la locul lui, şi o s-o fac şi acum.
— Vrea s-o ia şi pe Sevet. Zice că amândouă sunteţi în mare pericol şi aveţi nevoie de protecţie.
— Pericol? În casa Mamei? Nu am nevoie decât de protecţie faţă de fetiţele impertinente şi urâte.
— Ce delicată eşti, doamnă Kokor. N-o să uit cum ai răspuns grijii mele de a-ţi aduce veşti.
Se întoarse şi părăsi camera.
Şi la ce se aştepta? Dacă ar fi intrat cu demnitate şi nu insultând-o, ar fi tratat-o mai frumos. Însă de la un copil de origine atât de umilă nu te puteai aştepta să înţeleagă cum trebuie să se poarte, iar Kokor trebuia să încerce să nu-i poarte pică.
În ultima vreme Mama se purtase atât de autoritar, încât aproape că se gândi că era o idee bună ca ea şi Sevet să fie trimise la Rashgallivak. Kokor trebuia să facă ea însăşi câţiva paşi ca să se asigure că aşa ceva nu se va întâmpla.
Îşi şterse fardul şi îl înlocui cu un machiaj de zi, apoi alese o rochie de casă anume cu aspect fragil şi se îmbrăcă lăsând o uşoară nuanţă de dezordine, astfel încât să pară că era pur şi simplu în drum spre bucătărie, când fusese surprinsă să descopere că Rashgallivak venise acolo încercând s-o răpească.
Însă planul îi fu stricat, fiindcă atunci când păşi pe hol, acolo se afla Sevet, sprijinită de braţul nenorocitei de Hushidh, sora mai mare a lui Luet. Cum de Sevet - chiar rănită - se cobora într-atât, încât să se sprijine pe o fată pe care cândva o tratase cu dispreţ? Nu-i era jenă? şi totuşi

prezenţa ei pe hol o făcea imposibil de ignorat. Trebuia să pară plină de solicitudine. Să se învârtă în jurul ei. Din fericire, întrucât se sprijinea deja pe Hushidh, nu mai trebuia să-i ofere şi *acel* serviciu. Libertatea ei de acţiune ar fi fost complet îngrădită cu Sevet sprijinindu-se de ea.

— Cum te simţi, sărăcuţo? Am răguşit plângând din cauza a ce s-a întâmplat. Uneori suntem atât de rele una cu alta. De ce?

Sevet se mulţumi să fixeze podeaua la un metru în faţa ei.

— Of, înţeleg de ce nu vrei să vorbeşti cu mine. N-o să mă ierţi niciodată pentru accident. Dar eu te-am iertat pentru ce mi-ai făcut *tu,* iar *aia* nu a fost un accident, a fost ceva intenţionat. Însă nimeni nu se aşteaptă încă să te simţi iertătoare, suferi atât de mult, biata de tine. De ce te-ai ridicat? Mă descurc eu cu Rashgallivak. I-am lipit ouăle de splină în seara aia, şi aş face-o bucuroasă iar.

Auzind asta, Sevet zâmbi puţin. Doar o urmă de zâmbet. Sau tresări când începu să coboare scările.

Mama nici măcar nu-l invitase pe Rashgallivak într-o cameră. Stătea alături de soldaţi în uşa care rămăsese deschisă. Mama se întoarse, privindu-şi fiicele care coborau din holul de sus pe scări spre intrare.

— După cum vezi, că sunt tefere, îi spuse ea lui Rashgallivak. Aici sunt în siguranţă şi pe mâini bune. De fapt, aici n-a mai venit niciun bărbat, cu excepţia ta şi a acestor soldaţi inutili.

— Nu-mi fac griji din cauza a ceea ce *s-a întâmplat,* replică el. Mă preocupă ceea ce *s-ar putea* întâmpla şi nu plec de aici fără fiicele lui Gaballufix. Ele se află sub protecţia clanului Palwashantu.

— N-ai decât să-ţi ţii soldaţii pe stradă, ca să-i împiedici pe tolchok, tâlhari şi asasini să intre în casa noastră, dar pe fiicele mele nu le iei. Dreptul unei mame este superior

drepturilor unui clan de bărbaţi.

În timp ce Mama şi Rash continuau să se certe, Kokor se aplecă spre Sevet şi, uitând că sora ei nu era în stare să vorbească, o întrebă:

— De fapt, de ce ne vrea Rashgallivak?

Pentru că ea nu putea răspunde, o făcu Hushidh.

— Mătuşa Rasa este în centrul rezistenţei împotriva guvernării Basilicăi de către Palwashantu. Crede că dacă vă ţine pe voi două ostatice ea se va purta frumos.

— Atunci n-o cunoaşte pe mama.

— Rashgallivak e un om slab, şopti Hushidh. Şi nu se pricepe la politică. Dacă ar fi fost inteligent ca tatăl vostru ar fi ştiut că nu are cum să vă ia fără violenţă, iar violenţa este contrară intereselor lui. În consecinţă, nu ar fi făcut niciodată o asemenea cerere. Dar dacă dintr-un motiv oarecare *s-ar fi hotărât* să pună mâna pe voi, ar fi acţionat cu mult mai multă îndrăzneală. Aţi fi fost deja fiecare în braţele câte unui soldat, ceilalţi doi ţinând-o la distanţă pe mama voastră.

Fata nu era proastă, la urma urmelor. Lui Kokor nu-i trecuse niciodată prin minte că Hushidh ar avea vreo calitate demnă de respect. Imaginea ei despre Tata era perfect adevărată - însă Kokor însăşi nu ar fi putut niciodată s-o exprime atât de clar.

Bineînţeles, Tata ar fi avut şi dreptul să încerce să le ia pe Sevet şi pe ea. Nu un drept *legal*, desigur, nu într-un oraş al femeilor, dar oamenii ar fi înţeles dacă ar fi încercat. Rashgallivak ce drept avea?

— Probabil Sufletul Suprem l-a făcut pe Rash nebun ca să încerce aşa ceva, şopti Kokor.

— Îi e frică, spuse Hushidh. Oamenii fac lucruri ciudate când se tem. Mama voastră a făcut deja câteva.

Cum ar fi să mă ţină pe mine izolată, se gândi Kokor.

Apoi îşi dădu seama că dacă ar fi fost acasă cu Obring, Rash nu ar fi avut nicio problemă să pună mâna pe ea. Soţul ei ar fi încercat să se lupte cu soldaţii, care l-ar fi doborât imediat, iar Kokor ar fi fost luată. Aşadar, Mama *avusese dreptate* să o ţină închisă. Închipuie-ţi.

— Nu trebuie s-o critici pe Mama. Se descurcă foarte bine, cred.

Între timp, cearta dintre Rasa şi Rash continua, deşi acum repetau amândoi argumente vechi şi nu întotdeauna în cuvinte noi. Hushidh le conduse pe amândouă până în pragul foaierului, astfel încât se găseau cât de departe se putea de soldaţi, aflându-se totuşi în aceeaşi încăpere. Până acum, Kokor stătuse lângă ea şi Sevet. Văzând soldaţii, îngrozitori de identici cu măştile lor holografice, îi pieri hotărârea de a-i arăta lui Rashgallivak ce şi cum. Păruse mult mai mic şi mai slab în culisele întunecate ale teatrului. Soldaţii îl făceau să pară mai ameninţător, iar ea se pomeni admirând curajul mamei sale, care îi înfrunta astfel. De fapt, se întreba dacă nu era puţin nebună. De exemplu, de ce le chemase pe Sevet şi pe Kokor să se arate, la îndemâna acelor soldaţi? De ce nu le ţinuse ascunse sus? Sau de ce nu le avertizase să se furişeze în pădure? Poate la asta se referea Hushidh când spunea că Mama făcuse lucruri ciudate de frică.

Şi totuşi nu părea speriată.

— N-ar fi bine să plecăm? îi şopti lui Hushidh.

— Ba nu. Trebuie să rămâneţi.

— De ce?

— Pentru că dacă aţi încerca să plecaţi Rashgallivak s-ar alarma şi probabil ar trece ia acţiune. Ar da ordin soldaţilor să vă reţină şi totul ar fi pierdut.

— În cele din urmă oricum o să facă asta, şopti Kokor.

— Da, dar oare va aştepta destul?

— Destul pentru ce?

— Gândeşte-te.

Kokor se gândi. Ce folos le-ar aduce o amânare? Doar dacă le venea cineva în ajutor. Dar cine li s-ar opune soldaţilor Palwashantu?

— Gărzile oraşului! strigă, încântată că-şi dăduse seama.

Ce vină avea dacă vorbele ei căzură într-o pauză de moment în cearta dintre Mama şi Rash?

— Ce? Ce-ai spus? răcni Rashgallivak, şi se răsuci să privească afară prin uşă. Nu e nimeni acolo, zise, apoi se uită la Rasa. Dar o să vină, nu-i aşa? Pentru că asta e totul - să mă reţineţi până vin gardienii să mă oprească. Ei bine, gata cu amânarea. Luaţi-le!

Imediat soldaţii păşiră spre femeile din hol şi Kokor ţipă.

— Fugiţi, proastelor! strigă Mama.

Dar Kokor nu reuşi, pentru că deja unul dintre soldaţi o apucase de braţ şi alţi doi o prinseseră pe Sevet, iar bastarda aia de Hushidh nu făcea *nimic* să le ajute.

— Fă ceva, ticăloaso! ţipă Kokor. Nu-i lăsa!

Hushidh o privi o clipă în ochi în timp ce soldaţii o târau spre uşă. Apoi păru să ia o hotărâre.

— Opreşte-te, Rashgallivak! strigă ea. Opreşte-te chiar acum.

Rash doar râse. Râsul lui o înfioră pe Kokor până în măduva oaselor. Era râsul unui om care ştia că câştigase.

Bărbatul acela patetic care fusese administrator în casa lui Wetchik cu numai câteva zile în urmă râdea acum încântat de puterea pe care i-o dădeau soldaţii.

— Porunceşte-le să înceteze! strigă Hushidh. Altfel n-o să le mai poţi da niciodată vreun ordin!

— Nu, Hushidh! ţipă Mama.

Oare ce credea Mama că mai putea face Hushidh *acum?* Kokor o vedea pe Sevet în mâinile soldaţilor, cu feţele lor

inexpresive atât de înspăimântătoare, de inumane. Nu era bine ca sora ei să se afle în mâinile lor. Nu era bine ca mâinile acelea s-o înhaţe pe Kokor şi s-o târască.

— Fă-o, Hushidh! strigă.

Orice ar crede Mama că eşti în stare să faci, fă.

Pentru oricine în afară de Hushidh scena era simplă - Rash şi doi dintre soldaţii lui blocând intervenţia oricui în timp ce alţi patru soldaţi le trăgeau pe Kokor şi Sevet prin uşa largă a casei. Mătuşa Rasa însăşi ţipa ineficient - *„Tu* îi faci rău lui Sevet! O să fii alungat din oraş! Răpitorule!” - şi alte femei şi fete din casă se adunau, înghesuindu-se în hol, ascultând, privind.

Însă pentru Hushidh Oracolul scena apărea extrem de diferită. Căci ea nu vedea numai oamenii, ci şi relaţiile care îi legau. Pentru ea, fetele şi femeile speriate nu erau nici indivizi şi nici mici pâlcuri - toate erau strâns legate de Rasa, astfel încât în loc să fie singură şi neajutorată, aşa cum ar fi văzut-o alţii, Hushidh ştia că ea vorbea cu forţa a zeci de femei, că teama lor alimenta teama ei, mânia lor era mânia ei, iar atunci când îşi striga maiestuoasa furie era cu mult mai mare decât o singură femeie. Vedea chiar şi puternicele reţele care o conectau de restul oraşului, fire groase ca nişte artere şi vene pompând sângele vieţii identităţii Rasei. Când ea ţipa la Rashgallivak, în glasul ei era mânia întregului oraş al femeilor.

Însă Hushidh vedea şi că Rasa, cu toate că era înconjurată de acea reţea vastă, se simţea destul de singură, ca şi cum reţeaua s-ar fi întins până la ea fie fără să se conecteze propriu-zis, fie atingând-o numai uşor. Asta era ceea ce îi făcea Rasei exercitarea forţei brute a lui Rash - o făcea să simtă că puterea ei în oraş nu valora la urma urmelor nimic, căci nu putea opune rezistenţă acestor soldaţi.

În acelaşi timp exista şi o altă reţea de influenţe - a lui

Rashgallivak. Dar Hushidh ştia că de fapt aceasta era slabă şi demnă de dispreţ. În timp ce legăturile Rasei cu gospodăria ei erau puternice şi reale, iar forţa ei în oraş aproape tangibilă pentru Hushidh, Rashgallivak se bucura de foarte puţin respect din partea soldaţilor lui. Reuşea să îi comande numai pentru că îi plătea, şi atunci numai fiindcă lor le plăcea să facă ceea ce le comanda el. Rashgallivak, în comparaţie cu Rasa, era aproape izolat. Cât despre oamenii lui, legăturile dintre ei erau mult mai tari decât legătura cu *el* Şi chiar şi aşa nu însemnau nimic faţă de relaţiile dintre femei.

Ştia că majoritatea bărbaţilor erau aşa - relativ neconectaţi, neuniţi, singuri. Dar aceştia erau şi mai neîncrezători şi mai intoleranţi, şi astfel legăturile care îi uneau deveneau cu adevărat fragile. Nu exista deloc dragoste, mai degrabă ceea ce îi ţinea împreună era faptul că tânjeau după onoare şi respectul altor bărbaţi. Mândria, deci. Iar în *acest* moment erau mândri că aveau puterea să târască două femei afară din casă, mândri că o sfidau pe una dintre cele mai importante lemei din Basilica; păreau atât de măreţi văzuţi prin ochii tovarăşilor lor. Într-adevăr, toate conexiunile dintre ei erau pe moment legate de respectul pe care simţeau că îl câştigă prin acţiunile lor.

Atât de fragil. Hushidh n-ar fi trebuit decât să întindă mâna şi ar fi rupt uşor legăturile dintre aceşti bărbaţi. L-ar fi lăsat pe Rashgallivak singur şi lipsit de ajutor. Şi chiar dacă Rasa îi cerea să *nu* facă asta, în clipa aceea simţea mult mai adânc relaţia ei cu Sevet şi Kokor, căci acele fete o chinuiseră, îi fuseseră duşmance, iar acum avea şansa de a deveni salvatoarea lor, de a le elibera, şi ele *ar fi ştiut că ea o făcuse*. Astfel şi-ar vindeca una dintre cele mai adânci răni ale inimii ei; ce însemna porunca Rasei comparativ cu acea nevoie?

Ştiu exact de ce acţiona atunci când trecu la fapte - atât de bine se înţelegea pe sine însăşi, căci fiind oracol ea îşi vedea propriile conexiuni cu lumea înconjurătoare - şi totuşi acţionă, pentru că astfel era ea în acea clipă, puternica salvatoare care avea forţa să se opună acelor bărbaţi puternici.

Aşadar vorbi şi îi făcu să dea înapoi. Nu din cauza cuvintelor pe care le rostea; nu exista nicio incantaţie magică prin care să se desfacă legăturile care îi uneau. Tonul ei dispreţuitor, chipul, trupul, toate dădură cuvintelor forţa să lovească în inima fiecărui soldat şi să-i facă să creadă că sunt singuri, că ceilalţi bărbaţi nu simţeau decât dezgust pentru ceea ce făceau.

— Unde e onoarea voastră când o luaţi pe femeia asta rănită de lângă mama ei? le zise. Babuinii din sălbăticie au mai multă bărbăţie decât voi, fiindcă mamele pot avea încredere să-şi lase puii cu masculii tribului.

Bietul Rash. Auzi vorbele şi crezu că o va contra pe Hushidh certându-se cu ea. Nu-şi dădu seama că, toţi bărbaţii fiind prinşi în reţeaua poveştii pe care ca o ţesea în jurul lor, fiecare cuvânt spus de el nu făcea decât să-i îndepărteze de el, căci le apărea din ce în ce mai slab şi mai laş cu fiecare sunet scos.

— Taci, femeie! Oamenii ăştia sunt soldaţi care îşi fac datoria...

— O datorie de laşi. Uitaţi-vă ce v-a pus să faceţi acest aşa-zis bărbat. V-a transformat în şobolani murdari, care fură frumuseţea luminoasă şi strălucitoare şi o târăsc în vizuina lui, unde o să vă acopere cu excremente şi o să numească asta glorie.

Întâi unul, apoi altul, le dădură drumul lui Sevet şi Kokor. Sevet căzu imediat în genunchi, suspinând în tăcere. Însă Kokor făcu o paradă extrem de convingătoare de dispreţ şi

scârbă, scuturându-se şi încercând în van să şteargă amintirea atingerii soldaţilor de pe braţele ei.

— Vedeţi ce dezgustate sunt frumoasele. Asta a făcut Rashgallivak din voi. Nişte viermi, nişte râme, pentru că îl urmaţi. Unde o să vă duceţi ca să redeveniţi bărbaţi? Cum veţi găsi o cale să vă curăţaţi? Trebuie să existe un loc unde să vă ascundeţi de ruşinea voastră. Fugiţi şi găsiţi-l, mici râme; îngropaţi-vă adânc şi vedeţi dacă vă puteţi ascunde umilinţa! Credeţi că măştile alea vă fac să păreţi puternici? Nu fac decât sa vă marcheze drept servitori ai unui ţânţar demn de dispreţ. Servitori ai unui *nimic.*

Unul dintre soldaţi îşi scoase pelerina care crea imaginea holografică prin care îşi ascunsese până atunci faţa. Era un bărbat banal, cu aspect mai curând neîngrijit, neras, oarecum stupid şi foarte speriat - avea ochii mari şi plini de lacrimi.

— Uitaţi-vă, zise Hushidh. Asta a făcut Rashgallivak din voi.

— Pune-ţi masca la loc! răcni Rashgallivak. Vă ordon să duceţi femeile astea în casa lui Gaballufix.

— Ia ascultaţi-l. *El* nu e Gaballufix. De ce să-l urmaţi *pe el?*

Acesta fu ultimul impuls. Majoritatea celorlalţi soldaţi îşi scoaseră măştile, lăsând mantiile holografice în pragul casei Rasei în timp ce se îndepărtau împleticit, fugind de scena umilirii lor.

Rash rămase singur în uşă. Acum întreaga scenă se schimbase. Nu era nevoie să fii oracol ca să observi că Rasa avea acum toată puterea şi măreţia, iar el era neajutorat, slab, singur. Coborî ochii la costumele de la picioarele lui.

— Foarte bine, zise Hushidh. Ascunde-ţi faţa. Nimeni nu mai vrea s-o vadă, şi cu atât mai puţin tu.

Iar el aşa făcu, se aplecă, luă una din mantii şi şi-o aruncă pe umeri; căldura şi magnetismul corpului activară

costumul care era încă funcţional, şi dintr-odată nu mai exista Rashgallivak, ci aceeaşi imagine uniformă de falsă masculinitate pe care o purtaseră toţi soldaţii lui Gaballufix. Apoi se întoarse şi fugi, ca oamenii lui, cu aceeaşi curbură a umerilor reflectând înfrângerea. Nici un babuin bătut de un rival nu ar fi apărut mai mizerabil decât corpul lui fugind.

Hushidh simţi reţeaua de respect care se forma în jurul ei; o gâdila, ştiind că obţinuse admiraţia fetelor şi femeilor din casă - şi mai ales a lui Sevet şi Kokor. Kokor, frivola, care acum se uita la ea cu o expresie stupidă de veneraţie. Iar Sevet, care atâţia ani îşi bătuse cu cruzime joc de ea, o privea cu ochi plini de lacrimi, cu mâinile întinse către ea ca în rugăciune, cu buzele străduindu-se să rostească mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.

— Ce-ai făcut? şopti Rasa.

Hushidh abia dacă înţelese întrebarea. Era evident ceea ce făcuse.

— Am înfrânt puterea lui Rashgallivak, răspunse. Acum nu mai reprezintă o ameninţare pentru tine.

— Prostuţo! Sunt mii de astfel de ticăloşi în Basilica. Mii, şi acum singurul om care ar fi putut să-i stăpânească, oricât de slab ar fi fost, omul ăsta e ruinat. Până la căderea nopţii, soldaţii vor scăpa de sub control, şi atunci cine îi va mai opri?

Tot sentimentul ei de împlinire dispăru imediat. Ştia că Rasa avea dreptate. Oricât de clar ar fi văzut Hushidh momentul prezent, nu privise în viitor ca să anticipeze consecinţele extinse ale actului său. Acei oameni nu vor mai fi uniţi prin legăturile lor de onoare, căci nu va mai părea onorabil să-l slujească pe Rashgallivak. Şi atunci ce vor face? Vor rătăci liberi prin oraş, soldaţi dornici să-şi demonstreze forţa şi puterile, şi nicio autoritate nu-i va mai îndrepta spre un scop util.

Hushidh îşi amintea filmele cu maimuţe etalându-şi forţa, agitând crengi, atacându-se una pe alta, doborând pe oricine era slab, pe oricine se afla în apropiere. Bărbaţii dezlănţuiţi puteau fi mult, mult mai periculoşi.

— Aduceţi-le înăuntru pe fiicele mele, le spuse Rasa celorlalte. Apoi treceţi la treabă şi blocaţi obloanele la ferestre. Închideţi complet casa. Ca şi când ar veni furtuna. Căci aşa şi este.

După aceea trecu peste prag, printre cele două fiice ale ei.

— Unde te duci, mamă? scânci Kokor. Nu ne părăsi!

— Trebuie să le avertizez pe femeile din oraş. În seara asta monstrul e liber pe străzi. Garda nu va avea putere să-i stăpânească. Trebuie să pună în siguranţă tot ce pot şi apoi să se ferească de focurile care vor izbucni în noapte.

Trupele lui Moozh erau epuizate, dar când, după-amiaza târziu, traversară o trecătoare şi zăriră fum în depărtare, paşii lor căpătară o nouă vigoare. Ştiau la fel de bine ca el că un oraş în flăcări nu este capabil să se apere. În plus, erau conştienţi că realizaseră ceva remarcabil parcurgând o asemenea distanţă pe jos. Chiar dacă erau numai o mie, ştiau că dacă ieşeau victorioşi numele lor vor trăi veşnic, dacă nu individual, cel puţin consideraţi Cei O Mie ai lui Moozh. Aproape că îşi auzeau nepoţii întrebându-i: E adevărat că aţi mărşăluit de la Khlam la Basilica în două zile şi aţi cucerit oraşul în aceeaşi noapte, fără odihnă şi fără să pierdeţi vreun om?

Bineînţeles, această ultimă parte a poveştii nu era încă bătută în cuie. Cine ştie cum era în realitate situaţia în Basilica, Dacă soldaţii lui Gaballufix îşi consolidaseră deja poziţia în interiorul oraşului şi acum erau pregătiţi să-l apere? Goraynii ştiau bine că abia mai aveau hrană pentru o masă; dacă nu cucereau oraşul în acea seară, în întuneric,

ar fi fost nevoiţi să-şi întrerupă postul de dimineaţă şi să atace oraşul la lumina zilei - sau să fugă umiliţi jos în Oraşele din Câmpie, unde duşmanii lor ar fi văzut cât de puţini erau în realitate şi i-ar fi spulberat înainte de a ajunge înapoi în nord. Da, victoria era posibilă - dar de asemenea era esenţială, şi trebuia să fie obţinută în acest moment.

Atunci de ce erau atât de încrezători, când disperarea ar fi fost mai uşor de înţeles? Pentru că erau Cei O Mie ai lui *Moozh,* iar el nu fusese niciodată învins. Nu exista un general mai bun în toată istoria Goraynilor. Avea grijă de oamenii lui; îşi învingea duşmanii nu prin desfăşurarea de forţe în asalturi sângeroase, ci prin manevre şi lovituri rapide şi abile, izolând inamicul, tăindu-i liniile de aprovizionare, divizându-i efectivele şi dezorientând astfel generalii adverşi, care începeau să-şi asume riscuri prosteşti numai pentru ca bătălia să se *termine* şi să sfârşească acel înspăimântător balet interminabil. Soldaţii numeau marşurile lungi „Dansul cu Moozh”; ştiau că, extenuându-le picioarele, Moozh le salva *yatsa.* O, da, îl iubeau - îi făcea victorioşi fără să trimită prea mulţi dintre ei acasă sub formă de mici săculeţe cu cenuşă.

Existau chiar şoapte în rândurile lor cum că el ar fi *adevărata* reîncarnare a lui Dumnezeu, şi chiar dacă în mod normal nimeni nu ar fi spus aşa ceva cu voce tare - cel puţin nu când puteau fi auziţi de un mediator - în timpul marşului, fără niciun mediator printre ei, şoaptele deveniră mult mai frecvente. Individul ăla cu fundul gras din Gollod nu era încarnarea lui Dumnezeu, nu într-o lume în care exista un bărbat *adevărat* ca Vozmuzhalnoy Vozmozhno!

La un kilometru depărtare de Basilica se auzeau deja o parte dintre sunetele care veneau dinspre oraş - ţipete în general, purtate de vântul care acum sufla fumul înspre ei. Ordinul străbătu rândurile: Tăiaţi crengi, cel puţin zece

pentru fiecare, ca să aprindem destul de multe focuri de tabără pentru ca inamicul să creadă că suntem o sută de mii. Doborâră şi sfâşiară copacii de pe marginea drumului, apoi îl urmară pe Moozh pe o cărare şerpuită din munte până în deşert. Lumina lunii era un ghid amăgitor, în special cum erau încărcaţi cu poverile de crengi, dar cu toate că mulţi oameni căzură fură puţini răniţi, şi la adăpostul întunericului se răspândiră în deşert, îndepărtându-se mult unul de altul, lăsând spaţii largi între grupurile de oameni. Acolo ridicară grămezi de crengi şi la sunetul unei trompete - cine ar fi putut s-o audă din oraş? - aprinseră toate focurile. Apoi, lăsând câte un om la fiecare foc de tabără, care să adauge lemne şi să păstreze flăcările vii, restul oştirii se adună în spatele lui Moozh şi se îndreptară în marş, de data asta ordonaţi pe patru coloane, ca şi cum ar fi fost avangarda îndrăzneaţă a unei armate imense, pe un drum neted şi larg care ducea la o deschidere între zidurile înalte ale cetăţii.

Chiar înainte de a ajunge la ziduri, se pomeniră în mijlocul unui veritabil oraş. Erau acolo bărbaţi care alergau şi strigau - mulţi dintre ei evident suprasaturaţi de vin -, dar când văzură armata lui Moozh mărşăluind pe strada lor tăcură şi se ascunseră în umbră. Dacă vreunora dintre Gorayni le lipsise până atunci încrederea, şi-o câştigară acum, căci era limpede că bărbaţii din Basilica nu aveau vână de războinici. Curajul lor nu era nimic altceva decât bravura unor beţivi.

Apropiindu-se de poartă, auziră zăngănitul de metal pe metal care sugera o bătălie încrâncenată. De pe o ridicătură văzură lupta desfăşurându-se între nişte bărbaţi îmbrăcaţi în aceeaşi uniformă ca a asasinului pe care îl ucisese Moozh şi alţi bărbaţi care erau îngrozitor de identici - nu numai hainele lor, ci chiar feţele erau la fel!

Cuvintele străbătură coloanele: Oamenii în uniforma gărzii basilicane vor fi probabil aliaţii noştri; adevăraţii duşmani sunt cei cu măşti. Dar să nu-l ucideţi pe niciunul până nu dă Moozh ordinul.

Ajunseră în zona plată şi liberă din faţa porţii, şi se despărţiră rapid, două şiruri la stânga, două la dreapta, până formară un semicerc înconjurând poarta. În centrul semicercului stătea Moozh însuşi.

— Gorayni, scoateţi-vă armele!

Strigă ordinul - evident intenţiona să fie auzit mai mult de oamenii care se luptau la poartă, decât de propria lui oaste, care în mod normal ar fi primit ordinul printr-o şoaptă în lungul rândurilor.

Bătălia de la poartă slăbi. Oamenii în uniformele gărzii basilicane - puţini şi totuşi opuneau o rezistenţă atât de curajoasă - văzură trupele Goraynilor şi fură copleşiţi de disperare. Se retraseră lângă zid, nesiguri cu care dintre duşmani trebuiau să lupte, dar siguri de un singur lucru: nu aveau să supravieţuiască.

În mijlocul porţii, după ce adversarii lor se retrăseseră, oamenii cu măşti se opriră şi ei, neştiind ce să facă în continuare.

— Noi suntem Gorayni. Am venit să ajutăm Basilica, nu să o cucerim! strigă Moozh. Uitaţi-vă spre deşert şi o să vedeţi armata pe care am fi putut-o aduce la porţile oraşului vostru!

Moozh îşi alesese bine poarta - de acolo, toţi basilicanii, atât gărzile, cât şi mercenarii Palwashantu, vedeau focurile de tabără, cel puţin o sută, răspândite în deşert.

— Şi totuşi i-am adus numai pe aceşti cinci sute!

Bineînţeles, minţea în privinţa numărului; oamenii lui zâmbiră în sinea lor ştiind că de data asta exagerase numai cu patru sute, şi nu cu patruzeci de mii, minciuna lui cea

mai obişnuită.

— Suntem aici să întrebăm dacă Oraşul Femeilor, Oraşul Păcii, are nevoie de serviciile noastre ca să ajutăm la domolirea unor tulburări interne. Vom intra, vom ajuta oraşul aşa cum doriţi şi vom pleca după ce ne vom îndeplini misiunea. Asta vorbesc în numele Generalului Vozmuzhalnoy Vozmozhno!

Nu avea niciun motiv să le spună că cel mai temut general din teritoriile de vest ale Mării Dintre Pământuri se afla în faţa porţilor lor cu sabia în teacă şi numai nouă sute de oameni care să-l susţină. Lasă-i să creadă că generalul în persoană se afla cu zeci de mii de soldaţi în corturile din jurul focurilor din deşert!

— Domnule! strigă un gardian. Vedeţi cum stau lucrurile! Noi suntem paznicii oraşului, dar cum să aflăm care este voinţa consiliului dacă ne luptăm pentru vieţile noastre cu aceşti criminali turbaţi!

— *Noi* suntem acum stăpânii Basilicăi! răcni unul dintre identicii mercenari Palwashantu. Nu mai primim ordine de la femei! Nu mai suntem siliţi să locuim afară din oraşul care e al nostru de drept! Acum noi conducem oraşul în numele lui Gaballufix!

— Gaballufix e mort! zbieră ofiţerul gărzii. Voi nu aveţi niciun conducător!

— În numele lui Gaballufix, oraşul e al nostru!

Mercenarii îşi agitară armele şi scandară.

— Oameni ai lui Gaballufix! strigă Moozh. Am auzit de numele conducătorului vostru căzut!

Mercenarii izbucniră din nou în urale.

— Ştim cum să-l onorăm pe Gaballufix! continuă Moozh. Veniţi la noi, alături de noi, şi vă vom da oraşul pe care îl meritaţi!

Cu urale, mercenarii se scurseră dinspre poartă spre

Gorayni. Gărzile basilicane se retraseră lângă ziduri, cu armele pregătite. Unii începură să se furişeze în dreapta sau în stânga, sperând să scape, dar, spre meritul lor, majoritatea gărzilor rămaseră la locurile lor, pregătiţi să-şi încheie vieţile la datorie. Cei O Mie ai lui Moozh notară faptul; îi vor trata pe paznici cu respect, dacă se va ajunge la o răfuială între ei.

Cât despre mercenari, cei aflaţi mai aproape de Gorayni veniră cu garda jos, pregătindu-se să-i îmbrăţişeze pe nou-veniţi ca pe nişte fraţi. Dar descoperiră că săbiile, lăncile şi arcurile erau îndreptate către ei, iar confuzia se extinse de la margine spre centrul mulţimii.

Moozh încă se găsea acolo unde stătuse tot timpul, numai că era înconjurat acum de mercenari, izolat de oamenii lui. Nu părea deloc alarmat, cu toate că ai săi deveniseră puţin mai nervoşi. Spre consternarea lor, începu să-şi croiască drum prin mulţime nu *spre* ei, ci spre poartă, îndepărtându-se. Mercenarii păreau mulţumiţi - era un semn că intenţiona să-i conducă.

Moozh ajunse în zona goală din centrul porţii, cu spatele la mercenari.

— Ah, Basilica, rosti el - tare, dar nu cu glas de comandă. Cât de des am visat să stau la porţile tale şi să-ţi văd frumuseţile cu propriii mei ochi!

Apoi se întoarse cu faţa spre ofiţerul gărzii, care stătea în postul iui la poartă, cu arma scoasă. I se adresă liniştit.

— Prietene, Basilica ar considera un mare serviciu dacă aceste sute de gemeni urâţi ar muri acum, aici?

— Da, aşa cred, zise ofiţerul, din nou confuz, dar şi bucurându-se de noua speranţă.

Moozh se întoarse spre mulţime - şi spre oamenii lui din spate.

— Cei care iubesc numele lui Gaballufix, să ridice sabia!

Majoritatea - mai puţin cei mai prudenţi - ridicară armele. Imediat Moozh îşi trase sabia din teacă.

Acesta era semnalul. Trei sute de săgeţi fură eliberate dintr-odată, şi fiecare bărbat de la marginea mulţimii - cu armele convenabil ridicate astfel încât fiecare săgeată să le nimerească trupul - căzură, cei mai mulţi dintre ei străpunşi de mai multe ori. Apoi, eu un strigăt tunător, Goraynii se năpustiră asupra mercenarilor rămaşi şi în două-trei minute măcelul se termină. Îşi reluară imediat formaţia, stând în faţa cadavrelor duşmanilor căzuţi.

Moozh se întoarse spre ofiţerul gărzii.

— Cum vă numiţi, domnule?

— Căpitan Bitanke, domnule.

— Căpitan Bitanke, întreb din nou: Basilica ar primi cu bucurie intervenţia noastră pentru a ajuta la reinstaurarea ordinii pe aceste străzi frumoase? Am aici o scrisoare de la Doamna Rasa; numele ei vă este cunoscut?

— Da, îmi este.

— Ea mi-a scris cerând întăriri pentru oraşul ei. Am venit, şi acum cu respect vă cer permisiunea să-i aduc pe aceşti oameni dincolo de porţi, pentru a servi drept trupe auxiliare în efortul vostru de a controla violenţa pe străzi.

Bitanke făcu o plecăciune, apoi deschise cabina de la poartă şi păşi înăuntru. Moozh vedea că introducea ceva într-un computer. După câteva clipe ieşi.

— Domnule, le-am povestit ce s-a întâmplat aici. Situaţia în oraş e disperată şi, întrucât veniţi în numele Doamnei Rasa şi v-aţi dovedit dorinţa de a-i înfrânge pe duşmanii noştri, consiliul oraşului şi garda vă invită să intraţi. Temporar sunteţi sub comanda mea directă, dacă acceptaţi pe cineva cu un rang mic ca al meu, până când se va aranja un sistem mai organizat.

— Domnule, nu rangul dumneavoastră, ci curajul şi

onoarea mă îndeamnă să vă salut, şi din acest motiv vă accept conducerea, zise Moozh. Pot să sugerez să-mi desfăşor oamenii în grupe de câte şase şi să-i autorizez să se ocupe de orice persoană care se comportă anarhic. În toate cazurile, cei care poartă uniforma voastră vor fi respectaţi; orice alt bărbat descoperit că poartă arme sau este violent faţă de noi sau faţă de vreo femeie din oraş va fi ucis pe loc şi spânzurat într-un loc public pentru a potoli pe viitor orice intenţie de rezistenţă a altora!

— Nu ştiu ce să spun despre spânzurare, domnule.

— Foarte bine, avem ordinele!

Ignorând ezitarea lui Bitanke, Moozh se întoarse spre soldaţii săi.

— Bărbaţi Gorayni, câte şase!

Imediat formaţia se modifică şi apărură o sută cincizeci de echipe a câte şase oameni fiecare.

— Nu faceţi niciun rău femeilor! şi pe oricine găsiţi cu masca aia scârboasă spânzuraţi-l, cu tot cu mască, până când n-o să mai îndrăznească nimeni s-o poarte, fie noapte, fie zi!

— Domnule, eu cred...

Dar Moozh flutura deja braţul şi soldaţii lui intrau în marş în oraş. Căpitanul se apropie, probabil să protesteze, dar Generalul îl întâmpină cu o îmbrăţişare care schimbă cursul conversaţiei.

— Te rog, prietene - ştiu că oamenii voştri sunt epuizaţi, dar n-ar putea fi folosiţi în mod util? De exemplu, consider că satul ăla din afara porţilor ar avea nevoie de puţină curăţenie. Cât despre noi doi, să mergem la autorităţi, ca să primesc ordinele consiliului oraşului.

Orice presimţiri ar fi avut căpitanul Bitanke, ele fură măturate de îmbrăţişarea şi zâmbetul lui Moozh. Dădu ordinele şi oamenii lui se răspândiră prin Dogtown. După

aceea Generalul îl urmă în oraş.

— În timp ce oamenii mei reinstaurează ordinea, trebuie să ne îngrijim de stingerea focurilor. E posibil să-i chemi pe ceilalţi gardieni prin computer?

— Da, domnule.

— Nu-i treaba mea să-ţi spun ce să faci, dar dacă oamenii mei îi protejează pe pompieri, poate reuşim să împiedicăm Basilica să ardă până în zori.

— Credeţi că ceilalţi soldaţi ar veni să ajute?

Moozh râse.

— O, Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno n-ar permite niciodată. Dacă o asemenea armată ar apărea la porţile voastre, cineva din Basilica s-ar putea teme că intenţionăm să cucerim oraşul. Suntem aici să vă acordăm protecţia noastră, nu să stăpânim peste voi, prietene! Aşa că nu mai aduc alţi oameni în afara acestor cinci sute.

— Probabil că Sufletul Suprem v-a trimis, domnule.

— Trebuie să-i mulţumeşti Doamnei Rasa. Ei şi unui bărbat curajos din rândurile voastre, pe nume, cred, Smelost.

— Smelost, şopti Bitanke. A fost un bun prieten al meu.

— Atunci mă bucură să-ţi spun că a fost primit cu cinste de Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno, care nu a pierdut timpul şi a acţionat pe baza informaţiilor lui, venind în ajutorul oraşului.

— Aţi sosit la timp. A început seara trecută şi a continuat întreaga zi, şi mă temeam că dimineaţa de mâine va găsi oraşul prefăcut în cenuşă şi toate bunele femei din Basilica prăbuşite în disperare, sau mai rău.

— Întotdeauna mă bucur să fiu mesagerul speranţei, zise Moozh.

Mergeau pe o stradă cu case şi magazine pe ambele părţi. Totuşi, nimic nu mişca şi luminile străluceau la etajele superioare. Singurul semn că revolta ajunsese şi aici erau

cioburile de sticlă din stradă ferestrele sparte ale magazinelor şi trupurile mercenarilor morţi, purtând încă măştile holografice, care atârnau de balcoane. Bitanke se uită la ei cu tristeţe.

— Cât timp rămân active măştile?

— Până se răceşte trupul, presupun. Am auzit că le declanşează căldura şi magnetismul corpului.

— Aha, făcu Moozh.

— Pot să întreb... ce sunt... cum au reuşit oamenii voştri să-i spânzure? Nu văd frânghii şi nu există dispozitive pentru spânzurat oamenii pe străzi.

— Nu sunt sigur. Hai să scoatem mantia de pe unul şi să vedem.

Cu grijă, Bitanke se întinse şi trase mantia celui mai apropiat cadavru atârnat. Când se desprinse, holograma păli imediat şi se vedea uşor că trupul fusese fixat de perete cu un cuţit solid trecut prin gât.

— Crezi că e cuţitul lui?

— Presupun că da, răspunse Bitanke.

— Nu-i o treabă prea bună, zise Moozh, împingând puţin corpul. Îndrăznesc să spun că dacă bate puţin vântul la noapte toţi ăştia vor cădea până dimineaţa. O să trebuiască să-i îndepărtăm cât de repede, altfel vom avea probleme cu câinii.

— Da, domnule.

— N-ai văzut niciodată un mort? Pare să-ţi fie rău.

— Oh, am mai văzut morţi, domnule. Doar că n-am mai auzit să fie... trataţi în felul ăsta... Aş fi vrut ca oamenii voştri să nu...

— Aiurea. Cadavrele astea atârnate sunt ca nişte întăriri. Orice răzvrătit pe care l-au ratat oamenii mei - probabil că sunt unii care foloseau toaleta, nu-i aşa? - are să iasă, o să vadă cât e de linişte, o să observe cadavrele şi voinţa de

luptă o să-l părăsească.

Bitanke chicoti.

— Îmi imaginez.

— Vezi? E un fel de a le permite băieţilor să se revanşeze pentru pagubele pe care le-au provocat, păzind străzile toată noaptea în locul nostru. Corectează-mă dacă greşesc, căpitane Bitanke, dar nimeni n-o să verse prea multe lacrimi pentru ei, nu-i aşa?

În mai puţin de o oră, Moozh se întâlni cu consiliul oraşului. Între timp, cei o sută de soldaţi care se îngrijiseră de focurile de tabără îşi ocupară poziţiile la toate porţile oraşului alăturându-se gardienilor în cele câteva cazuri în care aceştia se aflau la post. Nu apăru niciun incident între ei; niciun soldat Gorayni nu se luă la bătaie cu vreunul dintre paznicii oraşului.

Întâlnirea lui Moozh cu consiliul oraşului fu paşnică şi se ajunse la un acord ferm prin care i se permitea accesul total în toate cartierele - chiar şi în acelea care în mod normal erau rezervate numai femeilor, deoarece acolo izbucniseră cele mai puternice incendii şi jefuitorii erau cei mai dezlănţuiţi - dar după două zile şi jumătate trebuia să-şi retragă oamenii în cartierele din afara porţilor, unde aveau să fie bine aprovizionaţi şi recompensaţi din trezoreria oraşului. Era o alianţă minunată, încărcată de complimente şi recunoştinţă pornită din inimă.

Timp de câteva zile, puţine persoane din Basilica înţeleseră, dar din clipa când Moozh părăsi întrunirea cucerirea oraşului era completă.

Nafai vorbi cât mai puţin posibil cu Elya şi Meb pe drumul de întoarcere în Basilica. Tăcerea lui nu-i făcu mai binevoitori faţă de el, dar asta însemna că nu era nevoit să se certe cu ei, sau să execute vreun dans verbal ca să evite

o ceartă. Îşi putea păstra gândurile pentru el.

Putea vorbi cu Sufletul Suprem.

De parcă ar fi contat ce îi spunea el bătrânului computer. Timp de câteva zile îşi imaginase că lucrau împreună. Sufletul Suprem îi arătase amintirile lui despre Pământ, îi explicase scopul său în lume, încercarea de a împiedica planeta Harmony de a repeta istoria nefericită, autodistructivă, a Pământului. Nafai fusese de acord să servească acestui scop. Nafai se ridicase asupra unui om beat pe stradă - duşmanul lui - şi nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să omoare omul care zăcea acolo neajutorat. Dar Sufletul Suprem îi ceruse s-o facă şi el se supusese. Nu pentru că Gaballufix era el însuşi un criminal care merita să moară. Atunci de ce? Pentru că Nafai credea în Sufletul Suprem, fusese de acord că omorându-l pe acel om ajuta la salvarea întregii lumi.

Şi, înfăptuind crima, pătându-şi de sânge propriile mâini de dragul cauzei, unde era Sufletul Suprem? Îşi imaginase că exista acum o relaţie specială între ei. Nu fusese acel moment când Catalogul le vorbise pentru prima dată lui, Tatei şi lui Issib? Tata şi Issib înţelesesem numai parţial mesajul Sufletului Suprem - prinseseră ideea că intenţiona să-i conducă într-o lungă călătorie către un loc minunat, unde Issib îşi va putea folosi din nou flotoarele şi nu va mai fi legat de scaun. Însă Nafai înţelesese că locul în care voia să-i ducă Sufletul Suprem nu era pe planeta Harmony - că voia să-i ducă înapoi pe Pământ. După patruzeci de milioane de ani, acasă pe Pământ.

Însă de atunci Catalogul nu mai fusese altceva decât un ghid printr-o imensă bază de date. Tata şi Issib studiau, şi Nafai împreună cu ei, dar tot timpul el aştepta un cuvânt - adresat tuturor sau numai lui. Poate un mesaj particular special, o vorbă de încurajare. Ceva care să împlinească

promisiunea făcută atunci când Sufletul Suprem, vorbind prin scaunul lui Issib, spusese că îl alesese pe Nafai să-i conducă pe fraţii săi.

Sunt eu cel ales, Suflet Suprem? Atunci de ce nu văd rezultatele favorii tale? Pentru tine m-am transformat în criminal şi totuşi viziunea despre soţiile noastre a primit-o Elemak. Şi ce a văzut el? Că ai ales-o pe Eiadh pentru *el!* Atunci mie ce favoare mi-ai făcut? Acum îi vorbeşti lui Elemak, care a complotat împreună cu Gaballufix, care a încercat să mă omoare; acum îi dai *lui* femeia pe care *eu* am dorit-o atât timp - de ce a primit *el* visul şi nu eu? Am fost umilit în faţa tuturor. Va trebui să înghit praful, va trebui să mă supun ordinelor lui Elya şi să-l slujesc după cum vrea el, va trebui să privesc cum o ia pe fata aceea frumoasă şi dulce care a animat atât timp visele *mele*. De ce mă urăşti, Suflet Suprem? Ce am făcut, decât că te-am slujit şi te-am ascultat?

Cămilele urcară o pantă cu forţa lor leneşă şi Elemak le conduse pe marginea unei prăpăstii. Nafai privi peisajul şi văzu piscurile şi stâncile tăioase ca nişte cuţite şi doar ici-colo puţinul gri-verzui al vegetaţiei de deşert. Sufletul Suprem mi-a promis viaţă, mi-a promis măreţie, glorie şi fericire, şi iată-mă aici în deşert, urmându-mi fraţii care au complotat împreună cu duşmanii Tatei şi, intenţionat sau nu, au aranjat asasinarea Tatei. Eu l-am ajutat pe Sufletul Suprem să salveze viaţa Tatei, şi acum uite unde am ajuns.

Da, aici ai ajuns.

Îi luă o clipă ca să-şi dea seama că era vocea Sufletului Suprem, căci vorbea în mintea lui ca şi cum ar fi fost propriile sale gânduri. Dar el ştia, din puţinele experienţe, că gândul acela venea din afara lui, fie şi numai pentru că părea să-i răspundă.

Îi răspunse la rândul lui Sufletului Suprem - şi nu cu vreun

respect special. Of, aici erai, zise în sinea lui, sarcastic. M-ai observat iar? Sper că nu te-ai deranjat prea mult.

Mă deranjez mult pentru tine.

De exemplu, alegând-o pe Eiadh pentru fratele meu şi nu pentru mine.

Eiadh nu e pentru tine.

Mulţumesc pentru ajutor, spuse Nafai în tăcere. Mulţumesc pentru mâna mizerabilă pe care mi-ai dat-o în jocul cu fraţii mei.

Nu mă descurc prea rău cu tine.

Poate că eu nu-ţi dau aceleaşi onoruri pe care ţi le oferi tu. Am omorât un om pentru tine.

Şi în fiecare moment al acestei călătorii eu îţi salvez viaţa.

Ideea îl sperie pe Nafai. Fără să vrea, îşi îndreptă spatele şi privi în jurul său.

În fiecare moment al călătoriei, eu le îndepărtez din minte hotărârea de a te ucide.

Teama şi ura, ambele odată, se încleştară de gâtul şi măruntaiele lui. Le simţea rozând, ca nişte mici animale sălăşluind în interiorul lui.

E bine că ai tăcut, spuse Sufletul Suprem. E bine că nu i-ai provocat, că nici nu le-ai amintit măcar că te afli alături de ei pe drum. Căci influenţa mea asupra minţilor lor, deşi puternică, nu e invincibilă. Dacă furia lor împotriva ta îi înfierbântă, cum să-i opresc? Acum nu mai am scaunul lui Issib, prin care să acţionez. Nafai fu copleşit de frică, dorindu-şi să se întoarcă în cortul tatălui său. În acelaşi timp, se simţea rănit şi supărat pe fraţii săi. De ce continuă să mă urască? Ce rău le-am făcut?

Prostule. Cu numai o clipă în urmă îţi doreai să te recompensez pentru loialitatea faţă de mine dându-ţi putere asupra fraţilor tăi. Crezi că ei nu-ţi observă ambiţia? Cu fiecare dată când îţi vorbesc, te urăsc şi mai mult. De

fiecare dată când chipul tatălui tău se umple de încântare datorită isteţimii tale, a bunătăţii tale, ei te urăsc şi mai mult. Şi când văd că tu îţi doreşti să ai privilegiile primului născut...

Ba nu! strigă Nafai în sinea lui. Nu vreau să-l dau la o parte pe Elemak... Vreau ca el să mă iubească, să-mi fie un *adevărat* frate mai mare, nu acest monstru care îmi doreşte moartea.

Da, vrei să te iubească... *şi* vrei să te respecte... *şi* tu vrei să-i iei locul. Crezi că eşti imun la instinctele tale primare? Eşti născut să fii masculul alfa al unei haite de animale inteligente, şi el la fel. Se lasă condus de această nevoie, dar tu, Nafai, tu nu poţi fi civilizat, nu-ţi poţi înăbuşi latura animalică, ca să mă ajuţi la îndeplinirea unui ţel cu mult mai înalt decât alegerea celui care trebuie să fie masculul conducător al unei cete de babuini bipezi?

Nafai se simţi ca dezbrăcat în faţa duşmanului. Dacă nu sunt cu nimic mai bun decât Elemak, dacă nu sunt mai bun decât babuinii de lângă cortul Tatei, atunci de ce m-ai ales pe mine?

Pentru că *eşti* mai bun, pentru că *vrei* să fii mai bun.

Atunci ajută-mă. Ajută-mă să-mi ţin în frâu dorinţele întunecate. Şi dacă tot faci asta, ajută-l şi pe Elemak. Îmi amintesc de el când era mai mic. Jucăuş, iubitor, amabil. E mai mult decât un animal ambiţios, eu ştiu că e, chiar dacă el uită.

Ştiu şi eu, răspunse Sufletul Suprem. De ce crezi că i-am trimis acel vis lui? Ca să aibă ocazia să devină receptiv la glasul meu. E aproape la fel de sensibil ca *tine.* Dar el a ales de mult să mă urască, să se opună copurilor mele atunci când poate. Astfel că vocea mea nu a însemnat nimic pentru el. Însă de data asta i am spus ceea ce voia să audă. Scopul meu a coincis cu al lui. Cât crezi că ar fi valorat viaţa

ta dacă ţi-aş fi arătat *ţie* cine trebuie să fie soţia lui? Crezi că ar fi luat-o pe Eiadh mergând pe mâna *ta?*

Eu nu i-aş fi dat-o.

Vezi? M-ai fi ignorat. Te-ai fi răzvrătit împotriva mea. Îţi zici că l-ai ucis pe Gaballufix numai pentru a mă sluji pe mine şi ţelul meu nobil... dar tu vrei să te răzvrăteşti împotriva mea şi să-mi zădărniceşti ţelul pentru că îţi doreşti o femeie care ţi-ar ruina viaţa.

N-ai cum să ştii. Eşti un computer foarte inteligent, Suflet Suprem, dar nu ai cum să prevezi viitorul.

O cunosc şi pe ea, aşa cum te cunosc pe tine, în interior. Iar dacă o să ajungi vreodată s-o cunoşti, o să înţelegi că n-ar putea fi niciodată să fie soţia ta.

Spui că are o inimă rea?

Spun că trăieşte într-o lume al cărei centru de gravitaţie este ea însăşi. Nu are niciun ţel mai înalt decât propriile dorinţe. Dar tu, Nafai, n-ai să fii niciodată mulţumit decât dacă vei îndeplini ceva care să schimbe lumea. Eu îţi voi oferi asta, dacă ai răbdare să crezi în mine până o să ţi se întâmple. De asemenea, îţi voi da o soţie care împărtăşeşte acelaşi vis, care o să te ajute în loc să te distragă.

Atunci cine *este* soţia mea?

În minte îi apăru faţa lui Luet.

Nafai se cutremură. Luet. Ea îl ajutase să fugă, îi salvase viaţa punându-se pe sine în mare primejdie. Îl dusese la lacul femeilor şi îl trecuse prin ritualuri pe care prin lege numai femeile au dreptul să le îndeplinească. Pentru că îl adusese acolo ar fi putut fi ucisă împreună cu el; în schimb, ea le înfruntase pe femei şi le convinsese că Sufletul Suprem poruncise acel lucru. Plutise alături de ea în ceaţă la limita dintre apele reci şi cele fierbinţi ale lacului, şi ea îl condusese prin Pădurea Fără Cărări, dincolo de poarta privată din zidul Basilicăi care, până atunci, fusese

cunoscută numai de femei.

Mai înainte, Luet venise în toiul nopţii la casa Tatei, mult departe de oraş - expunându-se unor pericole numai pentru a-l avertiza că duşmanii tatălui lui plănuiau să-l asasineze. Ea grăbise plecarea lor în sălbăticie.

Nafai îi datora mult. Şi îi plăcea de ea, era o persoană bună, simplă şi dulce. Atunci de ce nu se gândea la ea ca la o soţie? De ce gândul îl făcea să dea înapoi? Pentru că ea era o vizionară în ape.

Vizionară în ape - de aceea nu voia să se căsătorească cu ea. Pentru că ea avusese viziuni de la Sufletul Suprem cu mult timp înaintea lui; pentru că ea avea o forţă şi o înţelepciune la care el nici măcar nu putea spera. Pentru că ea era mai bună decât el în toate aspectele la care se gândea. Pentru că dacă ar fi devenit parteneri în această călătorie de întoarcere pe Pământ, ca ar fi auzit vocea Sufletului Suprem mai bine decât el; ar fi ştiut calea în timp ce el nu ar fi ştiut nimic.

Când totul ar fi fost pentru el tăcere, ea ar fi auzit muzică; când el ar fi fost orb, ea ar fi văzut lumina. Nu suport să fiu legat de o femeie care nu are niciun motiv să mă respecte, pentru că orice aş face, ea va fi făcut prima, dar mai bine.

Deci... până la urmă nu ai vrut o soţie. Ai vrut pe cineva care să te venereze. Înţelegerea îl făcu să roşească de dispreţ de sine. Aşa sunt eu? Un băiat atât de slab încât nu se imaginează iubind o femeie puternică?

Chipurile lui Wetchik şi Rasa, tatăl şi mama sa, îi apărură în minte. Ea era o femeie puternică - probabil cea mai puternică din Basilica, deşi niciodată nu încercase să se folosească de prestigiul şi de influenţa ei ca să obţină puterea pentru sine. Tata devenea mai slab pentru că Mama era cel puţin - *cel puţin* - egala lui?

Poate din această cauză nu îşi reînnoiseră căsătoria după

naşterea iui Issib. Poate de asta Mama fusese căsătorită cu Gaballufix timp de câţiva ani, pentru că Tata nu reuşise să-şi înghită orgoliul suficient cât să aibă o căsnicie fericită alături de o femeie atât de puternică şi inteligentă.

Şi totuşi ea revenise la Tata, şi Tata revenise la ea. Nafai fusese copilul născut pentru a-şi pecetlui căsătoria. Iar de atunci şi-o reînnoiseră an de an, fără ca măcar să-şi pună la îndoială ataşamentul reciproc. Ce se schimbase? Nimic - Mama nu trebuise să se coboare pentru a face parte din viaţa Tatei, iar el nu trebuise să o domine ca să facă parte din viaţa *ei* Dominaţia nu funcţiona în nicio direcţie; Wetchik fusese întotdeauna un om pe picioarele lui şi Rasa nu simţise niciodată nevoia să-l conducă.

În mintea lui chipurile părinţilor se topiră şi deveniră unul singur. Pentru o clipă, îl recunoscu ca fiind al Tatei; apoi, fără să se schimbe deloc, chipul deveni limpede cel al Mamei.

Înţeleg, zise în tăcere. Ei sunt o singură persoană. Ce contează care dintre ei se întâmplă să fie vocea, ale cărui mâini se întâmplă să acţioneze? Nici unui nu este deasupra celuilalt. Sunt împreună şi nu se pune problema rivalităţii între ei.

Voi găsi un asemenea partener în Luet? Aş suporta ca ea să audă Sufletul Suprem, dar eu nu? Chiar şi acum clocotesc fiindcă Elya a avut un vis adevărat; aş asculta visele lui Luet fără să fiu invidios?

Dar *ea? Mă* va accepta? Aproape imediat se ruşină de ultima întrebare. Îl *acceptase* deja. Îl dusese la lacul femeilor. Din câte ştia, ea îi dăduse tot ce avea, tot ce însemna ea, fără ezitare. El era cel gelos şi temător.

Ea era curajoasă şi generoasă.

Întrebarea nu e dacă eu aş putea trăi cu ea. Întrebarea este, sunt eu vrednic să fiu partenerul unei asemenea

femei?

Simţi o căldură vibrantă străbătându-l, ca şi cum ar fi fost inundat de lumină. Da, spuse Sufletul Suprem în mintea lui. Da, aceasta este întrebarea. Aceasta este întrebarea. Aceasta este întrebarea.

Şi atunci transa comuniunii cu Sufletul Suprem se sfârşi, iar Nafai deveni deodată conştient de ceea ce se afla în jurul lui. Nimic nu se schimbase - Meb şi Klya deschideau drumul, cămilele mergând greoi în urma lor. Sudoarea i se scurgea pe trup; cămila se legăna sub el; aerul uscat al deşertului ardea cu fiecare inspiraţie care îi pătrundea în corp.

Ţine-mă în viaţă, zise Nafai. Ţine-mă în viaţă suficient de mult ca să învăţ cum să convieţuiesc cu o femeie care este mai bună şi mai puternică decât mine. Destul ca să mă împac cu fraţii mei. Destul ca să ajung un om bun aşa cum e tatăl meu, şi la fel de bun ca mama mea.

Dacă pot, am s-o fac. Promisiunea suna ca o voce în capul său.

Şi dacă *eu* pot, o voi face repede. Voi deveni repede vrednic.

4
SOŢIILE

Visul geneticienei

Shedemei se trezi din vis şi vru să-l povestească cuiva, dar nu era nimeni acolo în afară de ea. Nimeni, totuşi trebuia să povestească. Fusese prea puternic şi real; trebuia relatat, de teamă că dacă nu spunea ceea ce văzuse îi va dispărea din amintire, aşa cum dispăreau majoritatea viselor. Pentru prima dată îşi dori să fi avut un soţ. Cineva care să fie nevoit să o asculte, chiar dacă tot ce ar fi făcut ar fi fost să mormăie şi să se întoarcă pe partea cealaltă să doarmă. Ei i-ar fi ajutat să vorbească cu voce tare.

Dar, oricum, unde să doarmă un soţ în dezordinea din camerele ei? Abia avea loc pentru patul ei. Ce rămânea era destinat cercetărilor ei. Mesele de laborator, bazinele şi concasoarele, vasele şi eprubetele, chiuvetele şi congelatoarele. Şi, deasupra tuturor, imensele cutii deshidratante aliniate pe pereţi, pline cu seminţe şi embrioni uscaţi, păstrând eşantioanele din fiecare stadiu al cercetării, redundant ca orice mecanism natural care creează şi controlează o modificare genetică.

Deşi avea numai douăzeci şi şase de ani, reputaţia ei printre savanţii din domeniul ei era recunoscută în toată

lumea. Era singurul gen de celebritate care conta pentru ea. Spre deosebire de multe alte femei strălucite care crescuseră în casa Rasei, Shedemei nu fusese niciodată atrasă de o carieră care să-i aducă faima în Basilica. Ştia încă din copilărie că Basilica nu era centrul universului, că celebritatea aici nu însemna mai mult decât celebritatea în orice alt loc - curând avea să fie uitată. Omenirea exista de patruzeci de milioane de ani pe Harmony, de patru mii de ori mai mult decât toată istoria umană înregistrată pe antica planetă originară, Pământul. Dacă era vreo lecţie de învăţat, aceea era că o cântăreaţă sau o actriţă, un politician sau un soldat, toţi aveau să fie destul de repede uitaţi. Cântecele şi piesele de teatru erau de obicei uitate în timpul unei generaţii; graniţele şi constituţiile erau redefinite în cel mult o mie de ani. Dar ştiinţa! Cunoştinţele! Dacă produci aşa ceva, e posibil să fie ţinut minte pentru totdeauna. Dacă descoperi ceva, *asta* putea fi uitat... dar lucrul învăţat va dăinui, va avea ecouri şi reverberaţii în toţi anii care vor urma. Plantele create, animalele îmbunătăţite, *ele* vor dura dacă le făureşti suficient de bine. Negustorul de plante Wetchik, soţul favorit al Rasei, nu purtase Floarea Uscată a lui Shedemei prin toate ţinuturile de la marginile deşertului? Atât timp cât Floarea Uscată înflorea, atât timp cât parfumul ei greu şi bogat făcea o întreagă casă din deşert să miroasă ca o grădină a junglei, munca ei trăia pe lume. Atât timp cât oamenii de ştiinţă de peste tot primeau de la Sufletul Suprem copii ale lucrărilor ei, avea singura faimă care conta.

Aşadar, aceasta însemna soţul ei: munca propriilor sale mâini. Creaţiile ei îi erau un soţ care nu o trăda niciodată, aşa cum fusese trădată biata fiică a Rasei, Kokor. Cercetarea ei era un soţ care niciodată nu făcea scandal prin oraş, violând şi jefuind, lovind şi incendiind, aşa cum

făcuseră bărbaţii Palwashantu înainte ca Goraynii să aducă ordinea. Cercetarea ei nu ar face niciodată vreo femeie să se ascundă în camerele ei, cu toate luminile stinse şi cu un puls în mână deşi se îndoia că ar şti cum să-l folosească împotriva unui intrus. Nu venise nimeni, cu toate că de două ori ţipetele păreau să se audă de pe strada ei. Dar ar fi luptat să-şi apere seminţele şi embrionii. Ar fi luptat şi, dacă şi-ar fi dat seama cum, ar fi ucis ca să-şi protejeze munca de o viaţă.

Însă acum apăruse visul. Un vis tulburător. Un vis puternic. Şi ea nu se putea odihni până nu-l povestea cuiva.

Rasei. Cui să-i vorbească decât Mătuşii Rasa?

Aşa că se sculă, cu un efort nu tocmai din inimă, îşi aranjă părul după somn şi ieşi pe stradă. Nu-i trecu prin minte să-şi schimbe hainele, cu toate că dormise în ele; dormea adesea îmbrăcată şi se gândea să se schimbe numai atunci când intenţiona să facă baie.

Oamenii de pe stradă erau destul de numeroşi. Nu mai fusese aşa de multe zile; teama şi neîncrederea pe care Gaballufix le aruncase asupra oraşului îi ţinuseră pe mulţi în spatele uşilor. Prin urmare, era aproape o uşurare să vadă fluxul agitat al pietonilor alergând încolo şi-ncoace. Aproape o plăcere să se înghesuie printre ei. Cadavrele mercenarilor nu mai atârnau la etajele clădirilor, nu mai cădeau pe străzi, fuseseră ridicate şi îngropate cu mai mult sau mai puţin ceremonial în cimitirele bărbaţilor din afara oraşului. Numai apariţia ocazională a unei perechi de bărbaţi în uniforma gărzilor basilicane îi reamintea că oraşul se afla încă sub control militar. Iar consiliul trebuia să supună astăzi la vot cum să-i răsplătească pe soldaţii Gorayni, să-i trimită în treaba lor şi să repună gărzile orăşeneşti din nou la posturile lor la porţi. Atunci nu vor mai fi soldaţi pe străzi, doar când răspundeau unui apel de urgenţă. Totul avea să

fie bine. Totul avea să fie ca înainte.

O dovadă a restaurării calmului era faptul că pe veranda casei Rasei se găseau două clase de fete, ascultându-şi profesoarele şi punând din când în când întrebări. Shedemei se opri doar pentru o clipă, aşa cum făcea adesea, să asculte lecţiile şi să-şi amintească cum era pe vremea ei, cu atât de mult timp în urmă, când fusese elevă pe aceeaşi verandă, sau în sălile de clasă şi grădinile din interiorul locuinţei. Aici se găseau multe fete din familii aristocrate, dar Rasa nu ţinea o casă pentru snobi. Selecţia era riguroasă şi întotdeauna era loc pentru fete din familii de rând sau chiar fără familie. Părinţii lui Shedemei fuseseră fermieri, nici măcar cetăţeni; numai înrudirea îndepărtată a mamei sale cu o servitoare din Basilica îi permisese să intre în oraş. Însă Rasa o luase la ea numai pe baza unui interviu, pe când avea doar şapte ani. Nu ştia nici să citească pe vremea aceea, pentru că niciunul dintre părinţii ei nu ştia... dar mama ei avea ambiţii pentru ea şi, mulţumită Rasei, Shedemei fusese capabilă să le împlinească pe toate. Mama sa trăise să-şi vadă fiica în propria casă, câştigând primii bani de pe urma unui şoarece-de-câmp ucigaş de gândaci pe care îl crease. Fusese în stare să răscumpere ferma părinţilor ei de la moşier, astfel că ei îşi petrecuseră ultimii ani din viaţă ca proprietari, şi nu ca arendaşi.

Totul pentru că mătuşa Rasa primise la ea o fată de şapte ani săracă şi analfabetă, fiindcă atunci când stătuseră de vorbă îi plăcuse cum funcţiona mintea ei. Fie şi numai pentru asta Rasa merita să fie considerată una dintre cele mai importante femei din Basilica, De aceea, în loc să predea în şcolile înalte, singurele lecţii pe care le ţinea Shedemei erau cele din casa Rasei, unde de două ori pe an preda ia o clasă formată din elevele cele mai bune la

învăţătură. De fapt, Shedemei era încă în mod oficial rezidentă în casa Rasei - avea chiar şi o cameră aici, cu toate că nu o mai folosise de la ultima lecţie predată, şi întotdeauna se aştepta oarecum s-o găsească ocupată de altcineva. Totuşi, nu era niciodată, indiferent cât de des dormea Shedemei pe patul din propria sa casă. Rasa păstra întotdeauna un loc pentru ea.

În casă, află rapid că măreţia Rasei însemna că nu era posibil să fie văzută decât târziu în cursul zilei. Cu toate că în prezent nu era membră a consiliului oraşului, fusese rugată să participe la întâlnirea din această dimineaţă. Shedemei nu se aşteptase. Se simţi pierdută. Căci visul încă ardea înăuntrul ei şi trebuia povestit cu voce tare.

— Poate, spuse fata care o observase şi îi vorbise, te pot ajuta eu.

— Nu cred, zise ea, zâmbind amabil. Oricum era o prostie.

— Prostiile sunt specialitatea mea. Te cunosc. Eşti *Shedemei.*

Rosti numele cu asemenea respect încât Shedemei se simţi jenată.

— Da, eu sunt. Scuză-mă că nu-mi amintesc cum te cheamă. Dar te-am văzut de mai multe ori.

— Eu sunt Luet.

— A, făcu ea, iar numele atrăsese asociaţii. Vizionara în ape. Doamna Lacului.

Fata fu evident flatată că ştia cine era. Dar care femeie din Basilica nu auzise de ea?

— Nu încă. Poate niciodată. Am doar treisprezece ani.

— Nu, îmi imaginez că mai ai ani de aşteptat. Nu e ceva automat, nu?

— Totul depinde de calitatea viselor mele.

Shedemei râse.

— Nu e adevărat pentru noi toate?

— Presupun că da, răspunse Luet zâmbind.

Shedemei se întoarse să plece. Apoi îşi dădu seama cu cine vorbea.

— Vizionară în ape. Trebuie să ştii ceva despre înţelesurile viselor.

Luet clătină din cap.

— Pentru interpretare trebuie să plăteşti vânzătorilor de adevăruri din Piaţa Interioară.

— Nu, nu la genul ăla de vis mă refer. Sau la genul ăla de înţelesuri. A fost foarte ciudat. Eu nu-mi amintesc niciodată visele. Dar de data asta l-am simţit... foarte convingător. Poate chiar... poate e genul de vis pe care îmi imaginez că cineva ca *tine* l-ar avea.

Luet înălţă capul şi se uită la ea.

— Dacă e posibil ca visul tău să vină de la Sufletul Suprem, Shedemei, atunci trebuie să aud. Dar nu aici.

O urmă pe fată - are jumătate din vârsta mea, îşi dădu ea seama - în spatele casei, pe nişte scări despre care abia dacă ştiuse că existau, căci această parte era folosită pentru depozitarea de lucruri vechi, mobilă şi materiale didactice. Mai urcară două etaje, până la mansarda de sub acoperiş, unde era cald şi întuneric.

— Visul meu nu era un secret atât de mare, încât să trebuiască să venim *aici* ca să-l povestesc.

— Nu înţelegi. Mai e cineva care trebuie să audă, dacă visul vine cu adevărat de la Sufletul Suprem.

Spunând asta, îndepărtă un grilaj de pe peretele triunghiular şi trecu aplecată pe sub el, ieşind în aer liber.

Shedemei, pe jumătate orbită de lumina soarelui, nu văzu la început că exista un acoperiş plat ca o i crasă imediat sub deschiderea din perete. I se păru că Luet păşise în gol şi plutea prin aer. Apoi ochii i se obişnuiră şi, strângându-i, o văzu pe fată mergând. O urmă.

Acea zonă plată era invizibilă din stradă sau din orice altă direcţie. Vreo jumătate de duzină de acoperişuri cu diverse pante se întâlneau aici, şi în centru o gaură mare de scurgere explica existenţa acelui loc. Pe o ploaie puternică se putea umple cu ceea ce venea de pe acoperişuri până la înălţimea de patru metri, aşteptând ca scurgerea să preia apa. Era mai mult o piscină decât o verandă.

De asemenea, era o ascunzătoare perfectă, întrucât nici măcar cei care locuiau în casa Rasei habar nu aveau de existenţa acelui loc - evident, cu excepţia Iui Luet şi a oricui s-ar fi ascuns acolo.

Ochii i se adaptară şi mai mult. La umbra unui cort stătea o fată mai mare, care semăna destul de mult cu Luet pentru ca Shedemei să nu fie surprinsă când îi fu prezentată drept Hushidh Oracolul, sora mai mare a lui Luet. Şi, la masă, în faţa ei stătea un băiat înalt, dar încă prea tânăr ca să se bărbierească.

— Nu mă cunoşti, Shedemei? întrebă el.

— Nu cred.

— Eram mult mai scund când ai venit ultima dată în casa Mamei.

— Nafai. Auzisem că ai plecat în deşert.

— Am plecat şi am venit înapoi de prea multe ori, mă tem. N-am crezut vreodată să apuc ziua când soldaţii Gorayni vor păzi porţile Basilicăi.

— N-o să ţină mult.

— N-am mai auzit ca Gorayni să renunţe la un oraş odată ce l-au cucerit.

— Dar ei nu au cucerit Basilica. Au venit doar şi ne-au protejat la vreme de necaz.

— În deşert este cenuşa de la zeci de focuri, şi totuşi nicio urmă a vreunei tabere. Am auzit povestea despre comandantul Goraynilor care a pretins că are o armată

imensă condusă de Generalul Moozh Monstrul, când de fapt nu avea decât o mie de oameni.

— A explicat că a fost o viclenie necesară pentru a-i copleşi psihologic pe mercenarii Palwashantu, care scăpaseră de sub control.

— Sau pentru a copleşi psihologic garda oraşului? Nu contează. Luet te-a adus aici. Ştii de ce?

Fata îl întrerupse imediat.

— Nu, Nafai. Ea nu face parte din asta. A venit de bunăvoie ca să-i povestească Mamei un vis. Apoi s-a gândit să-mi spună mie, iar eu am vrut ca voi doi să auziţi, în caz că visul vine de la Sufletul Suprem.

— De ce *el?* întrebă Shedemei.

— Sufletul Suprem îi vorbeşte lui ca şi mie. A silit-o să-i vorbească, şi acum sunt prieteni.

— *Un bărbat a silit* Sufletul Suprem să-i vorbească? De când au început să se întâmple astfel de lucruri în lume?

— Doar recent, zise Luet zâmbind. Există în cer şi pe pământ lucruri mai stranii decât îşi imaginează filozofia ta.

Îi întoarse zâmbetul, dar nu-şi aminti de unde provenea citatul sau de ce ar fi trebuit să fie amuzant în acel moment.

— Visul tău, ceru sora lui Luet, Hushidh.

— Acum mă simt stupid, zise Shedemei. Am făcut prea mult caz de el, nu merită să-l povestesc unui auditoriu atât de larg.

Luet clătină din cap.

— Şi ai făcut atâta drum până aici din... unde locuieşti? La Cisterne?

— La Fântâni, dar nu-i departe de districtul Cisternelor.

— Ai făcut atâta drum să i-l spui mătuşii Rasa. Eu cred că s-ar putea să fie mai important pentru tine chiar decât înţelegi *tu.* Aşa că povesteşte-ne, te rog.

Aruncându-i o privire lui Nafai, constată că nu reuşeşte să înceapă să vorbească.

— Te rog, zise el. N-o să-mi bat joc de visul tău, nici n-o să-l divulg altcuiva. Vreau să-l aud numai pentru adevărul care s-ar putea să se găsească în el.

Shedemei râse nervos.

— E doar... nu mă simt în largul meu vorbind în faţa unui bărbat. Nu am nimic cu tine. Eşti fiul mătuşii Rasa, evident că am încredere în tine, numai că...

— El *nu* e bărbat, interveni Luet. Nu *tocmai.*

— Mulţumesc, murmură Nafai.

— Relaţiile lui cu femeile nu sunt asemenea celor obişnuite ale bărbaţilor. Şi, cu câteva zile în urmă, Sufletul Suprem mi-a poruncit să-l duc la lac. L-a traversat, a plutit alături de mine. Sufletul Suprem a poruncit asta şi el nu a fost omorât.

Shedemei îl privi cu un respect înnoit.

— Să fie ăsta timpul când profeţiile se întâlnesc?

— Povesteşte-ne visul tău, rosti Hushidh încet.

— Am visat - sună ca o prostie! - am visat că îngrijeam o grădină în nori. Nu numai plantele şi animalele cu care lucrez eu, ci fiecare plantă şi animal despre care s-a auzit vreodată. Doar că grădina nu era mare, ci una mică. Şi totuşi încăpeau toate în ea, şi toate trăiau şi creşteau. Eu pluteam prin nori - părea că veşnic. Prin cea mai lungă noapte din lume, o noapte de o mie de ani. Apoi dintr-odată a fost din nou zi, iar eu am putut privi în jos peste marginea norului şi am văzut un ţinut nou, verde şi frumos, şi mi-am zis în sinea mea - în vis, înţelegeţi: De fapt lumea asta nu are nevoie de grădina mea. Aşa că am părăsit grădina şi am ieşit de pe nor...

— Un vis despre cădere, spuse Luet.

— Nu am căzut. Doar am făcut un pas şi eram pe pământ.

Pe când colindam prin păduri şi pe pajişti, mi-am dat seama că de fapt *era* nevoie de multe dintre plantele din grădina mea. Aşa că am ridicat mâna, şi plantele de care aveam nevoie au căzut peste mine ca o ploaie, sub formă de seminţe. Le-am plantat şi ele au crescut sub ochii mei. După aceea mi-am dat seama că era nevoie şi de multe dintre animale. În lumea aceea păsările dispăruseră. Nu existau păsări deloc, reptile puţine, şi niciunul dintre animalele de povară sau domesticite pentru carne. Însă existau miliarde de insecte pe care să le mănânce păsările şi reptilele, păşuni şi câmpii pe care să pască rumegătoarele. Aşa că am ridicat din nou mâinile spre nori, şi din nou a plouat cu embrionii animalelor de care aveam nevoie, şi eu i-am hidratat şi au crescut repede, ajungând vietăţi mari şi puternice. Păsările şi-au luat zborul, vitele şi oile s-au îndreptat către pârâuri şi păşuni, şerpii şi şopârlele s-au îndepărtat târâş. Şi am auzit cuvintele ca şi cum cineva mi le-ar fi rostit la ureche: „Nimeni n-a avut vreodată o grădină ca a ta, Shedemei, fiica mea.” Dar nu era vocea mamei sau a tatălui meu. Şi nu eram sigură dacă vocea se referea la grădina mea din nori sau la noua lume în care restaurasem flora şi fauna pierdute cu atâţia ani în urmă.

Aşa era visul, atât cât îşi amintea.

La început nimeni nu spuse nimic. Apoi vorbi Luet.

— Mă întreb cum ai ştiut că plantele şi animalele pe care le-ai chemat jos la tine din nori reprezentau flora şi fauna care trăise cândva acolo, dar dispăruse.

— Nu ştiam. Dar aşa am simţit. Aşa am *ştiut* că este. Acele plante şi animale nu erau nou introduse, erau restaurate.

— Şi nu ţi-ai dat seama dacă vocea era de bărbat sau de femeie, zise Hushidh.

— Nu mi-am pus întrebarea. Vocea m-a făcut să mă gândesc la părinţii mei, până când mi-am dat seama că nu

era niciunul dintre ei. Dar nu m-am gândit să observ dacă era voce de femeie sau de bărbat. Nici acum nu ştiu.

Luet, Hushidh şi Nafai începură să comenteze între ei, dar vorbeau suficient de tare pentru ca Shedemei să audă - nu o excludeau.

— În visul ei e o călătorie, spuse Nafai. Se corelează cu ceea ce am auzit eu - iar flora şi fauna au fost restaurate. Mie îmi pare să fie Pământul, nu vreun alt loc.

— Aşa indică, admise Luet.

— Dar norii, zise Hushidh. Ce spuneţi despre ei? Norii merg de la un continent la altul, poate, dar niciodată de la o planetă la alta.

— Nici chiar visele de la Sufletul Suprem nu vin de-a gata. Adevărul curge în minţile noastre, dar creierul nostru recurge la propria bibliotecă mentală ca să găsească imaginile prin care să exprime acele idei. O măreaţă călătorie prin aer. Elemak a văzut-o ca pe o casă ciudată; Shedemei o vede ca pe un nor; eu am auzit-o ca pe glasul Sufletului Suprem, spunându-mi că trebuie să mergem pe Pământ.

— Pământul, făcu Shedemei.

— Tata nu a auzit, nici Issib. Dar eu sunt la fel de sigur ca faptul că trăiesc şi stau aici. Sufletul Suprem plănuieşte să mergem pe Pământ.

— Se leagă cu visul tău, Shedemei, zise Luet. Omenirea a părăsit Pământul cu patruzeci de milioane de ani în urmă. Iarna grea care s-a aşternut peste Pământ probabil a ucis majoritatea speciilor de reptile şi toate păsările. Numai peştii şi amfibiile şi câteva animale mici cu sânge cald ar fi putut supravieţui.

— Dar au trecut patruzeci de milioane de ani de atunci. Pământul trebuie să-şi fi revenit demult. A fost timp destul pentru apariţia de noi specii.

— Cât timp a fost Pământul acoperit de gheţuri? întrebă Nafai. Cât de lent se retrage gheaţa? Cum s-au deplasat masele continentale în milioanele de ani?

— Înţeleg, spuse Shedemei. E posibil.

— Dar trucul acela magic? interveni Hushidh. Să ridici mâinile şi seminţele şi embrionii să vină jos, apoi să hidratezi *embrionii* ca să-i faci să crească.

— Păi, de fapt partea asta are sens pentru mine. Modul în care noi păstrăm eşantioanele în genul de cercetare cu care mă ocup eu este să le deshidratăm - să cristalizăm seminţele şi embrionii. În esenţă, astfel li se blochează toate procesele fizice exact în stadiul în care are loc cristalizarea. Le păstrăm uscate, iar când vine timpul să le refacem doar adăugăm apă distilată şi cristalele se descristalizează printr-o reacţie în lanţ rapidă, dar ne-explozivă. Întregul organism, pentru că e atât de mic, îşi recapătă complet funcţiile într-o fracţiune de secundă. Bineînţeles, când e vorba de embrioni trebuie să-i punem imediat într-o soluţie nutritivă lichidă şi să-i plasăm în gălbenuşuri sau placente artificiale, ca să restaurăm foarte mulţi o dată.

— Ca să duci cu tine destule mostre ca să restaurezi o parte semnificativă a florei şi faunei cel mai probabil dispărute de pe Pământ, de cât de mult echipament este nevoie? întrebă Nafai.

— Cât de mult? Mult - o cantitate enormă. O caravană.

— Dar dacă ar trebui să le alegi pe cele mai semnificative - păsările cele mai utile, animalele cele mai importante, plantele de care avem cea mai mare nevoie pentru hrană şi adăpost?

— Atunci nu contează dimensiunea. Îţi stabileşti priorităţile - dacă ai o singură cămilă, atunci doar atât poţi să duci - două cutii deshidratante per animal. Plus o cămilă care să

care fiecare set de echipamente de restaurare şi materialele,

— Deci e posibil, rosti Nafai triumfător.

— Crezi că Sufletul Suprem o să te trimită pe Pământ?

— Credem că e cel mai important lucru care se petrece în prezent pe întreaga planetă Harmony.

— Visul meu?

— Visul tău e o parte, spuse Luet. La fel şi al meu, cred.

Îi povesti lui Shedemei visul ei despre îngeri şi lut.

— Sună destul de plauzibil ca simbol pentru o lume unde au evoluat forme noi de viaţă, zise Shedemei. Dar uiţi că dacă visul tău vine de la Sufletul Suprem, nu poate fi adevărat ad litteram.

— De ce nu? întrebă Luet, părând puţin ofensată.

— Pentru că de unde să ştie Sufletul Suprem ce se întâmplă pe Pământ? De unde să aibă o imagine reală a speciilor de acolo? Pământul se află la o mie de ani-lumină distanţă. Nu a existat niciodată un semnal electromagnetic destul de îngust şi de puternic ca să poarte o transmisiune semnificativă la o asemenea distanţă. Dacă Sufletul Suprem ţi-a trimis acest vis, doar inventează.

— Poate face presupuneri, zise Hushidh.

— Poate că doar presupune că e nevoie de seminţele şi embrionii lui Shedemei, spuse Nafai. Însă noi tot trebuie să facem ce ne porunceşte visul. Shedemei trebuie să adune seminţele şi embrionii respectivi şi să se pregătească să-i ia cu noi pe Pământ.

Ea îi privi uluită.

— Am venit să-i povestesc mătuşii Rasa un vis, nu să-mi abandonez cariera pentru o călătorie imposibilă şi nebunească. Cum crezi că o să ajungem pe Pământ? Pe un nor?

— Sufletul Suprem a spus că mergem. Când va veni

timpul, Sufletul Suprem ne va lămuri şi cum.

— E absurd. Eu sunt om de ştiinţă. Ştiu că Sufletul Suprem există pentru că rapoartele noastre sunt adesea transmise computerelor din oraşe îndepărtate, lucru care nu-i posibil altfel. Dar întotdeauna am presupus că nu e nimic mai mult decât un computer care controlează o reţea de sateliţi de comunicaţii.

Nafai se uită consternat la Luet şi Hushidh.

— Eu şi Issib ne-am luptat să înţelegem, iar Shedemei a ştiut tot timpul.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Noi nici n-am fi *vorbit* vreodată cu tine. La urma urmelor, eşti *Shedemei.*

— Doar o altă profesoară din casa mamei tale, admise Shedemei.

— Da, aşa cum soarele nu e decât o altă stea pe cer.

Râse şi clătină din cap. Niciodată nu-i trecuse prin minte că cei tineri îi purtau un asemenea respect. Îi făcea plăcere s-o ştie - se simţea bine când se gândea că cineva o admira dar de asemenea o intimida şi o făcea să se simtă oarecum expusă. Trebuia să trăiască cu această imagine pe care ei o aveau despre ea, iar ea nu era decât o femeie muncitoare care fusese tulburată de un vis.

— Shedemei, zise Hushidh, indiferent dacă pare posibil sau nu, Sufletul Suprem îţi cere să te pregăteşti pentru această călătorie. Noi nici n-am fi visat să te întrebăm *pe tine,* dar Sufletul Suprem te-a adus la noi.

— Coincidenţa m-a adus la voi.

— Coincidenţa e doar un cuvânt pe care îl folosim atunci când încă nu am descoperit cauza, vorbi Luet. E o iluzie a minţii umane, un fel de a spune „nu ştiu de ce s-a întâmplat aşa, şi nici nu am intenţia să aflu”.

— Era alt context, replică Shedemei.

— Tu ai avut visul, zise Nafai. Ai ştiut că e important. Te-a făcut să doreşti să-i povesteşti Mamei. Noi am fost aici când ai sosit şi ea nu era. Dar şi noi am fost aduşi la un loc de către Sufletul Suprem. Nu vezi că tu ai fost invitată?

Shedemei scutură din cap.

— Munca mea e pentru aici, nu într-o călătorie nebunească, a cărei destinaţie se află la o mie de ani-lumină depărtare.

— Munca ta? făcu Hushidh. Ce valoare are munca ta în comparaţie cu misiunea de a restaura speciile dispărute de pe Pământ? Munca ta e deja remarcabilă, dar să fii grădinarul unei planete...

— *Dacă* e adevărat, sublinie Shedemei.

— Ei bine, spuse Nafai, noi toţi ne confruntăm cu aceeaşi dilemă: *dacă* e adevărat. Niciunul dintre noi nu poate hotărî pentru tine, aşa că atunci când o să te decizi să ne anunţi.

Aprobă din cap, dar în sinea ei ştia că ar face tot ce îi stătea în puteri ca să evite să-i mai întâlnească vreodată. Era prea ciudat. Făceau prea mare caz de vis. Îi cereau prea multe sacrificii.

— A decis să nu ne ajute, zise Luet.

— Nici vorbă! sări Shedemei, dar în adâncul inimii se întreba cu vinovăţie: de unde a ştiut?

— Chiar dacă te hotărăşti să nu mergi, vorbi Nafai, poţi să faci ceva pentru noi? O să aduni eşantioane de seminţe şi embrioni - cât pentru două cămile? Şi echipamentul de care e nevoie ca să le reînviem? O să ne înveţi pe câţiva dintre noi cum să lucrăm?

— Bucuroasă. Aş găsi timp în următoarele luni.

— Nu avem *luni* Avem ore. Eventual zile.

— Nu mă face să râd. Ce fel de grădină să adun în câteva ore?

— Nu există biobiblioteci în Basilica? întrebă Hushidh.

— Ba da - de acolo îmi iau mostrele iniţiale.
— Atunci nu te poţi folosi de ele ca să obţii cea mai mare parte din ceea ce îţi trebuie?
— Pentru încărcarea a două cămile presupun că aş obţine *cea mai mare parte.* Dar echipamentul pentru rehidratare, în special pentru embrionii animali... singurul echipament existent este ai meu, şi ar dura luni întregi să construim altul.
— Dacă ai veni cu noi, zise Luet, ai putea să-l iei pe al tău. Şi dacă nu ne însoţeşti, ai posibilitatea să construieşti altul.
— Îmi cereţi să renunţ la propriul meu echipament?
— Pentru Sufletul Suprem.
— Aşa crezi *tu.*
— Pentru fiul Mătuşii Rasa, adăugă Hushidh.
Bineînţeles că oracolul ştie cum să pătrundă în inima mea, se gândi Shedemei.
— Dacă Mătuşa Rasa îmi cere, atunci aşa va fi.
Ochii lui Nafai sclipiră.
— Dar dacă Mama îţi cere să mergi cu noi?
— N-ar face asta.
— Dar dacă Mătuşa Rasa ar merge şi ea? întrebă Luet.
— N-ar face asta, repetă Shedemei.
— Asta spune şi Mama, dar o să vedem.
— Care dintre voi o să înveţe să folosească echipamentul?
— Hushidh şi cu mine, răspunse repede Luet.
— Atunci veniţi după-masă să vă arăt.
— Ne dai echipamentul tău? zise Hushidh.
Era încântată, sau doar surprinsă?
— O să mă gândesc. Iar ca să vă învăţ cum să-l folosiţi nu mă costă nimic altceva decât timp.
Cu vorbele acestea, se ridică de pe covor şi ieşi din cort. Căută deschiderea prin care trecuse, dar probabil Luet pusese grilajul la loc şi nu-şi mai amintea pe unde trebuia

să meargă.

Însă nu fu nevoie să spună nimic, căci Luet îi observase imediat confuzia şi o conduse spre locul respectiv. Grilajul nu fusese pus la loc, pur şi simplu era ascuns sub streaşină.

— De aici mă descurc. Nu e nevoie să vii cu mine.

— Shedemei, rosti Luet. Te-am visat şi *pe tine* odată. Nu cu mult timp în urmă.

— Oh?

— Ştiu că te îndoieşti de mine şi crezi că îţi spun asta numai ca să te conving să vii, dar nu e o coincidenţă. Eram în pădure, era noapte şi mi-era frică. Am văzut câteva femei. Mătuşa Rasa, Hushidh, Eiadh şi Dol. Şi tu. Te-am văzut.

— Nu eram eu. Nu merg niciodată în pădure.

— Ştiu. Ţi-am zis, era un vis, deşi eram trează.

— Am vorbit serios, Luet. Nu merg *niciodată* în pădure. Nu cobor niciodată la lac. Sunt sigură că ceea ce faci tu este foarte important şi foarte bine, dar nu face parte din viaţa mea. Nu face parte din stilul meu de viaţă.

— Atunci poate că ar trebui să-ţi schimbi viaţa.

Shedemei nu avu nicio replică civilizată, aşa că trecu prin deschiderea din perete. În spatele ei auzi murmurul conversaţiei reluate, dar nu distinse cuvintele. Nici nu voia. Era ceva scandalos să i se ceară ceea ce i se cerea.

Şi totuşi se simţise atât de minunat, în vis, să întindă mâna şi să aducă viaţa din nori. Oare de ce nu-l lăsase aşa - un vis frumos? De ce le povestise acestor copii? De ce să nu uite pur şi simplu ceea ce spuseseră ei, în loc să aibă gândurile care i se roteau acum în minte?

Să se întoarcă pe Pământ. Acasă pe Pământ.

Ce însemna asta? Timp de patruzeci de milioane de ani, oamenii fuseseră mulţumiţi pe Harmony. De ce ar chema-o Pământul pe ea? Era o nebunie, o nebunie contagioasă în

aceste vremuri tulburi.
Totuşi, în loc să meargă acasă, se duse la biobibliotecă şi petrecu câteva ore aplecată asupra cataloagelor, întocmind o listă plauzibilă pentru încărcarea a două cămile cu seminţe şi embrioni cristalizaţi, din care să fie restaurate cele mai utile plante şi animale pe un Pământ care le pierduse cu mult, mult timp în urmă.

În consiliul oraşului - şi nu în vis

Rasa îşi trăise întreaga viaţă cu încredere. Ştia că nu era posibil să se întâmple nimic care să nu se rezolve printr-o combinaţie de isteţime, bunăvoinţă şi hotărâre. Oamenii puteau fi întotdeauna convinşi, sau dacă nu, puteau fi ignoraţi şi cu timpul aveau să cedeze. Această filozofie o adusese în situaţia ca gospodăria ei să fie una dintre cele mai respectate şcoli din Basilica, în ciuda faptului că era nouă; de asemenea, o făcuse să aibă o influenţă personală în toate domeniile vieţii oraşului, cu toate că nu deţinuse vreodată vreo funcţie. Era consultată în luarea celor mai importante decizii în consiliul oraşului; făcea parte din comitetele de guvernare ale multor organizaţii artistice; şi, mai presus de toate, era consultată în particular de femeile - şi, da, chiar şi de bărbaţii - care luau cele mai importante decizii în privinţa guvernării şi afacerilor Basilicăi. Mulţi bărbaţi îi făceau curte, dar ea rămânea fericită în căsătoria cu singurul bărbat cunoscut care nu de simţea nici ameninţat, nici invidios pe puterea ei. Crease un rol perfect pentru ea în interiorul oraşului şi adora să-l joace.
Nu se gândise niciodată cât de fragil era totul. Materialul vieţii ei fusese ţesut în războiul de ţesut al Basilicăi, iar

acum, când Basilica se prăbuşea, viaţa ei se destrăma, se rupea. Fostul ei soţ, Gaballufix, începuse procesul, pe vremea când încă erau căsătoriţi, atunci când încercase s-o determine să schimbe legile care interziceau bărbaţilor să deţină proprietăţi în oraş. Când îşi dăduse seama care fusese scopul căsătoriei lor, la terminarea contractului se recăsătorise cu Wetchik - permanent, în ceea ce o privea. Dar Gaballufix nu renunţase, căutându-şi sprijin printre bărbaţii de cel mai de jos rang din satele din afara zidurilor oraşului. Apoi îi adusese în interior ca tolchok, terorizând femeile oraşului, apoi ca soldaţi mercenari sub acele măşti hidoase, presupunându-se că apără oraşul de tolchok - dar din câte vedea, mercenarii *erau* tolchok în uniforme holografice fanteziste.

Dar poate l-ar fi ţinut în frâu pe Gaballufix dacă Sufletul Suprem nu ar fi început să acţioneze atât de bizar. Îi vorbise unui bărbat - şi nu oricărui bărbat, ci lui Wetchik însuşi. Necazurile pe care acest lucru i le provocase Rasei erau incalculabile. Nu numai că fostul ei soţ ataca legile străvechi ale oraşului femeilor, acum şi soţul actual spunea oricui voia să-l asculte că Basilica avea să fie distrusă. Buna sa prietenă Dhel remarcase atunci - cu numai câteva săptămâni în urmă - că oamenii erau surprinşi că Rasa nu fusese căsătorită şi cu Roptat, liderul partidului pro-Gorayni. „Draga mea, ar trebui să-ţi controlezi patul, să n-ai vreun parazit care provoacă nebunie”, zisese Dhel. Glumea, bineînţeles, dar gluma era una dureroasă.

Dureroasă, dar nu era nimic în comparaţie cu ultimele zile. Totul se destrăma, Gaballufix fura averea lui Wetchik şi încerca să-i omoare fiii - inclusiv pe cei doi ai Rasei. Apoi Sufletul Suprem îi poruncea lui Luet să-l ducă pe Nafai - dintre toţi oamenii, tocmai pe *Nafai,* abia un copil - la lacul interzis, unde el să plutească pe ape ca o femeie - ca o

vizionară în ape. În aceeaşi noapte, fără îndoială încă ud ieşit din apele păcii, îl ucisese pe Gabya. Într-un anumit sens, era destul de corect, căci şi Gaballufix încercase să-l omoare *pe el.* Dar pentru Rasa era cel mai groaznic lucru pe care şi-l imagina, propriul ei fiu asasinându-i fostul soţ.

Însă chiar şi asta fusese doar începutul. Pentru că în aceeaşi noapte aflase exact cât de monstruoase erau cele două fiice ale sale. Sevya să se culce cu soţul lui Kokor - şi aceasta să se dezlănţuie şi aproape s-o omoare. Civilizaţia nu a ajuns în casa mea. Fiul meu, un asasin, o fiică adulterină şi cealaltă, o criminală în adâncul sufletului. Numai Issib mai era civilizat. Issib infirmul, se gândi cu amărăciune. Poate din aşa ceva se compune civilizaţia - infirmi care s-au unit ca să încerce să-i controleze pe cei puternici. Nu spusese asta cândva Gaballufix? „În timp de pace, Rasa, voi, femeile, vă permiteţi să vă înconjuraţi de eunuci. Dar când năvălesc duşmanii din afară, ei n-o să vă salveze. O să vă doriţi bărbaţi adevăraţi, deci bărbaţi periculoşi, puternici - şi unde vor fi ei, dacă îi alungaţi?”

Rashgallivak - el era unul dintre acei prostănaci slabi, nu-i aşa? Unul dintre „eunuci”, în sensul la care se referea Gaballufix, Nu avea puterea să controleze animalele pe care Gaballufix le ţinuse în frâu. Iar Hushidh tăiase aceste frâuri şi oraşul începuse să ardă. S-a întâmplat în propria mea casă! De ce, din nou, sunt eu punctul central?

Ultima insultă fusese sosirea Generalului Moozh, căci Rasa ştia acum că el era - nu avea cum să fie altcineva. Atât de îndrăzneţ - să mărşăluiască până în oraş cu numai o mie de oameni, sosind într-un moment când niciunui inamic nu i se putea opune rezistenţă şi când toată lumea care era dispusă să pretindă că ne e prieten ar fi fost invitată înăuntru. Rasa nu se lăsă prostită de promisiunile lui. Nu era amăgită de faptul că soldaţii lui se retrăseseră de pe

străzi. Încă deţineau zidurile şi porţile, nu-i aşa?

Chiar şi Moozh era legat de ea, la fel cum fuseseră Wetchik, Gaballufix, Nafai şi Rashgallivak. Căci el venise cu scrisoarea ei şi se folosise de numele ei când îşi făcuse pentru prima dată intrarea în oraş.

Lucrurile nu aveau cum să meargă mai rău. Apoi, în această dimineaţă, Nafai şi Elemak sosiseră la ea acasă - venind dinspre pădure, ceea ce însemna că se strecuraseră prin ţinuturile interzise bărbaţilor. Şi pentru ce veniseră? Ca să o informeze că Sufletul Suprem îi cerea să părăsească oraşul şi să i se alăture soţului ei în deşert, luând cu ea orice femeie ar fi considerat potrivit.

— Potrivit pentru ce? întrebase.

— Potrivite pentru căsătorie, spusese Elemak, şi să nască prunci într-un nou tărâm îndepărtat.

— Să părăsesc Basilica, luând cu mine nişte biete femei nevinovate, şi să mergem să trăim în deşert ca un trib de babuini?

— Nu ca nişte babuini, intervenise Nafai îndatoritor. Încă purtăm haine, şi niciunul dintre noi nu latră.

— Nici nu mă gândesc.

— Ba da, mamă.

— Mă ameninţi? întrebase - fiindcă în ultima vreme auzise prea mulţi bărbaţi rostind astfel de cuvinte.

— Deloc. E o previziune. Pariez că în mai puţin de jumătate de oră o să te mai gândeşti, pentru că tu ştii că Sufletul Suprem aşa vrea.

Şi avusese dreptate. Nu trecuseră nici zece minute. Nu-şi putea scoate ideea din cap.

De unde ştiuse? Pentru că el înţelegea cum funcţionează Sufletul Suprem. Ceea ce el nu ştia era că Sufletul Suprem lucra deja asupra ei. Când Wetchik plecase pentru prima oară în deşert, îi ceruse să-l însoţească. Pe atunci nu fusese

vorba de alte femei, dar când ea se rugase Sufletului Suprem primise răspunsul limpede, ca şi cum o voce ar fi vorbit în inima ei: Adu-ţi fiicele, spusese Sufletul Suprem. Adu-ţi nepoatele, oricare dintre ele va dori să vină. În deşert, pentru a fi mamele poporului meu.

În deşert! Ca să fie animale! În toată viaţa ei, Rasa încercase să urmeze învăţăturile Sufletului Suprem. Dar acum îi cerea prea mult. Cine era ea în afara Basilicăi, în afara propriei sale case? Acolo era nimeni. Doar soţia lui Wetchik. Acolo ar conduce bărbaţii - bărbaţi sălbatici, ca fiul lui Wetchik, Elemak. Era un băiat înspăimântător acest Elemak; nu-i venea să creadă că Wetchik nu vedea cât de periculos era. Hrana ei ar depinde de Elemak vânătorul şi ce influenţă ar mai avea ea acolo? Ce consiliu ar mai asculta-o? Bărbaţii ar ţine consilii, iar femeile ar găti, ar spăla şi ar avea grijă de copii. Ca în timpurile primitive, ca pe vremea când erau animale. Nu putea să părăsească oraşul femeilor, fiindcă de-ar pleca ar înceta să mai fie Doamna Rasa şi ar deveni un animal.

Eu exist doar în acest loc. Sunt om doar în acest loc.

Şi totuşi când intră în camera consiliului ştia că „acest loc” încetase să mai fie oraşul femeilor. Privind feţele speriate, solemne, mânioase din consiliu, înţelese că Basilica nu va mai fi niciodată aşa cum fusese. O nouă Basilica putea să se înalţe în locul ei, dar niciodată o femeie ca Rasa nu-şi va mai creşte fiicele şi nepoatele în siguranţă şi pace. Vor exista întotdeauna bărbaţi care să încerce să posede, să controleze, *să se amestece*. Cel mult, spera că va fi un om ca Wetchik, a cărui bunătate să-i tempereze foamea instinctivă de putere. Dar oare se mai găsea în lume un altul? şi chiar şi intervenţia sa blândă ar fi prea mult. Totul ar fi distrus. Totul ar fi otrăvit şi pângărit.

Suflet Suprem! Ţi-ai trădat fiicele!

Dar nu strigă blasfemia cu voce tare, Luă loc la una dintre mesele din centrul încăperii, unde stăteau în timpul întrevederii consilierii şi funcţionarii fără drept de vot. Simţea ochii lor fixaţi asupra ei. Ştia că mulţi dădeau vina pe ea pentru toate - şi ea nu prea putea să nu fie de acord. Soţii ei, fiul ei, fiicele ei; casa ei, unde Rashgallivak pierduse controlul asupra soldaţilor; şi, mai presus de toate, scrisoarea ei în mâinile generalului Goraynilor când intrase în oraş.

Întrunirea începu, şi pentru prima dată de când ţinea minte Rasa ritualurile de deschidere fură făcute în grabă, unele eliminate complet. Nu se plânse nimeni. Căci ştiau toţi că termenul-limită impus de consiliu pentru părăsirea oraşului de către Gorayni apăsa acum ca un termen-limită pentru ele însele - acum le era limpede tuturor că Goraynii nu intenţionau să plece.

Cearta se porni în curând. Nimeni nu contesta faptul că erau acum stăpânii oraşului. Oraşul dezbătea dacă să-l sfideze pe General - unii îl numeau Moozh, dar numai pentru a-l ridiculiza, căci el refuza să răspundă la numele de Vozmuzhalnoy Vozmozhno, deşi nu le dăduse niciun alt nume cu care să i se adreseze - sau să dea ocupaţiei lui o spoială legală. Urau ideea de a i se preda, dar dacă o făceau mai exista o speranţă ca el să le dea voie să continue să guverneze oraşul în schimbul permisiunii de a folosi Basilica drept bază militară pentru operaţiunile împotriva Oraşelor din Câmpie şi, fără îndoială, împotriva neamului Potokgavan. Însă legalizându-le ocupaţia, aşa cum ceruse el, le dădea pe termen lung puterea să-i distrugă.

Dar care ar fi fost alternativa? El nu-i ameninţase.

De fapt, nu le trimisese decât o scrisoare foarte respectuoasă: „Pentru că trupele mele nu au reuşit încă să

înlăture pericolul din Basilica, ezităm să ne abandonăm dragii prieteni haosului pe care l-am găsit la sosirea noastră. Prin urmare, dacă ne invitaţi să rămânem până când ordinea va fi complet restabilită, suntem dispuşi să devenim slujitorii voştri devotaţi pe timp nedefinit. Pe faţă, scrisoarea îi prezenta pe Gorayni docili ca nişte mieluşei.

Dar se ştia deja că la ei nimic nu era aşa cum părea. Da, se supuneau fiecărui ordin sau cerere din partea consiliului oraşului, promiţând să asculte. Dar numai ordinele care se potriveau cu ţelul lor erau de fapt duse la îndeplinire. Şi nici garda oraşului nu era demnă de încredere, fiindcă ofiţerii ei începuseră practic să-l venereze pe generalul Gorayni, şi acum îi ui mau exemplul jurând supunere şi apoi făcând ce voiau. O, generalul era un bărbat inteligent! Nu provoca pe nimeni, nu se certa cu nimeni, era de acord cu tot ceea ce i se spunea... şi totuşi era de neclintit, făcând tot ce dorea, fără să le dea vreodată vreun motiv să-l atace. Toată lumea din camera consiliului probabil simţea acest lucru la fel de acut ca Rasa, pierderea propriei lor puteri, concentrarea întregului oraş în mâna unui singur om, şi totul fără vreo vorbă sau faptă făţişă de-a lui.

Cum reuşea? se întreba Rasa. Cum stăpânea el oamenii fără să răcnească sau să intimideze? Cum îi făcea pe oameni să-l iubească sau să se teamă de el, nu în ciuda faptului că era un om nemilos, ci tocmai din cauza asta?

Poate fiindcă el ştie atât de limpede cum vrea să decurgă lucrurile, se gândi ea. Poate faptul că el crede atât de intens în viziunea lui asupra lumii face imposibil ca oamenii din jurul lui să nu creadă şi ei. Poate noi ne dorim atât de mult să ne spună cineva ce este adevărat, pe ce *să contăm*, încât acceptăm chiar şi o viziune care ne face pe noi slabi şi pe el puternic numai pentru a avea o lume sigură.

— Mai avem doar câteva minute până la termenul-limită,

zise bătrâna Kobe. În toate discuţiile noastre din dimineaţa asta nu am auzit nimic din partea Doamnei Rasa.

Se ridică un murmur de aprobare, dar fu imediat înăbuşit într-un mormăit mânios.

— Pe ea n-ar trebui s-o auzim decât la proces! strigă o femeie. Ea a adus toate astea pe capul nostru!

Rasa se întoarse calm şi o privi pe femeia care vorbise. Era Frotera, bineînţeles, doamna unei alte case-şcoală, care de mult timp era invidioasă pe ea.

— Doamnă Frotera, rosti ea, mă tem că ai dreptate.

Aceste vorbe îi făcură să tacă.

— Credeţi că nu am văzut şi eu ceea ce vedeţi cu toţii? Care dintre nenorocirile care s-au abătut asupra noastră nu a avut legătură cu mine? Fiul meu e acuzat de crimă, fiicele mele s-au trădat una pe alta, Rashgallivak a încercat să le răpească din casa mea, iubitul meu oraş a fost sfârtecat de revolte şi incendii, iar armata care stă la porţile Basilicăi vă arată o scrisoare scrisă de mine. Într-adevăr, eu am scris-o, cu toate că niciodată nu mi-am imaginat că ar putea fi folosită aşa cum a fost. Surorile mele, toate astea sunt adevărate, dar oare înseamnă că eu am atras totul asupra noastră? Sau înseamnă că greutatea a fost mai mare asupra mea decât pe oricine altcineva, în afară de cei care au pierdut pe cineva drag în răzmeriţă?

Acest lucru îi puse pe gânduri; da, ea încă avea puterea să le spună o poveste şi săr i facă să vadă, cel puţin pe moment, prin ochii ei.

— Surorile mele, dacă aş crede că eu sunt cu adevărat cauza a tot răul care s-a abătut asupra Basilicăi, aş pleca imediat. Iubesc prea mult oraşul pentru a-i provoca prăbuşirea. Dar nu eu sunt pricina. Cauza principală a fost lăcomia lui Gaballufix - el s-a căsătorit cu mine ca primă tentativă de a ataca legile noastre străvechi. Soţul meu a

adus soldaţi în oraş? Nu. A fost bărbatul pe care eu *l-am refuzat* de soţ. L-am repudiat pe Gaballufix în timp ce multe dintre voi, cele din acest consiliu, continuaţi să votaţi tolerarea abuzurilor lui! Nu uitaţi asta!

O, nimeni nu uita, şi se retraseră pe scaunele lor.

— Acum Goraynii au venit cu scrisoarea mea. Dar eu am scris-o ca să ajut un tânăr gardian basilican să obţină refugiu la Gorayni. Ştiam că e în pericol din cauza mercenarilor lui Rashgallivak, iar el fusese bun cu fiul meu, aşa că i-am oferit puţina protecţie pe care i-o puteam da. Acum văd că a fost o groaznică greşeală. Scrisoarea mea le-a atras atenţia asupra slăbiciunii noastre, iar ei au venit s-o exploateze. Dar nu eu am creat slăbiciunea şi, dacă nu veneau Goraynii, în dimineaţa asta am fi fost oare într-o situaţie *mai bună?* Am mai fi ţinut măcar această întrunire, sau am fi fost toate victime ale violurilor şi jafurilor mercenarilor Palwashantu? Ar fi fost oraşul făcut cenuşă? Aşadar spuneţi-mi, ce e mai bine, să fim într-o situaţie proastă, însă cu *puţină* speranţă, sau să fim distruşi, neputincioşi, lipsiţi de speranţă?

Se auzi din nou un murmur, dar ea le atrăsese atenţia. Arareori vorbise atât de mult sau cu asemenea forţă - învăţase demult că îşi păstra mai bine puterea fără să se angajeze deschis la ceva, ci mai degrabă rămânând în spatele scenei. Totuşi, uneori vorbise destul ca să ştie cum să-i înmoaie, măcar puţin, după voinţa ei. Era o forţă care ar fi devenit mai puţin eficientă dacă o utiliza de fiecare dată, însă acum trebuia s-o folosească sau să piardă totul.

— Dacă îl sfidăm, ce se va întâmpla? Chiar dacă el îşi respectă cuvântul şi pleacă, poate cineva dintre voi să spună că gărzile oraşului vor fi la fel de docile cum erau odată? Iar eu nu cred că el *o să se ţină de cuvânt* Aţi auzit vreodată ca Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno să

renunţe la vreun sat, la vreun câmp, la vreo *piatră* pe care a cucerit-o?

Murmurul crescu.

— Da, *este* Generalul Moozh - am fi nişte proşti dacă ne-am imagina fie şi o clipă altceva. Ce alt general al Goraynilor ar avea curajul să facă ceea ce a făcut el? Nu vedeţi cât de îndrăzneţ şi de inteligent a fost planul lui? A venit aici cu numai o mie de oameni, dar în timpul celor câtorva ore cruciale noi am crezut că are de o sută de ori pe atât. A fost linguşitor şi servil, dar şi-a instalat soldaţii unde a vrut, ne-a sedus garda oraşului şi a luat toate proviziile care îi trebuiau. Întotdeauna îşi cere scuze şi explică. Întotdeauna ne face să credem că are intenţii bune. Dar minte la fiecare respiraţie şi nimic din ceea ce ne spune nu este adevărat. Intenţionează să anexeze Basilica Imperiului Gorayni. N-o să ne lase *niciodată* în pace.

Glasuri puternice umplură sala în timp ce ea aştepta. Câteva femei izbucniră în plâns.

— Atunci să-l sfidăm! strigă una dintre consiliere.

— La ce ar fi bună sfidarea? întrebă Rasa. Câţi dintre noi vor mai muri? Şi pentru ce? O cincime din oraşul nostru e deja cenuşă. Deja ne-am ascuns terorizate când bărbaţii beţi hălăduiau prin oraş. Ce s-ar întâmpla acum dacă jefuitorii ar fi treji? Dacă ar fi aceeaşi ucigaşi disciplinaţi care i-au atârnat pe răzvrătiţi de ziduri cu propriile lor pumnale? Atunci nu vom mai avea niciun refugiu în faţa lor!

— Deci... ce propui să facem, Doamnă Rasa?

— Daţi-i ceea ce ne cere. Permisiunea de a rămâne. Dar daţi dispoziţie ca soldaţii lui să fie încartiruiţi în afara zidurilor oraşului. Puneţi-i să facă aceleaşi legăminte pe care le fac bărbaţii noştri atunci când se căsătoresc - să nu se apropie de zonele interzise ale oraşului, să nu încerce să deţină vreo proprietate imobiliară şi să plece când se

încheie contractul.

Se auzi un murmur aprobator.

— Şi o să accepte. Doamnă Rasa?

— Habar n-am. Dar până acum s-a străduit cel puţin *să pară* că se conformează dorinţelor noastre. Să facem oferta cât mai public posibil, apoi să sperăm că el va considera mai convenabil să accepte condiţiile noastre decât să le respingă.

Sfaturile ei avură succes doar pe jumătate. Propunerea îi fu aprobată aproape în unanimitate. Dar în acelaşi timp o numiră pe ea ambasadorul care să ducă „invitaţia” Generalului Moozh. Nu era o întâlnire pe care s-o aştepte cu nerăbdare, şi nici nu avu timp să se gândească ce ar trebui să spună sau cum ar trebui să acţioneze. Invitaţia trebuia dusă imediat şi personal; fu tipărită, semnată şi sigilată la faţa locului, iar consiliul o urmări părăsind sala cu documentul în mână, cu câteva minute înaintea termenului-limită impus chiar de ei.

Nu era cea mai bună dimineaţă a lui Mebbekew. Se târâse cuminte pe pantele interzise ale Basilicăi, când îi condusese Nafai, aşa cum îl urmase şi pe Elemak tot drumul din deşert în jurul oraşului până la pădurile din nord. Dar când se apropiaseră de casa Rasei, dispăruse. Nu avea de gând să fie un pion în planurile *lor.* Dacă veniseră acolo să-şi găsească soţii, el o să şi-o aleagă singur, mulţumesc frumos. Cu siguranţă nu va sta la coadă după fratele lui mai mare, având mereu cea de-a doua şansă; nici nu va înghiţi umilinţa să intre în casa mamei fraţilor săi mai mici şi să se roage de *ea* să renunţe la una dintre preţioasele ei nepoate. Inima lui Elemak era dată acelei păpuşi de porţelan, Eiadh... ei bine, era privilegiul lui. Mebbekew prefera femeile cu sânge în vene, femeile care gemeau şi ţipau când făceau

dragoste, femei viguroase şi puternice. Femei care îl iubeau pe Mebbekew.

Păi, o să găsească vigoare şi putere imediat! Focurile făcuseră cele mai multe pagube în Dolltown şi Dauberville, deci puţine dintre fostele lui iubiri mai locuiau în casele pe care le cunoştea. Puţinele pe care le putea găsi erau *fericite* să-l vadă. Se repezeau asupra lui cu lacrimi şi sărutări, dornice să-l convingă să stea cu ele. Să stea *unde?* Într-o casă pe jumătate arsă, fără apă curentă? Şi *de ce* ar fi stat cu ele? Ca să facă toată munca brută cerută de reconstrucţie, de reparaţii; şi ca să fie paznicul lor. Ce glumă! Mebbekew, stând de pază lângă o biată fată înspăimântată! Fără îndoială că l-ar fi răsplătit generos cu trupurile lor dacă el ar fi jucat rolul scris pentru el, dar nu merita - *nicio* femeie nu merita acum, dacă nevoile ei erau chiar mai mari decât ale lui. Nu se afla acolo ca devină protector sau îngrijitor, ci ca să găsească protecţie şi îngrijire.

Aşadar, le părăsi cu un sărut şi o promisiune, fără a stea măcar destul cât să facă o baie şi să mănânce, pentru că ştia că odată prins în strânsa lor îmbrăţişare acele femei-în-necaz ar fi făcut din el un soţ. Nu avea intenţia să se însoare cu femei care nu aveau nimic sa i ofere în afară de muncă şi probleme!

Iar a le sugera vechilor iubite să renunţe la tot ce aveau în Basilica şi să hoinărească alături de el prin deşert până găseau tărâmul promis, născând între timp o turmă de copii care să populeze noua lor lume - nu se punea problema în niciuna dintre conversaţii. Nu fiindcă unele n-ar fi fost de acord. Privindu-şi ruinele vieţii lor altădată frivole din Basilica, amintindu-şi frica din acea groaznică noapte de revoltă şi după aceea oroarea cadavrelor agăţate pe ziduri de Gorayni, ideea exilului în deşert alături de un bărbat

adevărat, care să le îndrume şi să le protejeze le putea părea unora atrăgătoare. În primele zile, oricum; apoi şi-ar fi dat seama că deşertul era doar singurătate şi deloc distracţie, iar ele ar fi fost dornice să se întoarcă în Basilica, ruinată sau nu, aşa cum ar fi fost şi Mebbekew însuşi.

Nu prea conta. Nu intenţionase să facă o asemenea propunere niciuneia dintre prietenele lui. Elemak şi Nafai n-aveau decât să se joace cu Tata şi viziunile lor stupide dacă aşa voiau. El nu voia decât ca o femeie să-l primească într-o casă frumoasă şi curată şi într-un pat frumos şi curat, să-l ascundă şi să-l consoleze pentru pierderea averii până plecau Elemak şi Nafai. De ce să se mai întoarcă vreodată în deşert? Basilica putea să fie pe jumătate arsă, terorizată şi ocupată de trupele Gorayni, dar toaletele şi băile încă funcţionau în *majoritatea* caselor şi mâncarea era proaspătă, iar în oraş se găseau încă destule plăceri şi distracţii,

Însă chiar şi acest plan limitat nu avea cum să funcţioneze pentru mult timp, îşi dădu el treptat seama. În timpul plimbărilor de dimineaţă prin Dolltown înţelesese că n-avea cum să se ascundă prea mult în Basilica. Căci intrase ilegal în oraş, fără să fie înregistrat, şi cândva urma să fie prins şi închis. Acum gărzile oraşului erau destul de active pe străzi, mai active decât văzuse vreodată, şi cereau scanări de amprente şi retină la punctele de verificare de pe unele străzi. Într-o zi tot ar fi fost prins. Nu era deloc uşor să ajungă din Dolltown la casa Rasei de pe Strada Ploii.

Da, casa Rasei. Îl scârbea, dar încercase orice altceva; aşa că iată-l, gata să se predea complet fraţilor săi, tatălui său şi planurilor lor idioate.

Stătea în stradă, privind faţada clădirii, gata să cedeze - şi totuşi nu tocmai gata. Era insuportabil. Umilitor. Cioc-cioc. Bună dimineaţa. Sunt fratele vitreg al fiilor Rasei, şi am

ajuns aici pentru că toate fostele mele iubite m-au alungat, aşa că aş fi recunoscător dacă Rasa şi fraţii mei vitregi m-ar primi înăuntru şi mi-ar da ceva de mâncare şi de băut, ca să nu mai pomenesc de un duş lung şi fierbinte, înainte să mor.

Scena imaginată era hidoasă, şi chiar dacă ştia că va fi nevoit s-o joace, Mebbekew nu avea prea mult antrenament în a face lucruri neplăcute doar pentru că ştia că trebuie făcute. Făcu în schimb ceea ce făcea *de obicei* în asemenea circumstanţe. Aşteptă, la limita împlinirii scopului său dureros, apoi continuă prin nu face nimic.

Nu făcu nimic - suferind tot timpul chinuri imaginare - timp de cel puţin douăzeci de minute, privind clasele de băieţi şi fete care se adunau pe verandă. Din când în când, prindea câte un cuvânt din ce se vorbea şi încerca să ghicească subiectul lecţiei respective. Cel puţin îi îndepărta mintea de la problemele lui pentru câteva momente. Decise că grupul cel mai apropiat studia fie geometria, fie chimia organică, fie construcţiile din cărămizi.

O femeie tânără părăsi una dintre clase, coborî în fugă scările verandei şi se îndreptă hotărâtă spre el. Fără îndoială îl văzuse supraveghind veranda şi decisese că trebuie să fie vreun tâlhar sau violator de copii. Se gândi să se întoarcă şi să plece înainte ca ea să ajungă la el - ceea ce ea aproape categoric se aştepta ca el să facă - în schimb îi analiză faţa şi constată că o cunoştea.

— Bună dimineaţa, spuse ea pe un ton îngheţat, imediat ce ajunse suficient de aproape ca să vorbească fără să ţipe.

Mebbekew nu era îngrijorat de perspectiva unei certe. Încă nu întâlnise nicio femeie tânără şi frumoasă pe care să n-o poată încălzi destul de repede, dacă se străduia puţin să descopere după ce tânjea ea şi să-i ofere. Întotdeauna era o plăcere să aibă de-a face cu o femeie pe care nu o mai

întâlnise până atunci. În special fiindcă o recunoscuse imediat - sau cel puţin observase o asemănare.

— Nu eşti tu Dolya? întrebă.

Ea se roşi la faţă, dar expresia îi deveni şi mai rece şi mai furioasă. Aşadar avea dreptate - *era* Dol.

— Să chem paza să te alunge?

— Te-am văzut în *Piraţii* şi *Aripa de vest*. Ai fost minunată.

Roşeaţa i se accentuă şi expresia i se îndulci.

— Ai talent, continuă el. Nu e numai înfăţişarea. Nu eşti numai tânără şi dulce. N-am înţeles niciodată de ce nu ţi-au dat roluri de adult pe măsură ce creşteai. Ştiu că te-ai fi descurcat. E al naibii de nedrept.

Acum expresia ei nu mai era deloc furioasă, ci mai degrabă năucă.

— N-am mai auzit la nimeni o flatare atât de transparentă şi de cinică, zise ea.

— Ah, fiecare cuvânt l-am rostit cu seriozitate. Dolya - presupun că foloseşti acum numele de adult, Dol?

— Între prieteni da. Ceilalţi îmi spun doamnă.

— Doamnă, sper ca într-o zi să-mi câştig dreptul să-ţi fiu prieten. Între timp speram să mă lămureşti dacă fraţii mei vitregi Elemak şi Nafai se află în casa Rasei.

Ea îl măsură din cap până-n picioare.

— Nu mi se pare că semeni prea mult cu niciunul dintre ei.

— Ah, acum tu *mă* flatezi.

Ea râse puţin şi făcu un pas spre el întinzându-i mâna.

— O să te conduc înăuntru, dacă eşti într-adevăr Mebbekew.

El făcu un pas înapoi.

— Nu mă atinge! Sunt murdar. Două zile de călătorit prin deşert nu aduc cel mai bun parfum, şi dacă mi te ucide putoarea corpului meu, respiraţia ar face-o cu siguranţă.

— Nu mă aşteptam să fii ca un buchet de flori. Îmi asum

riscul să te iau de mână şi să te conduc înăuntru.

— Atunci ai un curaj pe măsura frumuseţii tale, zise el, luându-i mâna. Pe Sufletul Suprem, şopti, ce mână răcoroasă şi fină!

Ea râse din nou - o actriţă cu asemenea experienţă ca Dol pe vremea când fusese celebră nu putea fi păcălită de flatări. Dar Mebbekew îşi imagina că trecuseră ani de când nu se mai ostenise nimeni să-i facă vreun compliment, astfel că însuşi faptul că lui îi trecuse prin minte să încerce reprezenta un fel de superflatare, în faţa căreia nu era capabilă să se apere. Şi, într-adevăr, părea să funcţioneze destul de bine.

— Nu trebuie să spui asta. Mătuşa Rasa a lăsat instrucţiuni ca să fii primit imediat ce - cum s-a exprimat ea - imediat ce „binevoieşti să apari”.

— Dacă aş fi ştiut că te găsesc aici, doamnă, aş fi venit mai repede. Şi după cum zici, nu trebuie să flatez pe nimeni ca să pătrund în dimineaţa asta în casa Rasei. Aşadar, cuvintele mele nu sunt simple complimente. Vin din inimă. Când eram mic, m-am îndrăgostit de imaginea acelei Dolya de pe scenă. Acum te văd prin ochii unui bărbat. Te văd ca femeie. Şi ştiu că frumuseţea ta nu a făcut decât să crească. N-am ştiut niciodată că ai fost una dintre nepoatele Rasei, altfel aş fi rămas la şcoală.

— Am *fost* nepoata ei. Acum sunt profesoară aici. Comportament, genul ăsta de lucruri, în particular am avut grijă de Eiadh. Ştii, cea pe care o curtează fratele tău Elemak.

— E stilul lui să curteze copia palidă şi să ignore originalul.

Mebbekew îşi ţinea intenţionat ochii aţintiţi pe faţa ei, dar nu o privea în ochi - îi studia buzele, părul, toate trăsăturile, ştiind că ea îi vedea ochii mişcându-se, absorbind-o.

— Apropo, Elemak îmi e frate doar pe jumătate. Când o să

fiu curat o să vezi că arăt mult mai bine.

Ea râse, dar el ştiu că îi captase interesul - învăţase de mult că flatarea funcţiona întotdeauna şi că până şi rele mai scandalos de nesincere laude sunt crezute dacă le repeţi de multe ori şi în mod elaborat. Însă ni acest caz Meb nu avea de ce să mintă. Dol *era* frumoasă, cu toate că, desigur, nici pe departe la fel de Inimoasă ca atunci când era copilul eteric de treisprezece ani. Însă avea graţie şi proporţie şi surâs ameţitor, iar acum, după ce o studiase timp de câteva minute, ochii ei erau mari şi luminoşi ori de câte ori se uita la el. Era dorinţă. Aprinsese dorinţa în ea. Nu ci a dorinţa pătimaşă, desigur; era mai degrabă dorinţa de a auzi mai multe laude pentru frumuseţea ei, mai mult din mângâierea lui verbală. Totuşi, ştia din experienţă că ar fi putut uşor să treacă de la una la alta, dacă n-ar fi fost prea obosit după o baie şi micul dejun.

Îl conduse în dormitorul ei - semn bun -, unde servitoarele îi aranjară baia. Era încă în apă, bucurându-se de curăţenie, când ea reveni aducând o tavă cu mâncare şi un urcior cu apă. Le adusese cu propriile mâini şi erau singuri. Pălăvrăgi tot timpul - nu nervoasă, ci liniştitoare. Acesta era cel mai mare talent al lui Mebbekew, femeile se simţeau în largul lor alături de el şi îi vorbeau cu candoarea pe care o rezervau de obicei prietenelor.

În timp ce ea vorbea, el se ridică din apă; când se întoarse, după ce lăsase tava pe masă, îl văzu ştergându-se cu prosopul, aproape gol. Icni şi privi în altă parte.

— Scuză-mă, zise el. Nu m-am gândit că o să te sperii. Probabil ai văzut mulţi bărbaţi pe când erai actriţă - am fost şi eu pe scenă, şi nimeni nu e timid sau modest în culise.

— Eram mică. Pe vremea aia toată lumea mă proteja.

— Mă simt ca un animal. N-am vrut să te şochez.

— Nu, nu sunt şocată.

— Problema e că nu am cu ce să mă îmbrac. Nu cred că ar fi de folos să-mi pun iar hainele murdare.

— Servitoarele ţi-au dus deja hainele la spălat. Am un halat pentru tine.

— Unul de-al *tău?* Mă îndoiesc că mi s-ar potrivi.

Bineînţeles, continuase să se şteargă, fără să facă vreun efort să se acopere. În timp ce vorbeau ea se răsucise şi acum îl privea destul de deschis. Întrucât lucrurile mergeau bine şi el anticipa că va face dragoste cu această femeie foarte curând, trupul lui deveni alert. Imediat ce îi surprinse privirea asupra scrotului său, se prefăcu că observă pentru prima dată şi îşi aduse ostentativ prosopul în faţă.

— Îmi pare rău. Am stat atât de mult singur în deşert, iar tu eşti aşa de frumoasă... n-am vrut să te insult.

— Nu mă simt insultată.

Putea să vadă dorinţa şi în ochii *ei.* Acum voia de la el mai mult decât vorbe frumoase. După presupunerile lui, probabil nu avea prea mulţi pretendenţi în acele zile. Cu frumuseţea ei, nu ar fi dus lipsă de amanţi în Dolltown, dar ca profesoară în casa Rasei oportunităţile erau mult mai limitate. Era cu siguranţă la fel de doritoare ca el.

Pentru aşa ceva se întorsese el în Basilica. Nu pentru acele femei speriate şi lacome din Dolltown, care voiau ca el să fie un om puternic pe care să se bazeze, ci *această* femeie, care avea nevoie de el numai pentru pasiune, flatare şi amuzament. Dol se simţea suficient de comod şi în siguranţă acasă la Rasa, încât mai putea să fie ceea ce s*e presupunea* că sunt femeile basilicane - furnizori independenţi pentru bărbaţi, neavând nevoie de altceva de la amanţii lor decât de puţină plăcere şi atenţie.

Îi aduse halatul. Poate că i-ar fi venit destul de bine, dar el făcu un adevărat spectacol din a-şi înghesui braţul în mânecă în aşa fel încât cotul abia să-i treacă.

— Of, nu merge, zise ea.
— Deja nu mai contează. Nu prea mai am secrete faţă de tine!
Bineînţeles, lăsase prosopul să-i cadă ca să încerce halatul. Se aplecă să-l ridice, chiar în timp ce îşi scoica halatul de pe braţ. Dar când se îndreptă ea îi luă şi halatul, şi prosopul din mâini.
— Ai dreptate. N-are rost să faci pe modestul.
Aruncă halatul şi prosopul într-un colţ apoi îi aduse o mână de struguri de pe tava cu mâncare.
— Pofteşte.
Întinse strugurele, nu spre mâna lui, ci spre buze. El se aplecă mai mult decât trebuia şi îi prinse degetele în gură împreună cu strugurele. Ea îşi lăsă degetele să zăbovească în gura lui în timp ce el culegea încet boabele de strugure. La sfârşit muşcă fructul şi simţi sucul scurgându-i-se în gură. Era acidulat şi dulce, delicios. Se aşeză pe pat şi ea îi mai dădu altul, apoi altul. Dar restul strugurilor ajunseră pe jos.

Moozh aştepta cu multă nerăbdare s-o întâlnească în sfârşit pe Doamna Rasa, iar ea nu îl dezamăgi. El se instalase în casa lui Gaballufix - simbolistica fiind intenţionată - şi ştia că ea va înţelege cu siguranţă adevăratul sens. Doamna Rasa nu putea fi *deloc* proastă, era sigur, din ceea ce auzise despre ea. Acum nu-i mai rămânea decât să vadă pe care dintre cele câteva planuri îl va urma în privinţa ei. S-o transforme într-un aliat. O marionetă. Sau, desigur, să fie un inamic implacabil. Indiferent cum, se va folosi de ea.
Ea nu se purta cu o măreţie specială; nu făcu nicio încercare să-l ispitească sau să-l intimideze. Dar acesta era cam singurul mod în care o femeie mai reuşea să-l

impresioneze. Fusese pe mâna celor mai stilate femei de la curtea din Gollod, dar era clar că Rasa nu avea niciun interes să-l aibă la mâna ei. Vorbi mai degrabă cu el de la egal la egal, iar lui îi plăcu. Îi plăcu de *ea.* Avea să fie un joc frumos.

— Bineînţeles că vreau să accept invitaţia consiliului oraşului, zise el. Suntem foarte fericiţi să ajutăm acest frumos oraş să-şi menţină ordinea şi siguranţa şi să-l reconstruim în urma nefericitelor evenimente din săptămânile trecute. Dar am o problemă în care e posibil să mă ajutaţi.

Îşi dădea seama după expresia de pe faţa ei că se aşteptase la mai multe cereri din partea lui - şi ştia asemenea că ea nu-şi făcea iluzii asupra faptului că el era în poziţia din care ridica pretenţii şi le şi impunea,

— Vedeţi, continuă el, modul tradiţional în care un general Gorayni îşi recompensează oamenii în urma unei mari victorii este să împartă teritoriul cucerit şi să le dea terenuri şi neveste.

— Dar nu aţi cucerit Basilica, sublinie Rasa.

— Exact! Îmi înţelegeţi dilema. Oamenii mei s-au purtat cu eroism şi extraordinară disciplină în cursul acestei campanii, iar victoria lor asupra tâlharilor şi răzvrătiţilor a fost absolută. Şi totuşi nu am mijloacele să-i recompensez!

— Vistieria noastră e plină. Sunt sigură că fiecare dintre oamenii voştri va deveni cât vei dori de bogat.

— Bani? făcu Moozh. O, mă răniţi profund. Şi pe mine, şi pe oamenii mei. Noi nu suntem mercenari!

— Acceptaţi pământ, dar nu şi banii cu care să cumpăraţi pământ?

— Pământul e o chestiune de titlu şi de onoare. Un om care deţine pământ e un nobil. Dar *banii* - ar fi ca şi cum i-aţi numi pe soldaţii mei *negustori*.

Ea se uită o clipă la el, apoi rosti:

— Generale Vozmuzhalnoy Vozmozhno, Împăratul ştie că îi numiţi pe aceşti oameni soldaţii *dumneavoastră?* Oamenii *dumneavoastră?*

Moozh simţi subit un fior de teamă. Era cu adevărat minunat - trecuse mult timp de când nu mai stătuse faţă în faţă cu cineva care să ştie să-i răpească iniţiativa. Iar ea lovise imediat în punctul său cel mai slab. Fiindcă el nu numai că sfidase ordinele Împăratului de a nu face manevre ofensive, ci, pentru a ajunge aici, mai şi lăsase în spate cadavrele spionilor publici şi privaţi. În acel moment, cel mai mare pericol venea din partea Împăratului, care cu siguranţă auzise până acum de aventura lui. Îl cunoştea pe Împărat destul de bine ca să ştie că nu va acţiona pripit - într-adevăr, acesta era primul defect al Împăratului, faptul că era îngrozit de risc dar deja un nou mediator categoric pornise pe drumul spre sud, şi nu fără trupe ale templului care să-l susţină. Fie Moozh reuşea să dea lucrurilor o faţă frumoasă şi să recâştige încrederea imperială, fie va fi nevoit să treacă la rebeliune pe faţă cu numai o mie de oameni şi la o mie de kilometri pe teritoriu ostil. Nu era un moment potrivit pentru el să înfrunte un adversar care îi înţelegea exact slăbiciunea.

— Când îi numesc ai mei, evident recunosc că sunt ai mei numai atât timp cât Împăratul îmi permite să fiu slujitorul lui.

— Observ că nu aţi negat că *sunteţi* Vozmuzhalnoy Vozmozhno.

Ridică din umeri.

— Recunosc că sunteţi mult prea inteligentă pentru mine. De ce aş încerca să-mi ascund identitatea în faţa *dumitale?*

Ea se încruntă. Complimentul şi recunoaşterea sinceră o făcuseră să dea puţin înapoi. Acum, fără îndoială, se întreba

de ce era atât de dornic să admită că acela era numele lui adevărat şi de ce îi spunea că e inteligentă. Va presupune că dacă o numea inteligentă trebuia să însemne că *nu* era deloc aşa. În consecinţă, nu va mai avea încredere în convingerea ei că metoda de a-l învinge era exploatarea divergenţelor dintre el şi Împărat. Învăţase demult că una dintre i ele mai bune căi de a dezarma un adversar cu adevărat deştept era să-i submineze încrederea în propriile puteri, şi aceasta părea să funcţioneze destul de bine în cazul Rasei.

— Inteligenţa nu are nicio legătură. Adevărul e important. Nu cred că e vreun cuvânt adevărat în tot ce aţi rostit. De obicei, soldaţii nu sunt răsplătiţi cu pământuri, altfel nu ar mai fi rămas soldaţi. Ofiţerii, poate. Dar discuţia despre pământ nu este decât un prim pas în tentativa de a distruge legile din oraşul femeilor. Bănuiesc cum se va desfăşura jocul: eu mă întorc la consiliu transmiţând umila voastră cerinţă, ci mă trimit înapoi cu o ofertă de a vă instala oamenii în afara oraşului. Dumneavoastră lăudaţi generozitatea noastră, apoi scoateţi în evidenţă faptul că oamenii voştri nu s-ar mulţumi niciodată să fie cetăţeni de rang inferior pe un teritoriu pe care ei l-au salvat de la distrugere. Cum să li se explice soldaţilor Gorayni că nu pot deţine niciodată pământ în interiorul oraşului? După aceea dumneavoastră propuneţi un compromis - prin care să se permită atât lor, cât şi nouă să ne păstrăm prestigiul. Compromisul ar fi ca soldaţilor Gorayni care se căsătoresc cu femei basilicane să li se permită să fie coproprietari cu ele asupra pământurilor din interiorul oraşului. Desigur, femeile ar rămâne complet stăpâne pe pământ, dar soldaţii şi-ar păstra respectul de sine.

— Aveţi darul preştiinţei, spuse Moozh.

— Nu, improvizez doar. Jumătate de drept de proprietate

ar duce în câteva săptămâni la o serie de căsătorii din interes, apoi vor apărea presiuni pentru vot egal - în special dacă se va fi dovedit că bărbaţii voştri sunt nişte soţi blânzi şi supuşi, care nu depun eforturi să controleze proprietăţile pe care le posedă pe jumătate. Câţi paşi sunt de aici până în ziua când femeile nu vor mai avea *deloc* drept de vot, şi toate proprietăţile din Basilica vor aparţine bărbaţilor?

— Draga mea doamnă, mă judecaţi greşit.

— Nu aveţi prea mult timp. Cu siguranţă, reprezentanţii Împăratului vostru vor fi aici în mai puţin de două săptămâni.

— Toate armatele Gorayni sunt însoţite de reprezentanţi ai Împăratului.

— Nu şi a dumneavoastră. Altfel paznicii porţilor ar şti. Am primit rapoarte despre cum funcţionează armata voastră şi despre faptul că nu există niciun cort al mediatorului. Unii dintre soldaţi simt destul de acut lipsa confesiunii.

— Nu am de ce mă teme de sosirea unui mediator.

— Atunci de ce aţi încercat să mă păcăliţi făcându-mă să cred că aveţi deja unul? Nu, Generale Vozmuzhalnoy Vozmozhno, eu cred că va trebui să vă mişcaţi cu adevărat repede ca să vă consolidaţi poziţia aici înainte de a vă confrunta cu Împăratul. Nu cred că aveţi timp nici să faceţi faţă vreunei revolte - totul trebuie stabilit paşnic aici pe loc.

Deci nu fusese câtuşi de puţin impresionată de toate flatările lui. Fiorul de teamă pulsă din nou prin el.

— Doamnă, sunteţi într-adevăr înţeleaptă. Este posibil ca Împăratul să interpreteze greşit acţiunile mele, chiar dacă intenţia a fost doar de a-l sluji pe el. Dar greşiţi considerând că e nevoie de mulţi paşi făcuţi treptat pentru a-mi consolida poziţia aici.

— Nu credeţi la fel? întrebă Rasa.

— Nu e nevoie de multe căsătorii, ci de una singură,

răspunse el şi zâmbi. A mea.

Cel puţin reuşise să *o* surprindă.

— Nu sunteţi deja căsătorit?

— De fapt, nu sunt. Nu am fost niciodată. Până acum a fost întotdeauna de preferat din punct de vedere politic.

— Şi consideraţi că însurându-vă cu o femeie basilicană veţi rezolva totul? Chiar dacă vi se acordă în mod special o excepţie şi vi se permite să împărţiţi proprietatea cu soţia, nu există în Basilica nicio femeie care să stăpânească destule proprietăţi încât să conteze.

— Nu intenţionez să mă căsătoresc de dragul proprietăţii.

— Atunci pentru ce?

— Pentru influenţă. Pentru prestigiu.

Ea îi studie pentru o clipă chipul.

— Dacă vă închipuiţi că *eu* am asemenea influenţă sau prestigiu, vă înşelaţi.

— Sunteţi o femeie remarcabilă, şi mărturisesc că aveţi exact vârsta potrivită pentru mine - matură şi împlinită. Căsătoria cu dumneavoastră ar face viaţa un joc periculos şi captivant, de care ne-am bucura amândoi. Din păcate, *dumneavoastră* sunteţi deja măritată, chiar dacă se zvoneşte că soţul ar fi un profet care se ascunde în deşert. Nu sunt adeptul despărţirii familiilor. Pe lângă asta, aveţi prea mulţi adversari şi duşmani în oraş ca să fiţi o consoartă utilă.

— Împăraţii au consoarte, Generale Vozmuzhalnoy Vozmozhno, generalii au soţii.

— Te rog, spune-mi Moozh. E o poreclă pe care doar prietenilor le permit s-o folosească.

— Nu sunt prietena dumitale.

— Înseamnă „bărbat”.

— Ştiu ce înseamnă, şi nici eu, nici vreo altă femeie din Basilica nu-ţi va zice aşa pe faţă.

— Bărbat, rosti Moozh, iar Basilica este mireasa mea. Mă voi însura cu ea, o voi lua în pat şi ea îmi va naşte mulţi copii, frumoasa cetate. Şi dacă nu mă ia de soţ de bunăvoie, o voi avea oricum, iar în cele din urmă ea îmi *va fi* supusă.

— În cele din urmă, oraşul o să-ţi aibă coaiele pe tavă, replică Rasa. Ultimul stăpân al acestei case a descoperit asta când a încercat să facă ceea ce faci dumneata.

— Dar el a fost un prost. Ştiu pentru că el te-a pierdut şi pe *dumneata.*

— Nu m-a pierdut pe *mine.* S-a pierdut pe sine.

El îi zâmbi.

— La revedere, doamnă. Ne vom mai întâlni.

— Mă îndoiesc.

— O, sunt convins că o să mai stăm de vorbă.

— După ce mă întorc şi le spun cum eşti în realitate, nu vor mai exista solii din partea consiliului oraşului.

— Dar, draga mea doamnă, crezi că ţi-aş fi vorbit nai de liber dacă aş fi intenţionat să te mai las să discuţi cu consiliul?

Faţa ei se albi.

— Aşadar *nu* eşti altfel decât ceilalţi huligani. Ca Gaballufix şi Rashgallivak, adori să te auzi răcnind. Crezi că asta te face bărbat.

— Nu-i aşa. Atitudinea şi lăudăroşenia lor nu venea din nimic - se comportau astfel pentru că se temeau de propriile slăbiciuni. Eu nu mă prefac şi nu mă laud niciodată, iar când decid ce e necesar, şi duc la capăt. Vei fi escortată de aici la casa ta, care deja este înconjurată de trupele Gorayni. Toţi copiii care nu locuiesc acolo au fost trimişi acasă în siguranţă; ceilalţi vor rămâne înăuntru, întrucât de acum încolo nimănui nu i se va mai permite să intre sau să iasă din casa dumitale. Desigur, vă vom livra

alimente şi presupun că rezerva voastră de apă provine în întregime din fântâni şi dintr-un sistem isteţ de colectare a apei de ploaie.

— Da. Dar oraşul nu va accepta niciodată arestarea mea.

— Crezi că nu? Am trimis deja pe unul dintre gardienii basilicani să informeze consiliul oraşului că te-am arestat în numele lor, pentru a proteja oraşul de complotul dumitale.

— *Complotul* meu, strigă ea, ridicându-se în picioare.

— Ai venit la mine şi mi-ai sugerat abolirea consiliului şi numirea unui bărbat ca rege al Basilicăi. Aveai deja un candidat în minte - soţul tău, Wetchik, care şi-a pus fiul să-i asasineze principalii rivali şi acum aşteaptă în deşert ca eu să-l chem să vină că conducă oraşul ca vasal al Împăratului.

— Minciuni monstruoase! Nimeni nu te va crede!

— Ştii că declaraţia ta e falsă chiar în momentul în care o rosteşti. Ştii că în acel consiliu există multe persoane care ar fi extrem de fericite să creadă că toate acţiunile dumitale au fost inspirate de ambiţii particulare, şi că de la început ai fost implicată în tot ce a cauzat nenorocirile din oraş.

— O să vezi că femeile din Basilica nu se lasă aşa de uşor păcălite.

— Nici nu ştii, Doamnă Rasa, cât de fericit aş fi dacă femeile din Basilica s-ar dovedi atât de înţelepte, încât să nu le pot amăgi. Am tânjit toată viaţa să găsesc oameni de o asemenea înţelepciune exemplară. Însă nu cred că i-am descoperit aici, cu excepţia dumitale. Iar *dumneata* eşti complet sub controlul meu, zise şi râse vesel. Pe Reîncarnare, doamnă, după conversaţia din această dimineaţă sunt îngrozit chiar şi să te ştiu *în viaţă.* Dacă ai fi un bărbat cu o armată, m-aş teme să pornesc o campanie împotriva ta. Dar nu eşti un bărbat cu o armată, astfel că nu reprezinţi o ameninţare pentru mine - nu acum. Ea se ridică de pe scaun.

— Ai terminat?
— Fă casei tale o favoare - nu încerca să trimiţi pe nimeni cu mesaje secrete. O *să prind* pe oricine ai trimite, şi probabil voi fi nevoit să fac ceva sinistru, cum ar fi livrarea următoarei raţii zilnice cusută în interiorul pielii aşa-zisului mesager.
— Reprezinţi exact motivul pentru care Basilica a exclus bărbaţii din oraş, spuse ea cu răceală.
— Iar dumneata reprezinţi exact motivul pentru care un oraş de femei este o monstruozitate în ochii lui Dumnezeu, replică el. Dar glasul îi era încălzit de admiraţie - chiar afecţiune căci adevărul era că această femeie îl învăţase că oraşul femeilor nu era aşa de slab şi efeminat cum îşi închipuise în toţi aceşti ani.
— Dumnezeu! rosti ea. Dumnezeu nu înseamnă nimic pentru dumneata. După cum gândeşti, după cum trăieşti - aş îndrăzni să afirm că îţi petreci fiecare clipă din viaţă încercând să te opui voinţei Sufletului Suprem şi să-i distrugi toată lucrarea în lume.
— Eşti pe aproape, dragă doamnă. Mai aproape decât îţi imaginezi. Acum, te rog, pleacă-te în faţa inevitabilului şi nu le face probleme bieţilor mei soldaţi care au neplăcuta datorie să te conducă pe străzile Basilicăi acasă sub arest public.
— Ce probleme să le fac?
— Păi, de exemplu, să încerci să strigi vreun ridicol mesaj revoluţionar oamenilor pe lângă care treceţi. Eu aş recomanda tăcerea.
Ea aprobă grav.
— O să accept recomandarea. Fii sigur că te voi dispreţul în linişte pe tot drumul spre casă.
Fu nevoie de şase soldaţi s-o conducă. Minciunile lui despre ea fuseseră atât de convingătoare, încât mulţimile

se adunaseră în multe locuri ca s-o huiduie, considerând-o trădătoare a oraşului. Asta era destul de rău, să fie urâtă pe nedrept de oraşul ei iubit, dar nu o scârbea la fel cât celelalte strigăte - uralele pentru Generalul Moozh, salvatorul Basilicăi.

5
SOŢII

Visul femeii sfinte

Numele ei era Torstiga în limba tărâmului ei natal, dar fusese atât de mult timp departe de *acel* loc, departe în est, încât nici măcar nu-şi mai amintea limba copilăriei ei. Fusese vândută ca sclavă de unchiul ei pe când avea doar şapte ani, dusă în vest la Seggidugu, apoi fusese vândută din nou. Sclavia nu era insuportabilă - stăpâna ei era severă, dar nu nedreaptă, iar stăpânul îşi ţinea mâinile acasă. Putea fi mult mai rău, ştia prea bine - dar nu era libertate.

Se ruga constant pentru libertate. Se rugase la Fackla, zeul copilăriei ei, şi nu se întâmplase nimic. Se rugase la Rui, zeul din Seggidugu, şi tot sclavă rămăsese. Apoi auzise poveşti despre Sufletul Suprem, zeiţa Basilicăi, oraşul femeilor, un loc unde niciun bărbat nu deţinea proprietăţi şi toate femeile erau libere. Se rugă, se rugă, şi într-o zi când avea doisprezece ani înnebuni, prinsă în transa Sufletului Suprem.

Întrucât mulţi sclavi pretindeau că sunt nebuni ai zeilor pentru a-şi câştiga libertatea, Torstiga fusese închisă şi ţinută flămândă pe parcursul freneziei ei. Nu o deranjase

întunericul din cămăruţa în care o închiseseră, căci vedea viziunile pe care Sufletul Suprem i le aducea în minte. Numai când viziunile se terminaseră observase în cele din urmă disconfortul fizic. Sau cel puţin aşa i se păruse stăpânei ei când striga continuu din cămăruţa ei: „Sete! Sete! Sete!”

Nu înţeleseseră că ea striga acel unic cuvânt nu pentru că avea nevoie să bea - deşi era foarte deshidratată ci fiindcă era numele ei, Torstiga, tradus în limba Basilicăi. Limba Sufletului Suprem. Îşi striga propriul nume deoarece se pierduse în viziunile ei; spera că dacă ţipa destul de tare şi destul de mult, fata care fusese ar auzi-o şi i-ar răspunde, şi poate s-ar întoarce să trăiască iar în trupul ei.

Mai târziu ajunsese să înţeleagă că adevărata ei persoană nu o părăsise niciodată, dar prin confuzia, extazul şi teroarea primelor viziuni puternice ea fusese transformată şi nu avea să mai fie niciodată fata de doisprezece ani de odinioară. Când îi dăduseră drumul, avertizând-o să nu se mai prefacă înnebunită de zei, nu se certase cu ei, nici nu protestase, explicându-le că fusese sinceră. Pur şi simplu, băuse ce îi dăduseră să bea, mâncase până când mâncarea pe care i-o puseseră dinainte dispăruse şi apoi revenise la muncă.

Însă curând lumea îşi dăduse seama că de data aceea în sclava *nu* de prefăcea. Într-o zi îşi privise stăpânul şi îi începuse să plângă, fără să poată fi alinată. După-amiază, în timp ce el supraveghea construcţia unei case noi şi frumoase pentru unul dintre cei mai bogaţi oameni din oraş, fu lovit de o piatră care scăpase muncitorilor când încercau să o fixeze la locul ei. Doi sclavi se aleseseră cu oase rupte în urma accidentului, dar stăpânul lui Sete căzuse în stradă şi un cal în trecere îl lovise cu copita în cap. Zăcuse o lună fără să-şi recapete cunoştinţa, luând câte o înghiţitură mică

din ceea ce îi dădea soţia lui la fiecare jumătate de oră, dar vomitând orice hrană reuşea să-i intre pe gât. Murise de foame.

— De ce ai plâns în ziua aceea? o întrebase văduva.

— Pentru că l-am văzut căzând în stradă şi călcat de cal.

— De ce nu l-ai avertizat?

— Sufletul Suprem mi-a arătat, stăpână, dar mi-a interzis să vorbesc.

— Atunci urăsc Sufletul Suprem! strigase femeia. Şi pe tine te urăsc, pentru tăcerea ta!

— Te rog, nu mă pedepsi, stăpână. Am vrut să-ţi pun, dar ea nu-mi dădea voie.

— Nu. N-o să te pedepsesc pentru că ai făcut ceea ce ţi-a cerut zeiţa.

După ce stăpânul fusese înmormântat, văduva sa vânduse majoritatea sclavilor, fiindcă nu mai putea întreţine o casă mare în oraş şi fusese nevoită să se întoarcă la tatăl ei. Pe Sete nu o vânduse. Îi dăruise libertatea.

Libertatea, dar nimic altceva. Astfel Sete îşi începuse perioada de sălbăticie, nu pentru că fusese atrasă în deşert de Sufletul Suprem, ci fiindcă îi era foame, iar în oraşe ceilalţi cerşetori o alungau, nu deoarece slaba ei poftă de mâncare i-ar fi lipsit de ceva, ci mai degrabă pentru că era mică şi blândă, şi deci una dintre puţinele creaturi din lume pe care aveau puterea să le alunge.

Astfel ajunsese în deşert, mâncând lăcuste şi şopârle şi bând din băltoacele de apă care rămâneau la umbră şi în peşteri după fiecare furtună. Atunci îşi trăise cu adevărat numele, însă cu timpul devenise o sălbatică adevărată, nu numai prin aspect şi obiceiuri. *Era* murdară, *era* dezbrăcată şi flămânzea în deşert ca orice femeie sfântă - dar în inima ei era furioasă pe Sufletul Suprem, o mânie amară pricinuită de felul în care Sufletul Suprem răspunsese la

rugăciunea ei. Am cerut libertate, urla ea. Nu ţi-am cerut niciodată să-l omori pe bunul meu stăpân şi s-o aduci la sărăcie pe buna stăpână! Nu ţi-am cerut niciodată să mă aduci în deşert, unde soarele mi-ar arde pielea dacă n-aş produce destulă transpiraţie cu care praful să se lipească pe trupul meu gol şi să mă protejeze. N-am cerut viziuni sau profeţii. Am cerut doar să fiu o femeie liberă, aşa cum a fost mama mea. Acum nu-mi amintesc nici măcar numele ei.

Însă Sufletul Suprem nu terminase cu ea, şi ea nu-şi găsise liniştea. Când avea doar paisprezece ani, după cele mai bune calcule ale ei, avu un vis despre un loc aflat în munţi, dar atât de plin de viaţă, încât până şi pereţii celor mai verticale stânci erau acoperiţi de vegetaţie deasă. În viziunea ei exista un bărbat, iar Sufletul Suprem îi spuse că acela era adevăratul ei soţ. Ea nu dădu importanţă veştii - tot ce văzu fu că bărbatul avea mâncare în mână şi la picioarele lui curgea un pârâu. Aşa că se îndreptă spre nord până când găsi ţinutul verde şi pârâul. Se spălă, apoi bău, bău, bău. Şi, într-o zi, curată şi satisfăcută, îl zări conducându-şi calul pe malul apei.

Aproape că o rupse la fugă. Aproape că fugi de voinţa Sufletului Suprem, căci nu voia acum un soţ, iar de pe malurile pârâului mâncase destule fructe şi mi mai poftea la nimic din ce îi putea oferi el.

Dar el o văzu şi se uită la ea. Ea îşi acoperi sânii cu mâinile, ştiind vag ce îşi doreau bărbaţii, fiindcă acolo se uitau; nu avea experienţă cu ei, fiindcă până acum Sufletul Suprem o apărase de rătăcitorii din deşert.

— Dumnezeu îmi interzice să te ating, spuse el încet.

Vorbea în limba din Basilica, dar cu un accent foarte diferit de cel din Seggidugu.

— E o minciună. Sufletul Suprem m-a făcut soţia ta.

— Nu am soţie. Şi dacă aş avea, nu mi-aş lua o copilă sclavă ca tine.

— Bine. Pentru că nici *eu* nu te doresc *pe tine.* Să-ţi găsească Sufletul Suprem o femeie *bătrână*, dacă vrea să ai o soţie.

El râse.

— Atunci suntem de acord. Din partea mea, eşti în siguranţă.

O luă acasă, o îmbrăcă şi o hrăni, şi pentru prima dată în viaţa ei era fericită. Într-o lună se îndrăgosti de el, şi el de ea, şi o luă aşa cum un bărbat îşi ia o nevastă, cu toate că fără ceremonial Ciudat însă, *ea* era convinsă că măritându-se cu el făcea exact ceea ce îi cerea lui Sufletul Suprem, în timp ce *el* era convins că luând-o în pat însemna pură sfidare a voinţei lui Dumnezeu.

— Îl sfidez pe Dumnezeu cu fiecare ocazie, zise el. Dar nu te-aş fi luat niciodată împotriva voinţei tale, chiar dacă asta ar fi însemnat sfidarea duşmanului meu.

— Dumnezeu e şi duşmanul tău? şopti ea.

Stătură împreună o lună. Apoi nebunia o copleşi şi ea fugi în deşert.

Se mai întâmplă o dată, câţiva ani mai târziu, numai că de data asta nu mai avură o lună de aşteptare, iar ea nu îl găsi în patria lui, ci într-un ţinut străin şi rece, cu brazi şi urme de zăpadă pe pământ, şi nu mai păstrară o lună de castitate înainte de a redeveni soţ şi soţie. Şi iarăşi, după o lună înnebuni şi fugi în deşert.

De fiecare dată concepuse câte un copil De fiecare dată tânjise să le ducă pe fiicele lui la el, să aşeze copilul la picioarele lui şi să-şi revendice drepturile de soţie. Dar Sufletul Suprem îi interzicea, în schimb îşi duse copilul în oraşul femeilor, în Basilica, la casa pe care Sufletul Suprem i-o arătase în vis, şi de fiecare dată lăsă fetiţa în braţele

unei femei pe care Sufletul Suprem o iubea cu adevărat.

Sete o invidia atât de mult pe acea femeie, fiindcă atunci când ai dragostea Sufletului Suprem, ai şi o casă, şi libertate, şi fericire, eşti înconjurată de fiice şi prieteni. Dar Sete nu avea decât ura Sufletului Suprem, aşadar ea trăia singură în deşert.

Până când în sfârşit, cu zece ani în urmă, nebunia îi dispăru cu totul - sau aşa credea. Atunci părăsi deşertul coborând în ţinuturile Potokgavan, unde nişte străini miloşi o luară la ei. Nu era nici frumoasă, nici atrăgătoare, ci într-un mod bizar remarcabilă, şi un fermier cinstit din câmpie, care avea o casă solidă suită pe stâlpi groşi, îi ceru să-i fie nevastă. Ea acceptă, şi avură împreună şapte copii.

Dar nu uită niciodată zilele petrecute ca femeie sfântă, când Sufletul Suprem o ura, şi nu le uită niciodată pe cele două fiice pe care le născuse unui bărbat ciudat, care îi fusese soţul trimis de Sufletul Suprem. Pe fiica cea mare o numise Hushidh, numele unei Hori din deşert care avea un miros frumos, dar adeseori găzduia larvele otrăvitoarei libelule-sabie. Celei mai mici îi pusese numele Luet, după planta lyuty, ale cărei frunze se macină şi se opăresc pentru a face ceaiul sacru care le ajuta pe femeile adoratoare ale Sufletului Suprem să intre într-o transă prin care se spunea că uneori ajung să aibă viziuni reale. Ea nu îşi uită fiicele şi se ruga pentru ele în fiecare dimineaţă, cu toate că niciodată nu le vorbea soţului sau copiilor săi despre cele două pe care fusese silită să le lase pe mâinile altcuiva.

Apoi într-o noapte visă din nou, un vis al nebuniei zeilor. Se văzu pe sine din nou în prezenţa soţului dăruit de Sufletul Suprem, tatăl primelor două fiice ale sale. Numai că era mai bătrân acum, iar faţa lui era aspră şi tristă. În vis, fiicele erau cu el, cea mică alături, cea mare îngenuncheată

în faţa lui, şi Sete se văzu mergând spre el, luându-l de mână şi spunându-i: „Bărbate, acum, că ţi-ai revendicat fiicele, voi fi şi eu soţia ta în ochii oamenilor, la fel ca în ochii Sufletului Suprem?”

Urî acest vis. Îl urî profund, căci prin el îşi renega soţul pe care îl avea acum şi îi repudia pe copiii pe care îi avuseseră împreună. De ce mi-ai dat libertate şi viaţa asta în Potokgavan, o Suflet Suprem crud, dacă intenţionai să mă rupi de ei? Şi dacă vrei ca eu să fiu alături de primele mele două fiice, de ce nu mi-ai permis de la început să le păstrez? Eşti prea crudă cu mine, Suflet Suprem! N-o să te ascult!

Dar în fiecare noapte visa acelaşi lucru. Iar şi iar, noaptea întreagă, până i se păru că o să înnebunească din cauza lui. Totuşi, nu plecă.

Apoi într-o dimineaţă, la sfârşitul aceleiaşi viziuni neobosite, apăru ceva nou în vis. Un sunet acut şi dulce. În vis se uită în jur şi zări o creatură acoperită cu blană zburând prin aer, şi ştiu că jelania acută era cântecul acelui înger. Îngerul se apropie şi se lăsă pe umărul ei, lipindu-se de ea, înfăşurând-o în aripile lui pieloase, iar cântecul îi răsuna strident şi pătrunzător în ureche.

„Ce trebuie să fac, înger iubit?” întrebă ea în vis.

Drept răspuns, îngerul se aruncă pe spate la pământ în faţa ei şi rămase zăcând în praf. Pe când stătea întins acolo, expus şi neajutorat, cu aripile moi, vulnerabile, inutile, apărură nişte creaturi care la început părură a fi babuini, după mărime, dar după aceea se dovediră a fi şobolani după dinţi, ochi şi bot. Se apropiară de înger, îl adulmecară, şi cum el nu se mişcă şi nu zbură începură să-l muşte. Era într-adevăr groaznic, şi tot timpul ochii lui priveau spre Sete, trişti.

Trebuie să-l salvez, se gândi ea. Trebuie să alung duşmanii

ăştia oribili. Totuşi, în vis nu-l putea salva. Nu putea acţiona deloc.

Când cumplitele creaturi plecară în sfârşit, îngerul nu era mort. Dar aripile îi fuseseră roase şi în locul lor rămăseseră doar două braţe fragile, fusiforme, având abia o panglică sub ele care arăta unde fuseseră cândva aripile. Atunci ea îngenunche lângă el, îmbrăţişându-l şi legănându-l, şi plânse pentru el. Plânse, plânse, plânse.

— Mamă, zise fiul ei mijlociu. Mamă, cred că plângi în vis. Trezeşte-te.

Ea se trezi.

— Ce a fost? întrebă el, un băiat bun, pe care nu voia să-l părăsească.

— Trebuie să plec într-o călătorie.

— Unde?

— Într-un loc îndepărtat, dar o să mă întorc dacă Sufletul Suprem o să mă lase.

— De ce trebuie să pleci?

— Nu ştiu. Sufletul Suprem m-a chemat şi eu nu ştiu de ce. Tatăl tău e deja la muncă pe câmp. Nu-l anunţa înainte să se întoarcă pentru prânz. Până atunci voi fi prea departe să mă mai ajungă din urmă. Spune-i că îl iubesc şi că mă voi întoarce la el. Dacă va vrea să mă pedepsească la întoarcere, o să mă supun bucuroasă. Fiindcă prefer să fiu aici cu el şi copiii noştri decât să fiu regină în orice altă ţară.

— Mami, eu am ştiut de acum o lună că o să pleci.

— De unde ai ştiut?

Pentru o clipă se gândi că şi el ar putea fi blestemat să audă vocea Sufletului Suprem în inimă.

Dar băiatul nu avea nebunia zeilor, ci bun-simţ.

— Te uiţi mereu spre nord-vest, şi tata ne zice uneori că dintr-acolo ai venit. M-am gândit că ai vrea să te întorci acasă.

— Nu vreau să mă întorc, fiindcă aici *sunt* acasă. Dar am o misiune de îndeplinit, iar după aceea mă întorc la voi.
— Dacă te lasă Sufletul Suprem.
Ea aprobă din cap. Apoi, luându-şi puţină hrană şi o ploscă de piele plină cu apă, plecă pe jos.
Nu am avut intenţia să te ascult, Suflet Suprem, spuse ea. Dar când am văzut acel înger cu aripile rupte pentru că eu nu am făcut nimic să-l ajut atunci când avea nevoie, nu am ştiut dacă îngerul le reprezintă pe fiicele mele sau pe bărbatul care mi le-a dăruit, sau chiar pe tine - am ştiut doar că nu pot să stau pe loc şi să permit să se întâmple ceva groaznic, cu toate că nu ştiu ce ar fi acest lucru groaznic sau ce ar trebui să fac să-l împiedic. Nu ştiu decât că o să merg acolo unde o să mă conduci, iar când o să ajung acolo o să încerc să fac ceea ce e bine. Chiar dacă în final asta va sluji ţelurilor tale, Suflete Suprem, o s-o fac oricum.
Dar când se termină, te rog, te rog din suflet, lasă-mă să mă întorc acasă.

În Basilica - şi nu în vis

Acum trebuia să obţină permisiunea Rasei, iar Elemak nu era deloc sigur că îi va fi acordată. Prin casă umbla vorba că se întorsese de la întâlnirea cu generalul Gorayni într-o dispoziţie proastă, şi nimănui nu-i scăpase faptul că afară stăteau soldaţi. Însă indiferent ce se întâmpla în Basilica, el nu voia să se întoarcă în deşert fără o soţie. Şi fiindcă ea era de acord, aceea avea să fie Eiadh, cu sau fără permisiunea Rasei.
Dar era mai bine *cu* permisiunea ei. Era mai bine dacă ea

însăşi ar fi îndeplinit ceremonialul.

— E un moment nepotrivit, zise Rasa.

— Te rog, nu vorbi ca o femeie bătrână, Mătuşă. Vocea lui Eiadh era atât de blândă şi de dulce, încât nu dădu vreun semn că s-ar fi simţit ofensată de ceva ce nu putea fi considerat decât o obrăznicie.

— Aminteşte-ţi că femeile *tinere* nu sunt timide. Noi ne căsătorim cu dragă inimă atunci când bărbaţii noştri sunt pe punctul de a pleca la război, sau când vremurile sunt grele.

— Nu ştii nimic despre viaţa în deşert.

— Dar *tu* ai ieşit în deşert cu Wetchik, din când în când.

— De două ori, şi a doua oară pentru că am uitat sa mă bazez pe amintirea a cât de silă mi-a fost prima dată. Sunt convinsă că după o săptămână petrecută în deşert o să fii dispusă să te întorci în Basilica fie şi ca servitoare, numai să te poţi întoarce.

— Doamnă Rasa, începu Elemak.

— Dacă mai scoţi vreo vorbă, dragă Elemak, te dau afară din cameră, zise ea cu cel mai amabil ton. Încerc să-i bag minţile-n cap iubitei tale. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Eiadh e aşa de ameţită de dragoste pentru... puterea ta? Presupun că are o imagine a bărbăţiei perfecte în inima ei, iar tu corespunzi tuturor acelor fantezii.

Fata roşi. Elemak abia se abţinea să nu zâmbească. Sperase asta de la început - ca Eiadh să nu caute avere şi statut social, ci să aprecieze curajul şi puterea, îndrăzneala, nu ostentaţia, avea să-i câştige inima. Astfel hotărâse când începuse s-o curteze, şi aşa se dovedise până la final. Însăşi Rasa i-o confirmase. Alesese o fată care, în loc să-l iubească fiindcă era moştenitorul lui Wetchik, îl iubea tocmai pentru acele virtuţi care erau puse cel mai bine în lumină în deşert - capacitatea lui de a comanda, de a lua decizii rapide şi

îndrăzneţe, rezistenţa lui fizică, cunoştinţele despre viaţa în deşert.

— Indiferent ce visuri poartă ea în inimă, voi face tot posibilul să le aduc la îndeplinire.

— Fii atent ce promiţi. Eiadh e capabilă să sece viaţa unui bărbat cu adoraţia ei.

— Mătuşă Rasa! ţipă fata, sincer îngrozită.

— Doamnă Rasa, nu-mi imaginez ce intenţii crude ai avea de spui aşa ceva despre această femeie.

— Iartă-mă. Îi părea rău cu adevărat. M-am gândit că vorbele mele o să fie luate drept tachinare, dar acum nu-mi stă mintea la frivolităţi, astfel că a ajuns să sune ca o insultă. Nu am vrut aşa ceva.

— Doamnă Rasa, orice este iertat când soldaţii Capetelor Ude stau de pază în stradă în faţa casei tale.

— Crezi că îmi pasă? Când am în casă un oracol şi o vizionară în ape? Soldaţii sunt neînsemnaţi. Pentru oraşul meu mă tem.

— Soldaţii *nu* sunt neînsemnaţi, zise Elemak. Mi s-a povestit cum Hushidh i-a făcut pe bieţii soldaţi ai lui Rashgallivak să se lepede de loialitatea faţă de el, dar trebuie să-ţi aminteşti că Rashgallivak era un om slab, nou-venit în preajma fratelui meu.

— Şi a tatălui tău.

— Şi i-a uzurpat pe amândoi. Soldaţii pe care Shuya i-a dezlegat erau mercenari. Despre Generalul Moozh se spune că este cel mai mare general al mileniului, iar soldaţii lui îl iubesc şi au încredere în el peste limitele posibilităţilor noastre de înţelegere. Shuyei nu i-ar fi uşor să dezlege *aceste* legături.

— Ai devenit subit expert în Gorayni?

— Sunt expert în modul cum bărbaţii iubesc şi se încred într-un conducător puternic. Ştiu ce simt oamenii din

caravane în privinţa mea. Adevărat, toţi ştiu că vor fi plătiţi. Dar de asemenea ştiu că nu le-aş risca vieţile fără să fie necesar, şi că dacă mă urmează întru totul vor trăi *să-şi cheltuiască* acei bani la sfârşitul călătoriei. Eu îmi iubesc oamenii şi ei mă iubesc pe mine, însă din câte am auzit despre Generalul Moozh, soldaţii lui îl iubesc de zece ori mai mult. El i-a făcut să fie cea mai puternică armată de pe Coasta de Vest.

— Şi stăpâni ai Basilicăi, fără ca vreunul dintre ei să fie ucis, adăugă Rasa.

— Încă nu stăpâneşte Basilica. Iar cu tine ca duşman, Doamnă Rasa, nu ştiu dacă va reuşi vreodată.

Rasa râse amar.

— O, da, *pe mine* m-a înlăturat din start dintre ameninţări.

— Dar căsătoria noastră? întrebă Eiadh. Pentru *asta* ne-am întâlnit, nu-i aşa?

Rasa se uită la ea cu... milă? Da, se gândi Elemak. Nu avea o părere prea bună despre această nepoată a ei. Remarca pe care o lăsase să-i scape, acea insultă, nu fusese o glumă. Să sece viaţa unui bărbat cu adoraţia ei - ce însemna? Fac oare o greşeală? Nu m-am gândit decât s-o fac pe Eiadh să mă dorească; nu mi-am pus niciodată problema dorinţei mele pentru *ea.*

— Da, draga mea, spuse Rasa. Te poţi căsători cu acest bărbat. Poţi să ţi-l iei ca prim soţ.

— Practic, zise Elemak, nu permisiunea o cerem, pentru că ea e majoră.

— *Şi* o să îndeplinesc ceremonia, adăugă Rasa obosită. Dar va trebui să aibă loc în casa asta, din motive evidente, iar lista de invitaţi va trebui să constea din cei care se află aici. Să ne rugăm cu toţii ca soldaţii Gorayni să nu dorească să participe şi ei la ceremonie.

— Când? întrebă Eiadh.

— În seara asta. În seara asta e destul de repede, nu? Sau vă mănâncă hainele aşa de rău că aţi vrea să vi le scoateţi la amiază?

Din nou o insultă de nesuportat, şi totuşi Rasa sincer părea să nu-şi dea seama că e crudă. Se ridică şi ieşi din cameră, lăsând-o pe fată roşie de furie pe canapeaua pe care stătea.

— Nu, iubita mea Edhya, zise el. Nu fi supărată. Mătuşa ta Rasa a pierdut mult astăzi, şi nu se poate stăpâni să nu fie puţin rea fiindcă te pierde şi pe tine.

— Parcă ar fi *bucuroasă* să scape de mine, trebuie să mă urască mult.

O lacrimă alunecă din ochiul ei şi-i căzu în poală, scânteind o clipă în aer.

O strânse în braţe; ea se agăţă de el ca şi cum ar fi dorit să devină o parte din el pentru totdeauna. Asta e dragostea, se gândi. Genul de dragoste din care sunt făcute cântecele şi poveştile. Mă va urma în deşert şi cu ea alături voi forma un trib, un regat în care să fie regină. Fiindcă tot ce poate să facă Generalul Moozh îmi stă şi *mie* în puteri. Sunt pentru ea un soţ mai bun decât ar fi vreodată oricare dintre Capetele Ude. Eiadh tânjeşte după un stăpânitor. Eu sunt acel bărbat.

Bitanke nu era mulţumit de tot ce se petrecuse în Basilica în ultimele câteva zile. În special pentru că nu reuşea să scape de sentimentul că era posibil să fie din vina lui. Deşi nu prea avusese de ales în acele momente de la poartă. Oamenii lui luptaseră vitejeşte, dar fuseseră prea puţini, şi numeroşii mercenari Palwashantu nu aveau cum să nu câştige. Ce şansă ar fi avut dacă s-ar fi opus şi soldaţilor Gorayni care apăruseră de nicăieri, promiţându-i o alianţă?

Să-i fi chemat pe mercenari şi să-i implor să facem front

comun împotriva Goraynilor? Poate ar fi mers. Însă pe atunci generalul păruse aşa de cinstit. Şi mai erau şi toate focurile acelea din deşert. Părea a fi o armată de o sută de mii de oameni. De unde să ştiu că întreaga lui oaste se compunea din oamenii de la poartă? Chiar şi aşa, n-am fi avut cum să ne punem cu ei.

Dar am fi luptat. I-am fi făcut să piardă soldaţi şi timp. Am fi alertat ceilalţi gardieni, am fi transmis alarma prin tot oraşul. Aş fi preferat să mor acolo, cu o săgeată a Goraynilor în inimă, decât să trăiesc şi să-i văd cucerindu-mi oraşul, iubitul meu oraş, fără ca vreunul dintre ei să fi suferit vreo rană suficient de serioasă ca să-l împiedice să mărşăluiască cu tupeu pe oriunde vrea.

Şi totuşi. Şi totuşi, chiar şi acum, când era chemat la Generalul Moozh pentru încă un interogatoriu, Bitanke nu se împiedica să nu-l admire pe acel bărbat pentru îndrăzneala, curajul, inteligenţa lui. Să înainteze atât de departe într-un timp atât de scurt, să încerce să cucerească un oraş cu atât de puţini oameni, apoi să facă după cum voia chiar şi acum, când garda îi depăşea mult numeric armata. Cine ar fi putut susţine că Basilica nu s-ar fi descurcat mai bine cu el drept gardian? Mai bine el decât porcul acela de Gaballufix, sau amărâtul de Rashgallivak. Chiar mai bine decât Roptat. Şi mai bine decât cu femeile, care se dovediseră cu adevărat slabe şi proaste, de crezuseră minciunile evidente ale lui Moozh despre Doamna Rasa.

Oare nu vedeau cum le manipula ca să le dezbine şi să le facă să o ignore pe singura femeie care le-ar organiza într-o apărare eficientă? Nu, cu siguranţă nu vedeau - aşa cum nici Bitanke însuşi nu văzuse din prima noapte că, departe de a-i ajuta, străinul îl controlase şi îl făcuse să-şi trădeze oraşul fără să-şi dea măcar seama.

Suntem cu toţii nişte proşti atunci când apare un om înţelept.

— Dragul meu prieten, îl întâmpină Generalul Moozh.

Bitanke ignoră mâna întinsă.

— A, eşti supărat pe mine.

— Ai venit aici cu scrisoarea Doamnei Rasa, iar acum ai pus-o sub arest.

— Îţi e atât de dragă? Te asigur că arestul ei este numai temporar şi în totalitate pentru protecţia ei. Deocamdată circulă prin oraş nişte minciuni îngrozitoare, cine ştie ce i se poate întâmpla dacă nu îi este păzită casa?

— Minciuni inventate de tine.

— Buzele mele nu au vorbit nimic despre Doamna Rasa, doar despre marea admiraţie pe care i-o port. Ea este cea mai grozavă dintre femeile acestui oraş, cu spiritul şi curajul unui bărbat, şi nu voi permite vreodată să-i fie vătămat nici un singur fir de păr. Dacă nu ştii asta despre mine, Bitanke, prietene, înseamnă că nu ştii absolut nimic despre mine.

Lucru cu siguranţă adevărat, gândi Bitanke. Nu ştiu nimic despre tine. *Nimeni* nu ştie nimic despre tine.

— De ce m-ai chemat? întrebă. Ai de gând să mai iei vreun drept gărzii basilicane? Sau trebuie să mai facem vreo treabă urâtă care să ne umilească şi să ne demoralizeze şi mai mult?

— Eşti atât de supărat. Dar gândeşte-te bine. Ai libertatea să-mi spui astfel de lucruri în faţă fără teamă că o să-ţi tai capul. Ţi se pare asta tiranie? Soldaţii tăi au arme, acum ei sunt cei care menţin pacea în oraş - asta te face să crezi că aş fi un duşman înşelător?

Nu răspunse, hotărât să nu se lase din nou amăgit de vorbele frumoase. Totuşi, simţi înţepătura îndoielii în inimă, ca de atâtea ori înainte. Moozh *lăsase* garda intactă. Nu

fusese violent cu cetăţenii. Poate nu intenţiona decât să folosească Basilica drept tabără şi apoi să plece mai departe.

— Bitanke, am nevoie de ajutorul tău. Vreau să redau oraşului fosta sa putere, dinainte de amestecul iui Gaballufix.

O, da, cu siguranţă asta este tot ce-ţi doreşti - Moozh altruistul, trecând prin toate necazurile numai ca să ajuţi oraşul femeilor. După care oamenii tăi vor pleca, recompensaţi cu strălucirea caldă din inimă ştiind că lasă atâta fericire în urma lor.

Dar nu zise nimic. În asemenea momente era mai bine să asculte decât să vorbească.

— N-o să pretind că nu vreau să mă folosesc de situaţia de aici în propriile mele scopuri. Ne aşteaptă un mare război, între Gorayni şi mizerabilii de înotători în noroaie numiţi Potokgavan. Ştiu că au făcut manevre ca să preia controlul în Basilica - Gaballufix era omul lor. Se pregătea să răstoarne oraşul şi să-i pună pe bătăuşii lui să conducă. Şi iată-mă aici, cu soldaţii mei. Am făcut eu sau oamenii mei ceva care să vă facă să credeţi că intenţiile noastre ar fi la fel de brutale şi nemiloase ca ale lui?

Moozh aşteptă, şi în cele din urmă Bitanke răspunse:

— Dacă totul nu ar fi fost atât de ostentativ, nu.

— O să-ţi spun de ce am nevoie din Basilica. Vreau să fiu sigur că cei care o conduc sunt prieteni ai Goraynilor, că având Basilica în spate nu trebuie să mă tem de trădare din partea oraşului. Atunci aş prelungi liniile de aprovizionare prin deşert până în acest punct, evitând complet Nakavalnu, Izmennik şi Seggidugu. *Tu* ştii că asta este o strategie bună, prietene. Neamul Potokgavan se bazează pe faptul că noi va trebui să ne croim drum prin luptă la sud de Oraşele din Câmpie; contează pe cel puţin un an,

probabil pe mai mulţi, în care să-şi consolideze poziţia aici - să aducă o armată care să se opună carelor noastre. Dar acum noi vom comanda Oraşele din Câmpie - cu armata mea cantonată în Basilica, niciunul nu va rezista. Atunci Nakavalnu, Izmennik şi Seggidugu nu vor îndrăzni să facă vreo alianţă cu Potokgavan. Fără cuceriri, fără război, noi vom asigura Împăratului întreaga Coastă de Vest, cu ani înainte ca ei să-şi imagineze că ar fi posibil. Asta vreau eu. *Doar* atât. Ca să îndeplinesc asta nu am nevoie să înfrâng Basilica, nu am nevoie să vă tratez ca pe un popor cucerit. Nu am nevoie decât de siguranţa că îmi este loială. Iar acest scop este mai uşor de îndeplinit prin dragoste decât prin frică.

— Dragoste! repetă Bitanke ironic.

— Până acum, nu am făcut nimic care să nu fie primit cu recunoştinţă de oamenii din Basilica. Au acum mai multă linişte şi siguranţă decât au avut în ultimii ani. Crezi că ei nu înţeleg?

–Şi crezi că cei mai răi oameni din Dogtown, Gate Town şi de pe Drumul înalt nu speră că o să-i laşi să vină în oraş şi să conducă aici? Atunci ai avea aliaţi loiali - dacă le-ai da ceea ce le-a promis Gaballufix, şansa de a le domina pe femeile care le-au interzis cetăţenia timp de mii de ani.

— Da, aş putea face asta. Încă ar fi posibil.

Se apleacă peste masă, privindu-l pe Bitanke în ochi.

— Dar *o să mă ajuţi*, nu-i aşa, ca să nu fiu nevoit să fac un lucru atât de groaznic?

Aha. Deci, la urma urmelor, aceasta era alegerea. Fie să conspire cu el, fie să vadă distrusă însăşi structura Basilicăi. Tot ceea ce fusese frumos şi sfânt în acel loc avea să fie ţinut ostatic sub ameninţarea stârnirii bărbaţilor invidioşi de dincolo de ziduri. Doar Bitanke văzuse cât de rău fusese. Cum să permită să se întâmple din nou?

— Ce vrei de la mine?
— Un sfat, zise Moozh. Consiliere. Consiliul oraşului nu este un organism de control pe care să te poţi baza. E bun pentru stabilirea de legi în privinţa problemelor locale, dar când vine vorba de o alianţă fermă cu armata Împăratului, cine garantează că într-o săptămână nu se ridică o facţiune care să conteste această politică? E nevoie de instaurarea unui singur individ ca... în funcţie...
— Un dictator?
— Nici vorbă. Persoana aceasta va fi numai faţa pe care Basilica o expune lumii exterioare. El, ea - indiferent cine - va trebui să fie în stare să promită că armatele Goraynilor vor trece pe aici, că proviziile Goraynilor vor fi depozitate aici şi că neamul Potokgavan nu-şi va găsi aici prieteni sau aliaţi.
— Consiliul oraşului are puterea aceasta.
— Tu ştii mai bine.
— Se vor ţine de cuvânt.
— Ai văzut chiar astăzi cât de necinstit şi trădător s-au purtat cu Doamna Rasa, care nu a făcut nimic decât să-i slujească cu devotament întreaga viaţă. Cum s-ar comporta cu un străin? Vieţile oamenilor mei, puterea Împăratului meu, totul va depinde de loialitatea Basilicăi - iar consiliul oraşului s-a dovedit incapabil de loialitate chiar şi faţă de cea mai merituoasă soră.
— *Tu* ai lansat acele zvonuri despre ea, şi acum te foloseşti de ele cât să demonstrezi cât de nedemn de încredere este consiliul.
— Neg în faţa lui Dumnezeu că am lansat vreo calomnie despre Doamna Rasa - o admir mai mult decât pe oricare altă femeie am întâlnit vreodată. Însă nu contează cine a lansat zvonurile, Bitanke, contează că ele au fost *crezute*. De acest consiliu al oraşului, în care îmi zici să am

încredere şi să-i încredinţez vieţile oamenilor mei. Ce i-ar împiedica pe Potokgavani să împrăştie şi ei zvonuri? Spune-mi sincer, dacă ai fi în locul *meu,* cu necesităţile *mele*, ai avea încredere în acest consiliu al oraşului?

— Am servit acest consiliu toată viaţa, domnule, şi mă încred în el.

— Nu asta te-am întrebat. Mă aflu aici să duc la îndeplinire ţelul Împăratului. În mod tradiţional, am fi făcut măcelărind clasa conducătoare a teritoriului cucerit şi înlocuind-o cu reprezentanţii vreunui neam oprimat şi lipsit de drepturi. Pentru că iubesc oraşul acesta, vreau să găsesc aici o altă cale. Îmi asum mari riscuri.

— Ai numai o mie de oameni. Vrei să supui Basilica fără vărsare de sânge pentru că nu-ţi permiţi *nicio* pierdere.

— Vezi doar jumătate de adevăr. Trebuie *să câştig* aici. Dacă reuşesc fără vărsare de sânge, Oraşele din Câmpie vor zice că probabil am puterea iui Dumnezeu alături de mine şi se vor supune ordinelor mele. Dar pot ajunge la acelaşi rezultat prin teroare. Dacă şefii lor vor fi aduşi aici şi vor găsi oraşul pustiit, ars din temelii, şi casele şi pădurea şi lacul femeilor înroşite de sânge, probabil şi atunci mi se vor supune. Dar, indiferent de cale, Basilica va servi scopului meu.

— Eşti un adevărat monstru. Vorbeşti de sacrilegii şi masacrarea oamenilor nevinovaţi, şi apoi îmi ceri să am încredere în tine.

— Vorbesc de o necesitate şi te rog să mă ajuţi să nu ajung un monstru. Tu ai servit un scop înalt - voinţa consiliului. Uneori, în numele lor, ai făcut lucruri pe care tu, de capul tău, nu ţi-ai fi dorit să le faci. Nu-i aşa?

— Asta înseamnă să fii soldat.

— Şi eu sunt soldat, spuse Moozh. Şi eu trebuie să îndeplinesc ţelul stăpânului meu, Împăratul Aşadar, pentru

a-l înfăptui voi fi chiar şi un monstru dacă trebuie. Aşa cum şi tu a trebuit să arestezi bărbaţi şi femei pe care îi credeai nevinovaţi.

— Arestarea nu înseamnă masacrare.

— Bitanke, prietene, eu tot sper ca tu să fii ceea ce am crezut că eşti atunci când te-am întâlnit prima dată luptând curajos în faţa porţii. În noaptea aceea mi-am imaginat că luptai nu pentru vreo instituţie anume, nu pentru acei plăpând consiliu care crede orice calomnie zboară prin oraş, ci pentru ceva mai înalt. Pentru oraşul în sine. Pentru *ideea* de oraş. Nu pentru *asta* erai pregătit să mori la poartă?

— Ba da, recunoscu el,

— Acum îţi ofer şansa să slujeşti din nou oraşul *Tu* ştii că mult înainte de a exista un consiliu Basilica era un oraş măreţ. Pe când era condusă de preotese, tot Basilica era. Pe când avea o regină, tot Basilica era. Când l-a pus pe marele general Snaceetel la comanda armatei şi î-a învins pe războinicii din Seggidugu, apoi l-au lăsat să bea din lacul femeilor, tot Basilica era.

Împotriva voinţei lui, Bitanke îşi dădu seama că Moozh avea dreptate. Oraşul femeilor nu însemna consiliul. Forma de guvernare se schimbase de mai multe ori înainte, şi avea să se mai schimbe. Ceea ce conta era ca Basilica să rămână oraşul sfânt al femeilor, singurul loc de pe planeta Harmony unde femeile deţineau conducerea. Şi dacă, pentru scurt timp, din cauza evenimentelor care măturau Coasta de Vest, trebuia să se supună Goraynilor, ce importanţă avea, atât timp cât guvernarea femeilor continua între zidurile sale?

— Între timp, zise Moozh, gândeşte-te şi la *asta.* Aş fi putut încerca să te sperii. Te-aş fi putut minţi, pretinzând că sunt altceva decât un general foarte calculat. Ţi-am vorbit în schimb ca unui prieten, deschis şi liber, pentru că ceea ce

vreau eu este ajutorul tău dat de bunăvoie, nu doar supunerea ta.

— Ajutorul meu pentru ce? *Nu* voi aresta consiliul, dacă asta speri.

— Să-l arestezi! Nu ai înţeles chiar nimic? Vreau să continue - fără a-i fi înlocuit niciun singur membru! Vreau ca oamenii din Basilica să vadă că guvernarea lor internă a rămas neschimbată. Dar, de asemenea, am nevoie de un consul al poporului, cineva plasat *deasupra* consiliului, care să se ocupe de afacerile externe ale Basilicăi. Ca să facă o alianţă cu noi şi aceasta să dureze. Ca să comande gărzile de la porţile oraşului.

— Oamenii tăi fac deja asta.

— Dar eu *vreau* să se ocupe oamenii *tăi.*

— Nu eu sunt comandantul gărzii.

— Eşti unul dintre ofiţerii principali. Mi-aş fi dorit *să fi fost* tu comandant, pentru că eşti mai bun ca soldat decât oricare dintre superiorii tăi. Dar, dacă ţi-aş promite funcţia de comandant, ai crede că încerc să te mituiesc, m-ai respinge şi ai părăsi această locuinţă ca duşman.

Bitanke simţi o mare uşurare. La urma urmelor, Moozh ştia că nu era un trădător. Că nu ar acţiona niciodată din interes personal, ci doar pentru binele oraşului.

— Gardienii ar ezita, spuse el, să primească ordine de la oricine altcineva în afară de comandantul lor numit de consiliul oraşului.

— Imaginează-ţi totuşi cum ar fi dacă în unanimitate consiliul oraşului ar numi un consul şi ar cere gărzilor să se supună acelui consul.

— Nu ar însemna nimic dacă ei ar crede, fie şi pentru o clipă, că nu este decât o marionetă a Goraynilor. Gardienii nu sunt proşti, şi nici trădători nu suntem.

— Deci aşa. Îmi înţelegi dilema. Am nevoie de cineva care

să înţeleagă necesitatea ca Basilica să rămână loială Împăratului, însă acest consul nu ar fi eficient decât dacă poporul are încredere în el - sau ea - că este credincios Basilicăi, şi nu doar o marionetă.

Bitanke râse.

— Sper că nu-ţi imaginezi nicio secundă că *eu* aş fi potrivit pentru aşa ceva. Există deja destui oameni care şuşotesc cum că aş fi marioneta ta pentru că te-am lăsat să intri în oraş.

— Ştiu. Ai fost primul la care m-am gândit, dar mi-am dat seama că tu poţi sluji Basilica - şi scopurile mele în acelaşi timp - rămânând acolo unde eşti, fără niciun avantaj evident datorat influenţei mele în oraş.

— Atunci de ce mă aflu aici?

— Să mă sfătuieşti, aşa cum am mai zis. Am nevoie să-mi spui pe cine din acest oraş, dacă ar fi numit consul, garda şi întreg oraşul l-ar urma şi l-ar asculta.

— Nu *există* o astfel de persoană.

— Decât aşa răspuns, mai bine îmi ceri să vărs sângele şi cenuşa oraşului în lacul femeilor.

— Nu mă ameninţa!

— Nu te ameninţ, Bitanke, îţi spun ce am făcut înainte şi nu vreau să repet. Te implor, ajută-mă să găsesc o cale să evit asemenea deznodământ oribil.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Nici nu cer altceva.

— O să vin mâine la tine.

— Trebuie să acţionez astăzi.

— Dă-mi o oră.

— Te poţi gândi aici? Fără să pleci din casă?

— Aşadar sunt arestat?

— Casa asta e urmărită de o mie de ochi, prietene. Dacă eşti văzut plecând şi apoi întorcându-te după o oră, se va

spune că îl vizitezi prea des pe Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno. Dar dacă vrei să pleci, eşti liber.

— O să rămân.

— O să pun să fii condus în bibliotecă şi să ţi se dea un computer pe care să scrii. Mi-ar fi de ajutor dacă ai nota numele şi motivele după care ar fi sau nu potriviţi pentru acest scop. După o oră întoarce-te la mine cu lista.

— O să fac asta pentru Basilica, nu pentru tine. Şi fără niciun avantaj pentru mine însumi.

— Pentru Basilica o şi cer. Chiar dacă principala mea loialitate este faţă de Împărat, sper să salvez acest oraş de la distrugere dacă pot.

Întrevederea luă sfârşit. Bitanke părăsi camera şi fu imediat preluat de un soldat Gorayni care îl conduse în bibliotecă. Moozh nu-i vorbise acelui soldat şi totuşi el ştiu unde să-l ducă. Ştiu să-i pună în funcţiune un computer. Fie acest lucru însemna că Generalul îi lăsa pe subordonaţii lui să asculte negocierile, ceea ce era aproape de neconceput, fie însemna că dăduse acele ordine chiar înainte de sosirea lui.

Oare să fi planificat tot, fiecare cuvânt schimbat între ei? Să fi fost atât de priceput la manipulare încât să fi anticipat toate deznodămintele? În acest caz, Bitanke nu era decât un alt naiv care îşi trăda oraşul pentru că fusese amăgit să creadă ceea ce voia Moozh.

Nu. Nu e deloc aşa. Generalul contează pur şi simplu pe faptul că este capabil să mă convingă să acţionez inteligent în cel mai bun interes al Basilicăi. Aşadar, îi voi găsi candidaţii, dacă e posibil să fie cineva consul, numit de Gorayni şi având încrederea poporului, a consiliului şi a gărzilor. Dacă este posibil, o să-i duc numele acela Generalului.

— Vreau să vorbesc cu copiii mei, zise Rasa. Cu *toţi.*

Luet se uită o clipă la ea, nesigură ce ar trebui să facă; era genul de lucruri pe care o doamnă l-ar spune servitoarelor ei, poruncind fără să pară. Dar ea nu era servitoare în acea casă, nu fusese niciodată, deci se presupunea că ar trebui să ignore asemenea exprimări ale dorinţei. Însă Rasa nu părea să-şi dea seama că se adresase ca unei servitoare când niciuna nu era prezentă.

— Doamnă, pe mine mă trimiţi?

Rasa o privi aproape cu surprindere.

— Îmi pare rău, Luet. Am uitat cine e lângă mine. Nu sunt în cea mai bună formă. Vrei, te rog, să te duci să-i găseşti pe copiii mei şi pe copiii soţului meu şi să le comunici că vreau să le vorbesc?

Acum era o cerere, o favoare cerută ei direct, astfel că înclină din cap şi plecă în căutarea servitoarelor care s-o ajute. Ar fi făcut ea însăşi acest lucru de bunăvoie, dar casa Rasei era mare, iar dacă cerinţa Rasei era urgentă - după cum părea - era mai bine să fie mai multe persoane care caută. În plus, servitoarele ştiau probabil cel mai exact unde se află fiecare.

Nafai, Elemak, Sevet şi Kokor erau destul de uşor de găsit şi trimise servitoarele după ei. Însă Mebbekew nu mai fusese văzut de câteva ore, de când intrase prima dată în casă. În cele din urmă, Izdavat, o tânără cameristă cu mai mult zel decât logică, o informă şovăitor că dusese micul dejun pentru Mebbekew în camera lui Dol.

— Dar asta a fost cu ceva timp în urmă, doamnă.

— Sunt doar soră, sau Luet, te rog.

— Vrei să mă duc să văd dacă mai e acolo, soră?

— Nu, mulţumesc. Ar fi nepotrivit ca el să se mai afle acolo, aşa că o să mă duc eu s-o întreb pe Dolya unde a plecat.

Se îndreptă spre scările care duceau spre aripa

profesoarelor.

Nu era surprinsă că Mebbekew reuşise deja să se lipească de o femeie, chiar şi în această casă în care femeile erau învăţate să vadă dincolo de superficialitatea bărbaţilor. Ceea ce o *surprindea* era că Dolya îi acorda băiatului atenţie. În vremurile petrecute de ea în teatru fusese înconjurată de maeştri ai complimentelor şi flecari, iar pe Mebbekew nu l-ar fi remarcat decât ca să râdă discret de el.

Totuşi, Luet era destul de conştientă că ea vedea prin complimente mai uşor decât majoritatea femeilor, întrucât amatorii de flatări nu încercaseră niciodată să-şi exercite magia seducătoare asupra *ei.* Vizionarele în ape aveau reputaţia să vadă dincolo de minciuni - cu toate că, la drept vorbind, Luet vedea doar ceea ce îi arăta Sufletul Suprem, şi nu observase vreodată ca Sufletul Suprem să-şi ajute vreo fiică în viaţa amoroasă. De parcă eu aş avea o viaţă amoroasă, gândi ea. De parcă aş avea nevoie. Sufletul Suprem mi-a însemnat drumul. Acolo unde drumul meu se intersectează cu vieţile altora, o să mă încred în Sufletul Suprem. Soţul meu mă va descoperi ca soţie atunci când va alege el. Iar eu voi fi mulţumită.

Mulţumită... aproape că-i veni să râdă. Toate visele mele se leagă de băiatul ăsta, am fost împreună aproape de moarte, şi totuşi el se topeşte după Eiadh. Oare vieţile bărbaţilor nu sunt nimic altceva decât secreţia unor glande superactive? Nu pot să analizeze şi să înţeleagă lumea din jurai lor, ca femeile? Oare nu vede Nafai că iubirea lui Eiadh e la fel de statornică precum ploaia, gata să se evapore imediat ce trece furtuna? Ea are *nevoie* de un bărbat ca Elemak, care nu-i va tolera inima fugară. Atunci când Nafai ar fi distrus de necredinţa ei, Elemak s-ar înfuria brutal, şi Eiadh, biata fiinţă prostuţă, s-ar îndrăgosti de el din nou.

Bineînţeles, Luet nu înţelesese ea însăşi toate astea.

Hushidh era cea care văzuse toate conexiunile, toate firele care legau oamenii între ei. Îi explicase că Nafai părea că nu o observă pentru că era înamorat de Eiadh. Tot ea înţelesese şi relaţia dintre Elemak şi Eiadh şi de ce se potriveau atât unul cu altul.

Iar acum Mebbekew şi Dol. Ei bine, o altă piesă a jocului, nu? Când Luet avusese viziunea cu femeile în pădurea din spatele casei Rasei, în noaptea când se întorsese acasă după ce-l avertizase pe Wetchik de ameninţarea la adresa vieţii sale, nu avusese niciun sens pentru ea. Însă acum ştia de ce o văzuse pe Dolya. Ea avea să fie cu Mebbekew, ca Eiadh cu Elemak. Shedemei va pleca şi ea în deşert, sau cel puţin va fi implicată în călătoria lor, adunând seminţe şi embrioni. Hushidh va veni şi ea. Şi mătuşa Rasa. Viziunea îi arătase femeile chemate în deşert.

Biata Dolya. Dacă ar fi ştiut că aducându-l pe Mebbekew în camera ei îşi începea drumul în afara Basilicăi, l-ar fi alungat, l-ar fi muşcat şi lovit dacă trebuia, numai să-l scoată din cameră! Însă Luet presupunea că o să-i găsească împreună.

Bătu la uşa lui Dol. După cum se aştepta, înăuntru se auzi un zgomot de mişcări grăbite. Şi o bufnitură înfundată.

— Cine e?

— Luet.

— Nu sunt în situaţia potrivită să te primesc acum.

— Nu mă îndoiesc, dar Doamna Rasa m-a trimis de urgenţă. Pot să intru?

— Da, sigur.

Deschise uşa şi o găsi pe Dolya întinsă în pat, cu pătura trasă până peste umeri. Bineînţeles nu se vedea nici urnă de Mebbekew, dar aşternuturile erau şifonate, cada era plină de apă cenuşie şi un pumn de struguri zăcea pe podea - nu aşa îşi aranja de obicei Dolya lucrurile înainte de a

trage un pui de somn după-masa.

— Ce vrea Mătuşa Rasa de la mine?

— De la *tine* nimic. Vrea ca toţi copiii ei şi copiii lui Wetchik să vină imediat la ea.

— Atunci de ce nu baţi la uşile lui Sevet şi Kokor?

Nu sunt aici.

— Mebbekew ştie de ce mă aflu aici. Amintindu-şi bufnitura pe care o auzise şi intervalul scurt de timp înainte de a fi deschisă uşa, trase o concluzie despre ceea ce se petrecea.

— Aşadar, imediat ce închid uşa poate să se ridice de pe podea de lângă pat, să-şi pună nişte haine şi să vină în camera Rasei.

Dol se arătă şocată.

— Iartă-mă că am încercat să te păcălesc, Vizionaro, şopti ea.

Câteodată îi venea să ţipe. Toată lumea presupunea că ori de câte ori arăta o sclipire de inteligenţă trebuia să fi fost o revelaţie de la Sufletul Suprem - de parcă ar fi fost incapabilă să vadă şi singură ceea ce era evident. Totuşi, trebuia să recunoască, era şi util. Util prin faptul că lumea era tentată să-i spună mai repede adevărul, crezând că ea îi poate prinde cu minciuna. Dar preţul acestei sincerităţi era că lor nu le plăcea compania ei şi o evitau. Numai prietenii împărţeau asemenea intimităţi, şi numai de bunăvoie. Siliţi, sau cel puţin aşa credeau ei, să-şi împartă secretele cu ea, îşi retrăgeau prietenia, iar ea nu ajungea să facă parte din vieţile celor mai multe femei din jurul ei. O respectau foarte mult, ceea ce o făcea să se simtă nedemnă şi o şi înfuria în acelaşi timp.

Furia o împinse să-l tortureze pe Mebbekew, forţându-l să vorbească.

— M-ai auzit, Mebbekew?

O pauză lungă, apoi:
— Da.
— O să-i spun Doamnei Rasa că mesajul a fost recepţionat.
Începu să se retragă spre uşă şi s-o închidă în urmă, când Dol o strigă.
— Stai... Luet.
— Da?
— Hainele lui... au fost spălate...
— O să le trimit sus.
— Crezi că s-au uscat?
— Sunt destul de uscate. Nu crezi, Mebbekew?
Se ridică şi capul îi apăru pe cealaltă parte a patului.
— Ba da, rosti el posac.
— Hainele umede o să te răcorească. E o zi aşa de fierbinte, cel puţin în camera asta.
Era o glumă bună, se gândi ea, dar nimeni nu râse.

Shedemei păşea apăsat pe drumul către sera rece a lui Wetchik, situată într-o vale îngustă şi umbrită de copaci înalţi, imediat dincolo de locul unde zidul oraşului se curba în jurul Vechii Orchestre. Era ultima şi se temea că şi cea mai dificilă parte a misiunii ei de a aduna flora şi fauna pentru proiectul nebunesc al unei călătorii prin spaţiu, înapoi pe legendara planetă pierdută, Pământul. Trec prin toate necazurile astea pentru că am avut un vis şi i l-am oferit spre interpretare unei visătoare. Călătoresc pe cămile şi cred că o să ajungă pe Pământ.
Însă visul era viu în mintea ei. Viaţa pe care o purta cu ea pe nori.
Ajunse la uşa serei lui Wetchik, fără să fie sigură dacă sperase într-adevăr să-l găsească pe unul dintre servitorii lui îngrijind-o.

Nu răspunse nimeni când bătu din palme. Dar motoarele care păstrau rece interiorul serei puteau foarte bine să acopere şi cea mai puternică bătaie. Se duse la uşă şi o încercă. Era încuiată.

Bineînţeles că era încuiată. Doar Wetchik plecase în deşert cu săptămâni în urmă. Iar Rashgallivak, asistentul său şi aşa-zisul nou Wetchik, se ascundea pe undeva de atunci. Cine să ţină sera în funcţiune dacă ei doi plecaseră?

Numai că motoarele *funcţionau*, nu-i aşa? Ceea ce însemna că *cineva* încă păzea locul. Doar dacă nu fuseseră lăsate pornite şi nesupravegheate, şi plantele dinăuntru neîngrijite.

Era desigur posibil. Aerul rece ar fi ţinut în viaţă plantele specializate timp de mai multe zile, iar sera, luându-şi energia de la panourile solare situate pe stâlpii care se înălţau deasupra clădirii, putea funcţiona la infinit fără să se conecteze măcar la reţeaua de energie a oraşului.

Totuşi, Shedemei ştia că cineva încă îngrijea locul, cu toate că nu-şi dădea seama *cum* de ştia. Mai mult, ştia că îngrijitorul era şi acum în interiorul serei, conştient de prezenţa ei şi dorind ca ea să plece. Indiferent cine era acolo, se ascundea.

Cine avea nevoie să se ascundă?

— Rashgallivak, strigă ea. Sunt eu, Shedemei. Mă cunoşti. Sunt singură, n-o să spun nimănui unde eşti, dar trebuie să vorbesc cu tine.

Aşteptă, dar nu primi răspuns.

— Nu e în legătură cu oraşul, sau cu ce se petrece acolo, continuă ea cu voce tare. Trebuie doar să cumpăr echipament de la tine.

Auzi uşa descuindu-se dinăuntru. Apoi se deschise pe balamalele grele. Rashgallivak stătea în prag, arătând singur şi deznădăjduit. Nu era înarmat.

— Dacă ai venit să mă trădezi, întâmpin asta cu uşurare.

Shedemei evită să spună că o astfel de trădare nu ar fi decât un mod de a face dreptate, după cum Rashgallivak trădase casa lui Wetchik, aliindu-se cu Gaballufix ca să fure locul stăpânului său. Avea treabă acolo, nu venise ca justiţiar.

— *Pe mine* nu mă interesează politica, zise, şi nu-mi pasă ce faci tu. Pur şi simplu am nevoie să cumpăr o duzină cutii deshidratante. Dintre cele portabile, folosite de caravane.

El scutură din cap.

— Wetchik m-a pus să le vând pe toate.

Shedemei închise ochii obosită. O silea să rostească lucruri pe care nu voia să i le arunce în faţă.

— Of, Rashgallivak, te rog nu te aştepta să te cred că într-adevăr le-ai vândut, ştiind că intenţionai să preiei controlul casei Wetchik şi să-i continui afacerea.

Rashgallivak roşi - de ruşine, spera Shedemei.

— Oricum, le-am vândut, aşa cum mi s-a cerut.

— Cine le-a cumpărat? Eu vreau cutiile, nu pe tine.

Rashgallivak nu răspunse.

— Aha, făcu ea. *Tu* le-ai cumpărat.

După o pauză scurtă, el întrebă:

— Pentru ce îţi trebuie?

— Îmi ceri *mie* socoteală?

— Întreb pentru că ştiu ca ai destule cutii în laboratorul tău. Singura utilizare la care mă gândesc pentru cele portabile este într-o caravană, iar la aşa ceva tu nu te pricepi deloc.

— Atunci fără îndoială voi fi ucisă sau jefuită. Dar asta nu e treaba ta. Şi poate că nici n-o să se întâmple asta.

— În cazul ăsta, înseamnă că-ţi vinzi plantele în ţări îndepărtate şi îmi faci direct concurenţă. De ce să-i ofer unui concurent cutiile deshidratante de care are nevoie?

Shedemei îi râse în faţă.
— Crezi că se mai face aici vreo afacere în mod normal? Nu plec într-o călătorie cu scop de comerţ, prostule. Îmi mut întregul laborator, *cu tot cu mine,* într-un loc în care să-mi continui în siguranţă cercetările fără să fiu întreruptă de nebuni înarmaţi care jefuiesc şi incendiază oraşul.
El roşi din nou.
— Când au fost sub comanda mea nu au făcut rău nimănui. Eu nu sunt Gaballufix.
— Nu, Rash. Tu nu eşti Gaballufix.
Se putea interpreta în două feluri, dar aparent el decise s-o ia ca o confirmare a încrederii ei în decenţa lui.
— Tu nu-mi eşti duşman, nu, Shedya?
— Vreau doar cutiile.
El mai ezită încă o clipă, apoi făcu un pas în spate, îndemnând-o să intre.
Intrarea în sera rece nu era la fel de îngheţată ca încăperile interioare, iar el o transformase într-un fel de apartament patetic pentru el Un pat improvizat, o albie largă, în care la un moment dat stătuseră plante, dar acum era fără îndoială folosită pentru baie şi spălatul rufelor. Foarte primitiv, dar şi ingenios. Fu nevoită să admire acest lucru - bărbatul nu disperase, chiar dacă totul era împotriva lui.
— Sunt singur aici, rosti el. Evident, Sufletul Suprem ştie că am mai mare nevoie de bani decât de cutii deshidratante. Consiliul oraşului mi-a tăiat toate fondurile. Nici măcar nu-mi poţi plăti, pentru că nu mai am cont în care să primesc banii.
— Asta nu-i o problemă. După cum îţi imaginezi, o mulţime de oameni îşi scot banii din conturile din oraş. Te voi plăti cu cristale - cu toate că preţul aurului şi al pietrelor preţioase s-a triplat în urma recentelor tulburări.

— Crezi că sunt în poziţia să mă târguiesc?
— Pune cutiile în faţa uşii. O să trimit un om să le încarce şi să mi le aducă în oraş. Pe tine o să te plătesc cinstit. Spune-mi unde.
— Vino singură, după aceea. Dă-mi-le în mână.
— Nu fi absurd. Nu mă mai întorc niciodată aici, şi nici n-o să ne mai întâlnim vreodată. Spune-mi unde să-ţi las pietrele preţioase.
— În camera de oaspeţi din casa lui Wetchik.
— E uşor de găsit?
— Destul de uşor.
— Atunci o să fie imediat ce voi primi cutiile.
— Nu prea pare cinstit ca eu să am încredere totală în tine, iar tu să nu-mi arăţi nici urmă.
Shedemei nu se putu gândi la nimic de zis care să nu fie crud.
După un timp, el aprobă din cap.
— Bine. Pe proprietatea lui Wetchik sunt două case. Pune bijuteriile în camera de oaspeţi din cea mică şi mai veche. Pe o grindă. O să le găsesc.
— Imediat ce am cutiile în laborator, sublinie Shedemei.
— Crezi că am vreo reţea de bărbaţi loiali care să-ţi întindă o cursă? întrebă Rashgallivak cu amărăciune.
— Nu. Dar ştiind că în curând o să ai bani, nimic nu te împiedică să-i angajezi de pe acum.
— Aşadar tu decizi când să mă plăteşti şi cât, iar eu nu am nimic de comentat în problema asta.
— Rash, eu te tratez mult mai cinstit decât i-ai tratat tu pe Wetchik şi pe fiii lui.
— O să scot o duzină de cutii deshidratante în faţa uşii într-o jumătate de oră.
Shedemei se ridică şi plecă. Îl auzi închizând uşa în urma ei şi şi-l imagină încuind timid lacătul, temându-se că

cineva ar descoperi că omul care pentru o zi condusese ambele jalnice imperii ale lui Gaballufix şi Wetchik se ascundea acum în umbra acestor ziduri grele.

Ajunse la Poarta Muzicii, unde gardienii Gorayni îi verificară identitatea şi o lăsară să treacă. Încă o deranja să vadă acele uniforme la porţile Basilicăi, dar, ca toţi ceilalţi, se obişnuise cu disciplina perfectă a soldaţilor şi cu noua ordine care înlocuise intrările haotice în oraş. Acum toată lumea aştepta răbdătoare la coadă.

Şi mai era ceva. Acum aşteptau mai mulţi oameni să intre în oraş decât să iasă. Încrederea revenea. Încredere în forţa Goraynilor. Cine să-şi fi imaginat cât de repede vor ajunge oamenii să se încreadă în inamicul Capete Ude?

După ce parcurse lungul drum de-a lungul zidului oraşului până la Poarta Pieţei, o găsi pe conducătoarea de catâri pe care o angajase.

— Du-te, îi zise. Trebuie să fie o duzină.

Femeia îşi înclină capul şi se îndepărtă în fugă. Fără îndoială, viteza ostentativă avea să înceteze în clipa în care n-o mai putea vedea, însă aprecie totuşi *pretenţia* de a fi rapidă. Îi demonstra că femeia ştia ce *însemna* viteza şi considera că merita să se prefacă.

Apoi găsi un băiat mesager care aştepta la coada de la Poarta Pieţei. Mâzgăli un bilet pe o hârtie de la staţia de mesagerie. Pe spate indică drumul spre casa lui Wetchik şi instrucţiuni privind locul unde să lase biletul. Apoi introduse plata serviciului în computerul staţiei. Când băiatul văzu ce bonus îi oferea pentru o livrare rapidă, zâmbi, înşfăcă biletul şi ţâşni ca o săgeată.

Rashgallivak avea să fie furios, bineînţeles, descoperind o poliţă pentru unul dintre bijutierii de la Poarta Pieţei în locul pietrelor promise. Dar nu avea intenţia nici să ducă personal, nici să trimită o sumă enormă în lichidităţi într-un

loc izolat. Rash era cel care avea nevoie de bani - să-şi asume *el* riscul. Cel puţin poliţa era pentru unul dintre bijutierii din exteriorul Porţii Pieţei, aşadar nu era nevoit să treacă de gărzi ca să-şi obţină plata.

Rasa privi la fiul şi fiicele ei şi la cei doi băieţi ai lui Wetchik cu alte soţii. Nu e cel mai grozav grup de oameni, gândi. Aş arăta ceva mai mult dispreţ faţă de eşecul lui Volemak cu băieţii lui mai mari dacă nu aş avea şi eu două minunate fiice care să-mi reamintească de propria mea lipsă de strălucire ca părinte. Şi, sincer vorbind, toţi aceşti tineri au darurile şi talentele lor. Dar numai Nafai şi Issib, cei doi copii pe care eu şi Volya i-am avut împreună, au arătat că au integritate, decenţă şi dragoste faţă de bine.

— De ce nu l-aţi adus şi pe Issib?

Elemak oftă. Bietul băiat, gândi Rasa. Bătrâna te pune să explici încă o dată?

— N-am vrut să avem probleme pe drum din cauza scaunului sau flotoarelor lui, zise el.

— Şi nici n-am vrut să-l ţinem închis aici cu noi, adăugă Nafai.

— Nu cred că Generalul o să ne ţină prea mult timp sub arest, spuse Rasa. După ce voi fi atent discreditată, nu mai există motive să facă ceva atât de represiv. El încearcă să-şi creeze o imagine de eliberator şi protector, iar soldaţii de pe străzi nu-i sunt de ajutor.

— Şi apoi plecăm? întrebă Nafai.

— Nu, ne înfigem rădăcinile aici, replică Mebbekew. Bineînţeles că plecăm.

— Vreau să merg acasă, se plânse Kokor. Chiar dacă Obring e un nenorocit şi un soţ mizerabil, mi-e dor de ei.

Sevet nu zise nimic.

Rasa se uită la Elemak, care avea o jumătate de zâmbet pe chip.

— Şi tu, Elemak, eşti nerăbdător să pleci din casa mea?

— Îţi sunt recunoscător pentru ospitalitate. Şi o să-mi amintesc întotdeauna căminul tău ca ultima casă civilizată în care am locuit, mulţi ani de acum încolo.

— Vorbeşte în numele tău, Elya, pufni Mebbekew.

— Despre ce vorbeşte? se miră Kokor. Pe *mine* mă aşteaptă chiar acum o casă civilizată.

Sevet emise un hohot strangulat.

— În locul tău, nu m-aş lăuda cu cât de civilizată e casa ta, spuse Rasa. Văd că Elemak e singurul care înţelege situaţia reală.

— Înţeleg şi eu, făcu Nafai.

Bineînţeles, Elemak îi aruncă o privire urâtă pe sub sprâncene. Nafai, prostule, gândi Rasa. Trebuie întotdeauna să rosteşti exact cuvintele care îi provoacă din cale-afară pe fraţii tăi? Crezi că eu am uitat că ai auzit vocea Sufletului Suprem şi înţelegi mai mult decât fraţii şi surorile tale? N-ai putea să ai încredere că eu ţin minte să-ţi recunosc valoarea şi să taci din gură?

Nu, nu putea. Nafai era tânăr, prea tânăr ca să înţeleagă consecinţele acţiunilor sale, prea tânăr ca să-şi înfrâneze sentimentele.

— Oricum, Elemak ne va explica totul.

— N-avem cum să rămânem în oraş, începu el. În momentul în care soldaţii îşi părăsesc posturile, noi trebuie să evadăm, repede.

— De ce? întrebă Mebbekew. Doamna Rasa are probleme, nu noi.

— Pe Sufletul Suprem, prost mai eşti.

Ce mod direct şi reconfortant de a o spune, cugetă Rasa. Nu-i de mirare că fraţii tăi te venerează, Elya.

— Atât timp cât Doamna Rasa se află sub arest, Moozh trebuie să aibă grijă ca nimănui de aici să nu i se întâmple

nimic rău. Dar e hotărât să facă în aşa fel încât ea să aibă foarte mulţi duşmani în oraş. Imediat ce soldaţii se dau la o parte din calea lor, o să înceapă să se petreacă lucruri foarte rele.

— Avem toate motivele să ieşim din casa Mamei, zise Kokor. Mama să fugă dacă vrea, dar cu *mine* nu au nimic!

— Au ceva împotriva noastră *a tuturor*. Meb, Nafai şi cu mine suntem fugari, iar Nafai în special este acuzat de două crime, dintre care una a comis-o cu adevărat. Kokor poate fi acuzată de atac şi tentativă de omor asupra propriei surori. Iar Sevet este o adulterină prinsă în flagrant delict, întrucât era cu soţul surorii ei, şi pot fi invocate legile incestului.

— N-ar îndrăzni, zise Kokor. Să mă acuze pe *mine!*

— De ce să nu îndrăznească? De la început numai respectul şi dragostea pe care le are lumea pentru Doamna Rasa te-au salvat de arestare. Şi *astea* au dispărut, sau cel puţin au slăbit.

— Nu m-ar condamna niciodată.

— Legile contra adulterului n-au mai fost întărite de secole, vorbi Meb. Oamenii sunt dezgustaţi de incestul între rudele prin alianţă, dar atât timp cât sunt majori şi consimt...

— Oare *toţi* sunteţi de-o idioţenie criminală? întrebă Elemak. Nu, uit - *Nafai* înţelege *totul..*

— Ba nu, replică Nafai. Ştiu că trebuie să plecăm în deşert pentru că Sufletul Suprem ne-o porunceşte, dar habar n-am despre ce vorbeşti *tu.*

Rasa nu se abţinu să nu zâmbească. Băiatul era fraier uneori, însă sinceritatea şi deschiderea lui te dezarmau. Fără să vrea, îl mulţumise pe Elya umilindu-se şi recunoscându-i înţelepciunea mult mai mare.

— Atunci o să vă explic, spuse Elemak. Doamna Rasa este o femeie puternică - chiar şi acum, pentru că oamenii cei

mai inteligenţi din Basilica nu cred nicio clipă zvonurile despre ea. Pentru Moozh nu va fi de ajuns numai s-o discrediteze. El trebuie s-o aibă fie complet la mâna lui, fie moartă. Ca să îndeplinească ultima variantă nu trebuie decât să intenteze proces pentru crimă unuia sau tuturor copiilor ei - şi celor ai Tatei - şi ea va rămâne neajutorată. Doamna Rasa e o femeie curajoasă, dar nu cred că are inima să-i lase pe copiii ei sau pe ai Tatei să meargă la închisoare numai pentru ca ea să se joace de-a politica. Şi chiar dacă *ar fi* atât de nemiloasă, Moozh pur şi simplu ar ridica miza. Pe care dintre noi l-ar ucide primul? Moozh este un om abil - nu va face decât să-şi transmită limpede mesajul. Pe *tine* cred că o să te omoare, Meb, pentru că tu eşti cel mai nevrednic şi cel căruia şi Tata, şi Doamna Rasa i-ar simţi cel mai puţin lipsa.

Cel pomenit sări în picioare.

— M-am săturat de tine, respiraţie de pârţ!

— Stai jos, Mebbekew, zise Doamna Rasa. Nu vezi că te tachinează doar ca să se distreze?

Elemak rânji spre Mebbekew, care nu se calmă. Se uită pieziş, aşezându-se la loc.

— O să omoare pe *cineva*, continuă Elemak, doar ca avertisment. Bineînţeles, nu ar fi soldaţii *lui.* Dar ar şti că Doamna Rasa i-ar recunoaşte mâna. Şi dacă strategia de a ne ţine pe noi ostatici pentru ca ea să se poarte frumos nu funcţionează, Moozh are deja pregătit terenul pentru asasinarea ei. Ar fi uşor de găsit vreun cetăţean ultragiat care s-o ucidă pentru o presupusă trădare; tot ce ar avea Generalul de făcut ar fi să-i aranjeze asasinului oportunitatea să lovească. Ar fi simplu. Abia când soldaţii *vor părăsi* străzile din jurul casei va începe adevărata primejdie pentru noi. Aşa că trebuie să fim pregătiţi să plecăm imediat, în secret şi pentru totdeauna.

— Să plecăm din Basilica! exclamă Kokor. Tristeţea ei neprefăcută demonstra că în cele din urmă prinsese ideea că situaţia lor era serioasă.

Sevet înţelesese, asta era sigur. Ţinea capul plecat, dar Rasa îi vedea lacrimile de pe obraji.

— Îmi pare rău că apropierea voastră de mine vă costă atât de mult, spuse Rasa. Dar în toţi aceşti ani, dragele mele fiice, dragul meu fiu, iubitele mele eleve, toţi aţi beneficiat de pe urma prestigiului casei mele şi a onorabilităţii lui Wetchik. Acum cursul evenimentelor din Basilica s-a întors împotriva noastră, şi trebuie să participaţi şi voi la plata preţului. E un inconvenient, dar nu e incorect.

— Pentru totdeauna, şopti Kokor.

— Da, pentru totdeauna, confirmă Elemak. Dar eu unul nu mă întorc în deşert fără soţia mea. Sper că fraţii mei s-au ocupat şi ei de asta. Este motivul pentru care am venit aici.

— Obring, zise Kokor. Trebuie să-l luăm pe Obring!

Sevet înălţă capul şi o privi în faţă pe mama ei.

Ochii îi înotau în lacrimi şi avea pe chip o expresie întrebătoare şi speriată.

— Cred că Vas ar veni cu tine, dacă îl rogi, spuse Rasa. E un bărbat înţelept, care ştie să ierte, şi te iubeşte mai mult decât meriţi.

Cuvintele erau reci, totuşi Sevet le luă drept o mângâiere.

— Dar *Obring?* insistă Kokor.

— E aşa de slab, sunt sigură că îl poţi convinge să te însoţească.

Între timp, Mebbekew se întorsese spre Elemak.

— *Soţia* ta?

— Doamna Rasa o să îndeplinească în seara asta ceremonia pentru mine şi Eiadh.

Faţa lui Mebbekew trăda o emoţie puternică - furie, gelozie? Oare o voia şi el pe Eiadh, ca bietul Nafai?

— Te căsătoreşti cu ea *în seara asta?* întrebă Mebbekew.

— Nu ştim când o să ridice Moozh arestul, şi vreau ca ceremonia mea să fie făcută aşa cum trebuie. Odată ieşiţi în deşert, nu vreau vreo problemă despre cine cu cine e căsătorit.

— Ne vom schimba la încheierea termenelor, zise Kokor.

Toată lumea se uită la ea.

— Deşertul nu e Basilica, rosti Rasa. Suntem doar o mână de oameni. Căsătoriile vor fi permanente. Obişnuiţi-vă de pe acum cu ideea.

— E absurd, protestă Kokor. Eu nu merg, şi nu mă puteţi sili.

— Nu, nu putem. Dar dacă o să rămâi o să descoperi curând cât de diferită e viaţa când nu mai eşti fiica Doamnei Rasa, ci doar o cântăreaţă tânără cunoscută pentru că şi-a redus la tăcere sora mult mai celebră cu o lovitură dată cu propria mână.

— O să trăiesc cu asta! făcu ea sfidătoare.

— Atunci sunt sigură că nu te vreau lângă mine, făcu Rasa furioasă. La ce bun ar fi o fată fără conştiinţă în călătoria teribilă care ne aşteaptă?

Cuvintele erau aspre, dar Rasa simţea gustul dezamăgirii lui Kokor ca o otravă pe limbă.

— Am spus tot ce aveam de spus. Cu toţii avem treabă de făcut şi hotărâri de luat. Luaţi-le şi gata.

Era o încheiere clară, şi Kokor şi Sevet se ridicară imediat, Kokor trecând cu nasul pe sus într-un spectacol de aroganţă.

Mebbekew se furişă până lângă Rasa - oare băiatul nu ştia să meargă normal, fără să pară că se strecoară sau că spionează? - şi întrebă.

— Nunta lui Elya din seara asta este o afacere exclusivă?

— Toată lumea din casă e invitată să participe.

— Voiam să zic... dacă şi eu aş dori să mă căsătoresc cu cineva? Ai tine ceremonia în seara asta?

— Să te căsătoreşti cu *cineva!* Sunt convinsă că Dolya a fost indiscretă, dar aş fi surprinsă dacă te-ar lua de soţ, Mebbekew.

El se înfurie.

— Luet ţi-a spus.

— Bineînţeles. Jumătate dintre servitoare şi Dolya însăşi mi-ar fi destăinuit până la căderea nopţii. Chiar îţi imaginezi că cineva păstrează faţă de mine un *astfel* de secret în propria mea casă?

— *Dacă* o conving să accepte un ticălos nevrednic ca mine, zise el, cu glasul încărcat de sarcasm, o să binevoieşti să ne incluzi în ceremonie?

— Ar fi periculos să ajungi în deşert fără o soţie. Dolya va fi o nevastă mai mult decât suficientă pentru *tine,* deşi cu greu ar fi făcut o alegere mai proastă.

Faţa lui se înroşi de mânie.

— Nu am făcut nimic să merit dispreţul tău.

— Nu ai făcut nimic prin care să nu-l meriţi. Mi-ai sedus nepoata sub propriul meu acoperiş, iar acum visezi să te însori cu ea - şi să nu crezi că eu sunt proastă. Vrei s-o iei de soţie nu ca să te alături tatălui tău în deşert, ci ca să te foloseşti de ea drept permis de stabilire în Basilica. O să-i fii infidel din clipa în care plecăm noi şi tu obţii documentele.

— Îşi jur în faţa Sufletului Suprem că o s-o iau pe Dolya în deşert, la fel cum Elya o ia pe Eiadh.

— Fii atent când iei Sufletul Suprem martor la jurământ. E în stare să te facă să te ţii de cuvânt.

Mebbekew păru să vrea să mai adauge ceva, dar se gândi mai bine şi se retrase din camera de primire a Rasei. Fără îndoială s-o flateze pe Dolya ca să-i propună să-l ia de bărbat.

O să reuşească, îşi zise Rasa cu amărăciune. Pentru că băiatul ăsta, care nu are nicio altă calitate, *se pricepe* la femei. Nu am auzit despre faptele lui de la mamele atâtor fete din Dolltown sau Dauberville? Biata Dolya. Te-a lăsat viaţa atât de înfometată, încât ai înghiţi chiar şi o imitaţie palidă a dragostei?

Rămaseră numai Elemak şi Nafai.

— Nu vreau să-mi împart ceremonia cu Mebbekew, rosti Elemak rece.

— Tragic, nu-i aşa, că în lumea asta nu obţinem întotdeauna ceea ce dorim. Oricine vrea să fie căsătorit în seara asta o să fie. Nu avem timp să-ţi satisfacem vanitatea, şi tu ştii asta. Mi-ai spune la fel, dacă ar fi să-mi dai un sfat imparţial.

Elemak îi studie chipul câteva secunde.

— Da. Eşti foarte înţeleaptă, zise, apoi plecă.

Dar şi Rasa îl înţelegea mai bine decât îşi închipuia el. Ştia că o evaluase şi decisese că, deşi avea putere în Basilica, în deşert nu va mai însemna nimic. Se va pleca în faţa voinţei ei în seara asta, dar odată ajunşi în deşert va fi încântat s-o îngenuncheze. Ei bine, nu mă tem de umilinţă, gândi ea. Suport mai mult decât îţi imaginezi tu. Ce ar însemna pentru mine torturile tale când eu voi simţi agonia oraşului meu iubit şi voi şti că în exil nu pot face nimic să-l salvez?

Acum doar Nafai mai era cu ea.

— Mamă, spuse el, dar Issib? Dar trezorierul lui Gaballufix, Zdorab? şi ei o să aibă nevoie de femei. Elemak a văzut soţii pentru toţi, în visul lui.

— Atunci Sufletul Suprem le va face rost de soţii, nu crezi?

— Shedemei va veni cu noi. A visat şi ea. Sufletul Suprem o aduce. Şi Hushidh. Face parte din toate astea, nu? Sufletul Suprem categoric o s-o aducă. Pentru Issib sau pentru Zdorab.

— De ce nu o ceri tu?
— Nu *eu!*
— Mi-ai zis că Sufletul Suprem ţi-a promis că într-o zi îi vei conduce pe fraţii tăi. Cum să se întâmple asta dacă tu nu găseşti în tine puterea să înfrunţi măcar o fată dulce şi generoasă ca Shuya?
— Ţie îţi pare dulce. Dar *mie...* să-i cer aşa ceva...
— Ea ştie că voi, băieţii, aţi venit aici după soţii, copil prostuţ. Crezi că ea nu a socotit? E oracol - crezi că nu vede deja conexiunile?
Se simţi ruşinat.
— Nu m-am gândit. Probabil că ea ştie mai multe decât mine despre orice.
— Numai despre anumite lucruri. Iar tu te fereşti de cea mai importantă problemă.
— Ba nu, zise Nafai. Ştiu că Luet este femeia cu care o să mă însor, şi ştiu că pe ea o s-o cer. Nu am nevoie de sfatul tău în privinţa asta.
— Atunci nu am de ce să mă tem pentru tine, fiule, rosti Rasa.
Soldaţii îl aduseră pe Rashgallivak în birou şi, după cum îi instruise dinainte Moozh, îl aruncară brutal pe podea. Când soldaţii plecară, bărbatul îşi atinse nasul. Nu era rupt, dar sângera după impactul cu podeaua, iar Generalul nu îi oferi nimic cu care să-şi şteargă sângele. Întrucât fusese dezbrăcat la pielea goală înainte de a fi adus, nu avea ce face decât să lase sângele să-i curgă în gură şi pe barbă.
— Ştiam că o să te văd mai devreme sau mai târziu, spuse Moozh. N-a trebuit să te caut. Ştiam că va veni un timp când o să-ţi imaginezi că ai ceva ce eu aş vrea de la tine, o să vii şi o să încerci să te târguieşti pentru viaţa ta. Dar te asigur, nu am nevoie de nimic din ce ai tu.
— Atunci omoară-mă şi să terminăm, zise Rashgallivak.

— Foarte dramatic. Am spus că nu *am nevoie* de ceea ce ai tu, dar s-ar putea *să vreau* ceva, şi s-ar putea să vreau destul de mult ca să nu pun să ţi se scoată ochii, să te castreze sau altă mică favoare, înainte de a fi ars pe rug ca trădător al oraşului tău.

— Da, atât de mult ţii la Basilica.

— Tu mi-ai dat oraşul ăsta, prostule. Stupiditatea şi brutalitatea ta mi l-au oferit în dar. Acum e cea mai strălucită bijuterie din posesia mea. Da, ţin foarte mult la Basilica.

— Numai dacă o s-o păstrezi.

— O, te asigur că o să păstrez această bijuterie. Fie purtând-o ca să mă împodobesc cu ea, fie transformând-o în pulbere şi înghiţind-o.

— Deci eşti fără frică, brav General. Şi totuşi o ţii pe Doamna Rasa sub arest la domiciliu.

— Încă am multe drumuri pe care le pot urma. Nu-mi imaginez de ce vreunul dintre ele ar duce la altceva decât moartea ta imediată. Aşa că ai face bine să-mi spui ceea ce ştiu deja.

— Îţi place sau nu, eu *sunt* în mod legal Wetchik şi capul clanului Palwashantu şi, deşi acum nimeni nu mă iubeşte prea mult, dacă bărbaţii lipsiţi de drepturi din afara zidurilor ar vedea că am fost de partea ta şi aş obţine ceva putere, mi s-ar alia. Ţi-aş fi de folos.

— Văd că întreţii nişte visuri patetice cum că ai fi rivalul meu la puterea de aici.

— Nu, Generale. Am fost asistent toată viaţa mea, lucrând la construcţia şi întărirea casei Wetchik. Gaballufix m-a convins să acţionez pe baza unor ambiţii pe care nu le-am avut înainte ca el să mă facă să le simt. Am avut suficient timp la dispoziţie ca să regret că l-am crezut, să mă dispreţuiesc pentru că m-am împăunat ca şi cum aş fi fost

vreun conducător măreţ, când de fapt eu sunt un asistent înnăscut. Am fost fericit numai când am slujit un om mai puternic decât mine. Am fost mândru că l-am slujit întotdeauna pe cel mai puternic bărbat din Basilica. Acum acesta se întâmplă să fii tu, iar dacă mă laşi în viaţă şi te foloseşti de mine, o să descoperi că sunt un om cu multe calităţi.

— Inclusiv loialitatea absolută?

— Niciodată n-o să ai încredere în mine, ştiu. L-am trădat pe Wetchik, spre ruşinea mea. Dar am făcut-o numai când Volemak era deja exilat şi lipsit de putere. Domnia ta *niciodată* n-o să slăbeşti şi n-o să eşuezi, aşa că poţi avea implicit încredere în mine.

Moozh nu se abţinu să nu râdă.

— Îmi ceri să mă încred în loialitatea ta pentru că eşti mult prea laş ca să trădezi un om puternic?

— Am avut destul timp la dispoziţie ca să mă cunosc, Generale Vozmuzhalnoy Vozmozhno. Nu doresc să mă dezamăgesc nici pe mine, nici pe domnia ta.

— Pot să pun pe oricine la comanda gloatei care se autodenumeşte Palwashantu. Sau pot să-i conduc chiar eu. De ce aş avea nevoie de tine în viaţă când aş avea mult mai mult de câştigat dintr-o mărturisire publică şi o execuţie?

— Eşti strălucitor ca general şi conducător al bărbaţilor, însă nu cunoşti Basilica.

— O cunosc destul de bine ca să stăpânesc aici fără să irosesc viaţa niciunuia dintre oamenii mei.

— Dacă eşti aşa atotştiutor, Generale Vozmuzhalnoy Vozmozhno, probabil o să înţelegi imediat de ce este important faptul că Shedemei a cumpărat ieri o duzină de cutii deshidratante de la mine.

— Lasă joaca. Ştii că n-am idee cine e Shedemei sau ce

înseamnă să cumperi asemenea cutii.

— Shedemei e o femeie. Un savant de vază. Expertă în genetică - a creat nişte plante noi foarte populare, printre altele.

— Dacă vrei să ajungi undeva...

— Shedemei este şi profesoară în casa Rasei, şi una dintre nepoatele ei favorite.

Aha. Deci Rashgallivak *ar putea* avea ceva care merită aflat. Moozh aşteptă să audă mai mult.

— Cutiile deshidratante sunt folosite pentru transportul seminţelor şi embrionilor pe distanţe mari, fără congelare. Ea mi-a spus că îşi mută întreg laboratorul într-un oraş îndepărtat şi pentru asta are nevoie de cutii.

— Iar tu nu o crezi.

— E de neconceput să-şi mute laboratorul *acum.* Evident, pericolul a trecut, în mod normal, s-ar adânci pur şi simplu în muncă. E un om de ştiinţă foarte dedicat. Abia dacă observă lumea din jurul ei.

— Aşadar planul de a pleca vine de la Rasa, crezi tu.

— Rasa a fost soţia credincioasă a lui Wet... Volemak, fostul Wetchik, timp de mulţi ani. El a plecat în exil acum câteva săptămâni, după cât se pare urmând o viziune de la Sufletul Suprem. Fiii lui s-au întors în oraş şi au încercat să cumpere Catalogul Palwashantu de la Gaballufix.

Rashgallivak se întrerupse, parcă aşteptând ca Moozh să facă legăturile; dar desigur trebuia să ştie că lui îi lipseau datele necesare ca să facă asemenea legături. Era modul de a încerca să obţină confirmarea interesului lui Moozh. Dar acesta nu avea intenţia să-i joace jocul.

— Fie îmi spui, fie nu. După aceea o să decid dacă am nevoie de tine sau nu. Dacă tu continui să-ţi închipui că îmi poţi manipula judecata, nu faci decât să te dovedeşti inutil.

— E limpede că Volemak mai visează să stăpânească în

Basilica. Pentru ce altceva ar avea nevoie de Catalog? Singura sa valoare e aceea de simbol al autorităţii printre bărbaţii Palwashantu; le reaminteşte de acele timpuri străvechi în care nu erau conduşi de femei. Rasa este soţia lui şi o femeie puternică prin drepturile ei. Singură este periculoasă pentru tine - în combinaţie cu soţul său ar fi teribili. Cine altcineva ar putea uni oraşul împotriva voastră? Shedemei nu s-ar pregăti pentru o astfel de călătorie dacă Rasa nu i-ar fi cerul-o. Deci Rasa şi Volemak au un plan pentru care le trebuie cutiile.

— Şi ce fel de plan ar fi acela?

— Shedemei e un genetician strălucitor, cum am mai spus. Dacă ar crea vreun spor sau bacterie care să se răspândească precum o epidemie prin Basilica? Numai sprijinitorii Rasei şi ai lui Volemak ar avea antidotul.

— O bacterie. Şi tu crezi că asta ar fi o armă împotriva soldaţilor Gorayni?

— Nimeni nu a folosit vreodată aşa ceva drept armă, domnule. Abia mă pot gândi. Dar imaginează-ţi cât de bine ar lupta soldaţii tăi dacă trupurile le-ar fi acoperite de o mâncărime chinuitoare, insuportabilă.

— O *mâncărime,* repetă Moozh.

Suna absurd, rizibil. Şi totuşi ar fi posibil - soldaţii distraşi de mâncărimea dată de o ciupercă imposibil de stârpit nu ar lupta bine. Nici oraşul nu ar fi uşor de guvernat dacă oamenii ar suferi de o asemenea boală. Guvernările nu se impun niciodată mai puţin decât atunci când se dovedesc neputincioase în faţa epidemiei sau foametei. Moozh se folosise de acest lucru de multe ori împotriva duşmanilor Împăratului. Oare era posibil ca Rasa şi Volemak să fie atât de inteligenţi, atât de răi la inimă, încât să conceapă o armă de neconceput? Să folosească un om de ştiinţă drept constructor de arme - cum să permită Dumnezeu să se

întâmple în lume ceva atât de josnic?

Doar dacă…

Doar dacă Rasa şi Volemak au învăţat, ca şi mine, să-i reziste lui Dumnezeu. De ce aş fi eu singurul care are forţa să ignore eforturile lui Dumnezeu de a face oamenii proşti atunci când încearcă să păşească pe drumul care duce la putere?

Însă atunci n-ar fi posibil ca Rashgallivak să fie unealta pe care Dumnezeu o folosea ca să-l amăgească? Trecuseră multe zile de când Dumnezeu nu mai încercase să-i blocheze vreo acţiune. Era oare posibil ca Dumnezeu, neputând să-l domine direct, să încerce să-l controleze atrăgându-l în imaginare conspiraţii prosteşti? Mulţi generali au fost distruşi de fantezii asemenea aceleia pe care Rashgallivak i-o expunea acum.

— Cutiile deshidratante n-ar putea servi şi la altceva? întrebă, testând.

— Ba da, bineînţeles, zise Rashgallivak. Eu nu am făcut decât să evidenţiez cazul extrem. Cutiile folosesc foarte bine la transportul proviziilor prin deşert. Volemak şi fiii lui - în special băiatul cel mare, Elemak - sunt mai familiarizaţi cu deşertul decât majoritatea oamenilor. Nu le provoacă teamă. Ar putea plănui să adune o armată. Tu *ai* numai o mie de oameni aici.

— Restul armatei va sosi curând.

— Atunci probabil de aceea Volemak a avut nevoie de numai o duzină de cutii - nu are nevoie să-şi aprovizioneze mica armată pentru mult timp.

— Armată, făcu Moozh dispreţuitor. Douăsprezece cutii deshidratante. Ai fost plătit cu o poliţă pentru bijuterii în valoare foarte mare. De unde să ştiu că nu ai fost mituit să-mi spui minciuni tâmpite şi să-mi iroseşti timpul?

— Nu *am fost plătit,* domnule. M-am predat de bunăvoie

soldaţilor tăi. Şi am adus poliţa în locul bijuteriilor pentru că am vrut să vezi că Shedemei a scris biletul cu mâna ei. Suma e mult mai mare decât valoarea cutiilor. Evident, încearcă să-mi cumpere tăcerea.

— Iată unde ai ajuns, Rashgallivak. În urmă cu câteva zile credeai că eşti stăpânul oraşului. Iar acum îţi trădezi din nou fostul stăpân, pentru a intra în graţiile unuia nou. Explică-mi de ce nu mi-ar veni să vomit când te văd.

— Pentru că-ţi pot fi util.

— Da, da, îmi imaginez, ca un câine rău, dar flămând. Spune-mi, Rashgallivak, ce os vrei să-ţi arunc?

— Viaţa mea, domnule.

— Viaţa ta nu-ţi va mai aparţine niciodată atât timp cât trăieşti. Aşa că te mai întreb o dată: ce os vrei să rozi?

Rashgallivak ezită.

— Dacă pretinzi că ai dorinţa altruistă să mă slujeşti pe mine, pe Împărat sau Basilica, o să poruncesc să fii tăiat şi ars în piaţă în mai puţin de o oră.

— Noi nu-i ardem pe trădători. Ai părea un monstru în ochii basilicanilor.

— Din contră. S-ar putea să fie bucuroşi văzând un asemenea tratament aplicat *ţie.* Nimeni nu e atât de civilizat, încât să nu tânjească după răzbunare, chiar dacă mai târziu le e ruşine fiindcă s-au bucurat să-şi vadă duşmanul suferind înainte să moară.

— Nu mă mai ameninţa. Generale. Am trăit în teroare şi am ieşit din ea. Mă omori sau nu, mă torturezi sau nu, pentru mine nu mai contează. Decide-te numai.

— Mai întâi spune-mi ce vrei. Dorinţa ta secretă. Visul tău despre cel mai bun lucru care ar ieşi din toate astea.

El ezită iar. Dar de data asta găsi puterea să-şi numească dorinţa.

— Doamna Rasa, şopti.

Moozh dădu încet din cap.

— Deci ambiţia ta nu a murit. Încă visezi la o viaţă infinit mai presus de statutul tău.

— V-am zis numai fiindcă aţi insistat, domnule. Ştiu că nu se va întâmpla niciodată.

— Ieşi, făcu Moozh. Oamenii mei o să te ducă să fii îmbăiat. Apoi îmbrăcat. O să mai trăieşti cel puţin o noapte.

— Mulţumesc, domnule.

Soldaţii intrară şi-l luară pe Rashgallivak - de data asta fără să-l târască, fără urmă de brutalitate. Nu pentru că Moozh s-ar fi decis să se folosească de el. Moartea lui era încă o perspectivă atrăgătoare - ar fi modul cel mai hotărât prin care să se declare stăpânul Basilicăi, să aplice dreptatea atât de public, atât de popular, şi violând atât de făţiş toate legile, obiceiurile şi bunul-simţ basilican. Cetăţenilor le-ar plăcea, şi plăcându-le vor înceta să mai fie vechea Basilica. Vor deveni ceva nou. Un oraş nou.

Oraşul meu.

Rashgallivak căsătorit cu Rasa. Era un gând ticălos născut într-o mică minte ticăloasă. Însă cu siguranţă pentru Rasa ar fi o umilinţă şi în mintea multor oameni i-ar fixa imaginea ca trădătoare a Basilicăi. Şi totuşi ar rămâne un cetăţean important al oraşului, cu o aură de legitimitate. La urma urmelor, *se găsea* pe lista lui Bitanke. Ca şi Rashgallivak.

Era o listă bună. Bine gândită şi destul de îndrăzneaţă. Bitanke era un om inteligent, foarte util. De exemplu, fusese suficient de înţelept să nu-i subestimeze puterea de convingere. Nu lăsase oameni în afara listei numai pentru că şi-ar fi închipui că nu ar fi fost de acord să-l slujească conducând Basilica pentru el.

Astfel că numele din fruntea listei erau, evident, chiar cele pe care Rashgallivak le menţionase drept posibili rivali: Volemak şi Rasa. Numele lui Rashgallivak se afla şi el acolo.

Şi fiul şi moştenitorul lui Volemak, Elemak, atât datorită capacităţilor lui, cât şi a legitimităţii. La fel fiul mai mic al lui Volemak şi al Rasei, Nafai, fiindcă lega acele două nume mari şi pentru că îl omorâse pe Gaballufix cu mâinile lui.

Toţi cei care ar fi putut să-i fie de folos lui Moozh erau oare legaţi de casa Rasei? Pentru el nu era o surpriză - în cele mai multe oraşe pe care le cucerise existau cel mult două sau trei clanuri care trebuiau fie eliminate, fie cooptate pentru a obţine controlul populaţiei. Aproape toţi ceilalţi de pe lista lui Bitanke erau mult prea slabi să conducă fără ajutorul lui constant, după cum subliniase însuşi căpitanul: erau prea strâns legaţi de anumite facţiuni sau prea lipsiţi de orice fel de sprijin.

Singurele două persoane care nu aveau legături de sânge cu Volemak sau Rasa erau totuşi nepoate în casa Rasei: vizionara în ape Luet şi oracolul Hushidh. Bineînţeles, erau doar nişte fetiţe, nu tocmai pregătite să se descurce în dificila muncă de guvernare. Dar prestigiul lor era enorm printre femeile din Basilica, în special cel al vizionarei. Ele ar fi putut fi doar imaginea, iar cu Rashgallivak conducând în fapt lucrurile şi Bitanke supraveghindu-l pe Rashgallivak şi apărând fetele de manipulările împotriva intereselor lui Moozh, oraşul s-ar descurca foarte bine în timp ce-şi îndrepta atenţia asupra adevăratelor sale probleme - Oraşele din Câmpie şi Împăratul.

Rashgallivak căsătorit cu Rasa. Suna plăcut de dinastic. Fără îndoială, visurile lui Rash includeau înlocuirea lui Moozh într-o bună zi, ca să conducă de drept. Moozh nu-i purta pică pentru asta. Însă curând va exista o dinastie care va depăşi bietele lui visuri. Rash putea s-o aibă pe Doamna Rasa, dar cum să se compare cu glorioasa căsătorie a însuşi Generalului Moozh cu vizionara în ape sau cu oracolul? O asemenea dinastie ar dura o mie de ani. Ar fi o dinastie

care să răstoarne anemica familie a omuleţului patetic care îşi spunea reîncarnarea lui Dumnezeu - Împăratul, a cărui putere nu ar mai însemna nimic atunci când s-ar decide să se ridice împotriva lui.

Şi, mai presus de toate, însurându-se şi folosind unul dintre vasele alese ale Sufletului Suprem, ar obţine triumful care i-ar aduce cea mai mare plăcere: triumful asupra lui Dumnezeu. Niciodată n-ai fost suficient de puternic să mă controlezi, O, Atotputernicule. Iar acum o s-o iau pe fiica ta aleasă, plină de viziunile tale, şi am s-o fac mama unei dinastii care te va sfida şi-ţi va zădărnici toate planurile şi lucrările.

Opreşte-mă, dacă poţi! Sunt prea puternic pentru tine.

Nafai le găsi pe Luet şi pe Hushidh împreună, aşteptându-l în locul secret de pe acoperiş. Aveau expresii grave, ceea ce nu-i linişti teama din inimă. Până acum, nu se simţise niciodată tânăr; se considerase întotdeauna o persoană egală cu oricare alta. Dar în acest moment tinereţea îl presa. Nu se gândise să se însoare chiar acum, nici măcar nu se gândise *să se decidă* cu cine să se însoare. Nu era vorba de uniunea lejeră, temporară, la care se aşteptase ca primă căsătorie. Soţia lui avea probabil să fie singura lui soţie, iar dacă eşua în căsnicie nu va avea drept de recurs. Văzându-le pe Luet şi pe Hushidh privindu-l amândouă solemn cum străbătea acoperişul puternic luminat de soare, se întrebă din nou dacă va reuşi. Dacă se va căsători cu fetiţa aceea, Luet, care era atât de perfectă şi înţeleaptă în ochii Sufletului Suprem. Ea venise la Sufletul Suprem cu dragoste, cu devotament, cu curaj - el venise ca un copil neastâmpărat, tachinându-şi şi testându-şi părintele necunoscut. Ea avea ani de experienţă în discuţiile cu Sufletul Suprem; poate şi mai important, ea le vorbise ani

de zile *în numele* Sufletului Suprem femeilor din Basilica. Ştia cum să-i domine pe ceilalţi - nu o văzuse el atunci pe malul lacului femeilor, când le înfruntase şi îi salvase viaţa?

Voi veni la tine ca un soţ sau ca un copil? Ca partener sau ca elev?

— Aşadar, consiliul de familie s-a terminat, zise Hushidh, când el ajunse suficient de aproape ca să vorbească uşor.

Se aşeză pe covor sub cort. Umbra îi acorda un răgaz în faţa arşiţei. Transpiraţia îi curgea pe sub haine. Îl făcea să fie conştient de corpul lui gol ascuns vederii. Dacă se va căsători cu Luet, va trebui să-i ofere acel trup la noapte. De câte ori nu visase la o asemenea ofertă? Însă niciodată nu se gândise să vină la o fată care îl umplea de respect şi timiditate, şi care totuşi era şi ea la fel de lipsită de experienţă; în visele lui întotdeauna femeia era dornică, iar el, un amant îndrăzneţ şi pregătit. În noaptea asta nu avea să fie deloc aşa.

Un gând începu să-l chinuie. Dacă Luet nu era încă pregătită? Dacă nu era încă nici măcar *femeie?* Înălţă repede în sinea lui o rugăciune Sufletului Suprem, dar nu o putu termina, fiindcă nu era sigur dacă spera *să fie* femeie, sau să *nu* fie.

— Ce complicat întreţesute sunt deja legăturile, zise Hushidh.

— Despre ce vorbeşti? întrebă el.

— Noi suntem legaţi de viitor prin multe fire. Sufletul Suprem i-a spus întotdeauna scumpei de Luet că vrea ca oamenii s-o urmeze de bunăvoie. Dar cred că ne-a prins într-o plasă foarte deasă şi avem la fel de multe şanse ca un peşte prins şi scos din mare.

— Avem de ales. Întotdeauna avem de ales.

— Oare?

Nu vreau să discut cu *tine,* Hushidh. Acum am venit aici să

vorbesc cu Luet.

— Avem de ales dacă să urmăm Sufletul. Suprem sau nu, rosti Luet, glasul ei sunând blând şi dulce în comparaţie cu tonul sever al surorii ei. Iar dacă decidem s-o urmăm, atunci nu suntem prinşi într-un năvod, ci mai degrabă purtaţi în coşul ei către viitor.

Hushidh zâmbi palid.

— Întotdeauna eşti aşa de optimistă, Lutya.

Urmă o pauză în conversaţie.

Dacă trebuie să fiu soţ şi bărbat, trebuie să învăţ să acţionez cu curaj, chiar dacă mi-e frică.

— Luet, începu el. Lutya, zise pe urmă.

— Da?

Însă nu putea ignora ochii lui Hushidh sondându-l, văzând în el lucruri pe care el nu voia să le vadă.

— Hushidh, spuse, aş dori să vorbesc cu Luet între patru ochi.

— Nu am secrete faţă de sora mea, vorbi Luet.

— Asta o să fie adevărat chiar şi atunci când o să ai un soţ?

— Nu am soţ.

— Dar dacă ai avea, eu sper că el ar fi acela cu care ţi-ai împărţi adâncul inimii, şi nu sora ta.

— Dacă aş avea un soţ, sper că el nu va fi atât de crud, încât să-mi ceară să-mi abandonez sora, care înseamnă toată familia pe care o am pe lume.

— Dacă ai avea un soţ, el ţi-ar iubi sora ca pe propria lui soră. Dar nu la fel de mult cum te-ar iubi *pe tine*, iar tu nu ar trebui să-ţi iubeşti sora mai mult decât *pe el.*

— Nu toate căsătoriile se bazează pe dragoste. Unele se fac pentru că nu ai de ales.

Vorbele ei îl înţepară în inimă. Ea ştia, desigur - dacă Sufletul Suprem îi arătase *lui*, cu siguranţă îi arătase şi *eu*

Iar ea îi spunea că nu îl iubea, că se căsătorea cu el numai pentru că îi poruncea Sufletul Suprem.

— Adevărat. Dar asta nu înseamnă că soţul şi soţia nu se pot trata cu bunătate şi amabilitate până încep să aibă încredere unul în celălalt. Asta nu înseamnă că nu pot ajunge să se iubească, chiar dacă nu au ales căsătoria în mod liber, ei înşişi.

— Sper că e adevărat ce zici.

— Îţi promit că o să fac să fie adevărat, dacă şi tu îmi promiţi acelaşi lucru.

Luet îl privi cu un surâs necăjit.

— Oh. Aşa îl aud pe soţul meu cerându-mă de soţie?

Aşadar greşise. O jignise, poate chiar o rănise, cu siguranţă o dezamăgise. Cât trebuie să urască ideea de a fi măritată cu el. Oare nu înţelegea că el nu ar fi ales niciodată s-o forţeze astfel? Imediat ce gândul i se formă în minte, îi dădu glas.

— Sufletul Suprem ne-a ales unul pentru celălalt, aşa că da, te cer de soţie, chiar dacă mă tem.

— Te temi de *mine?*

— Nu pentru că mi-ai vrea răul - tu mi-ai salvat viaţa, şi mai înainte viaţa tatălui meu. Mă tem... de dispreţul tău. Mă tem că voi fi întotdeauna umilit în faţa ta şi a surorii tale, amândouă aţi vedea tot ce e slab în mine, m-aţi privi de sus. Aşa cum mă priviţi şi acum.

În toată viaţa lui Nafai nu mai vorbise cu atâta sinceritate brutală despre temerile lui; nu se simţise niciodată atât de expus şi de vulnerabil în faţa cuiva. Nu îndrăznea să ridice ochii pe faţa ei - pe feţele lor - de frică să nu vadă minunatul lor dispreţ.

— O, Nafai, îmi pare rău, şopti Luet.

Cuvintele ei veniră ca o lovitură de care se temea cel mai mult. Îi era milă de el. Vedea cât de slab, înspăimântat şi

nesigur era, şi îi părea rău de el. Dar chiar în durerea acelei clipe de dezamăgire, simţi o mică flacără de bucurie în sinea lui. Voi reuşi, se gândi. Mi-am arătat slăbiciunea în faţa acestor femei puternice şi am rămas acelaşi, cu sufletul viu, deloc înfrânt.

— Nafai, m-am gândit doar cât de speriată sunt eu. Nu mi-am imaginat niciodată că şi tu simţi la fel, altfel nu i-aş fi zis Shuyei să rămână când ai venit la mine.

— Nu-i o mare plăcere *să fiu* aici, vă asigur, adăugă Hushidh.

— Am greşit că te-am silit să spui cuvintele astea în faţa Shuyei. Şi a fost greşit din partea mea să mă tem de tine. Ar fi trebuit să ştiu că Sufletul Suprem nu te-ar fi ales dacă nu ai fi avut o inimă bună.

Ea să se teamă *de el!*

— Nu vrei să te uiţi la mine, Nafai? Ştiu că nici înainte nu te uitai la mine, oricum, nu cu speranţă sau cu dragoste, dar acum, că Sufletul Suprem ne-a ales unul pentru celălalt, nu te-ai putea uita la mine... măcar cu bunătate?

Cum să ridice ochii spre ea, când erau plini de lacrimi? Totuşi, fiindcă îi ceruse, fiindcă ar fi însemnat s-o dezamăgească dacă n-ar fi făcut-o, cum să refuze? Se uită la ea, şi cu toate că ochii îi înotau în lacrimi - de bucurie, de uşurare, de emoţii puternice pe care nu le înţelegea - o văzu ca pentru prima dată, ca şi cum sufletul ei ar fi devenit transparent pentru el. Văzu puritatea inimii ei. Văzu cât de deplin se dăruise ea Sufletului Suprem şi Basilicăi, surorii ei, lui. Văzu că inima ei tânjea numai să clădească ceva bun şi frumos, şi cât de dornică era să încerce să facă acest lucru împreună cu băiatul care stătea în faţa ei.

— Ce vezi când te uiţi aşa la mine? spuse Luet cu voce timidă, însă îndrăznind să întrebe.

— Văd ce femeie măreaţă şi plină de glorie eşti, şi cât de

puţine motive am să mă tem de tine, pentru că tu nu mi-ai face niciodată vreun rău, mie sau vreunui alt suflet.

— Doar asta?

— Văd că Sufletul Suprem a găsit în tine exemplul perfect a ceea ce va trebui să devină întreaga rasă umană, dacă e să nu ne autodistrugem din nou.

— Nimic altceva?

— Ce poate fi mai minunat decât ce ţi-am spus că văd?

Ochii i se limpeziseră deja cât să vadă că *ea* era pe punctul de a izbucni în plâns - dar nu de bucurie.

— Nafai, prostule, orbule, interveni Hushidh, nu înţelegi ce speră ea să vezi?

Nu, se gândi Nafai. Nu ştiu ce ar fi potrivit să zic. Eu nu sunt ca Mebbekew, deştept şi plin de tact, eu jignesc pe toată lumea când vorbesc şi am reuşit iarăşi, deşi tot ceea ce am rostit era ceea ce simt în mod sincer.

Se uită la ea neajutorat; ce să facă? Ea îl privea atât de lacomă, dorind ca el să-i dea... ce? Îi lăudase cinstea, genul de laude pe care nu le-ar fi adresat niciunei alte femei din lume, şi pentru ea asta nu însemna nimic pentru că ea voia ceva mai mult de la el, iar el nu ştia ce anume. O rănea chiar prin tăcerea lui, înjunghiindu-i inima, îşi dădea seama - şi totuşi nu avea puterea să înceteze.

Era atât de fragilă, atât de tânără - chiar mai tânără decât el. Nu-şi dăduse seama până atunci. Fusese întotdeauna atât de sigură pe ea şi, fiindcă era vizionară în ape, o respectase mereu. Nu-şi dăduse seama niciodată cât de... cât de *vulnerabilă* era. Cât de fină era pielea ei luminoasă, cât de mici îi erau oasele. O pietricică îi poate provoca vânătăi, iar acum ea e lovită de pietre pe care eu le-am aruncat fără să ştiu. Iartă-mă, Luet, copil delicat, fetiţă blândă. Mă temeam atât de mult pentru mine, dar m-am dovedit rezistent, chiar şi când am crezut că tu şi Hushidh

mă dispreţuiţi. Pe când tu, care te credeam atât de puternică...

Dintr-un impuls îngenunche, o luă în braţe şi o îmbrăţişă strâns, aşa cum ai ţine în braţe un copil care plânge.

— Îmi pare rău, şopti.

— Te rog, să nu-ţi pară, zise ea. Dar glasul ei era ascuţit, ca al unui copil care încearcă să nu fie văzut plângând, iar el îi simţea lacrimile udându-i cămaşa şi trupul cutremurându-i-se de suspine înăbuşite.

— Îmi pare rău că numai pe mine mă ai de soţ.

— Îmi pare rău că numai pe mine mă ai de soţie. Nu vizionara în ape, nu fiinţa glorioasă pe care ţi-ai imaginat că o vezi. Numai pe mine.

În cele din urmă, el înţelese ce îi ceruse ea în tot acest timp, şi nu se abţinu să nu râdă, pentru că fără să ştie tocmai îi oferise acel lucru.

— Ai crezut că am spus acele cuvinte *vizionarei?* Nu, biata de tine, *ţie* ţi le-am spus, lui Luet, fetei pe care am întâlnit-o în şcoala mamei mele, fetei care se juca împreună cu mine şi cu oricine altcineva oricând avea chef, fetei pe care o ţin chiar acum în braţe.

Atunci râse şi ea - sau suspină mai tare, nu era prea sigur. Dar ştia că acum se simţea mai bine. De atât avea ea nevoie - să-i spună că nu se aştepta să fie tot timpul vizionara în ape, că el se căsătorea cu fiinţa umană imperfectă, fragilă, şi nu cu imaginea copleşitoare pe care o purta atât de nepotrivit.

Îşi plimbă mâinile pe spatele ei, s-o liniştească; însă îi simţi şi curbele trupului, geometria coastelor şi a şirei spinării, textura şi moliciunea pielii întinse peste muşchi. Mâinile lui explorau, memorând-o, descoperind pentru prima dată cum simţeau mâinile unui bărbat spatele unei femei. Ea era reală, nu un vis.

— Nu Sufletul Suprem mi te-a dat, zise el încet. Tu mi te dăruieşti.
— Da. Aşa este.
— Şi eu mă dăruiesc ţie. Chiar dacă şi eu aparţin Sufletului Suprem.
Se trase puţin în spate, suficient cât să-i cuprindă ceafa cu mâna dreaptă în timp ce ea privea în sus la el, suficient cât să-i poată atinge obrazul cu degetele mâinii stângi.
Apoi brusc, ca şi când amândoi s-ar fi gândit la acelaşi lucru în aceeaşi clipă - ceea ce cu siguranţă se şi întâmplase îşi desprinseră ochii unul de la celălalt privind în locul unde stătuse Hushidh în cursul întregii discuţii.
Dar nu era acolo. Reveniră unul la celălalt şi Luet, tristă, rosti:
— N-ar fi trebuit s-o oblig să vină cu mine să...
Nu-şi termină fraza, căci în acel moment Nafai începu să înveţe cum să sărute o femeie, iar ea, deşi nu mai sărutase niciodată un bărbat, îi deveni îndrumător.

6
NUNŢILE

Visul oracolului

Hushidh nu vedea nimic demn de bucurie în nuntă. Nu pentru că ar fi mers ceva prost. Mătuşa Rasa se pricepea la ritualuri. Ceremonia ei era simplă şi drăguţă, fără urmă de falsa îngâmfare la care recurgeau multe alte femei în dorinţa lor disperată de a părea sfinte sau importante. Mătuşa nu avea nevoie să se prefacă. Însă tot avea grijă ca atunci când marile evenimente publice ale vieţii - nunţi, majorate, absolviri, îmbarcări, prorociri, priveghiuri, înmormântări - cădeau în grija ei, ele să se desfăşoare cu o graţie lejeră, cu o blândeţe care să ţină mintea oamenilor concentrată asupra evenimentului, şi nu asupra ritualului în sine. Nu era nimic grăbit sau agitat; nicio aluzie că lucrurile trebuiau să fie *aşa,* şi în consecinţă ai grijă unde calci să nu faci ceva greşit...

Nu, nunta organizată de Rasa pentru Nafai şi cei doi fraţi ai lui - sau, privind altfel lucrările, nunta celor trei nepoate ale Rasei, Luet, Dol şi Eiadh - era un eveniment plăcut, desfăşurat pe veranda casei, luminoasă şi parfumată de florile din seră şi cele care creşteau pe verandă. Eiadh şi Dol erau uluitor de frumoase, în rochii mulate care dădeau

o elegantă iluzie de simplitate, cu fardurile aplicate cu atâta artă, încât nu păreau deloc machiate. Sau *ar fi părut* aşa, dacă n-ar fi fost Luet.

Dulcea Luet, care refuzase orice machiaj şi a cărei rochie *era* cu adevărat simplă. În timp ce Eiadh şi Dol aveau eleganţa unor femei încercând - cu succes - să pară strălucitoare, tinere şi vesele, Luet *era* cu adevărat tânără, rochia ei acoperind firesc un trup care era mai mult o promisiune, decât o feminitate reală, iar chipul îi strălucea de o fericire gravă şi timidă, care le făcea pe Eiadh şi pe Dol să pară în vârstă şi mult prea experimentate. Într-un fel, era aproape o cruzime ca fetele mai mari să fie obligate să se mărite în prezenţa acelei copile a cărei naivitate era ca un reproş pentru ele. Eiadh chiar observase înainte de începerea ceremoniei - Hushidh o auzise cerându-i mătuşii Rasa să „trimită pe cineva sus la Luet s-o ajute să-şi aleagă o rochie şi să facă ceva cu faţa şi cu părul”, dar mătuşa se mulţumise să râdă şi spusese: „Nicio artă n-o va ajuta pe copila asta.” Bineînţeles, Eiadh înţelesese că o considera pe Luet prea simplă ca să fie ajutată de haine şi machiaj; dar Hushidh prinsese privirea Rasei o clipă mai târziu, iar mătuşa îi făcuse semn şi-şi dăduse ochii peste cap, arătându-i că *ele* înţelegeau amândouă că biata Eiadh habar n-avea ce urma să se întâmple la nuntă,

Şi se întâmplă, cu toate că din fericire Eiadh şi Dol nu-şi dădeau seama că atunci când servitoarele, elevele şi profesoarele şopteau „O, ce drăguţă e“, „Ah, ce dulce“, „Uite, cine să-şi fi închipuit că e aşa de frumoasă”, toate vorbeau despre Luet, numai despre Luet. Când Nafai, cel mai tânăr, păşi înainte pentru a fi cerut de mireasa lui, oftaturile deveniră un cântec al comunităţii, un imn improvizat Sufletului Suprem, care îl adusese pe acest băiat de paisprezece ani, cu statura şi forţa unui bărbat şi focul

viu al Sufletului Suprem în ochi, să o ia în căsătorie pe fiica aleasă a Sufletului Suprem, vizionara în ape, a cărei frumuseţe pură radia din inimă. El era inelul de aur în care acel briliant de fată avea să strălucească cu propria-i pasiune. Hushidh vedea mai bine ca oricine cât o îndrăgeau oamenii pe Luet în inimile lor. Vedea legăturile dintre ei, sclipind ca firele acoperite de rouă ale unei pânze de păianjen în primele raze ale dimineţii; cât de mult o iubeau pe vizionară! Dar mai presus de toate vedea legăturile dintre soţi şi soţii în timp ce ceremonia progresa. Observă inconştient fiecare gest, fiecare privire, fiecare expresie, iar mintea ei reuşi să înţeleagă relaţiile.

Între Elemak şi Eiadh avea să fie un fel de parteneriat inegal bizar, în care cu cât ea l-ar iubi mai puţin pe el, cu atât el ar dori-o mai mult; cu cât el ar trata-o mai blând şi mai iubitor, cu atât ea l-ar dispreţui mai mult. Căsnicia asta avea să fie ceva dureros, în care agonia despărţirii era chiar lucrul care îi ţinea împreună. Dar ea nu putea spune nimic din toate astea - şi nici nu putea nimeni înţelege, ar fi fost furioşi şi dacă ar fi încercat să le explice.

Cât despre biata Dolya şi preţiosul ei nou iubit, Mebbekew, era într-adevăr o căsătorie prost gândită - însă nu avea niciun motiv să presupună că ar fi mai puţin viabilă decât a lui Elemak cu Eiadh. Pe moment, copleşiţi de gloria de a fi, după cum presupuneau, în centrul atenţiei, erau fericiţi cu noile legături dintre ei. Dar în curând aveau să înfrunte realitatea. Dacă ar fi rămas în oraş, s-ar fi urât reciproc după câteva săptămâni - Dol din cauza infidelităţilor şi trădărilor lui Mebbekew, el din pricina posesivităţii ei. Hushidh îşi imagina viaţa în căsnicia lor. Ea şi-ar fi înfăşurat mereu braţele în jurul lui în îmbrăţişări minunate şi entuziaste, crezând că îi demonstrează dragostea, când de fapt îşi reclama proprietatea; iar el, cutremurându-se sub

sărutările ei generoase, ar fi profitat de fiecare ocazie pentru a găsi noi trupuri pe care să le posede, noi inimi pe care să le seducă. Dar în deşert va fi altfel. Meb nu va găsi o altă femeie care să-l dorească în afară de Dolya, şi astfel poftele lui aveau să-l arunce iar şi iar în braţele ei; simplul fapt că el nu *putea* s-o înşele avea să potolească temerile ei şi nu-l va mai copleşi atât de mult cu nevoile ei. În deşert era posibil să transforme asta într-o căsnicie fericită, dacă Mebbekew ar fi vreodată fericit în plictiseala de a face dragoste cu aceeaşi femeie, noapte de noapte, săptămână de săptămână, an de an.

Hushidh îşi imagina, cu o plăcere de care nu era deloc mândră, ce ar face Elemak prima dată când Meb îi va face avansuri lui Eiadh. Ar fi discret, ca să evite slăbirea poziţiei publice cu aluzii cum că s-ar teme să nu fie încornorat. Dar Meb nu s-ar mai uita după aceea prea mult la Eiadh...

Legăturile dintre Elemak şi Eiadh, dintre Dol şi Mebbekew erau genul pe care Hushidh le vedea zi de zi în oraş. Erau căsătorii basilicane, dar devenite mai puternice - şi poate viabile - prin faptul că Sufletul Suprem îi ducea în deşert, unde aveau mai multă nevoie unul de celălalt şi existau mai puţine opţiuni decât în oraş.

Însă căsătoria dintre Luet şi Nafai nu era basilicană. În primul rând, erau prea tineri. Luet avea doar treisprezece ani. De fapt, era aproape barbar - ca la triburile din pădurile Coastei de Nord, unde o fată era luată de nevastă înainte de oprirea primei sângerări. Numai siguranţa că Sufletul Suprem îi adusese împreună o împiedicase pe Hushidh să fie scârbită de ceremonie. Chiar şi aşa, simţea o furie profundă pe care nu o înţelegea pe deplin în timp ce îi privea unindu-şi mâinile, făcându-şi jurămintele, sărutându-se dulce cu mâinile Mătuşii Rasa pe umeri. De ce urăsc aşa de mult această căsătorie? se întrebă. Căci vedea că Luet e

fericită şi plină de speranţe, iar Nafai o respectă şi e dornic să-i fie pe plac - ce să-şi dorească mai mult pentru iubita sa soră, singura ei rudă pe lume?

Însă când nunta se încheie, când cuplurile de tineri căsătoriţi îşi începură procesiunea veselă pe drumul presărat cu flori înapoi în casă şi urcând spre camerele lor de la etaj, nu mai răbdă s-o privească plecând pe sora ei. Fugi pe coridorul servitoarelor, nu spre camera ei, ci pe acoperişul unde ea şi Luet se retrăseseră de atâtea ori împreună.

Însă chiar şi acolo i se părea că vede, în seara care se lăsa, umbra primei îmbrăţişări a lui Luet şi Nafai, primul lor sărut. Asta o umplea de mânie şi se aruncă pe covor lovind cu pumnii ţesătura groasă, plângând amar şi suspinând. Nu, nu, nu, nu.

De ce spunea „nu”? Nici ea nu înţelegea. Zăcu acolo şi plânse până când, obosită să ştie prea multe şi să nu înţeleagă destul, adormi în aerul răcoros al nopţii basilicane. Primăvara târziu vânturile băteau umede şi reci dinspre mare, uscate şi calde dinspre deşert, şi se întâlneau într-un dans frenetic pe străzile şi acoperişurile oraşului. Părul lui Hushidh fu prins de vânturi, învârtindu-se şi jucându-se ca şi cum ar fi avut o viaţă proprie şi tânjea după libertate. Dar ea nu se trezi.

Dar visă, şi în vis subconştientul ei ridică întrebările despre teamă şi furie pe care nu le exprimase trează. Îşi visă propria nuntă. Pe o stâncă în deşert, stătea chiar pe vârful unei pietre înalte, unde nu mai era loc pentru nimeni altcineva; însă acolo era şi soţul ei, plutind în aer lângă ea: Issib, infirmul, zburând voios, aşa cum îl văzuse zburând şi prin sălile casei Rasei în anii lui de elev. În vis îşi strigă întrebarea pe care nu îndrăznea s-o exprime cu voce tare: De ce trebuie să mă mărit cu un infirm? De ce m-ai ales pe

mine pentru viaţa asta, Suflet Suprem! Cu ce te-am supărat de nu mă laşi să stau şi eu aşa ca Luet, dulce, tânără şi luminând de dragoste, alături de un bărbat întreg şi puternic, capabil, bun?

În vis îl văzu pe Issib îndepărtându-se de ea, încă zâmbind, dar *ea* ştia că zâmbetul acela era curajul lui, că strigătele ei îi frânseseră inima. În timp ce-l privea, zâmbetul lui se stinse; se prăbuşi, căzu ca o pasăre doborâtă de pe cer de o săgeată miraculoasă şi crudă. Abia atunci îşi dădu seama că el zburase numai prin forţa iubirii faţă de ea, a dorinţei pentru ea, iar când ea se retrăsese de lângă el, el îşi pierduse puterea de a zbura. Încercă să ajungă la el, încercă să-l prindă, dar nu reuşi decât să-şi piardă şi ea echilibrul pe stâncă şi să se prăbuşească după el spre pământ.

Se trezi gâfâind, tremurând de frig. Apucă de capătul liber al covorului şi îl trase peste ea, ghemuindu-se dedesubt, cu obrajii reci din cauza lacrimilor care se uscau, cu ochii umflaţi şi usturând-o de la plâns. Suflet Suprem! strigă ea în tăcere, din toată inima. O, Mamă a Lacului, spune-mi că nu mă urăşti atât! Spune-mi că nu ăsta e planul tău cu mine, că numai dintr-o întâmplare nefericită sunt aşa de lipsită de speranţă în noaptea nunţii surorii mele!

Apoi, cu perfecta lipsă de logică a durerii şi autocompătimirii, se rugă cu voce tare:

— Suflet Suprem, spune-mi de ce ai planificat viaţa asta pentru mine. Trebuie să înţeleg, dacă voi fi nevoită s-o trăiesc. Spune-mi că are un rost. Arată-mi de ce trăiesc, dacă vreun plan al tău m-a adus astfel în această lume. Explică-mi de ce puterea de înţelegere pe care mi-ai dat-o este o binecuvântare şi nu un blestem. Spune-mi dacă voi fi vreodată la fel de fericită cum e Luet în noaptea asta!

După aceea, ruşinată că şi-a exprimat atât de direct

gelozia şi dorinţele, Hushidh plânse din nou şi alunecă în somn.

Sub covor se încălzi, căci noaptea nu era încă prea rece dacă stătea acoperită. Lacrimile îi fură înlocuite de transpiraţie, picături gâdilându-i corpul ca nişte mâini micuţe. Şi visă din nou.

Se zări la intrarea unui cort în deşert. Nu văzuse niciodată un astfel de cort, doar în holograme, şi totuşi în nicio poză nu mai întâlnise ceva asemănător. Stătea acolo cu un prunc în braţe, în timp ce alţi patru copii, de vârste diferite, ieşeau în goană din cort, şi în vis ea se gândi că era ca şi cum cortul i-ar fi născut, ca şi cum abia acum se năpusteau în lume. Dacă ar trebui, i-aş purta încă o dată şi i-aş aduce aici numai ca să-i văd trăind aşa, cafenii şi râzând sub soarele deşertului. Copiii alergau în jurul ei, fugărindu-se unul pe altul într-un joc copilăresc, iar ea îi supraveghea. Apoi auzi copilul din braţele ei începând să se agite, aşa că îşi dezgoli un sân şi-l lăsă să sugă; simţi laptele curgând recunoscător din sfârcul ei, dulcea gâdilătură a buzelor bebeluşului, sărutând, sugând şi adulmecând viaţa, viaţă caldă, umedă, un amestec de lapte şi salivă formând o spumă în colţurile gurii copilului.

Apoi prin uşa cortului pluti un scaun, iar pe el stătea un bărbat. Issib, ştiu imediat. Dar nu era supărare în inima ei când îl văzu, niciun sentiment că i s-ar fi furat ceva bun din viaţă. Se vedea legată de el, inimă lângă inimă, cu frânghii groase de mătase strălucitoare; luă copilul de la sân şi îl aşeză în poala lui, iar el îi vorbi copilului făcând-o să râdă în timp ce îşi ştergea sânul şi îl acoperea la loc. Erau cu toţii legaţi, mamă, tată, copii... înţelese că asta conta, nu un ideal imaginar despre cum ar trebui să fie un soţ. Copiii alergară spre tatăl lor şi înconjurară scaunul, iar el le vorbi şi ei ascultau fermecaţi, râdeau când râdea şi el, cântau

împreună cu el. Acest Issib-din-vis nu însemna o povară pentru ea, era un prieten şi un soţ ca toţi ceilalţi.

Suflet Suprem, se rugă ea în vis, cum m-ai adus aici? De ce mă iubeşti atât de mult, încât să mă aduci în acest loc, în aceste timpuri, cu acest bărbat, cu aceşti copii?

Răspunsul veni imediat, ca nişte fire de aur şi argint. Copiii erau legaţi de Hushidh şi Issib, apoi firele se întindeau de la ei în spate spre alţi oameni. O mulţime, un labirint de oameni, un milion, un miliard de oameni, îi văzu amestecându-se, mărşăluind într-o explorare neştiută sau poate o migraţie. Era o viziune înspăimântătoare, atât de mulţi oameni dintr-odată, ca şi cum ei i-ar fi fost arătat fiecare bărbat şi fiecare femeie care trăiseră vreodată pe Harmony. Şi printre ei, ici-colo, acele fire argintii şi aurii.

Deodată înţelese: aceia sunt oamenii în care legătura cu Sufletul Suprem este adevărată. Sunt cei care aud cel mai bine vocea Sufletului Suprem, cei în care modificarea genetică de la fondarea planetei Harmony fusese dublată, redublată, astfel încât în loc să numai sentimente vagi, o amorţeală a minţii atunci când se aventurau pe terenul interzis al invenţiei sau al acţiunii, aceştia speciali, cei cu aur şi argint, recepţionau idei clare, imagini, chiar şi cuvinte.

La început, firele de aur şi argint erau scurte şi subţiri, sclipeau doar din loc în loc - mutaţii, conexiuni întâmplătoare, variaţii aleatoare în moleculele genetice. Dar din când în când acei oameni se găseau şi se căsătoreau; când se împreunau aur cu aur şi argint cu argint, unii dintre copiii lor erau de asemenea legaţi de Sufletul Suprem. Două lanţuri diferite, două tipuri de conexiuni genetice, înţelese Hushidh; când aurul se împreuna cu argintul, copiii nu aveau aproape niciodată acest dar. Peste secole, după mulţimi nenumărate, vedea

că Sufletul Suprem îi îmboldea pe cei dotaţi, încercând să-i aducă la un loc, iar peste milioane de ani aurul şi argintul nu mai erau doar fire, deveniseră corzi puternice, trecând regulat din generaţie în generaţie.

Până când în final se ajunse ca numai un singur părinte să transmită firul auriu tuturor copiilor săi; şi, multe generaţii mai târziu, şi firul argintiu deveni o trăsătură dominantă, pe care un singur părinte s-o poată transmite indiferent dacă celălalt avea sau nu darul.

Acum dorinţa Sufletului Suprem crescu, şi imboldurile deveniră intrigi complicate prin care oamenii erau atraşi unul către altul de la mii de kilometri, pentru căsătorii şi uniuni improbabile. Văzu o femeie ridicându-se goală dintr-un pârâu pentru a ajunge femeia unui bărbat pentru care străbătuse o mie de kilometri să-l fără să ştie că urmase scopul Sufletului Suprem. Bărbatul avea în el şi aur, şi argint, puternice şi clare, la fel femeia, iar fiica lor se născu având corzi din cel mai strălucitor metal, luminând parcă din interior.

În vis, Hushidh o văzu pe mamă luând copilul şi depunându-l în braţele Rasei, ea însăşi legată de generaţiile anterioare cu funii de aur şi argint. Apoi aceeaşi femeie, aceeaşi mamă, aduse o altă fiică, şi mai luminoasă, în braţele Rasei. Sub ochii ei, cel de-al doilea copil crescu şi deveni Luet, iar după aceea Hushidh văzu ceea ce văzuse chiar în acea seară, Luet şi Nafai împreună, dar acum înţelegea că în afară de legăturile de dragoste şi credinţă, de nevoie şi de pasiune pe care le vedea întotdeauna, mai existau şi acele corzi de aur şi argint, mai luminoase în Luet şi Nafai decât în oricine altcineva din încăpere. Nu era de mirare că ochii lor străluceau cu atâta graţie şi frumuseţe, se gândi. Au fost creaţi de Sufletul Suprem, modelaţi dintr-un minereu perfect şi dăruiţi cu magia vieţii de propria ei

mână.

Apoi Hushidh se înălţă în zbor peste verandă, de unde văzu că toate cuplurile căsătorite aveau în ele acele fire. Nu la fel de luminoase şi de puternice ca la Luet şi Nafai, dar le aveau. Mebbekew şi Elemak aveau amândoi şi aur, şi argint; Dol avea doar argint şi Eiadh aur, doar cu o urmă de argint.

Cine altcineva mai era? Cât de mulţi ai unit, Suflet Suprem?

Se înălţă din ce în ce mai mult peste oraş, dar fiind un vis continua să-i vadă clar pe oamenii de pe străzi şi din case. Existau multe tuşe sclipitoare de aur şi argint, mult mai multe decât în oricare alt loc din lume. Aici, în oraşul femeilor, mulţi negustori veniseră şi aduseseră nu numai mărfurile, ci şi sămânţa lor; multe femei veniseră în pelerinaj şi rămăseseră, cel puţin suficient cât să aducă pe lume un copil; multe familii îşi trimiseseră fiii şi fiicele pentru a fi educaţi aici; acum abia de mai exista o persoană în Basilica să nu aibă darul de a simţi influenţa Sufletului Suprem, la un nivel sau altul Iar cei dăruiţi astfel simţeau nu numai Sufletul Suprem, ci şi unul pe celălalt, cu toate că nu îşi dădeau seama cât de multe înţelegeau. Nu e de mirare că acesta este oraşul sfânt, se gândi Hushidh în vis. Nu-i de mirare că e cunoscut în întreaga lume pentru frumuseţea şi adevărurile lui.

Frumuseţe şi adevăr, dar şi lucruri mai întunecate. Legătura cu Sufletul Suprem nu însemna că persoana trebuia să fie mai bună sau mai generoasă. Recunoaşterea inconştientă a inimii unei alte persoane se putea uşor transforma în exploatare, manipulare, cruzime sau dominare. Hushidh îl văzu pe Gaballufix şi îşi dădu seama că firele din el erau aproape la fel de strălucitoare ca ale Rasei sau ale lui Wetchik. De aceea ştiuse atât de bine să-i

conducă pe bărbaţii clanului Palwashantu, să le intimideze pe femeile din Basilica, să-i domine pe cei apropiaţi lui.

Gaballufix cel din vis ieşi din casa lui, fluturându-şi lama energetică de parcă ar fi fost atacat de o mie de duşmani invizibili. Hushidh înţelese că aceasta era nebunia lui şi Sufletul Suprem suferea văzând ce face. Aşa că îl făcu să se împiedice. Căzu la pământ şi rămase acolo, continuând să strălucească în aur şi argint, dar pe moment neajutorat şi inofensiv.

Pe când zăcea acolo, mai apăru cineva: ea ştiu că era Nafai. Îi era arătat soţul lui Luet în cea mai oribilă clipă a vieţii lui, căci îl văzu stând lângă trup şi rugându-se Sufletului Suprem să nu-i ceară ceea ce îi cerea. Însă când reteză capul lui Gaballufix nu era controlat de Sufletul Suprem. Alesese liber să urmeze drumul. Gaballufix dispăru şi Nafai rămase singur pe stradă, strălucitor şi ruşinat.

Hushidh zbură peste oraş, surprinzând sclipirile celor mai luminoşi. Shedemei, singură în laboratorul ei, umplând cutii deshidratante portabile cu seminţe şi embrioni. Un bărbat mergând împreună cu Nafai spre poarta oraşului, ducând un glob înfăşurat într-o pânză - trebuia să fie Zdorab, cel despre care le vorbise Nafai - iar Zdorab strălucea şi el în aur şi argint. Soţul lui Sevet, Vas. Soţul lui Kokor, Obring. Amândoi aproape la fel de luminoşi ca fiicele Rasei şi ale lui Gaballufix. Toţi aceşti oameni împreună în acelaşi oraş, în acelaşi moment, iar cei mai buni dintre ei plecau în deşert, să i se alăture lui Wetchik. Pentru asta îi crease Sufletul Suprem şi acum îi despărţea de lume ca să-i ducă într-un alt loc.

Cum vor fi copiii noştri? Şi nepoţii?

Din nou se înălţă peste oraş, bucurându-se acum să înţeleagă planul Sufletului Suprem, când zări o altă coardă de aur şi argint, la fel de luminoasă ca toate celelalte. Vru

să se uite şi, pentru că era un vis, imediat coborî şi văzu că lumina venea din casa lui Gaballufix, dar bărbatul nu era el. Purta o uniformă ciudată şi avea părul uns cu ulei atârnând în bucle care păreau ude.

Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno, înţelese ea. Moozh. Şi el fusese adus aici! Şi el era unul dintre cei doriţi de Sufletul Suprem!

În timp ce privea, Moozh se ridică şi îşi scoase sabia de metal. Deci era la fel ca Gaballufix? Avea s-o fluture în jur într-o frenezie ucigaşă?

Nu. Se întoarse şi observă firele de aur şi argint care îl legau de Sufletul Suprem şi le lovi cu lama. Le reteză şi fugi de ele. Însă într-o clipă corzile crescură la ioc, iar el le mai tăie o dată şi fugi din locul unde îl trăseseră înainte. Se întâmplă de mai multe ori şi Hushidh înţelese că el îşi ura legătura cu Sufletul Suprem.

Şi totuşi era aici. Indiferent cum se întâmplase, Sufletul Suprem îl adusese. Apoi înţelese: Sufletul Suprem, cunoscându-i ura, revolta împotriva sa, îl împinsese pur şi simplu să *nu* facă ceea ce de fapt ea dorea. Cât de uşor fusese păcălit! Cât de uşor se lăsase condus. În somn, râse.

Râse şi începu să se trezească; simţea cum somnul se îndepărtează de ea, îşi simţi corpul, cel real, învelit în covor, transpirând, deşi aerul din jur era rece.

În acel moment, când trezirea îi alunga visul, o fulgeră brusc o viziune total deosebită de ceea ce avusese mai devreme. Văzu imaginea din visul ei dinainte, cel în care stătea pe vârful de stâncă şi Issib plutea în aer lângă ea, iar el cădea şi cădea şi ea după el; îi trecu fulgerător prin minte, apoi văzu ceva nou: creaturi înaripate, cu blană ca de animale şi totuşi capabile să se înalţe şi să zboare; se avântară pe cer şi îi prinseră pe Issib şi pe Hushidh de braţe şi de picioare în căderea lor spre pământ, şi bătând şi

fâlfâind puternic din aripi îi împiedicară să se lovească de pietrele de jos, ridicându-i în schimb pe cer.

Acest vis subit şi neaşteptat o îngrozi, căci ştia că nu era cu totul adormită şi nu putea avea niciun vis, în special unul atât de clar şi înspăimântător. Nu-i arătase deja Sufletul Suprem tot ce-i ceruse? De ce o întorcea la această imagine veche?

Din nou reveni la un moment trecut din acel vis: stătea lângă Issib, la intrarea în cort, cu bebeluşul în poala lui şi ceilalţi copii adunaţi în jurul scaunului său plutitor. Îşi dădu seama imediat că scena se schimbase; nu mai erau în deşert, ci într-o pădure luxuriantă, în uşa unei case din lemn într-un luminiş, şi dintr-odată nişte şobolani uriaşi ieşiră din vizuinile lor de sub pământ sau căzură de pe ramurile copacilor şi se repeziră la ei, iar Hushidh ştiu că vor să le fure copiii, să-i ducă departe şi să-i mănânce, şi ţipă îngrozită. Însă înainte ca sunetul să-i ajungă pe buze apărură iar creaturile zburătoare, coborând din cer ca să ia copiii şi să-i ridice departe de fălcile şi labele uriaşilor şobolani lacomi. Văzând ce se întâmpla, smulse copilul din poala lui Issib şi îl ridică deasupra capului, iar una dintre creaturi coborî, i-l luă din mâini şi zbură cu el. Iar ea rămase acolo plângând, fiindcă nu ştia dacă pur şi simplu nu-şi dăduse copilul unui alt prădător... Însă *ştia.* Făcuse o alegere, iar când ele se întoarseră, ridică braţele lui Issib pentru ca zburătoarele să-l apuce şi să-l ducă de acolo. Numai că înainte ca ele să ajungă şobolanii năvăliră asupra lor, doborându-i, şi sute de mici gheare sălbatice o pipăiră şi o apucară, trăgând de ea...

Se trezi cu sunetul propriului ei ţipăt în urechi şi cu o teamă de nealinat strângându-i inima. Era scăldată în sudoare, iar noaptea era întunecată în jurul ei, vântul rece, dar nu tremura de frig. Azvârli covorul care o acoperea şi

fugi, împleticindu-se, încă pe jumătate orbită de somn şi nesigură pe picioare din cauza amorţelii date de poziţia inconfortabilă, spre deschizătura din perete care ducea în podul casei.

Când ajunse în camera ei vedea deja destul de bine şi mergea lin şi fără zgomot, dar încă era slăbită şi îngrozită şi nu suporta gândul să rămână singură. Acolo era patul lui Luet - Luet, care acum ar fi trebuit să fie acolo s-o mângâie -, dar era gol, fiindcă ea plecase în alt pat şi ţinea în braţe pe altcineva, care avea nevoie de ea mult mai puţin decât avea Hushidh în acea noapte. Se ghemui pe propriul ei pat, alternând între suspine mari zgomotoase şi tremurat în linişte, până când i se făcu teamă că cineva dintr-o altă cameră ar putea s-o audă.

O să creadă că sunt geloasă pe Luet, dacă m-ar auzi plângând. O să creadă că o urăsc fiindcă s-a măritat înaintea mea, dar nu e aşa... nu acum, nu de când Sufletul Suprem mi-a arătat înţelesul a tot ce se întâmplă, încercă să-şi reamintească visul - despre ea, copiii şi soţul ei la intrarea în cort -, dar imediat acesta se transformă iar şi ea se pomeni din nou posedată de teroarea şobolanilor ieşind din găurile lor, din copaci, şi singura ei speranţă era bizareria disperată a animalelor zburătoare...

Se trezi pe coridor afară din cameră, fugind de o frică pe care o purta cu ea chiar în timp ce fugea. Fugi până când deschise dintr-o lovitură uşa camerei unde ştia că trebuia să o găsească pe Luet, căci nu mai suporta, avea nevoie de ajutor, care nu putea veni decât de la Luet, numai ea ar fi ajutat-o...

— Ce e?

Teama din glasul lui Luet era un ecou al spaimei din glasul lui Hushidh. O văzu pe sora ei stând în capul oaselor pe pat, ţinând cearşaful ridicat până la gât ca pe un scut. Şi Nafai,

trezit mai mult de vocea ei decât de uşă, ridicându-se adormit din pat, coborând pe podea, înaintând spre Hushidh, încă neînţelegând cine era, dar ştiind că dacă exista un intrus treaba lui era să-i blocheze drumul...

— Shuya, făcu Luet.

— O, Luet, iartă-mă, suspină. Ajută-mă. Ţine-mă în braţe!

Înainte ca Luet să ajungă ia ea, Nafai era acolo, ajutând-o, conducând-o în cameră. Apoi Luet fu lângă ea, aşezând-o pe patul mototolit, şi Hushidh îşi dădu drumul lacrimilor în braţele surorii ei. Era vag conştientă de Nafai mişcându-se prin cameră; închise uşa, apoi găsi nişte haine pentru el şi pentru Luet, să nu se simtă jenaţi când Hushidh avea să înceteze cu plânsul şi să-şi vină în fire.

— Îmi pare rău, îmi pare aşa de rău, repeta Hushidh printre sughiţuri.

— Nu, te rog, e în ordine, zise Luet.

— E noaptea nunţii voastre, n-ar fi trebuit... dar am visat, a fost groaznic...

— E-n regulă, Shuya, rosti Nafai. Numai dacă ai putea să plângi puţin mai încet, fiindcă dacă aude cineva o să creadă că Luet hohoteşte în noaptea nunţii şi cine ştie ce o să creadă despre mine.

Făcu o pauză.

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, strigă mai tare.

Vocea lui Nafai era amuzantă şi liniştitoare, iar Luet râse şi ea puţin la gluma lui. De asta avea nevoie Hushidh ca să-i alunge teama: se putea gândi la ei în locul visului.

— Nimeni n-a mai făcut aşa blestemăţie, spuse Hushidh, tristă şi ruşinată, dar profund uşurată. Să dau buzna peste propria mea soră în noaptea nunţii.

— Deşi n-ai întrerupt nimic, replică Nafai, apoi el şi Luet izbucniră în râs - în *chicotit*, asta era. Ca nişte copii cu un secret ridicol.

— Îmi pare rău că râd când tu eşti aşa de nefericită, zise Luet, dar trebuie să înţelegi. Niciunul dintre noi nu se pricepe la aşa ceva.

Chicotiră din nou amândoi.

— E un talent care se dobândeşte. Noi nu l-am dobândit, explică el.

Hushidh se simţi învăluită în râsul lor, inclusă în calmul pe care îl creau între ei. Era de necrezut ca un tânăr şi mireasa lui, întrerupţi în prima lor noapte împreună, să fie atât de dornici să primească şi să liniştească o soră intrusă; însă aşa erau Lutya şi Nyef al ei. Se simţi inundată de dragoste şi recunoştinţă pentru ei, care se revărsau prin lacrimi, dar unele de bucurie, nu lacrimile disperate născute din singurătatea şi teroarea nopţii.

— Nu pentru mine plâng, rosti când fu în stare să vorbească. *Am fost* geloasă şi singură, recunosc, dar Sufletul Suprem mi-a trimis un vis frumos şi eram eu şi... soţul meu, copiii noştri...

Apoi îi trecu prin minte ceva la care nu se mai gândise până atunci.

— Nafai, ştiu că sunt sortită lui Issib. Dar trebuie să întreb - *este*... în stare, nu-i aşa?

— Shuya, cu greu ar fi *mai puţin* în stare decât am fost eu în noaptea asta.

Luet îl plesni în joacă peste mână.

— A pus o întrebare serioasă.

— E la fel de virgin ca mine, şi departe de oraş nu-şi prea foloseşte mâinile. Dar nu e paralizat, iar... reacţiile involuntare, mă rog, *există.*

— Atunci visul *a fost* adevărat. Sau ar putea fi, în orice caz. I-am visat pe copiii mei. Cu Issib. Ar putea fi adevărat, nu-i aşa?

— Dacă tu vrei, admise el. Dacă eşti dispusă să-l accepţi.

Dintre noi el e cel mai bun, Shuya, te asigur. Cel mai inteligent, mai amabil, mai înţelept.

— Mie nu mi-ai spus asta, făcu Luet. Mie mi-ai spus că *tu* eşti cel mai bun.

Nafai îi zâmbi cu o veselie stupidă.

Acum Hushidh se simţea mai bine, şi mai ştia că nu era corect din partea ei să rămână astfel între ei; primise tot ceea ce sperase de la sora ei şi era vremea să se întoarcă în camera ei să doarmă singură. Umbra visului urât trecuse.

— Vă mulţumesc, şopti. N-o să uit niciodată cât de buni aţi fost cu mine în noaptea asta.

Se ridică de pe marginea patului şi porni spre uşă.

— Nu pleca, zise Nafai.

— Trebuie să dorm.

— Nu înainte de a ne povesti visul. Trebuie să-l auzim. Nu partea frumoasă, ci ceea ce te-a speriat atât de rău.

— Are dreptate, adăugă Luet. Poate că e noaptea nunţii noastre, dar în jurul nostru întreaga lume e în beznă şi trebuie să ştim tot ce ne spune Sufletul Suprem, oricăruia dintre noi.

— Mâine dimineaţă.

— Crezi că noi o să dormim, întrebându-ne ce vis teribil a şocat-o atât de rău pe sora noastră? întrebă Nafai.

Chiar dacă Hushidh ştia cu câtă grijă îşi alesese el cuvintele, îi fu recunoscătoare pentru impulsul blând şi iubitor din spatele lor. În sinea lui putea foarte bine să se teamă sau să fie nemulţumit de legătura ei strânsă cu proaspăta lui soţie, însă în loc să opună rezistenţă sau să le despartă, făcea eforturi să se includă pe sine în relaţia lor şi s-o includă pe Hushidh în apropierea dată de căsătoria lor. Era un lucru generos, mai ales în noaptea aceea, când trebuie să i se fi părut că cele mai rele presentimente în privinţa ei fuseseră adevărate, cu ea năpustindu-se în toiul

nopţii în camera lor nupţială cu ochii în lacrimi! Dacă el era dispus să se străduiască, nu putea şi ea să accepte relaţia pe care voia el s-o creeze? La urma urmelor, ea era oracol. Ştia despre cum se leagă oamenii între ei şi era fericită să-l ajute să înnoade această legătură.

Aşa că se întoarse şi stătură toţi trei alături pe pat, formând un triunghi din picioarele lor încrucişate, genunchi lângă genunchi, în timp ce ea le povesti visul de la început la sfârşit. Nu se iertă de nimic, mărturisindu-şi resentimentele de la început pentru ca ei să înţeleagă cât o bucuraseră asigurările Sufletului Suprem.

De două ori fu întreruptă de uluirea lor. Prima dată când povesti că îl văzuse pe Moozh şi cum îl conducea Sufletul Suprem chiar din cauza respingerii lui. Nafai râse încântat.

— Moozh însuşi - generalul Goraynilor, cu mâinile acoperite de sânge, fugind de Sufletul Suprem chiar pe drumul ales de Sufletul Suprem. Cine ar fi bănuit!

A doua oară se întâmplă când Hushidh aminti de animalele înaripate care îi prinseseră pe ea şi pe Issib când cădeau.

— Îngerii! strigă Luet.

Imediat Hushidh îşi aminti de visul despre care îi vorbise Luet cu câteva zile în urmă.

— Sigur că da. De asta au apărut în visul meu - pentru că mi-am amintit că mi-ai povestit tu despre acei îngeri şi şobolanii uriaşi.

— Nu trage concluzii acum, o opri Luet. Spune-ne restul.

Aşa şi făcu, iar când termină rămaseră toţi tăcuţi, gândindu-se un timp.

— Primul vis, cu tine şi Issib, cred că era al tău, zise sora ei în cele din urmă.

— Şi eu cred la fel, iar acum, amintindu-mi că mi-ai povestit visul tău cu îngerii păroşi...

— Taci, n-o lua înaintea visului. După prima viziune

provenită din teama ta de a te mărita cu Issib, ai implorat Sufletul Suprem să-ţi arate ţelul ei, şi ţi-a trimis acel vis minunat, cu firele de aur şi de argint legând oamenii...

— Suntem prăsiţi ca nişte vite, făcu Nafai.

— Nu fi lipsit de respect.

— Nu fi prea respectuoasă. Mă îndoiesc sincer că programarea iniţială a Sufletului Suprem i-a dictat să înceapă un sistem de reproducere selectivă printre oamenii de pe Harmony.

— Ştiu că ai dreptate, că Sufletul Suprem e un computer creat la începuturile lumii să supravegheze oamenii şi să ne împiedice să ne autodistrugem, însă în inima mea eu simt Sufletul Suprem ca pe o femeie, ca Mama Lacului.

— Femeie sau maşină, şi-a stabilit ţeluri proprii, iar eu nu mă simt în largul meu, insistă Nafai. Să ne adune ca să facem o călătorie pe Pământ, asta accept, mă bucur - e o întreprindere glorioasă. Dar chestia asta cu reproducerea. Mama şi tatăl meu acuplându-se ca o oaie cu un berbec pentru a menţine pură linia de sânge...

— Se iubesc şi aşa, zise Luet.

El întinse o mână şi îi cuprinse blând degetele.

— Lutya, aşa *este*, cum şi noi ne iubim. Dar ceea ce am făcut a fost de bunăvoie, cunoscând ţelul Sufletului Suprem şi consimţind, sau cel puţin aşa am crezut. Ce alte comploturi şi planuri mai are Sufletul Suprem pentru noi, pe care le vom descoperi mai târziu?

— Sufletul Suprem mi-a spus fiindcă am întrebat, preciza Hushidh. Dacă *este* un computer, aşa cum zici - şi te cred, chiar te cred - atunci pur şi simplu n-o avea cum să ne informeze de ceva ce încă nu am cerut să aflăm.

— Atunci trebuie să întrebăm, rosti Nafai. Trebuie să ştim *exact* ce planuri are *ea*... el... ce-o fi.

Luet zâmbi auzindu-i confuzia, dar nu râse. Hushidh nu-i

era nevasta iubitoare, aşa că nu-şi împiedică un scurt hohot.

— Indiferent ce credem despre Sufletul Suprem, continuă Nafai răbdător, trebuie să întrebăm. Ce sens are prezenţa lui Moozh aici, de exemplu. Ar trebui să încercăm să-l luăm şi pe el în deşert? Pentru asta l-a adus Sufletul Suprem aici? Şi creaturile acelea stranii, îngerii şi şobolanii - ce înseamnă? Sufletul Suprem trebuie să ne lămurească.

— Eu tot cred că îngerii şi şobolanii au apărut pentru că Lutya i-a visat şi mi-a povestit despre ei, şi iată-i, gata să dea un chip temerilor mele.

— Dar în visul Lutyei de ce au apărut? *Ea* nu se temea de ei.

— În visul meu, şobolanii nu erau oribili sau periculoşi, spuse Luet. Erau doar... ei înşişi. Îşi trăiau viaţa. În visul meu nu aveau de-a face cu fiinţele umane.

— Hai să nu mai facem presupuneri, zise Nafai, şi să întrebăm Sufletul Suprem.

Nu mai făcuseră asta niciodată înainte. Bărbaţii şi femeile nu se rugau împreună în ritualurile lor din Basilica - bărbaţii se rugau cu sânge şi apă în templul lor, sau în spaţii private, iar femeile se rugau în apele lacului, sau în locurile *lor* private. Aşa că erau timizi şi nesiguri. Nafai întinse instinctiv mâinile către Luet şi Hushidh şi ele i le prinseră şi se luară şi ele de mâini.

— Eu îi vorbesc Sufletului Suprem în tăcere. În mintea mea.

— Şi eu, spuse Luet, dar uneori şi cu voce tare, *tu* nu?

— Eu la fel, admise Hushidh. Luet, vorbeşte tu pentru noi toţi.

Ea scutură din cap.

— Tu ai fost cea care a visat în noaptea asta. Cu tine a vorbit Sufletul Suprem.

Hushidh se cutremură fără să vrea.
— Dacă se întoarce visul cel urât?
— Ce contează care dintre noi vorbeşte? întrebă Nafai. Atât timp cât punem aceleaşi întrebări în inimile noastre. Tata, Issib şi eu vorbim uşor cu Sufletul Suprem, când avem Catalogul cu noi, punem întrebări şi primim răspunsuri parcă am vorbi cu un computer de la şcoală. O să facem la fel şi aici.
— Nu avem Catalogul, îi atrase atenţia Luet,
— Nu, dar suntem legaţi de Sufletul Suprem prin fire de aur şi argint, zise, privind la Hushidh. Ar trebui să fie suficient, nu?
— Vorbeşte pentru noi atunci, Luet.
Aşadar Luet exprimă întrebările lor, apoi vorbi cu voce tare despre propriile griji şi despre cele expuse de Nafai, şi despre teroarea trăită de Hushidh. La această întrebare primiră primul răspuns.
Nu ştiu, rosti Sufletul Suprem.
Luet tăcu, tresărind.
— Ai auzit ce am auzit şi eu? întrebă Nafai.
Întrucât nimeni nu ştia ce auzise, nimeni nu-i răspunse. Până când Hushidh îndrăzni să spună ce auzise *ea* în mintea ei.
— Nu ştie.
Nafai le strânse şi mai tare mâinile şi i se adresă Sufletului Suprem, glasul lui şi nu al lui Luet vorbind acum pentru toţi.
— Ce nu ştii?
Eu am trimis visul despre firele de aur şi argint, zise Sufletul Suprem. Eu am trimis visul cu Issib şi copiii la intrarea cortului. Dar nu am intenţionat ca tu să-l vezi pe general. Nu ţi l-am arătat eu pe general.
— Şi... şobolanii? întrebă Hushidh.
— Şi îngerii? adăugă Luet.

Nu ştiu de unde au apărut sau ce înseamnă.
— Aşadar, făcu Hushidh, a fost doar un ciudat vis accidental în mintea ta, Luet. Şi pentru că tu ai povestit a devenit o amintire în mintea *mea,* asta-i tot.
Nu!
Fu ca şi cum Sufletul Suprem ar fi strigat în mintea ei şi tânăra se cutremură sub forţa atingerii.
— Atunci plânse. Dacă nu ştii de unde a venit, cum de ştii că nu e doar un coşmar obişnuit?
Pentru că l-a avut şi Generalul.
Se priviră unul pe altul uluiţi.
— Generalul *Moozh?*
Prin mintea lui Hushidh flutură imaginea unui bărbat cu o creatură zburătoare pe umăr şi un şobolan uriaş atârnat de picior, şi o mulţime - oameni, şobolani şi îngeri - apropiindu-se, atingându-i pe toţi trei, venerându-i. La fel de repede cum veni, imaginea dispăru.
— Generalul a visat asta?
A văzut. Cu săptămâni în urmă. Înainte ca vreunul dintre voi să viseze acele creaturi.
— Deci suntem trei. Trei, iar noi nu l-am întâlnit niciodată pe General, şi nici el pe noi, totuşi am visat toţi aceleaşi creaturi. El a văzut veneraţie, eu am văzut artă, iar tu ai văzut război, Hushidh, război şi mântuire.
— Dacă nu a venit de la tine, Suflet Suprem, zise Nafai, urgentând problema şi strângându-le mâinile, dacă nu a venit de la tine, atunci de unde putea veni un astfel de vis?
Nu ştiu.
— Mai există un alt computer? întrebă Hushidh.
Nu aici. Nu pe Harmony.
— E posibil să nu ştii despre el, sugeră Nafai.
Aş fi ştiut.
— Atunci de ce avem aceste vise?

Aşteptară, dar nu veni niciun răspuns. Apoi veni unul, dar nu cel pe care îl doriseră.

Mi-e frică, spuse Sufletul Suprem.

Hushidh simţi teama revenindu-i în suflet, şi strânse şi mai tare mâna surorii ei şi pe a lui Nafai.

— Urăsc asta, zise ea. Urăsc. N-am vrut să ştiu.

Mi-e frică, vorbi Sufletul Suprem clar în mintea ei - şi, spera ea, în minţile celorlalţi. Mi-e frică, căci frica este numele pe care îl dau nesiguranţei, unei imposibilităţi care este totuşi reală. Însă am şi speranţă, fiindcă acesta este un alt nume pentru ceva imposibil care ar putea fi real. Am speranţa că ceea ce v-a fost dat vine de la Păstrătorul Pământului.

Că peste atâţia ani-lumină Păstrătorul Pământului ajunge până la noi.

— Cine e Păstrătorul Pământului? întrebă Hushidh.

— Sufletul Suprem l-a mai menţionat, zise Nafai., Nu a fost niciodată clar, dar cred că e un computer care a fost pus să păzească Pământul atunci când strămoşii noştri au plecat, acum patruzeci de milioane de ani.

Nu e un computer, spuse Sufletul Suprem.

— Atunci ce e?

Nu e o maşină.

— Atunci ce?

E viu.

— Ce poate să mai fie viu după atâţia ani? Păstrătorul Pământului. Ne cheamă. Vă cheamă.

E posibil ca dorinţa mea de a vă duce înapoi este un vis trimis de Păstrător. Şi eu am fost confuză şi nu ştiam ce ar trebui să fac, apoi mi-au venit idei în minte. Am crezut că erau rezultatul unor rutine aleatoare. Dar dacă voi şi Moozh visaţi creaturi bizare, niciodată cunoscute pe această planetă, nu s-ar putea să mi se trimită gânduri care nu mi-

au fost niciodată programate, care nu provin de pe această planetă?

Nu aveau răspuns la întrebarea Sufletului Suprem.

— Nu ştiu voi, zise Hushidh, dar eu eram convinsă că Sufletul Suprem este deasupra tuturor, şi nu prea îmi place ideea că nu ştie ce se petrece.

— Pământul ne cheamă, rosti Nafai. Nu vedeţi? Pământul ne cheamă. Cheamă Sufletul Suprem, dar *nu numai* Sufletul Suprem. *Pe noi* Sau cel puţin pe voi două şi pe Moozh. Vă cheamă acasă pe Pământ.

Nu Moozh, spuse Sufletul Suprem.

— De unde ştii că nu şi pe el? întrebă Hushidh. Dacă nu ştii de ce sau cum sau măcar *dacă* Păstrătorul Pământului ne trimite aceste vise, atunci de unde ştii că Moozh nu trebuie să vină în deşert cu noi?

Nu Moozh, repetă Sufletul Suprem. Lăsaţi-l în pace.

— Dacă nu vrei să ni se alăture, de ce l-ai adus aici? L-am adus aici, dar nu pentru voi.

— El are aceleaşi fire de aur şi de argint ca noi, zise Luet. Iar Păstrătorul Pământului i-a vorbit.

L-am adus aici să distrugă Basilica.

— E o ruptură, observă Nafai. O adevărată ruptură. Sufletul Suprem are o idee. Păstrătorul Pământului are alta. Şi *noi* ce ar trebui să facem?

Lăsaţi-l în pace pe Moozh. Nu vă atingeţi de el. El are drumul lui.

— Grozav. Acum câteva minute ne spuneai că nu ştii ce se petrece, iar acum ar trebui să te credem pe cuvânt că Moozh nu face parte din ceea ce pregătim! Nu suntem marionete, Sufletule Suprem! Mă înţelegi? Dacă tu nu ştii ce se întâmplă, noi de ce ar trebui să-ţi urmăm ordinele? De unde ştii că tu ai dreptate şi noi greşim?

Nu ştiu.

— Atunci de unde ştii că nu ar trebui să mă duc la el şi să-i cer să vină cu noi?

Pentru că e un om periculos, teribil, şi ar putea să se folosească de voi ca să vă distrugă, iar eu n-am cum să-l împiedic dacă hotărăşte să facă asta.

— Nu te duce, zise Luet.

— E unul dintre *noi*. Dacă în realitate scopul nostru este bun, atunci este bun *pentru că* este ceva bun în *noi*, oamenii pe care i-a creat Sufletul Suprem, ca să ne întoarcem pe Pământ. Dacă ţelul e bun, e bun pentru că însuşi Păstrătorul Pământului ne cheamă.

— Indiferent cine mi-a trimis visul acela groaznic, spuse Hushidh, nu ştiu dacă e ceva bun sau nu.

— Probabil că visul a fost un avertisment. Poate o să ne confruntăm cu nişte pericole şi visul te-a atenţionat.

— Sau te avertiza să stai departe de Moozh, presupuse Luet.

— Cum să însemne *aşa ceva?*

Se dezbrăcă de hainele bizare pe care le aruncase pe el în grabă cu puţin timp înainte şi acum se îmbrăcă serios, ca pentru a ieşi în oraş.

— Pentru că aşa vreau, zise Luet, izbucnind subit în plâns. Ai fost soţul meu numai pentru jumătate de noapte, şi dintr-odată vrei să te duci la un om despre care Sufletul Suprem spune că e periculos şi teribil, şi pentru ce? Să-l inviţi să plece în deşert? Să-l inviţi să renunţe la armatele lui, la regatele lui, la sânge şi violenţă şi să călătorească împreună cu noi pe un drum care o să se încheie cumva pe Pământ? O să te omoare, Nafai! Sau o să te ia prizonier şi o să te împiedice să vii cu noi. *O să te pierd!*

— Ba nu. Sufletul Suprem o să mă apere.

— Sufletul Suprem te-a avertizat să nu te duci. Dacă nu te supui...

— Sufletul Suprem nu mă va pedepsi pentru că nici măcar nu ştie sigur că nu am dreptate. O să mă aducă înapoi pentru că vrea să fiu cu tine aproape la fel de mult cum vreau şi *eu* să fiu cu tine.

Nu ştiu dacă te pot apăra.

— Mda, mă rog, sunt extrem de multe lucruri pe care nu le ştii, zise Nafai. Asta am înţeles clar pe parcursul nopţii. Eşti un computer foarte puternic şi ai cele mai bune intenţii din lume, dar nu ştii ce e bine mai mult decât aş şti *eu.* Nu ştii dacă planurile în privinţa lui Moozh n-au fost toate influenţate de Păstrătorul Pământului, nu-i aşa - nu ştii dacă planul *Păstrătorului* este ca eu să fac exact ceea ce fac, iar planul tău de a distruge Basilica să se suspende. Culmea, *să distrugă Basilica!* Pentru tine e oraşul ales, nu? Ai adus într-un singur loc toţi oamenii apropiaţi ţie, şi vrei să-l distrugi?

I-am adus la un loc să vă creez pe *voi*, copii prostuţi. Acum o să-l distrug pentru ca poporul meu să se împrăştie prin lume. Aşa că orice influenţă aş mai avea pe această lume va ajunge în fiecare ţinut şi în fiecare naţiune. Ce înseamnă oraşul Basilica prin comparaţie cu întreaga lume?

— Ultima dată când ai vorbit aşa am ucis un om.

— Te rog. Rămâi cu mine.

— Sau lasă-mă să te însoţesc, propuse Hushidh.

— Nici vorbă. Şi, Lutya, *o să mă întorc* la tine. Pentru că Sufletul Suprem *mă va apăra*.

Nu ştiu dacă pot.

— Atunci fă tot posibilul.

După aceea ieşi pe uşă şi dispăru.

— O să-l aresteze în prima clipă când o să încerce să meargă undeva pe stradă, spuse Hushidh.

— Ştiu. Şi înţeleg de ce o face, e un lucru plin de curaj, iar eu nici măcar nu cred că e corect şi *nu vreau s-o facă.*

Izbucni în plâns şi acum Hushidh o ţinu în braţe şi *o* linişti. Ce dans fusese în acea noapte, se gândi. Ce noapte a nunţii ai avut, şi ce noapte plină de vise am avut eu. Iar dimineaţa cum o să fie? Ai putea să rămâi văduvă fără măcar să-ţi fi făcut un copil. Sau - de ce nu? - marele General Moozh ar veni cu Nafai, renunţând la armata lui şi dispărând împreună cu noi în deşert. Orice se poate întâmpla. Absolut orice.

În casa lui Gaballufix - şi nu în vis

Moozh întinse harta Coastei de Vest pe masa lui Gaballufix şi-şi lăsă mintea să exploreze liniile. Oraşele din Câmpie şi Seggidugu se întindeau în faţa lui ca la un banchet. Era greu de ghicit încotro s-o iei. Probabil auziseră deja că o armată a Goraynilor deţinea porţile Basilicăi. Fără îndoială, capetele încinse din Seggidugu pretindeau o ripostă rapidă şi brutală, dar nu constituiau majoritatea - graniţa lor de nord era prea apropiată de grosul armatelor Gorayni din Khlam şi Ulye. Ar fi fost nevoie de foarte mulţi soldaţi să cucerească Basilica, chiar dacă o apărau numai o mie de soldaţi Gorayni, şi ar fi lăsat Seggidugu vulnerabil la un contraatac.

Într-adevăr, multe inimi slabe din Seggidugu se întrebau dacă nu ar fi mai bine să vină acum în faţa Împăratului, ca nişte cerşetori, implorându-l să ia naţiunea lor sub binecuvântata lui protecţie. Dar Moozh era convins că ei nu ar fi avut mai mult noroc decât capetele încinse. În avantaj ar fi fost minţile calculate, oamenii cei mai atenţi. Ei ar aştepta să vadă ce se întâmplă. Pe asta conta.

În Oraşele din Câmpie fără îndoială deja se punea la cale

reînvierea vechii Ligi a Apărării, care îi alungase de nouă ori pe invadatorii din Seggidugu. Însă asta se petrecuse cu mai mult de o mie de ani în urmă, când Seggidugu năvăliseră pentru prima dată peste munţi, venind din deşert; era puţin probabil să se unească mai mult de câteva oraşe, şi chiar în presupusa uniune ar exista certuri şi furturi care i-ar slăbi mai mult decât dacă ar lupta separat.

Ce anume stătea în puterea lui Moozh să facă? În acest moment, dacă trimitea o delegaţie cu o cerere sever exprimată de a preda cele mai apropiate oraşe, fără îndoială ar fi primit rapid consimţământul. Dar refugiaţii s-ar revărsa din acele oraşe ca sângele dintr-o rană în inimă, şi atunci celelalte Oraşe din Câmpie *s-ar uni* cu adevărat. Ar putea chiar să ceară ca Seggidugu să-i conducă, iar în acest caz era foarte posibil ca Seggidugu să reacţioneze.

Ar pretinde însă predarea Seggidugu. Dacă ei s-ar supune, Oraşele din Câmpie s-ar retrage şi ar face pe mortul Dar miza era prea mare. Dacă ar găsi o cale mai bună. Într-adevăr, *ar fi posibil* să forţeze predarea a unul sau chiar două Oraşe din Câmpie, numai că avea extrem de puţini oameni - şi o legătură prea slabă cu grosul armatei - pentru un astfel de ultimatum în caz că Seggidugu s-ar decide să-i sfideze. Mari războaie fuseseră evitate, imense imperii create prin astfel de cacealmale primejdioase, iar Moozh nu se temea să-şi asume riscuri dacă nu exista o cale mai bună.

Iar dacă *exista* o cale mai bună, trebuia s-o găsească repede. Până acum, însuşi Împăratul trebuie să fi aflat că şi Plod, şi mediatorul desemnat armatei lui Moozh fuseseră ucişi - de un asasin basilican, desigur, dar nimeni nu reuşise să-l interogheze fiindcă Generalul îl omorâse cu propriile mâini. Apoi plecase cu o mie de oameni şi nimeni nu ştia unde se afla. Această veste trebuia să aducă teama în

inima Împăratului, căci el ştia cât de fragilă este puterea unui conducător atunci când cel mai priceput general al său devine prea popular. Probabil se întreba câţi dintre oameni s-ar aduna în jurul lui Moozh, dacă acesta ar ridica flamura revoltei în munţi; câţi alţii, prea credincioşi să dezerteze, nu ar fi totuşi îngroziţi să lupte contra celui mai mare general al Goraynilor. Asemenea temeri l-ar împinge pe Împărat să-şi pună oştile în mişcare şi să le îndrepte către sud şi către vest, înştiinţând Khlamul şi Ulyeul.

Foarte bine... astfel Seggidugu va fi şi mai înspăimântat şi ar creşte şansele ca bluful să aibă succes. Aceste mişcări de forţe nu aveau cum să ajungă prea departe înainte ca Împăratul să primească următoarele veşti - că manevra sclipitoare a lui Moozh avusese succes, că legendara Basilica se afla acum în mâinile Goraynilor.

Moozh zâmbi de plăcere imaginându-şi cum această ştire avea să îngrozească inimile curtenilor care îi şoptiseră Împăratului că era un trădător. Un trădător? Un om care avea isteţimea şi curajul, cu numai o mie de soldaţi, să cucerească un oraş? Să treacă în marş pe lângă două puternice regate inamice şi să ia fortăreaţa din munţi? Ce fel de trădător e ăsta? ar întreba Împăratul.

Însă tot i-ar fi frică, pentru că îndrăzneala generalilor săi îl îngrozea întotdeauna. În special îndrăzneala lui Vozmuzhalnoy Vozmozhno. Îi va trimite un împuternicit sau doi - şi categoric un mediator, probabil un prieten nou, şi de asemenea vreo doi membri de familie apropiaţi şi de încredere. Ei nu ar avea autoritate asupra lui Moozh - Goraynii nu ar fi cucerit atâtea teritorii, dacă împăraţii ar fi permis subalternilor lor să contramandeze ordinele generalilor de teren. Însă ei *aveau* posibilitatea să se amestece, să pună întrebări, să protesteze, să pretindă explicaţii şi să trimită mesaje Împăratului despre tot ce nu

le plăcea.

Când aveau să sosească aceşti împuterniciţi? Erau nevoiţi să apuce pe acelaşi drum din deşert pe care Moozh îl străbătuse cu oamenii lui. Dar acum drumul era strict supravegheat de Seggidugu şi Izmennik, aşadar va trebui să existe un bodyguard greoi, căruţe cu provizii, multe iscoade, corturi şi tot felul de animale. Astfel împuterniciţii nu ar avea nici dorinţa, nici capacitatea de a se deplasa măcar pe jumătate atât de repede pe cât o făcuse armata lui. Deci avea cel puţin o săptămână până la sosirea lor, probabil mai mult. Dar când vor sosi vor avea cu ei mulţi soldaţi - probabil la fel de mulţi pe cât adusese şi el - şi aproape sigur aceia nu vor fi soldaţi care luptaseră sub comanda lui, oameni antrenaţi de el, pe care să se bazeze.

O săptămână. Moozh avea cel puţin o săptămână în care să declanşeze cursul evenimentelor. Putea să încerce acum bluful contra Seggidugu şi să rişte o profundă umilinţă, dacă era sfidat - desigur, Oraşele din Câmpie s-ar uni atunci împotriva lui şi ar ajunge curând să apere Basilica de asediatori. Acest lucru nu ar duce la destituirea lui ca general, dar ar şterge strălucirea numelui său şi l-ar aduce din nou la mâna Împăratului. Ultimele zile fuseseră minunate, nu mai fusese nevoit să joace jocurile amăgirii şi să se folosească de subterfugiile care îi consumaseră jumătate din viaţă atunci când avusese de-a face cu un prieten desemnat de Împărat, fără a mai menţiona un mediator carierist şi băgăcios. Moozh ucisese relativ puţini oameni cu mâinile lui, dar categoric amintirea acelor morţi îl încânta - surpriza de pe feţele lor, fantastica uşurare pe care o simţise atunci. Chiar şi asasinarea necesară a acelui brav soldat basilican, Smelost, nici chiar *aceea* nu-i umbrea bucuria noii sale libertăţi.

Sunt pregătit?

Sunt pregătit să fac mişcarea vieţii mele, să mă ridic împotriva Împăratului în numele Pravo Gollossa? Să risc totul pentru a uni Basilica, Seggidugu şi Oraşele din Câmpie, alături de fiecare soldat care mă vă urma şi de orice ajutoare am reuşi să adăugăm din partea Potokgavan?

Şi dacă nu sunt pregătit pentru aşa ceva, oare sunt pregătit să-mi pun iarăşi gâtul în zgarda pe care Împăratul îi obligă pe toţii generalii săi s-o poarte? Sunt pregătit să mă plec în faţa voinţei reîncarnării lui Dumnezeu pe Harmony? Sunt pregătit să aştept ani, zeci de ani o ocazie care s-ar putea să nu-mi fie niciodată mai la îndemână decât acum?

Ştiu răspunsul chiar în timp ce îşi punea întrebarea. Cumva trebuia să transforme această săptămână, această zi, această oră în ocazia lui, în şansa pe care o avea să-i doboare pe Gorayni şi să înlocuiască imperiul lor crud şi brutal cu unul generos şi democratic, condus de Sotchitsiya, a căror răzbunare fusese îndelung amânată, dar cu toate acestea nicio clipă mai puţin sigură. Şi iată-l de Moozh cu o armată - una mică, dar *a lui* - în oraşul care simboliza tot ceea ce era slab, efeminat şi servil pe lume. Cât am tânjit să te distrug, Basilica, dar ce-ar fi dacă te-aş face puternică? Dacă aş face din tine centrul lumii - dar una condusă de bărbaţi puternici, nu de acele femei slabe şi umile, nu de politicieni, bârfe, actori şi cântăreţi. Cum ar fi dacă cea mai măreaţă poveste despre Basilica nu va spune că a fost oraşul femeilor, ci că a fost oraşul strămoşilor Sotchitsiya?

Basilica, oraş al femeilor, soţul tău a venit să te stăpânească şi să te înveţe meşteşugurile casnice pe care le-ai uitat de atât de mult timp.

Moozh parcurse din nou lista de nume a lui Bitanke. Dacă voia pe cineva care să conducă Basilica în numele

Împăratului, atunci va trebui să aleagă un bărbat drept consul: unul dintre fiii lui Wetchik, dacă puteau fi găsiţi, sau chiar pe Rashgallivak, ori vreun bărbat mai slab pe care să-l sprijine Bitanke.

Dar dacă voia să unească Basilica, Oraşele din Câmpie şi Seggidugu împotriva Împăratului, atunci avea nevoie să devină un cetăţean basilican prin căsătorie şi să-şi câştige locul în fruntea oraşului; nu avea nevoie de un consul, ci de o mireasă.

Numele care îl intrigau cel mai mult erau ale celor două fete, vizionara în ape şi oracolul. Erau tinere, suficient de tinere, încât să ofenseze multă lume căsătorindu-se cu oricare dintre ele, în special vizionara - avea treisprezece ani! Şi totuşi cele două aveau genul potrivit de prestigiu, cel care l-ar cuprinde şi pe el în aura sa dacă s-ar însura cu una sau cu cealaltă. Moozh, marele general Gorayni, căsătorit cu una dintre cele mai sfinte femei ale Basilicăi - umilindu-se să pătrundă în oraş ca soţ, şi nu ca un invadator. Acest lucru le-ar cuceri inimile, nu numai celor care îi erau deja recunoscători pentru pacea pe care o adusese, ci tuturor, căci ar fi văzut că nu îşi doreşte să-i cotropească, ci să-i conducă spre glorie.

Având-o pe vizionară sau pe oracol de soţie, nu va mai *deţine* Basilica. *Va fi* Basilica şi în loc să adreseze ultimatumuri regatelor din sud şi oraşelor de pe Coasta de Vest, va înălţa un strigăt de război. Ar aresta spionii Potokgavan şi i-ar trimite acasă în indolentul lor imperiu clădit pe ape cu daruri şi promisiuni. Zvonurile s-ar răspândi ca un incendiu prin nord: Vozmuzhalnoy Vozmozhno s-a autodeclarat noua reîncarnare, adevăratul Împărat. Îi cheamă pe toţi ostaşii lui Dumnezeu să vină la el în sud sau să se ridice împotriva uzurpatorului oriunde se găsesc! Între timp se vor şopti vorbe în Pravo Gollossa: Sotchitsiya preiau

conducerea. Ridicaţi-vă şi luaţi ceea ce v-a aparţinut atâţia ani!

În haosul care se va instala în ţinuturile de miază-noapte, Moozh se va îndrepta în marş spre nord, adunându-şi pe dram aliaţii. Armatele Goraynilor se vor retrage în faţa lui; popoarele cucerite îl vor întâmpina ca pe un eliberator. Va mărşălui până când Goraynii vor fi împinşi înapoi în teritoriile lor, iar atunci el se va opri - pentru o lungă iarnă în Pravo Gollossa, unde să-şi antreneze armata pestriţă sudând-o într-o adevărată forţă de luptă. Apoi în primăvara anului următor se va deplasa în ţinuturile deluroase ale Goraynilor şi le va distruge complet capacitatea de a stăpâni. Fiecărui bărbat capabil să lupte i se vor tăia degetele mari, ca să nu mai ţină vreodată în mână o sabie sau un arc, şi cu fiecare deget retezat Goraynii vor înţelege suferinţele poporului Sotchitsiya, cei fără limbă.

Să încerce Dumnezeu să mă oprească!

Însă ştia că nu va încerca. În ultimele zile, de când îl sfidase şi se îndreptase spre sud să cucerească Basilica, nu mai făcuse nicio mişcare împotriva lui, nu încercase să-l împiedice în niciun fel. Se aşteptase oarecum să fie făcut să uite planurile pe care le concepea. Dar deja Dumnezeu trebuia să ştie că n-ar mai fi avut importanţă acum, căci planurile erau atât de bune şi de evidente, încât Moozh pur şi simplu le-ar gândi din nou - şi din nou, şi din nou, dacă ar fi necesar.

Pentru mine ar însemna răsturnarea Goraynilor şi unirea Coastei de Vest. Pentru fiul meu ar însemna înfrângerea Potokgavan, civilizarea triburilor din pădurile nordice, supunerea piraţilor de pe Coasta de Nord. Fiul meu şi al soţiei mele.

Care dintre voi o să fie? Vizionara în ape era cea mai puternică dintre ele, cea cu mai mult prestigiu; dar era mai

tânără, prea tânără, de fapt. Ar fi periculos ca lumea s-o compătimească pentru o astfel de căsătorie, dacă nu reuşea să o convingă s-o facă de bunăvoie.

Dar şi cealaltă, oracolul, chiar dacă prestigiul ei era mai scăzut, tot mergea, şi avea şaisprezece ani. Şaisprezece, o vârstă potrivită pentru o căsătorie din motive politice, căci nu mai avusese alţi soţi şi, dacă Bitanke avea dreptate, nici măcar amanţi despre care să fi ştiut cineva. Iar ceva din prestigiul vizionarei s-ar adăuga acestei căsătorii, fiindcă oracolul era sora ei, iar el va avea grijă ca vizionara să fie bine tratată - şi strâns legată de noua casă dinastică pe care avea s-o stabilească Moozh.

Era un plan foarte atrăgător. Acum nu mai rămânea decât să aibă suficientă siguranţă - suficientă cât să acţioneze. Să se ducă acasă la Rasa şi să negocieze pentru mâna uneia dintre fete.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă. Moozh lovi în masă. Uşa se deschise.

— Domnule, zise soldatul. Am făcut o arestare interesantă pe stradă în faţa casei Doamnei Rasa.

Generalul ridică ochii din harta întinsă pe masă şi aşteptă şi restul mesajului.

— Fiul cel mic al Doamnei Rasa. Cel care l-a ucis pe Gaballufix.

— A fugit în deşert. Eşti sigur că nu e un impostor?

— E posibil. Dar a ieşit din casa Rasei şi s-a dus direct la sergentul responsabil cu paza, spunându-i cine este şi că trebuie să vă vorbească urgent despre nişte lucruri care vor hotărî viitorul dumneavoastră şi viitorul Basilicăi.

— Aha.

— Deci ori e băiatul tupeist care i-a tăiat capul lui Gaballufix şi a ieşit din oraş în hainele lui, ori e un nebun sinucigaş.

— Sau ambele. Adu-l la mine şi pregăteşte o escortă de patru soldaţi care să-l conducă după aceea direct la casa Doamnei Rasa. Dacă îl pălmuiesc peste faţă când deschizi uşa, atunci îl ucizi în pragul casei Doamnei. Dacă îi zâmbesc, îl tratezi cu amabilitate şi onoare. În rest, este arestat şi nu i se va mai permite să iasă din casă.

Soldatul lăsă uşa deschisă în urma lui. Moozh se lăsă pe spate în scaun şi aşteptă. Interesant, se gândi, nu mai trebuie să caut eu jucătorii-cheie în sângeroasele jocuri ale oraşului. Vin toţi la mine, unul câte unul. Se presupunea că Nafai ar fi în siguranţă în deşert, unde nu ajung la el - dar a fost tot timpul în casa Doamnei Rasa. Ce alte surprize se mai ascund în acolo? Ceilalţi fii? Cum i-a caracterizat Bitanke... Elemak, conducătorul de caravane isteţ şi periculos; Mebbekew, penisul umblător; Issib, infirmul sclipitor. Sau de ce nu Wetchik în persoană, negustorul de plante vizionar? Poate aşteaptă cu toţii dincolo de zidurile Doamnei Rasa, până când el va hotărî cum să se folosească de ei.

Oare era posibil - doar posibil - ca Dumnezeu *să se fi decis* într-adevăr să-i favorizeze cauza? Ca în loc să i se împotrivească, să-l ajute acum., punându-i în mâini orice unealtă i-ar fi necesară pentru îndeplinirea ţelului său?

Cu siguranţă nu sunt reîncarnarea a nimic altceva în afara propriei mele persoane, se gândi Moozh; nu am nicio dorinţă să fac pe sfântul, ca Împăratul. Dar dacă în cele din urmă Dumnezeu a hotărât să-mi dea puţin ajutor, nu-l voi refuza. Poate că în inima lui a sosit şi ceasul poporului Sotchitsiya.

Lui Nafai îi era frică, dar în acelaşi timp nu se temea. Cea mai ciudată senzaţie. Ca şi când ar fi avut în interior un animal înspăimântat, terorizat de ideea de a se duce într-un

loc unde moartea se afla la numai un cuvânt distanţă, şi totuşi Nafai însuşi, partea care însemna *el*, şi nu animalul, era pur şi simplu fascinat să afle ce va spune, dacă îl va întâlni pe Moozh şi ce se va întâmpla după aceea. Era conştient de continua iminenţă a morţii aflându-se în mijlocul Goraynilor; mai curând decisese, la un nivel subconştient, că supravieţuirea personală reprezenta o problemă irelevantă.

Soldaţii păruseră mai mult perplecşi decât alarmaţi când îi acostase pe stradă cu cuvintele: „Duceţi-mă la General. Eu sunt Nafai, fiul lui Wetchik, şi l-am asasinat pe Gaballufix.” Cu aceste vorbe îşi pusese viaţa în joc, întrucât Moozh era martor la mărturisirea unei crime care ar fi dus la execuţia lui; Moozh nici măcar nu mai era nevoit să fabrice un pretext ca să-l omoare, dacă asta intenţiona.

Casa lui Gaballufix nu se schimbase, şi totuşi părea total schimbată. Niciun tablou de pe perete, nicio mobilă nu fuseseră înlocuite. Toată opulenţa sa indolentă rămăsese intactă, somptuozitatea, decorurile excesiv de detaliate, culorile îndrăzneţe. Însă, în loc să fie copleşitoare, efectul întregii ostentaţii era unul patetic, căci disciplina simplă şi reacţiile vioaie, neezitante, ale soldaţilor Gorayni reuşeau să diminueze totul în jurul lor. Gaballufix îşi alesese mobilierul special ca să-şi intimideze musafirii, să-i impresioneze profund; acum părea fără vlagă, efeminat, ca şi când persoana care îl cumpărase se temuse că oamenii ar vedea cât de slab îi era sufletul şi se străduise să-l ascundă în spatele baricadei de culori strălucitoare şi ornamente aurite.

Puterea reală, îşi dădu seama Nafai, nu se etalează prin ceva care poate fi cumpărat cu bani. Banii cumpără numai iluzia puterii. Adevărata forţă este forţa voinţei - o voinţă suficient de puternică pentru ca alţii să se plece în faţa ei

doar datorită ei înseşi şi s-o urmeze de bunăvoie. O putere câştigată prin amăgiri se evaporă la lumina adevărului, după cum constatase Rashgallivak; dar adevărata putere devine din ce în ce mai mare cu cât o priveşti mai îndeaproape, chiar dacă ea constă numai într-o singură persoană, fără oştiri, fără servitori, fără prieteni, dar cu o voinţă de neîmblânzit.

Un astfel de om îl aştepta, stând la un birou în spatele unei uşi deschise. Nafai cunoştea camera. Era locul unde el şi fraţii lui îl înfruntaseră pe Gaballufix, unde scăpase câteva cuvinte care spulberaseră delicatele negocieri ale lui Elemak pentru Catalog. Deşi Gaballufix nu intenţionase niciodată altceva decât să-i înşele. Rămânea însă faptul că vorbise pripit, fără să-şi dea seama că Elemak, un om de afaceri inteligent, le ascundea informaţii-cheie.

Pentru o clipă, Nafai hotărî în sinea lui să fie mai atent acum, să ascundă informaţii aşa cum ar fi făcut Elemak, să fie viclean în conversaţie.

Apoi Generalul Moozh înălţă capul, iar Nafai privi în ochii lui şi văzu o fântână adâncă de furie, suferinţă, mândrie şi, la fundul fântânii, o inteligenţă ascuţită care străbătea dincolo de orice tentativă de falsificare.

Aşa e Moozh în realitate? L-am judecat corect?

Şi în inima lui Sufletul Suprem îi şopti: Ţi l-am arătat aşa cum este el cu adevărat.

Deci nu pot să-l mint pe omul acesta se gândi Nafai. Ceea ce e destul de bine, pentru că nu mă pricep să mint. N-am talent la aşa ceva. Nu păstrez autoamăgirea profundă pe care o cere o minciună reuşită. Adevărul se ridică la suprafaţa minţii mele, iar eu mă spovedesc prin fiecare cuvânt, privire sau gest.

În plus, nu am venit aici ca să intru într-un joc, să-mi testez deşteptăciunea într-un concurs contra Generalului

Vozmuzhalnoy Vozmozhno. Mă aflu aici să-i ofer şansa să ni se alăture în călătoria către Pământ. Cum să accepte dacă îi spun altceva decât adevărul?

— Nafai, zise Moozh. Te rog, ia loc.

Se aşeză. Observă o hartă întinsă pe masă în faţa Generalului. Coasta de Vest. Undeva pe acea hartă, în colţul de sud-vest, se afla pârâul unde Tata, Issib şi Zdorab aşteptau în corturile lor, ascultând o ceată de babuini urlând şi lătrând unul la altul. Oare Sufletul Suprem îi arată Tatei ce fac eu acum? Issib are Catalogul şi îl întreabă unde sunt?

— Presupun că nu te-ai predat pentru că te-a mustrat conştiinţa şi ai dorit să fii judecat pentru asasinarea lui Gaballufix ca să te purifici de vinovăţie.

— Nu, domnule. M-am căsătorit în seara asta. Nu vreau să fiu băgat la închisoare, judecat sau ucis.

— Te-ai căsătorit în seara asta? şi până dimineaţa ai ieşit pe străzi să-şi mărturiseşti crimele? Băiete, mă tem că nu ai o căsnicie fericită dacă soţia ta nu te reţine măcar pentru o noapte.

— Am venit din cauza unui vis.

— Aha - visul *tău*, sau al miresei tale?

— Visul *dumneavoastră*, domnule.

Moozh aşteptă, fără nicio expresie pe chip.

— Cred că aţi avut cândva un vis despre un bărbat cu o creatură zburătoare şi păroasă aşezată pe un umăr şi un şobolan uriaş agăţat de piciorul lui, şi oameni, şobolani şi îngeri veneau să-l venereze cu toţii, atingându-l cu...

Dar Nafai nu mai continuă, căci Moozh se ridicase în picioare şi îl fixa cu ochii lui periculoşi, agonizanţi.

— I-am povestit asta lui Plod, iar el a raportat mediatorului şi aşa s-a aflat. Iar faptul că tu ştii îmi arată că ai fost în contact cu cineva de la curtea Împăratului, încetează cu

prefăcătoria asta şi spune-mi adevărul!

— Domnule, nu ştiu cine sunt Plod sau mediatorul, iar visul dumneavoastră nu mi-a fost povestit de nimeni de la curtea Împăratului. Am aflat de la Sufletul Suprem. Credeţi că nu vă cunoaşte visul?

Moozh se aşeză la loc, dar întreaga sa atitudine se schimbase. Siguranţa, încrederea de sine dispăruseră.

— Tu eşti forma pe care a luat-o Dumnezeu acum? Tu eşti reîncarnarea?

— Eu? făcu Nafai. Vedeţi cine sunt eu - un băiat de paisprezece ani. Poate puţin cam înalt pentru vârsta mea.

— Puţin cam tânăr să te căsătoreşti.

— Dar nu prea tânăr să-i vorbesc Sufletului Suprem.

— În oraşul ăsta mulţi şi-au făcut o carieră din a vorbi cu Sufletul Suprem. Însă ţie se pare că Dumnezeu îţi răspunde.

— Nu e nimic mistic aici, domnule. Sufletul Suprem e un computer - unul puternic, care se autoperfecţionează. Strămoşii noştri l-au pus în funcţiune acum patruzeci de milioane de ani, când au ajuns pentru prima dată pe planeta Harmony ca refugiaţi în urma distrugerii Pământului. S-au modificat genetic, pe ei şi pe toţi copiii lor, pentru ca noi - peste atâtea generaţii - să fim receptivi, la un nivel profund al creierului, la impulsurile Sufletului Suprem. Apoi au programat computerul să ne blocheze orice urmă de gând, orice plan de acţiune care ar duce la o tehnologie înaltă, la comunicaţii sau transporturi rapide, pentru ca lumea să rămână un loc vast şi necunoscut pentru noi, iar războaiele să reprezinte doar nişte incidente locale.

— Până am apărut eu, zise Moozh.

— Cuceririle dumneavoastră într-adevăr s-au extins dincolo de zona pe care Sufletul Suprem ar permite-o în mod normal.

— Pentru că eu nu sunt un sclav al lui. Orice putere ar avea Dumnezeu - sau, dacă ai dreptate, acel computer -, oricâtă putere ar avea asupra altor oameni, asupra mea e mai slabă şi eu i-am rezistat şi am învins-o. Mă aflu aici astăzi fiindcă eu sunt prea puternic pentru Dumnezeu.

— Da, ne-a spus că aşa aţi crezut. Dar de fapt influenţa Sufletului Suprem este chiar mai puternică în dumneavoastră decât în majoritatea celorlalţi oameni. Probabil cam la fel de puternică e şi în mine. Dacă ar fi potrivit, dacă v-aţi deschide sufletul vocii sale, Sufletul Suprem v-ar vorbi şi nu ar mai fi nevoie ca eu să vă destăinui lucrurile pe care am venit aici să vi le povestesc.

— Dacă Sufletul Suprem ţi-a zis că e *mai puternic* în mine decât în majoritatea oamenilor, atunci computerul tău e un mincinos.

— Trebuie să înţelegeţi - Sufletului Suprem nu prea îi pasă de vieţile personale ale oamenilor, cu excepţia până acum a unui fel de program de reproducere prin care încerca să creeze oameni ca mine - şi ca dumneavoastră, desigur. Nu mi-a plăcut când am aflat aşa ceva, dar ăsta e motivul pentru care trăiesc, sau cel puţin motivul pentru care părinţii mei au fost aduşi unul lângă altul. Sufletul Suprem manipulează oamenii. Asta e treaba lui. V-a manipulat aproape tot timpul.

— Sunt conştient de faptul că a încercat. Eu îl numesc Dumnezeu, voi îl numiţi Sufletul Suprem, dar pe mine nu m-a controlat.

— Imediat ce a înţeles că intenţionaţi să-i opuneţi rezistenţă, pur şi simplu a întors lucrurile pe dos, explică Nafai. Dacă voia să faceţi ceva, vă interzicea. Apoi se asigura că vă reamintiţi şi supunerea era aproape perfectă.

— E o minciună, şopti Moozh.

Pe Nafai îl speria să vadă cum emoţiile puneau stăpânire

pe acel bărbat. Era clar că Generalul nu era obişnuit cu sentimente pe care nu le controla; se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-l lase să se calmeze înainte de a continua.

— Vă simţiţi bine? întrebă.

— Continuă, zise Moozh acid. Pot să ascult orice ar spune un om mort.

Era un lucru atât de penibil, încât Nafai fu dezgustat.

— O, ar trebui să-mi schimb povestea fiindcă mă ameninţaţi cu moartea? Dacă mi-ar fi fost frică să mor, credeţi că aş mai fi venit?

Nafai văzu schimbarea din expresia lui Moozh.

Parcă s-ar fi stăpânit în mod vizibil.

— Îmi cer scuze. Pentru o clipă m-am purtat la fel ca oamenii pe care îi dispreţuiesc cel mai mult. Am aruncat o ameninţare ca să provoc modificarea mesajului unui mesager care cel puţin crede că îmi spune adevărul, Dar te asigur că, indiferent ce aş simţi, dacă vei muri astăzi, nu va fi din cauza vreunui cuvânt pe care l-ai rosti. Te rog, continuă.

— Trebuie să înţelegeţi, dacă Sufletul Suprem vrea cu adevărat să uitaţi ceva, atunci *veţi uita.* Eu şi fratele meu Issib ne-am crezut foarte deştepţi, forţându-i barierele. Dar de fapt nu le-am forţat. Pur şi simplu am provocat prea multe necazuri ca să mai merite să ne opună rezistenţă. Sufletul Suprem a preferat să ne includă intenţionat în planurile sale decât să fie nevoit să ne controleze şi să ne manipuleze. De asta mă aflu aici. Pentru că sora soţiei mele a văzut într-un vis cât de puternică este legătura dumneavoastră cu Sufletul Suprem şi cum vă irosiţi în efortul inutil de a-i rezista. Am venit să vă spun că unicul mod de a vă elibera de sub stăpânirea lui este să vă aliaţi planului său.

— Calea spre victorie este capitularea? întrebă Moozh confuz.
— Calea spre *libertate* este să nu mai opuneţi rezistenţă şi să începeţi să discutaţi, Sufletul Suprem este slujitorul omenirii, nu stăpânul ei. Poate fi convins. Va asculta. Uneori are nevoie de ajutorul nostru. Domnule General, *noi* avem nevoie de dumneavoastră, dacă veţi veni cu noi.
— Să vin cu voi?
— Tata a fost chemat în deşert ca un prim pas dintr-o mare călătorie.
— Tatăl tău a fost atras în deşert de intrigile lui Gaballufix. Am vorbit cu Rashgallivak, iar eu nu pot fi înşelat.
— Chiar credeţi că o discuţie cu Rashgallivak este cel mai bun mod de a vă asigura că *nu* sunteţi înşelat?
— Dacă m-ar fi minţit, aş fi ştiut.
— Dar dacă el credea ceea ce vă zicea, şi totuşi nu era adevărat?
Moozh aşteptă în tăcere.
— Eu vă spun că, indiferent de impulsul căruia i s-a datorat plecarea noastră la o anumită oră a unei anumite zile, a fost scopul Sufletului Suprem să ne ducă pe Tata, pe mine şi pe fraţii mei în deşert, ca prim pas al unei călătorii.
— Şi totuşi iată-te în oraş.
— V-am explicat, insistă Nafai. M-am căsătorit noaptea trecută. La fel fraţii mei.
— Elemak, Mebbekew şi Issib.
Nafai fu surprins şi puţin speriat de faptul că Moozh ştia atât de multe despre ei. Dar se hotărâse să rostească adevărul, şi aşa avea să facă.
— Issib e cu Tata. A vrut să vină. Şi eu am vrut să vină. Dar Elemak a refuzat şi Tata l-a susţinut. Am venit după soţii. Şi după soţia Tatei. Când am sosit, Mama a râs şi a zis că ea nu va pleca niciodată în deşert, indiferent ce proiect

nebunesc ar avea Wetchik în minte. Însă dumneavoastră aţi arestat-o şi aţi răspândit acele zvonuri despre ea. De fapt, aţi izolat-o de Basilica, iar acum ea înţelege că aici nu mai are nimic de făcut şi va merge şi ea cu noi în deşert.

— Vrei să spui că tot ce am făcut e parte din planul Sufletului Suprem de a o convinge pe mama ta să se alăture soţului ei într-un cort?

— Spun că scopurile dumneavoastră au fost orientate astfel încât să servească planurilor Sufletului Suprem. Aşa vor fi întotdeauna, Generale. Aşa au fost întotdeauna.

— Dar dacă refuz să-i permit mamei tale să-şi părăsească locuinţa? Dacă vă ţin sub arest şi pe tine, pe fraţii tăi şi pe soţiile voastre? Dacă trimit soldaţi s-o împiedice pe Shedemei să adune seminţele şi embrionii pentru călătoria voastră?

Nafai fu surprins. Ştia despre Shedemei? Imposibil - ea n-ar fi zis nimănui. De ce era oare capabil acest Moozh, dacă reuşea să intre într-un oraş străin şi atât de repede să cunoască totul, încât să-şi dea seama că seminţele adunate de Shedemei aveau legătură cu exilul lui Wetchik?

— Vezi? Sufletul Suprem nu are putere acolo unde *eu* sunt stăpân.

— Ne puteţi ţine sub arest. Dar când Sufletul Suprem hotărăşte că e timpul să plecăm, o să găsiţi un motiv extrem de puternic să ne permiteţi să plecăm, aşa că ne veţi lăsa.

— Dacă Sufletul Suprem vrea să plecaţi, băiete, fii sigur că *nu* veţi pleca.

— Nu înţelegeţi. Nu v-am spus partea cea mai importantă. Indiferent de războiul pe care credeţi că-l purtaţi cu versiunea Sufletului Suprem pe care o numiţi Dumnezeu, ceea ce contează este visul pe care l-aţi avut. Cel cu animalele zburătoare şi cu şobolanii uriaşi.

Moozh aşteptă, însă Nafai vedea că era profund tulburat.

— Nu Sufletul Suprem a trimis acest vis. Sufletul Suprem nu-l înţelege.

— Aşadar e un vis lipsit de sens, un banal vis în timpul somnului.

— Ba deloc. Pentru că şi soţia mea a visat aceleaşi creaturi, la fel şi sora ei. Toţi trei, iar visele nu sunt unele obişnuite. Tuturor vi s-au părut importante. Ştiaţi că aveau un tâlc. Şi totuşi nu veneau de la Sufletul Suprem.

Moozh continuă să aştepte.

— Au trecut patruzeci de milioane de ani de când oamenii au abandonat Pământul pe care îl distruseseră aproape complet, zise Nafai. Suficient pentru ca el să se vindece. Ca să existe din nou viaţă acolo. Un loc pentru omenire. Multe specii s-au pierdut - de aceea Shedemei adună seminţe şi embrioni pentru călătorie. Noi suntem cei care au darul de a vorbi uşor cu Sufletul Suprem. Noi suntem cei care am fost aduşi laolaltă, aici în Basilica, în această zi, la această oră, ca să pornim într-o călătorie care ne va aduce înapoi pe Pământ.

— În afară de faptul că Pământul, dacă există, este o planetă care orbitează în jurul unei stele îndepărtate, până la care nici păsările nu pot zbura, nu ai spus nimic despre ce legătură ar avea această călătorie cu visul meu.

— Asta nu *ştim,* recunoscu Nafai. Doar presupunem, dar şi Sufletul Suprem consideră că ar fi adevărat. Cumva, Păstrătorul Pământului ne cheamă. Peste toţi anii-lumină dintre noi şi Pământ, a ajuns până aici şi ne cheamă să ne întoarcem. Din câte ştim, a modificat chiar şi programarea Sufletului Suprem, sugerându-i să ne adune. Sufletul Suprem a crezut că ştie de ce face asta, dar abia recent a aflat adevăratul motiv. Aşa cum dumneavoastră aflaţi abia acum motivul adevărat a tot ce aţi făcut în viaţă.

— Un mesaj într-un vis trimis de la mii de ani-lumină distanţă? Înseamnă că visul ăsta a fost trimis cu treizeci de generaţii înainte de a mă naşte eu. Nu mă face să râd, Nafai. Eşti mult prea deştept ca să crezi aşa ceva. Nu ţi-a trecut prin minte că Sufletul Suprem te manipulează *pe tine?*

Nafai se gândi.

— Sufletul Suprem nu mă minte, rosti.

— Şi totuşi tu spui că pe mine m-a minţit tot timpul. Aşadar nu putem pretinde că Sufletul Suprem urmează cu rigiditate adevărul, nu-i aşa?

— Dar *pe mine* nu mă minte.

— De unde ştii?

— Pentru că ceea ce îmi zice mie... *simt* că e adevărat.

— Dacă mă face *pe mine* să uit lucruri - şi e posibil să se fi întâmplat de multe ori...

Vocea i se stinse pe măsură ce părea să se decidă să nu se lase scufundat în astfel de amintiri.

— Dacă face *asta,* de ce nu te face şi *pe tine* să „simţi că e adevărat”?

Nafai nu avea un răspuns pregătit. Nu-şi pusese la îndoială propria siguranţă, aşa că nu ştia de ce raţionamentul lui Moozh era fals.

— Nu numai eu cred asta, spuse Nafai, străduindu-se să găsească o logică. Şi soţia mea are încredere în Sufletul Suprem. Şi sora ei. Au avut vise şi viziuni întreaga viaţă şi Sufletul Suprem nu le-a minţit niciodată.

— Vise şi viziuni, întreaga viaţă? făcu Moozh, şi se aplecă peste masă. Cu cine anume te-ai căsătorit?

— Credeam că v-am zis. Cu Luet. E una dintre nepoatele mamei mele, învaţă în casa ei.

— Vizionara în ape.

— Nu sunt surprins că aţi auzit de ea.

— Are treisprezece ani.
— E prea tânără, ştiu. Dar a dorit să facă ceea ce îi cerea Sufletul Suprem, şi eu la fel.
— Crezi că o să reuşeşti s-o iei pe vizionara în ape a Basilicăi într-o călătorie nebunească în deşert, ca să regăsiţi o străveche planetă legendară? Chiar dacă *eu* nu fac nimic să vă opresc, crezi că oamenii din oraş vor accepta?
— Da, dacă Sufletul Suprem ne ajută, şi *ne va ajuta.*
— Şi sora soţiei tale, *ea* cu care dintre fraţii tăi s-a măritat? Cu Elemak?
— Urmează să se căsătorească cu Issib. El ne aşteaptă în cortul tatălui meu.
Moozh se lăsă pe spate în scaun şi chicoti vesel.
— E greu de distins cine pe cine a controlat, zise. După *tine,* Sufletul Suprem are o serie de planuri în care eu am doar un rol mic. Dar mie mi se pare că Dumnezeu a aranjat astfel lucrurile încât toate sforile să fie în mâinile mele. Chiar înainte de a veni tu mă gândeam că în cele din urmă Dumnezeu a încetat să-mi fie duşman.
— Sufletul Suprem nu v-a fost niciodată duşman. A fost decizia *dumneavoastră* să faceţi din asta o competiţie.
Moozh se ridică de la masă, o înconjură şi se aşeză lângă Nafai, luându-i mâna.
— Băiete, asta a fost cea mai remarcabilă conversaţie din viaţa mea.
Şi pentru mine, se gândi Nafai, dar era prea mirat ca să spună ceva.
— Sunt convins că pui foarte mult zel în dorinţa ta de a face această călătorie, dar te asigur că ai fost îndrumat greşit. N-o să părăseşti oraşul, şi nici soţia ta sau sora ei, nici ceilalţi pe care plănuieşti să-i iei cu tine. Mai devreme sau mai târziu o să-ţi dai seama. Dacă îţi dai seama devreme - dacă îţi dai seama *acum* -, am pentru tine un alt

plan care cred că o să-ţi placă mai mult decât să-ţi pierzi vremea printre pietre şi scorpioni şi să dormi într-un cort.

Din nou, Nafai ar fi vrut să fie capabil să-i explice de ce *dorea* să urmeze Sufletul Suprem. De unde ştia că îl urmează de bunăvoie pe Sufletul Suprem, şi poate şi pe Păstrătorul Pământului. De ce ştia că Sufletul Suprem nu îl minte, nu îl manipulează şi nu îl controlează. Dar, pentru că nu îşi găsi cuvintele sau motivele, rămase tăcut.

— Soţia ta şi sora ei sunt cheia. Eu nu am venit aici să cotropesc Basilica, ci să-i câştig loialitatea. Te urmăresc deja de o oră, îţi ascult glasul şi îţi spun, băiete, eşti extraordinar. Atât de zelos. Atât de *cinstit* Eşti înflăcărat, ai intenţii bune, e limpede chiar şi pentru un chior că nu doreşti răul nimănui. Şi totuşi tu eşti cel care l-a ucis pe Gaballufix şi a eliberat astfel oraşul de un om care *ar fi devenit* un tiran dacă ar mai fi trăit o zi sau două. Se întâmplă ca tot tu să te fi căsătorit cu una dintre cele mai prestigioase persoane din Basilica, fata care reuneşte în cel mai mare grad dragostea, respectul, fidelitatea şi speranţa în oraşul ăsta.

— M-am căsătorit cu ea ca să slujesc Sufletului Suprem.

— Te rog, continuă să repeţi, vreau ca toată lumea să creadă, iar când vorbeşti sună atât de uluitor de adevărat. Pentru mine ar fi simplu să răspândesc vorba despre cum ţi-a poruncit Sufletul Suprem să-l omori pe Gaballufix pentru a salva oraşul. Iar tu ai putea chiar să răspândeşti zvonuri cum că tot Sufletul Suprem m-a adus şi *pe mine* aici, să salvez oraşul din haosul instalat după ce sora soţiei tale, oracolul, a distrus autoritatea lui Rashgallivak. E ca un pachet foarte bine legat, nu vezi? Tu, Luet, Hushidh şi eu, trimişi de Sufletul Suprem să elibereze oraşul, să conducă Basilica spre măreţie. Noi toţi avem o misiune din partea Sufletului Suprem... e o poveste care va face ca prostiile

cum că Împăratul ar fi reîncarnarea lui Dumnezeu să pară patetice.

— De ce aţi face asta? întrebă Nafai.

Pentru el nu avea sens ca Moozh să-i propună să-l transforme în erou, şi nu în ucigaş, să vrea să se lege de trei persoane pe care le ţinea prizoniere în casa Rasei. Doar dacă...

— La ce te gândeşti? întrebă Moozh.

— Cred că vă închipuiţi că m-aţi putea instala *pe mine* ca tiran al Basilicăi în locul lui Gaballufix.

— Nu tiran. Consul. Consiliul oraşului va continua să existe, certându-se, pălăvrăgind şi nefăcând nimic important, ca de obicei. Tu te-ai ocupa doar de garda oraşului şi de politica externă; ai controla porţile şi te-ai asigura că Basilica îmi rămâne loială.

— Credeţi că nu ar vedea dincolo de asta şi nu şi-ar da seama că sunt o marionetă?

— Aşa ar face dacă nu aş deveni eu însumi cetăţean al Basilicăi, bunul tău prieten şi rudă cu tine. Dacă aş deveni unul dintre voi, *parte* din voi, dacă aş deveni generalul armatei basilicane şi aş face în numele tău tot ceea ce fac, atunci nu le va mai păsa cine a cui marionetă este.

— Revoltă. Împotriva. Goraynilor.

— Împotriva celor mai cruzi şi mai corupţi monştri care au trăit vreodată pe faţa planetei Harmony. Răzbunare pentru monstruoasa lor trădare şi înrobirea poporului meu, Sotchitsiya.

— Deci aşa va fi distrusă Basilica. Nu *de* dumneavoastră, ci din cauza revoltei voastre.

— Te asigur, Nafai, îi *cunosc* pe Gorayni. În inimile lor sunt slabi, iar soldaţii lor mă iubesc pe mine mai mult decât pe pateticul lor Împărat.

— O, nu mă îndoiesc.

— Dacă Basilica va fi capitala mea, n-o vor distruge. Nimic n-o va distruge, pentru că eu voi fi cel victorios.

— Basilica nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră. O unealtă de moment. Îmi imaginez imensa voastră armată în nord, gata să distrugă oastea care apără Gollod, oraşul Împăratului, şi în acel moment auziţi că seminţia Potokgavan a profitat de ocazie şi a adus o armată pe Coasta de Vest. Întoarceţi-vă să apăraţi Basilica, vă imploră poporul. *Eu* vă rog. Luet vă roagă. Dar hotărâţi că aveţi destul timp să vă ocupaţi mai târziu de ei, după ce i-aţi înfrânt pe Gorayni. Aşa că rămâneţi să vă terminaţi treaba, iar anul următor reveniţi în sud să-i pedepsiţi pe Potokgavain pentru atrocităţile lor, şi vă treziţi în mijlocul ruinelor Basilicăi şi plângeţi pentru oraşul femeilor. E posibil chiar ca lacrimile să fie sincere.

Moozh tremura. Nafai simţea prin mâna care o strângea pe a lui.

— Hotărăşte-te, rosti el. Indiferent ce-o să se întâmple, tu fie vei conduce Basilica în numele meu, fie vei muri aici - de asemenea în numele meu. Un lucru e sigur: nu vei mai *părăsi* niciodată oraşul.

— Viaţa mea e în mâinile Sufletului Suprem.

— Răspunde-mi. Hotărăşte-te.

— Dacă Sufletul Suprem ar fi vrut să vă ajute să subjugaţi acest oraş, atunci aş fi fost consul aici. Dar vrea să călătoresc spre Pământ, aşa că nu voi fi consul.

— Atunci Sufletul Suprem te-a înşelat din nou, iar de data asta ai putea foarte bine să-ţi pierzi viaţa din această cauză.

— Nu m-a înşelat niciodată. Cei care urmează de bunăvoie Sufletul Suprem nu sunt niciodată minţiţi.

— Niciodată nu-l prind minţind, asta vrei să spui, replică Moozh.

— Ba nu! strigă Nafai. Nu. Sufletul Suprem nu mă minte pentru că... pentru că tot ce mi-a promis s-a adeverit. Totul a fost adevărat.

— Sau te-a făcut să uiţi ceea ce *nu* s-a adeverit.

— Dacă aş fi vrut să mă îndoiesc, atunci aş fi putut să mă îndoiesc la nesfârşit. Dar de la un anumit punct trebuie să încetezi să-ţi mai pui întrebări şi *să acţionezi,* iar în acel punct trebuie să ai încredere în ceva. Trebuie să acţionezi ca şi cum ar fi adevărat, şi astfel alegi lucrul în care ai cele mai multe motive să crezi, trebuie să trăieşti în lumea în care ai cele mai multe speranţe. Eu urmez Sufletul Suprem, *cred* în Sufletul Suprem, pentru că doresc să trăiesc în lumea pe care mi-a arătat-o.

— Da, Pământul, făcu Moozh dispreţuitor.

— Nu mă refer la o planetă, ci... vreau să trăiesc în *realitatea* pe care mi-a arătat-o Sufletul Suprem. Una în care vieţile să aibă un sens şi un scop. În care există un plan care merită urmat. În care moartea şi suferinţa nu sunt inutile pentru că prin ele se ajunge la ceva bun.

— Tot ceea ce spui arată că vrei să te autoamăgeşti.

— Spun că povestea pe care mi-o arată Sufletul Suprem se potriveşte cu toate faptele pe care le văd. Povestea *dumneavoastră*, în care sunt mereu amăgit, explică de asemenea toate aceste fapte. Nu am de unde să ştiu că nu e adevărată - dar nici dumneavoastră nu aveţi cum să ştiţi că povestea *mea* nu e adevărată. Aşa că eu o aleg pe cea pe care o iubesc. O aleg pe cea care, dacă e adevărată, face ca realitatea aceasta să fie una în care să merite să trăieşti. Voi acţiona ca şi când viaţa în care sper ar fi cea reală, iar viaţa care mă dezgustă - viaţa *dumneavoastră*, punctul dumneavoastră *de vedere* - ar fi minciuna. Şi *este* minciună. Nici măcar dumneavoastră nu credeţi în ea.

— Nu vezi, băiete, că îmi zici exact aceeaşi poveste pe

care ţi-am spus-o şi eu? Că Sufletul Suprem m-a prostit tot timpul. Nu am făcut decât să-i întorc mica poveste dementă pe care mi-ai turnat-o tu. Adevărul e că Sufletul Suprem ne-a luat pe amândoi de fraieri, aşa că tot ce putem face este să creăm cea mai bună viaţă pe care o putem duce pe această lume. Dacă tu crezi că pentru tine şi noua ta soţie cel mai bine este să conduci Basilica în numele meu, să participi la crearea celui mai mare imperiu pe care l-a cunoscut vreodată Harmony, atunci eu îţi ofer asta, şi îţi voi fi atât de credincios pe cât îmi vei fi şi tu mie. Hotărăşte-te acum.

— M-am hotărât. Nu va fi niciun mare imperiu. Sufletul Suprem nu va permite. Şi chiar dacă ar exista un astfel de imperiu, pentru mine nu ar însemna nimic. Păstrătorul Pământului ne cheamă. Păstrătorul Pământului *vă* cheamă. Vă rog din nou, Generale Vozmuzhalnoy Vozmozhno, uitaţi de căutarea asta fără sens a imperiului, sau a răzbunării, sau ce este lucrul după care aţi alergat atâţia ani. Veniţi cu noi pe lumea unde s-a născut omenirea. Transformaţi-vă măreţia într-o cauză demnă de dumneavoastră. Veniţi cu noi.

— Să vin cu voi? Nu plecaţi nicăieri.

Moozh se ridică, se îndreptă spre uşă şi o deschise.

— Duceţi-l pe băiatul ăsta înapoi la mama lui.

Doi soldaţi apărură, de parcă ar fi aşteptat lângă uşă. Nafai se sculă de pe scaun şi se îndreptă spre Moozh, blocând pe jumătate intrarea. Se priviră în ochi. Tânărul văzu furia care încă exista acolo, neslăbită de nimic din ceea ce se rostise în acea dimineaţă. Dar văzu de asemenea şi teamă, care mai înainte nu fusese acolo.

Generalul ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să-l plesnească peste faţă; Nafai nu clipi şi nu dădu înapoi în faţa loviturii. Moozh ezită, iar lovitura, când veni, fu pe umărul lui şi

Generalul îi zâmbi. În mintea lui, Nafai auzi vocea care ştia că aparţine Sufletului Suprem: O palmă peste faţă era semnalul pentru soldaţi să te omoare. Atâta putere tot am asupra acestui rebel: am transformat palma într-un zâmbet. Dar în adâncul sufletului te vrea mort.

— Nu suntem duşmani, băiete. Să nu spui nimănui ceea ce-am vorbit azi.

— Domnule, o să spun soţiei mele, surorilor, mamei şi fraţilor mei tot ce ştiu. Între noi nu există secrete. Şi chiar dacă nu le-aş zice, Sufletul Suprem ar face-o; secretul meu nu ar duce decât la pierderea încrederii lor în mine.

În clipa în care refuză să păstreze secretul, Nafai observă că soldaţii încremeniră, gata să se repeadă la el. Dar indiferent ce semnal aşteptau, acesta nu veni. În schimb, Moozh zâmbi din nou.

— Un om slab ar fi promis să tacă, apoi ar fi vorbit. Un om fricos ar fi promis să tacă şi aşa ar fi făcut. Dar tu nu eşti nici slab, nici fricos.

— Generalul mă laudă prea mult.

— Ar fi aşa de păcat să fiu nevoit să te ucid.

— Ar fi aşa de păcat să mor.

Lui Nafai abia îi veni să creadă auzindu-se răspunzând atât de obraznic.

— Tu chiar crezi că Sufletul Suprem o să te protejeze.

— Sufletul Suprem deja mi-a salvat viaţa astăzi, zise, apoi se întoarse şi plecă, cu un soldat în faţă şi unul în spate.

— Aşteaptă, ceru Moozh.

Nafai se opri, se întoarse. Generalul ieşi pe hol.

— O să vin cu voi, spuse.

Nafai îşi dădu seama după felul cum soldaţii îşi schimbau nervoşi greutatea de pe un picior pe altul, cu toate că nu se uitau prea mult unul la celălalt, că nu se aşteptaseră. Asta nu făcea parte din plan.

Deci aşa, se gândi. Poate că nu am obţinut ceea ce speram. Poate că nu l-am convins să vină cu noi pe Pământ. Dar *ceva* s-a schimbat. Cumva lucrurile sunt diferite fiindcă eu am venit aici.

Sper că înseamnă că e mai bine.

Sufletul Suprem îi răspunse în minte: Şi eu sper.

7
FIICELE

Visul Doamnei

Rasa dormi prost după căsătorii. Îşi păstrase presimţirile pentru sine, ca orice profesoară basilicană, dar fusese îngrozitor să o dea pe scumpa şi fragila Dolya unui tânăr care îi displăcea atât de mult - fiului lui Wetchik, Mebbekew. O, băiatul era bine făcut şi fermecător - nu era oarbă, ştia exact cât de atrăgător - şi în circumstanţe normale nu ar fi deranjat-o ca el să fie primul soţ al Dolyei, căci ea nu era proastă şi cu siguranţă ar fi hotărât să nu-i reînnoiască lui Meb contractul după un an. Dar odată ajunşi în deşert nu se mai punea problema reînnoirii. Indiferent unde i-ar fi purtat drumul - pe Pământ, conform teoriei improbabile a lui Nafai sau pe oricare alt loc de pe Harmony - acolo nu avea să mai existe atitudinea neprotocolară a basilicanilor faţă de căsătorie, şi chiar dacă ea îi avertizase de mai multe ori, ştia că Meb şi Dolya, cel puţin, nu dădeau avertismentelor ei nici cea mai mică importanţă.

Fiindcă, desigur, era convinsă că el nu intenţiona să părăsească oraşul. Căsătorit cu Dol, avea acum dreptul să rămână - obţinuse cetăţenia şi avea să-şi râdă de orice tentativă a oricui de a-l scoate din Basilica. Dacă nu ar fi

fost soldaţii Gorayni din faţa casei, ar fi luat-o pe Dolya şi ar fi plecat chiar în seara aceea, fără să-şi mai arate faţa decât atunci când toţi ceilalţi ar fi renunţat la el şi ar fi părăsit oraşul. Aşadar numai faptul că ea era sub arest la domiciliu îl ţinea în frâu. Ei bine, aşa să fie. Sufletul Suprem va aranja lucrurile după cum crede de cuviinţă, iar Mebbekew nu prea era omul care să i se pună împotrivă.

Meb şi Dolya, Elya şi Edhya... Mai văzuse nepoate de-ale ei măritându-se mizerabil şi înainte. Nu-şi urmărise propriile fiice încheind căsătorii proaste? Mă rog, de fapt Kokor se măritase prost - Obring avea mai multă morală decât Mebbekew numai fiindcă era prea bleg, timid şi prost ca să înşele şi să exploateze femeile la nivelul lui Meb. În schimb Sevet se căsătorise relativ bine, iar purtarea lui Vas în timpul ultimelor zile o impresionase destul de mult pe Rasa. Era un om bun, şi poate că în momentul acesta, când Sevet fusese lipsită de voce, suferinţa avea s-o transforme şi pe ea într-o femeie bună. Se petrecuseră lucruri şi mai ciudate.

Şi totuşi când Rasa se culcă şi nu reuşi să adoarmă, căsătoria dintre fiul ei Nafai şi cea mai dragă nepoată, Luet, fu cea care o tulbura şi o ţinea trează. Luet era prea tânără, la fel Nafai. Cum să se arunce atât de devreme în viaţa de bărbat şi de femeie, când nici copilăria lor nu se încheiase? Amândurora li se furase ceva preţios. Însăşi drăgălăşenia lor, modul cum să străduiau să se îndrăgostească unul de altul nu făceau decât să-i frângă şi mai mult inima.

Suflet Suprem, ai atât de multe răspunsuri de dat. Merită toate aceste sacrificii? Fiul meu Nafai nu are decât paisprezece ani, dar în numele tău are mâinile pătate de sângele unui bărbat, iar acum el şi Luet împart un pat matrimonial la o vârstă când încă ar trebui să-şi arunce unul altuia priviri timide, întrebându-se dacă vreodată celălalt îi va răspunde la dragoste.

Se agita şi se zvârcolea în pat. Noaptea era fierbinte şi întunecată - stelele apăruseră, dar lumina lunii era slabă şi iluminatul stradal se reducea după ora stingerii. Nu vedea aproape nimic în cameră, totuşi nu voia să aprindă lumina; era posibil ca vreo servitoare s-o vadă, să creadă că are nevoie de ceva şi să intre discret să întrebe. Am nevoie să fiu singură, se gândi, rămânând întinsă în beznă.

Ce pui la cale, Suflet Suprem? Eu sunt arestată, nimeni nu poate intra sau ieşi din casa mea. Moozh m-a izolat ca să nu încep să văd în cine să am încredere în Basilica şi în cine nu, şi astfel trebuie să aştept aici desfăşurarea comploturilor lui şi alor tale. Care va triumfa, schema răutăcioasă a lui Moozh sau a ta, Suflet Suprem?

Ce vrei de la familia mea? Ce o să *faci* cu familia mea, cu cei pe care îi iubesc? Cu o parte consimt, deşi şovăi: consimt la căsătoria lui Nyef cu Lutya. Cât despre Issib şi Hushidh, când va veni vremea, dacă Shuya va vrea, atunci voi fi şi eu mulţumită, căci întotdeauna mi-am dorit ca Issib să-şi găsească o femeie drăguţă, care să vadă dincolo de problemele lui şi să descopere omul care este el în realitate, soţul care ar putea să fie - şi cine ar fi mai potrivită decât preţiosul meu oracol, tăcuta şi înţeleapta Shuya?

Însă călătoria aceasta în sălbăticie... nu suntem pregătiţi pentru ea şi mei nu avem cum sa ne pregătim aici în casă. Ce faci în privinţa *asta?* Nu cumva eşti puţin depăşită de toate lucrurile care se întâmplă? Ai planificat într-adevăr totul în avans? Astfel de expediţii au nevoie de puţină organizare. Wetchik şi băieţii lui pot să plece în deşert într-o clipă, pentru că ei au tot echipamentul necesar şi experienţă cu cămilele şi corturile. Sper să nu te aştepţi ca eu şi fetele mele să fim în stare de asta!

Apoi, puţin ruşinată că se răstise astfel la Sufletul Suprem,

Rasa îi adresă o rugăminte mai umilă. Lasă-mă să dorm, se rugă ea, şi dacă nu îndrăznesc prea mult, arată-mi într-o viziune care sunt planurile tale pentru noi. Apoi sărută apa rugăciunii de pe degetele sale.

În acest timp, mai multe cuvinte îi zburară prin minte, ca un adaos superficial la rugăciune. Odată cu planurile, dragă Suflet Suprem, nu te sfii să ceri sfaturi. Eu am ceva experienţă în oraşul ăsta, îi iubesc şi îi înţeleg oamenii mai mult decât tine, iar tu nu te-ai descurcat prea bine până acum, cel puţin mie aşa mi se pare.

O, iartă-mă! strigă ea în tăcere, copleşită de ruşine.

Apoi: Las-o baltă. Se întoarse pe o parte şi se culcă, lăsându-şi degetele să se usuce în adierea slabă care intra prin ferestrele dormitorului ei.

În cele din urmă adormi; visă.

În vis se afla într-o barcă pe lacul femeilor, iar în faţa ei - la cârmă - stătea Sufletul Suprem. Rasa n-o mai văzuse niciodată, dar la urma urmelor era un vis şi o recunoscu imediat. Sufletul Suprem semăna oarecum cu mama lui Wetchik - o femeie severă, dar nu lipsită de bunătate.

— Vâsleşte în continuare, zise Sufletul Suprem.

Rasa privi în jos şi văzu că ea ţinea vâslele.

— Dar nu am destulă forţă.

— O să fii surprinsă.

— Mai bine nu. Aş prefera să fac treaba *ta.* Tu eşti zeitatea, *tu* ai puteri infinite. Vâsleşte tu. *Eu* o să ţin cârma.

— Sunt doar un computer. Eu nu am braţe şi picioare. Trebuie să vâsleşti tu.

— Îţi văd şi braţele, şi picioarele, şi sunt mult mai solide decât ale mele. Mai mult, eu nici nu ştiu încotro ne duci. Nu văd unde mergem fiindcă stau aici cu faţa înapoi.

— Ştiu, recunoscu Sufletul Suprem. Aşa ţi-ai petrecut întreaga viaţă, cu faţa întoarsă înapoi. Încercând să

reconstruieşti un trecut glorios.
— Păi, dacă dezaprobi asta, ai măcar isteţimea, dacă nu decenţa, să schimbi locul cu mine. Dă-mi mie voie să privesc spre viitor în timp ce tu vâsleşti.
— Toţi mă împingeţi în felul ăsta. Încep să regret că v-am creat. Când deveniţi prea apropiaţi de mine vă pierdeţi respectul.
— Nu prea e vina *noastră,* replică Rasa. Uite, nu putem trece una pe lângă alta, barca e prea îngustă şi o să ne răsturnăm. Târăşte-te printre picioarele mele, în felul ăsta barca n-o să se aplece.
Sufletul Suprem mormăi în timp ce se târa.
— Vezi? Nici urmă de respect.
— Ba te *respect.* Doar că nu-mi fac iluzii cum că ai avea întotdeauna dreptate. Nafai şi Issib spun că eşti un computer. Un program, de fapt, care trăieşte într-un computer. Aşa că nu eşti mai inteligentă decât cei care te-au programat.
— Poate că m-au programat să învăţ să fiu inteligentă. După patruzeci de milioane de ani, oi fi prins chiar câteva idei bune.
— O, sunt convinsă. Să-mi arăţi într-o zi unele dintre ele - cu siguranţă până acum nu te-ai descurcat niciodată aşa de bine.
— *Nu ştii* tu tot ce am făcut eu.
Rasa se instală la pupa, cu mâinile pe cârmă, şi spre satisfacţia ei observă că Sufletul Suprem apucase zdravăn vâslele şi trăgea cu putere.
Însă barca abia dacă făcu un salt înainte şi apoi înţepeni. Rasa privi în jur, căutând să vadă de ce, şi îşi dădu seama că nu se mai aflau pe apă, ci în mijlocul unor nisipuri încreţite de vânt.
— Ei bine, *asta* chiar e o întâmplare jalnică, zise.

— Nu sunt prea impresionată de modul cum ţii cârma, replică Sufletul Suprem. Sper că nu te aştepţi să vâslesc serios *aici.*

— Cum ţin *eu* cârma? *Tu* ne-ai adus în deşert.

— Şi tu te-ai fi descurcat mai bine?

— Sper că da. De exemplu, unde sunt cămilele? Avem nevoie de cămile. Şi de corturi! Cât pentru... cât de mulţi suntem? Elemak şi Eiadh, Mebbekew şi Dol, Nafai şi Luet - şi Hushidh, bineînţeles. Sunt şapte. Şi eu. Ar fi bine să le luăm şi pe Sevet şi pe Kokor şi pe soţii lor, dacă vor dori să vină - înseamnă doisprezece. Uit ceva? O, desigur - Shedemei şi toate seminţele şi embrionii... câte cutii? Nu-mi amintesc - cel puţin şase cămile numai pentru proiectul ei. Dar proviziile? Nici măcar nu sunt sigură cum să estimez. Noi suntem treisprezece, adică mulţi oameni care au nevoie de hrană şi adăpost pe drum.

— De ce-mi spui *mie?* Crezi că păstrez cămile şi corturi binare în memorie?

— Exact ce credeam. N-ai pregătit nimic pentru călătorie. Nu ştii că astfel de lucruri nu se fac dintr-odată? Dacă tu nu mă poţi ajuta, du-mă la cineva care poate.

Sufletul Suprem începu s-o îndrepte spre o colină îndepărtată.

— Eşti aşa de autoritară, zise. *Eu* ar trebui să fiu paznicul omenirii, fii bună şi adu-ţi aminte.

— Bine, continuă tu, eu o să am grijă de oamenii pe care îi iubesc. Cine o să se îngrijească de gospodăria mea după ce o să plec? Te-ai gândit măcar? Sunt atâţia copii şi profesoare care depind de mine.

— Se vor duce acasă. O să găsească alţi profesori sau alte slujbe. Nu eşti de neînlocuit.

Ajunseseră pe culmea dealului - ca în toate visele, erau capabile să se mişte uneori foarte repede, alteori foarte

încet. Acum, din vârful colinei, Rasa constată că se afla pe stradă, în faţa propriei sale case. Nu ştiuse niciodată că exista un drum care să ducă de pe strada ei drept în jos spre deşert. Se uită în jur să vadă pe unde o adusese Sufletul Suprem, dar se pomeni faţă în faţă cu un soldat. Nu un Gorayni, spre uşurarea ei. Era unul dintre ofiţerii gărzii basilicane.

— Doamnă Rasa, rosti el respectuos.

— Am o treabă pentru tine, îl întâmpină ea. Sufletul Suprem probabil ţi-a spus deja totul, numai că problema asta a hotărât să mi-o lase mie. Sper că nu te deranjează să ne ajuţi.

— Nu-mi doresc decât să slujesc Sufletul Suprem.

— Bine atunci, sper să fii un om capabil şi să faci totul aşa cum trebuie, pentru că eu nu sunt expert şi o să las multe lucruri la latitudinea ta. Pentru început, o să fim treisprezece.

— Treisprezece pentru ce?

— Pentru o călătorie în deşert.

— Generalul Moozh te ţine sub arest la domiciliu.

— O, Sufletul Suprem o să aibă grijă. Nu pot să fac eu *totul.*

— Bine, zise ofiţerul O călătorie în deşert. Treisprezece persoane.

— O să avem nevoie de cămile pe care să călărim şi de corturi în care să dormim.

— Corturi mari sau din cele mici?

— Cât de mari sunt cele mari şi cât de mici sunt cele mici?

— Cele mari cuprind până la doisprezece oameni, dar sunt dificil de stabilizat. Cele mici sunt pentru două persoane.

— Mici, spuse Rasa. Să doarmă toţi câte doi, cu excepţia unui cort pentru trei, eu, Hushidh şi Shedemei.

— Hushidh oracolul? Pleacă?

— Lasă lista, nu te priveşte pe tine.
— Nu cred că Moozh o să vrea să plece Hushidh.
— Nu vrea să plec nici *eu - deocamdată,* replică Rasa. Sper că-ţi iei notiţe.
— O să ţin minte.
— Bine. Cămile pe care să mergem noi, corturi în care să dormim, apoi cămile care să transporte corturile, de asemenea cămile pentru provizii suficiente... cât timp? Nu-mi amintesc... zece zile ar trebui să fie destul
— Asta înseamnă multe cămile.
— N-am ce face. Tu eşti ofiţer, sunt sigură că ştii unde se găsesc cămile şi cum să le obţii.
— Ştiu.
— Şi încă ceva. Şase cămile în plus care să transporte cutiile deshidratante ale lui Shedemei. E posibil să fi aranjat chiar ea - va trebui să verifici.
— Când aveţi nevoie de toate astea?
— Imediat. N-am idee când va începe călătoria - iar acum suntem sub arest la domiciliu, poate că ai auzit...
— Am auzit.
— Dar trebuie să fim pregătiţi să plecăm în maximum o oră, atunci când va veni timpul.
— Doamnă Rasa, n-am cum să fac toate astea fără autorizaţie din partea lui Moozh. Acum el conduce oraşul, iar eu nu sunt nici măcar comandantul gărzii.
— Bine. Îţi dau eu autorizaţia în numele lui Moozh.
— Nu-i posibil.
— Suflet Suprem? rosti ea. Nu e momentul să intervii şi să faci ceva?
Imediat Moozh însuşi apăru alături de ofiţer.
— Ai vorbit cu Doamna Rasa, zise el sever.
— Ea a venit la *mine.*
— Asta e bine. Sper că ai fost atent la tot ce ţi-a spus ea.

— Aşadar am autorizaţia să încep?
— Deocamdată nu. Nu oficial, pentru că pe moment nu ştiu de fapt dacă o să vreau ca tu să te ocupi. Aşa că va trebui să fii foarte discret, pentru ca nici măcar eu să nu aflu. Înţelegi?
— Sper să nu am prea multe necazuri dacă o să aflaţi.
— Nu, deloc. *Nu* voi afla, atât timp cât nu te pierzi cu firea şi nu-mi spui.
— Asta e o uşurare.
— În clipa când o să vreau să înceapă această călătorie, o să-ţi dau ordin să te ocupi de pregătiri. Tu nu trebuie să zici decât: Da, domnule, chiar acum. Te rog, *nu* mă face să mă simt prost subliniind că erai gata încă de la amiază, sau ceva de genul ăsta, din care să reiasă că ordinele mele nu sunt o sclipire de moment. Clar?
— Foarte bine, domnule.
— Nu vreau să fiu nevoit să te omor, aşa că te ro să nu mă faci să mă simt prost, bine? S-ar putea să am nevoie de tine mai târziu.
— Cum doriţi, domnule.
— Poţi să pleci.
Imediat ofiţerul din gardă dispăru.
Moozh se transformă pe loc în imaginea Sufletului Suprem din visul Rasei.
— Asta cred eu despre a avea grijă, Rasa, spuse ea.
— Da, aşa e.
— Bine. Trezeşte-te acum. Moozh cel adevărat va fi în curând la uşa ta şi o să vrei să fii pregătită.
— O, mulţumesc foarte mult, replică Rasa, cel puţin iritată. Abia dacă am dormit, şi tu mă trezeşti deja?
— Nu sunt responsabilă cu timpul. Dacă Nafai nu s-ar fi repezit în pripă la orele mici ale dimineţii cerându-i o întrevedere lui Moozh înainte de răsăritul soarelui, ai fi

dormit până la o oră rezonabilă.
— Ce oră *e?*
— Ţi-am zis, trezeşte-te şi uită-te la ceas.
Cu asta Sufletul Suprem dispăru şi Rasa se sculă, uitându-se la ceas. Afară zorile abia decolorau cerul, iar ea nu putea să vadă ora decât coborând din pat şi privind de aproape. Gemu obosită şi aprinse o lumină. Era mult, mult prea devreme să se scoale. Dar visul, aşa straniu cum fusese, se adeverise într-o privinţă: cineva suna la uşă.
La asemenea oră servitoarele ştiau că nu au voie să deschidă până când Rasa nu era anunţată personal, dar fură surprinse s-o vadă apărând în hol atât de repede.
— Cine e? întrebă.
— Fiul dumitale, Doamnă Rasa. Şi Generalul Vozh-moozh... Generalul.
— Deschide uşa şi retrage-te.
Clopoţelul de noapte nu suna atât de puternic încât să se audă în toată casa, astfel că holul era oricum aproape gol. Când se deschise uşa, Nafai şi Moozh intrară împreună. Nimeni altcineva. Niciun soldat - deşi fără îndoială aşteptau în stradă. Însă Rasa nu putu să nu-şi amintească de alte două vizite matinale ale unor bărbaţi care credeau că ei conduc oraşul Basilica. Gaballufix şi Rashgallivak aduseseră amândoi soldaţi, cu măşti holografice, încercând nu atât s-o îngrozească *pe ea,* cât să-şi sporească propria lor încredere. Era semnificativ faptul că Moozh nu simţise nevoia să fie însoţit.
— N-am ştiut că fiul meu hoinăreşte pe străzi la ora asta, zise. Desigur că apreciez amabilitatea dumitale de a-l aduce acasă.
— Acum, fiind căsătorit, cu siguranţă n-o să-l mai urmăriţi atât de atent când vine şi când pleacă, nu-i aşa?
Rasa îşi arătă nemulţumirea faţă de Nafai. Ce făcea, se

lăuda cu faptul că tocmai se căsătorise cu vizionara în ape seara trecută? Nu putea fi discret chiar deloc?

Nu, bineînţeles că nu, altfel nu ar fi ieşit ca să fie prins de soldaţii lui Moozh. Cum, să fi încercat oare să evadeze?

Dar nu, oare nu fusese ceva... În vis, da. Sufletul Suprem spusese ceva despre Nafai, care plecase în grabă cerând să fie primit de Moozh.

— Sper că nu v-a făcut probleme.

— Puţine, recunosc. Sperasem să mă ajute să aduc Basilicăi măreţia pe care o merită, dar a refuzat onoarea.

— Iertaţi-mi ignoranţa, dar nu văd cum ceva din ce ar face fiul meu ar aduce măreţie unui oraş care deja este o legendă în întreaga lume. Există vreun altul mai vechi sau mai sfânt decât Basilica? Există vreun altul care să fi fost atât de mult timp un oraş al păcii?

— Un oraş solitar, Doamnă, zise Moozh. Un oraş singur. Un oraş pentru pelerini. Dar în curând, sper, va fi şi un oraş al ambasadorilor tuturor marilor regate ale lumii.

— Care fără îndoială vor veni aici navigând pe o mare de sânge.

— Nu şi dacă lucrurile merg bine. Nu fără o colaborare semnificativă.

— Din partea cui? A mea? A fiului meu?

— Aş dori să le cunosc, cu toate că ştiu că o asemenea onoare este inoportună, pe cele două nepoate ale dumneavoastră. Una dintre ele se întâmplă să fie tânăra mireasă a lui Nafai. Cealaltă este sora ei necăsătorită.

— Eu nu doresc să le cunoaşteţi.

— Dar ele ar dori. Nu credeţi? întrucât Hushidh are şaisprezece ani, conform legii poate primi vizitatori, iar Luet este căsătorită, deci de asemenea e liberă să primească musafiri, aşadar sper că veţi respecta atât legea, cât şi regulile politeţii, şi le veţi informa că doresc să le cunosc.

Rasa nu se abţinu să nu-l admire, chiar dacă se temea de el - fiindcă, într-o situaţie în care Gabya sau Rash ar fi încercat s-o intimideze sau s-o ameninţe, Moozh pur şi simplu insista politicos. Nu se ostenise să-i amintească de cei o mie de soldaţi ai lui, de puterea lui în lume. Se baza doar pe bunele ei maniere, iar ea rămânea neajutorată în faţa lui pentru că dreptatea nu era absolut de partea ei.

— Am lăsat servitoarele să plece. O să aşteptăm amândoi aici în timp ce Nafai se duce după ele.

Când Moozh aprobă din cap, tânărul plecă, îndreptându-se în pas vioi spre aripa casei unde cuplurile de tineri căsătoriţi îşi petrecuseră noaptea. Rasa se întrebă în treacăt la ce oră s-ar fi trezit Elemak şi Eiadh, Mebbekew şi Dol, şi ce ar crede despre vizita lui Nafai la Generalul Moozh. Poate ar trebui să admire curajul băiatului, dar fără îndoială Elemak i-ar purta pică tocmai pentru iniţiativa lui, pentru că se amesteca mereu în probleme care nu ar trebui să-l privească. Însă Rasa nu se supăra fiindcă uita că nu era decât un copil. Mai degrabă se temea pentru el din cauza asta.

— Holul nu e un loc confortabil, zise Moozh. Există vreo cameră intimă unde cei care se trezesc devreme să nu ne întrerupă?

— De ce am avea nevoie de o cameră, când nu ştim dacă nepoatele mele vor dori să vă primească?

— Nepoata şi nora dumitale.

— O relaţie nouă; nu ne va apropia mai mult decât eram deja.

— Le iubiţi mult pe fete, observă el.

— Mi-aş da viaţa pentru ele.

— Şi totuşi, nu vă puteţi lipsi de o cameră pentru întâlnirea lor cu un vizitator străin?

Rasa îi aruncă o privire piezişă şi îl conduse în porticul ei

privat - zona separată, de unde nu se vedea Viroaga. Dar Moozh nu se prefăcu că ar vrea să se aşeze pe locul de pe bancă indicat de ea. Se îndreptă în schimb spre balustrada de după paravane. Era interzis bărbaţilor să stea acolo, să vadă acea privelişte; însă ştia că poziţia ei ar slăbi dacă ar încerca să-i interzică. Ar fi fost ceva… patetic.

Se ridică şi i se alătură, privind peste vale.

— Vedeţi ceea ce puţini bărbaţi văd.

— Dar fiul dumitale a văzut. A plutit dezbrăcat pe apele lacului femeilor.

— N-a fost ideea mea.

— Sufletul Suprem, ştiu. Ne poartă pe atâtea cărări întortocheate. A mea e poate cea mai întortocheată.

— Şi acum încotro o iei?

— Către măreţie şi glorie. Justiţie şi libertate.

— Pentru cine?

— Pentru Basilica, dacă oraşul acceptă.

— Noi *avem* măreţie şi glorie. *Avem* justiţie şi libertate. Cum îţi închipui că un efort al vostru ar mai adăuga vreun pic la ceea ce avem deja?

— Poate ai dreptate. Poate că m-aş fi folosit de Basilica pentru a adăuga strălucir*e propriului* meu nume, la început, când aveam nevoie. Gloria basilicană e atât de rară şi de preţioasă, încât nu se găseşte o bucăţică pe care s-o împărţi cu mine?

— Moozh, îmi placi atât de mult, încât aproape că regret teroarea care îmi copleşeşte inima ori de câte ori mă gândesc la domnia ta.

— De ce? Nu-ţi doresc răul, nu-l doresc nimănui dintre cei pe care îi iubeşti.

— Nu de aici provine teroarea. Ci din cauza a ceea ce intenţionezi să faci cu oraşul meu. Lumii în general. Eşti ceea ce Sufletul Suprem a fost construit să prevină.

Reprezinţi maşinile de război, iubirea pentru putere, dorinţa de expansiune.

— *Nu* m-ai fi putut face mai mândru altfel decât lăudându-mă astfel.

Se auziră paşi în spatele lor. Rasa se întoarse şi le văzu pe Luet şi pe Hushidh apropiindu-se. Nafai pândea în spatele lor.

— Intră cu soţia şi cumnata ta, Nafai, zise Rasa. Generalul Moozh a decretat abrogarea anticului nostru obicei, cel puţin pentru această dimineaţă, când soarele se pregăteşte să se înalţe de după munţi.

Atunci el înaintă mai rapid şi toţi îşi ocupară locurile. Moozh îi organiză uşor şi cu pricepere, ocupându-şi pur şi simplu locul sprijinit de balustradă, astfel încât ceilalţi să stea pe băncile dispuse în arcul de cerc al cărui centru era.

— Am venit aici în dimineaţa asta s-o felicit personal pe vizionara în ape pentru nunta ei din seara trecută»

Luet înclină grav din cap, cu toate că Rasa era aproape convinsă că ştia că Moozh nu avea un asemenea scop. De fapt, spera ca Nafai să aibă vreo idee despre ce intenţiona el şi că le informase pe fete înainte de a ajunge acolo.

— E ceva uluitor pentru cineva atât de tânăr, continuă Generalul. Şi totuşi, cunoscându-l pe tânărul Nafai, îmi dau seama că ai făcut o alegere bună. Un consort potrivit unei vizionare în ape, întrucât Nafai este brav şi nobil. Atât de nobil, încât l-am implorat să-mi permită să-i plasez numele pe lista pentru consulatul Basilicăi.

— Nu există o asemenea funcţie, zise Rasa.

— O să existe, aşa cum a mai existat şi înainte. O funcţie puţin solicitată pe timp de pace, dar suficient de necesară în vremuri de război.

— De care ne-am fi lipsit dacă ai fi plecat.

— Nu prea mai contează, fiindcă fiul dumitale a declinat

onoarea. Într-un fel, aproape că e un noroc. Nu spun că n-ar fi fost un consul formidabil. Oamenii l-ar fi acceptat nu numai pentru că este mirele vizionarei în ape, ci şi pentru că el însuşi aude vocea Sufletului Suprem. Un profet şi o profetesă împreună în cea mai înaltă funcţie a oraşului. Cât despre cei care s-ar teme că ar fi slab, o marionetă a stăpânitorului Gorayni, nu trebuie decât să reamintim că de fapt cu mult înainte de sosirea bătrânului General Moozh, Nafai însuşi, la ordinele Sufletului Suprem, a pus capăt plin de curaj unei mari ameninţări la adresa libertăţii Basilicăi şi a dus la bun sfârşit pedeapsa cu moartea cu care deja Gaballufix era dator din cauză că ordonase asasinarea lui Roptat. O, oamenii l-ar fi acceptat, iar el ar fi fost un conducător înţelept şi capabil. În special cu Doamna Rasa ca sfătuitor.

— Dar el a refuzat, zise ea.

— Da.

— Atunci ce rost mai are să ne mai flatezi?

— Pentru că există mai multe căi prin care să ajung la acelaşi final. De exemplu, aş putea să-l denunţ pe Nafai pentru uciderea cu laşitate a lui Gaballufix şi să-l scot în faţă pe Rashgallivak drept omul care a încercat cu eroism să păstreze echilibrul oraşului în vremuri tulburi. Dacă nu ar fi fost intervenţia răuvoitoare a oracolului pe nume Hushidh, probabil că ar fi reuşit - căci toată lumea ştie că mâinile lui Rashgallivak nu sunt pătate de sângele altui om. El a fost un administrator priceput, luptându-se să menţină gospodăriile atât a lui Wetchik, cât şi a lui Gaballufix. În timp ce Nafai şi Hushidh sunt judecaţi pentru crimele lor, Rashgallivak devine consul al oraşului. Şi, bineînţeles, e potrivit să le ia pe fiicele lui Gaballufix sub protecţia sa, aşa cum va face şi cu văduva lui Nafai după execuţia acestuia, şi cu oracolul după ce va fi iertată de crima sa. Consiliul

oraşului nu ar vrea ca bietele femei să se afle sub influenţa periculoasei, egoistei Doamne Rasa nici măcar o zi.

— În cele din urmă ne *ameninţi.*

— Doamnă Rasa, eu descriu nişte posibilităţi reale, alegeri pe care le pot face şi care mă vor duce la un deznodământ la care, într-un fel sau altul, tot voi ajunge. Voi face Basilica să mi se alieze de bunăvoie. Va fi oraşul *meu* înainte să continui, provocând conducerea tiranică a Împăratului Gorayni.

— Există o altă cale? întrebă Hushidh încet.

— Există, şi probabil este cea mai bună dintre toate. Din acest motiv Nafai m-a adus acasă cu el - să mă înfăţişez oracolului şi s-o rog să mă ia de soţ.

Rasa era îngrozită.

— Să *te* ia de soţ!

— În ciuda poreclei mele, nu am o soţie. Nu e bine ca un bărbat să fie singur prea mult timp. Am treizeci de ani - sper că nu e prea mult ca să mă accepţi, Hushidh.

— Ea este destinată fiului meu, spuse Rasa.

Moozh se întoarse spre ea şi pentru prima dată manierele lui desăvârşite fură înlocuite de o furie muşcătoare, periculoasă.

— Un infirm care se ascunde în deşert, un avorton pe care această fată minunată nu l-a dorit niciodată de soţ şi nu-l doreşte nici acum!

— Greşeşti, zise Hushidh. Îl *doresc.*

— Dar nu te-ai măritat cu el.

— Nu.

— Deci nu există o piedică legală în calea căsătoriei noastre.

— Nu există.

— Poţi intra în casă şi să ne măcelăreşti pe toţi, spuse Rasa, dar n-o să te las s-o iei cu forţa pe fată.

— Nu face o dramă din asta. Nu am intenţia să forţez nimic. Cum am zis, mi se deschid mai multe căi. În orice clipă, Nafai poate rosti „Voi fi consul”, caz în care Hushidh va găsi povara propunerii mele de căsătorie mai puţin apăsătoare - cu toate că nu retrasă, dacă va dori să împartă viitorul cu mine. Căci te asigur, Hushidh, indiferent ce se va întâmpla, viaţa mea va fi una glorioasă, iar numele soţiei mele va fi cântat alături de al meu pentru totdeauna.

— Răspunsul e nu, insistă Rasa.

— Întrebarea nu ţi-a fost adresată.

Hushidh se uită de la unul la altul, fără să-i întrebe nimic. Într-adevăr, Rasa era sigură că vedea nu trăsăturile lor, ci legăturile de dragoste şi loialitate care îi uneau.

— Mătuşă Rasa, vorbi ea în cele din urmă, sper că mă vei ierta dacă îl dezamăgesc pe fiul tău.

— Nu-l lăsa să te intimideze, spuse ea furioasă. Sufletul Suprem n-ar permite niciodată ca Nafai să fie executat - nu-i decât fanfaronadă.

— Sufletul Suprem e un computer, replică fata. Nu e omnipotentă.

— Hushidh, există viziuni care te leagă de Issib. Sufletul Suprem v-a ales unul pentru celălalt!

— Mătuşă Rasa, nu pot decât să te rog să păstrezi tăcerea şi să-mi respecţi decizia. Am văzut fire despre care nici măcar nu aş fi bănuit că există care mă leagă de acest bărbat. Nu m-am gândit, atunci când am auzit că se numeşte Moozh, că voi fi singura femeie care să aibă dreptul să folosească acest nume pentru el.

— Hushidh, am decis să te cer în căsătorie din motive politice, fără să te fi văzut vreodată. Însă auzisem că eşti înţeleaptă şi am văzut imediat că eşti minunată. Acum am înţeles cum gândeşti şi am auzit cum vorbeşti, şi ştiu că pot să-ţi ofer nu numai putere şi glorie, ci şi darurile tandre ale

unui adevărat soţ.

— Iar eu îţi voi oferi devotamentul unei adevărate soţii, zise ea, ridicându-se şi îndreptându-se spre el.

El întinse mâna şi ea acceptă îmbrăţişarea lui blândă şi sărutul pe obraz.

Rasa, devastată, nu reuşea să scoată o vorbă.

— Mătuşa mea Rasa ar putea îndeplini ceremonia? întrebă tânăra. Presupun că... din motive politice... vrei ca nunta să aibă loc cât mai curând.

— Curând, dar nu-i cu putinţă să fie Doamna Rasa. Reputaţia ei nu e prea bună în momentul ăsta, deşi sunt convins că situaţia se va clarifica imediat după nuntă.

— Pot să mai stau o ultimă zi cu sora mea?

— Mergi la nuntă, nu la înmormântare. O să ai parte de multe zile alături de sora ta. Dar nunta va avea loc astăzi. La amiază. La Orchestră, cu tot oraşul drept martor. Iar sora ta, Luet, va îndeplini ceremonia.

Era de-a dreptul îngrozitor. Moozh ştia foarte bine cum să întoarcă totul în avantajul său. Dacă Luet îndeplinea ceremonialul, prestigiul ei îi devenea garanţie. Generalul avea să fie pe deplin acceptat drept nobil cetăţean al Basilicăi şi nu mai avea nevoie de vreun alt locotenent care să-i fie consul-marionetă. Ar fi fost numit cu uşurinţă el însuşi consul, iar Hushidh ar fi fost consoarta lui, prima doamnă a Basilicăi. Ea ar fi minunată în acel rol, pe deplin demnă de el - numai că rolul nu va mai trebui jucat de nimeni, căci Moozh va distruge Basilica prin ambiţia lui.

Va distruge Basilica...

— Suflet Suprem! strigă Rasa din inimă. Asta ai plănuit încă de la început?

— Bineînţeles, zise Moozh. După cum mi-a spus chiar Nafai, am fost manipulat să ajung aici de Dumnezeu însuşi. În ce alt scop decât să-mi găsesc o soţie?

Se întoarse spre Hushidh, care încă privea în sus la el, încă atingându-l, cu mâna pe braţul lui.

— Draga mea doamnă, vrei să mă însoţeşti? În timp ce sora ta se pregăteşte pentru ceremonie, noi avem multe lucruri de discutat, iar tu trebuie să fii alături de mine atunci când voi anunţa căsătoria noastră consiliului oraşului, în această dimineaţă.

Luet se ridică şi făcu un pas în faţă.

— Eu nu am fost de acord să joc niciun rol în farsa asta monstruoasă!

— Lutya, şopti Nafai.

— N-o poţi sili! strigă Rasa triumfătoare.

Dar cea care răspunse fu Hushidh, şi nu Moozh.

— Surioară, dacă mă iubeşti, dacă m-ai iubit vreodată, atunci, te implor, vino la Orchestră pregătită să celebrezi căsătoria.

Hushidh se uită la toţi ceilalţi.

— Mătuşă Rasa, trebuie să vii acolo. Şi să le aduci şi pe fiicele tale şi pe soţii lor, iar tu, Nafai, adu-i pe fraţii tăi şi pe soţiile lor. Chemaţi-le pe toate profesoarele şi elevele din această casă, chiar şi pe cele care locuiesc în altă parte. O să le aduci să mă vadă luându-mi un soţ? O să-mi faci această bucurie, în amintirea tuturor anilor fericiţi petrecuţi în casa asta?

Formalismul discursului ei, purtarea ei distantă frânseră inima Rasei, care începu să plângă chiar în timp ce îşi dădea acordul. Luet promise şi ea să îndeplinească ceremonia.

— O să le permiţi să iasă din casă pentru nuntă, nu-i aşa? îl întrebă pe Moozh.

El îi zâmbi tandru.

— Vor fi escortate la Orchestră şi înapoi acasă.

— Asta e tot ce-ţi cer, zise ea, apoi părăsi porticul la braţul

lui.

După ce plecară, Rasa se prăbuşi pe canapea plângând amar.

— Pentru ce am slujit-o atâţia ani? se întrebă. Nu însemnăm nimic pentru ea! Nimic!

— Hushidh ne iubeşte, rosti Luet.

— Nu despre Hushidh vorbeşte, explică Nafai.

— Sufletul Suprem! ţipă Rasa, apoi strigă cuvintele, ca şi cum le-ar fi azvârlit spre soarele care răsărea: Sufletul Suprem!

— Dacă ţi-ai pierdut credinţa în Sufletul Suprem, spuse Nafai, cel puţin ai încredere în Hushidh. Ea încă speră să întoarcă lucrurile în direcţia în care vrem noi, nu-ţi dai seama? A acceptat oferta lui Moozh pentru că a văzut în ea un plan. Poate că Sufletul Suprem chiar i-a *cerut* să accepte, nu te-ai gândit?

— M-am gândit, zise Luet, dar nu prea cred. Sufletul Suprem nu ne-a dat niciun indiciu.

— Atunci, în loc să stăm de vorbă, în loc să fim supăraţi, n-ar fi mai bine să ascultăm! Sufletul Suprem o fi aşteptând doar ca noi să-i acordăm puţină atenţie, ca să ne explice ce se petrece.

— O să aştept, vorbi Rasa. Dar ar fi bine ca planul să fie unul bun.

Aşteptară, toţi trei cu propriile întrebări în inimi.

După expresiile de pe chipurile lui Nafai şi Luet, ei primiră primii răspunsurile. Iar pe măsură ce Rasa continua să aştepte, înţelese că nu avea să capete niciun răspuns.

— Ai auzit? întrebă Nafai.

— Nimic, răspunse ea. Absolut nimic.

— Poate că eşti prea supărată pe Sufletul Suprem ca s-o auzi, presupuse Luet.

— Sau mă pedepseşte. Maşină ranchiunoasă! Ce a avut de

spus?

Tinerii îşi aruncară priviri. Aşadar veştile nu erau bune.

— Sufletul Suprem nu prea mai controlează situaţia, zise Luet într-un târziu.

— E vina mea, făcu Nafai. Vizita mea la general avansează lucrurile cu cel puţin o zi. El plănuia deja să se însoare cu una dintre ele, dar s-ar mai fi gândit o zi.

— O zi! Ar mai fi avut vreo importanţă?

— Sufletul Suprem nu ştie dacă va concepe cel mai bun plan aşa de repede, spuse Luet. Dar nici pe Nafai nu putem da vina. Moozh este impetuos şi sclipitor şi ar fi reuşit să rezolve repede şi fără...

— Prostia mea, propuse Nafai.

— Îndrăzneala ta.

— Aşadar suntem condamnaţi să rămânem uneltele lui Moozh? întrebă Rasa. Mă rog, nu ne va folosi mai neglijent decât Sufletul Suprem.

— Mamă, zise Nafai, pe un ton mai degrabă sever, Sufletul Suprem nu ne-a folosit în mod greşit. Fie că Hushidh se căsătoreşte cu Moozh, fie că nu, noi tot vom face călătoria. Dacă ea va fi soţia lui, atunci îşi va folosi influenţa să ne elibereze - el nu va mai avea nevoie de noi după ce îşi asigură poziţia în oraş.

— Să *ne* elibereze?

— Pe toţi cei care ne-am făcut deja planuri de drum, chiar şi pe Shedemei.

— Dar Hushidh?

— Asta nu-i în puterea Sufletului Suprem, rosti Luet. Dacă nu va împiedica nunta, Hushidh va rămâne aici.

— O să urăsc întotdeauna Sufletul Suprem. Dacă îi face aşa ceva dragei de Hushidh, n-o s-o mai slujesc niciodată. Mă auzi?

— Calmează-te, mamă, zise Nafai. Dacă Hushidh l-ar fi

refuzat, eu aş fi fost de acord să devin consul, şi atunci eu şi Luet ar fi trebuit să rămânem în urmă. Într-un fel sau altul, tot aici ajungeam.

— Şi asta ar trebui să mă liniştească? întrebă Rasa cu amărăciune.

— Să te liniştească *pe tine? Pe tine*, Doamnă Rasa? Hushidh e sora mea, singura mea radă - ai alături toţi copiii pe care i-ai născut *şi* pe soţul tău. Ce pierzi, în comparaţie cu ceea ce voi pierde eu? şi totuşi mă vezi plângând?

— *Ar trebui?*

— O să plâng pe drumul prin deşert. Dar deocamdată avem foarte puţine ore să ne pregătim.

— O, şi eu ar trebui să te învăţ ceremonialul?

— Durează cinci minute, şi oricum o să mă ajute preotesele. Timpul trebuie folosit la împachetarea lucrurilor pentru călătorie.

— *Călătorie*, făcu Rasa, amărâtă.

— Trebuie să avem totul gata ca să poată fi încărcat pe cămile în cinci minute. Nu-i aşa, Nafai?

— Încă sunt şanse ca totul să iasă bine, aprobă el. Mamă, acum nu e momentul să cedezi. Toată viaţa mea te-ai ţinut tare, indiferent de problemă. Te prăbuşeşti acum, când avem cea mai mare nevoie de tine ca să-i aduci pe ceilalţi pe drumul cel bun?

— Te aştepţi ca *noi* să-i convingem pe Sevet şi Vas, Kokor şi Obring să-şi facă bagajele pentru o călătorie prin deşert? întrebă Luet.

— Crezi că Elemak şi Mebbekew vor accepta instrucţiuni de la *mine?* adăugă Nafai.

Rasa îşi şterse ochii.

— Îmi cereţi prea mult. Nu sunt aşa tânără ca voi. Nu sunt aşa de adaptabilă.

— Te poţi adapta atât cât e nevoie, zise Luet. Acum, te

rog, spune-ne ce să facem.

Astfel că Rasa îşi înghiţi pe moment durerea şi reveni la rolul său familiar. Peste câteva minute, întreaga casă era pusă în mişcare, servitoarele împachetau şi făceau pregătiri, asistenta scria scrisori de recomandare pentru fiecare profesoară care avea să rămână şi rapoarte despre progresul la învăţătură al fiecărui elev, astfel încât toţi să-şi găsească noi şcoli după plecarea Rasei, când şcoala avea să fie desfiinţată.

Apoi străbătu coridorul lung până la camera nupţială a lui Elemak, să înceapă istovitorul proces al informării călătorilor reticenţi că vor participa la nuntă, întrucât soldaţii îi vor însoţi într-acolo, şi că se vor pregăti pentru o călătorie în deşert, întrucât, din anumite motive, Sufletul Suprem decisese că nu vor fi suferit suficient până nu vor ajunge printre scorpioni.

La Orchestră - şi nu în vis

Nu prea era modul în care Elemak să vrea să-şi petreacă dimineaţa următoare nunţii. Se presupunea că ar fi o perioadă plăcută, în care să dormiteze şi să facă dragoste, să stea de vorbă şi să se tachineze. În schimb avusese loc o furtună de pregătiri - pregătiri total neadecvate, fiindcă ar fi trebuit să se pregătească pentru o călătorie în deşert şi totuşi nu aveau nici cămile, nici corturi şi nici provizii. Şi era îngrijorător cât de prost se adaptase Eiadh situaţiei. În timp ce Dol a lui Mebbekew cooperase imediat - chiar mai mult decât leneşul de Meb însuşi -, Eiadh irosea timpul lui Elemak cu proteste şi certuri. N-am putea să rămânem în urmă şi să-i ajungem mai târziu? De ce trebuie să plecăm

noi numai pentru că mătuşa Rasa e arestată?

În cele din urmă o trimisese la Luet şi Nafai să i se răspundă la întrebări în timp ce el supraveghea bagajele, eliminând excesul de haine - ceea ce însemna certuri aprinse cu Kokor, care nu înţelegea de ce rochiţele ei uşoare şi provocatoare nu aveau să fie prea utile în deşert. În cele din urmă, răbufni de faţă cu Sevet şi soţii lor.

— Uite ce e, Kokor, singurul bărbat pe care o să-l ai acolo e soţul tău, iar când o să vrei să-l seduci *pe el* e suficient să-ţi *scoţi* hainele.

Spunând asta, culese rochia ei preferată şi o rupse până la brâu. Bineînţeles că ea ţipă şi plânse, dar el o văzu mai târziu dăruindu-şi cu mărinimie toate rochiile - sau poate schimbându-le pe haine mai practice, întrucât era foarte posibil să nu aibă nimic folositor.

Ca şi cum chinul bagajelor nu fusese suficient, urmă tortura traversării oraşului. Adevărat, soldaţii reuşiră să rămână discreţi - nu formau o falangă solidă de bărbaţi brutali în marş. Însă tot soldaţi Gorayni erau, astfel că trecătorii - majoritatea îndreptându-se de asemenea spre Orchestră - lăsau un spaţiu gol în jurul lor, apoi căscau gura la ei.

— Se uită la noi ca la nişte criminali, zise Eiadh.

Însă Elemak o asigură că majoritatea trecătorilor presupuneau probabil că erau invitaţi de onoare cu escortă militară, lucru care pe ea o făcu să se simtă mândră. El fu puţin iritat în adâncul sufletului fiindcă era atât de copilăroasă. Dar oare nu-l avertizase Tata că soţiile tinere, având trupuri suple şi uşoare, au şi minţile mai uşoare? Eiadh era pur şi simplu tânără; Elemak nu se prea aştepta ca ea să ia în serios problemele serioase sau măcar să înţeleagă ce anume era serios.

Ocupară locurile de onoare, nu pe băncile de sus ale

amfiteatrului, ci chiar jos în Orchestră, în partea dreaptă a platformei scunde care fusese ridicată în centru special pentru ceremonie. Ei erau însoţitorii miresei; de cealaltă parte, alaiul mirelui consta din mulţi membri ai consiliului oraşului, alături de ofiţeri ai gărzii basilicane şi câţiva - foarte puţini - ofiţeri Gorayni. Nu se simţea nicio urmă a dominaţiei lor. Nici nu era nevoie. Elemak ştia că se găseau o mulţime de soldaţi Gorayni şi gardieni basilicani discret plasaţi, dar suficient de aproape să intervină în caz că se petrecea ceva neaşteptat. Dacă, de exemplu, un asasin sau vreun alt curios ar fi încercat să traverseze spaţiul deschis dintre gradene şi alaiul din jurul platformei, s-ar fi pomenit cu o săgeată undeva prin corp, de la unul dintre arcaşii ascunşi în boxele sufleorilor şi muzicienilor.

Cât de repede se schimbă lucrurile, gândi Elemak. Cu doar câteva săptămâni în urmă am venit acasă cu o caravană încărcată de succes, imaginându-mi că sunt gata să-mi ocup locul ca bărbat în afacerile Basilicăi. Gaballufix îmi părea pe atunci cel mai puternic om din lume, iar viitorul meu ca moştenitor al lui Wetchik şi frate al lui Gabya părea cu adevărat strălucitor. De atunci nimic nu a mai fost stabil două zile la rând. În urmă cu o săptămână, cu mintea şi trupul deshidratate de deşert, s-ar fi gândit că se va însura cu Eiadh în casa Rasei? Şi chiar noaptea trecută, când el şi Eiadh fuseseră personajele centrale ale ceremoniei de nuntă, şi-ar fi imaginat că la amiaza următoarei zile, în loc ca Nafai şi Luet să rămână nişte figuranţi copilăroşi la nunta lui, vor sta acum chiar pe platformă, unde ea va îndeplini ceremonia şi el va fi naşul Generalului Moozh?

Nafai! Un băiat de paisprezece ani! Şi Generalul Moozh îi ceruse *lui* să-i fie naş şi garant al cetăţeniei basilicane, oferindu-i-l lui Hushidh ca şi cum ar fi fost vreo figură importantă a oraşului. Mă rog, *era* o figură importantă - dar

numai ca soţ al vizionarei în ape. Nimeni nu credea că merita el însuşi o asemenea onoare.

Vizionare în ape, oracole... Elemak nu dăduse niciodată prea multă importanţă unor astfel de lucruri. Erau treburi religioase, o afacere profitabilă, dar pentru care el nu avea suficientă răbdare. Ca şi visul prostesc pe care îl avusese în deşert - era atât de uşor să transformi un vis lipsit de înţeles într-un plan de acţiune datorită naivilor care credeau că Sufletul Suprem era o fiinţă nobilă şi nu doar un program al unui computer responsabil cu transmiterea informaţiilor şi documentelor de la un oraş la altul prin intermediul sateliţilor. Chiar şi Nafai spunea că Sufletul Suprem nu era decât un computer, totuşi el, Luet, Hushidh şi Rasa erau plini de poveşti despre cum Sufletul Suprem încerca să aranjeze lucrurile astfel ca nunta să nu aibă loc şi ei toţi să ajungă în deşert, gata de călătorie, înainte de sfârşitul zilei. Cum putea un computer să facă să apară cămile din nimic? Să facă să se ridice corturi din praf? Să transforme pietrele şi nisipul în brânză şi grâu?

— Nu-i aşa că arată bine, curajos? întrebă Eiadh.

Elemak se întoarse spre ea.

— Cine? A apărut Generalul Moozh?

— Fratele tău, prostuţule. Uite.

Privi pe platformă şi nu i se păru că Nafai arăta în mod special curajos sau bine. De fapt, părea ridicol, îmbrăcat ca un băiat care se preface a fi bărbat.

— Nu-mi vine să cred că s-a dus drept la soldaţii Gorayn. Şi să-i vorbească Generalului Vozmuzhalnoy Vozmozhno însuşi - în timp ce toată lumea dormea!

— Ce-i aşa de curajos în asta? A fost periculos şi prostesc, şi uite unde s-a ajuns - Hushidh e nevoită să se mărite cu el, răspunse el.

— Elya, se mărită cu cel mai puternic om din lume! zise

ea, privindu-l uluită. Şi Nafai îi e naş.

— Numai pentru că s-a căsătorit cu vizionara în ape.

Tânăra oftă.

— Ea *e* atât de simplă. Dar visele alea - şi eu am încercat să am, dar nimeni nu le-a luat în serios. De fapt, noaptea trecută am avut cel mai ciudat vis. O maimuţă păroasă zburătoare cu dinţi urâţi arunca în mine cu mizerii, şi un şobolan uriaş cu un arc şi săgeţi a alungat-o de pe cer - îţi închipui o asemenea prostie? De ce n-am şi *eu* vise de la Sufletul Suprem?

Elemak abia dacă o asculta. Se gândea în schimb că era evident invidioasă pentru că Hushidh se mărita cu cel mai puternic om din lume. Şi cum îl mai admira pe Nafai pentru neobrăzarea lui, să iasă şi să-l acosteze pe Generalul Moozh în puterea nopţii. Ce putea să obţină, în afară de a-l înfuria? Fusese noroc pur prostesc fiindcă totul se terminase cu el suit pe platformă. Dar totuşi îl întrista faptul că Nafai stătea acolo cu ochii întregului oraş asupra lui. Cel despre care se şoptea, care era văzut ca soţ al vizionarei în ape, cumnatul oracolului. Iar când Moozh se va instaura rege - o, da, denumirea oficială va fi *consul*, dar *ar însemna* acelaşi lucru - Nafai va fi cumnatul maiestăţii sale şi soţ al unei femei măreţe, iar el doar un negustor în deşert. O, desigur că îi vor reda tatălui lor titlul de Wetchik, atunci când Tata va înţelege că Sufletul Suprem nu e în stare să scoată pe nimeni din Basilica. Şi Elemak îi va fi iarăşi moştenitor, dar ce ar mai reprezenta *acel* titlu? Cel mai rău va fi că îşi va recăpăta rangul şi viitorul ca un dar din partea iui *Nafai.* Asta îl făcea să se zvârcolească pe dinăuntru.

— Nafai e aşa de *impetuos,* spuse Eiadh. Nu eşti mândru de el?

Nu se oprea din a vorbi despre el? Până în acea dimineaţă, Elemak ştiuse că Eiadh era cea mai bună partidă pe care un

bărbat s-o obţină în oraş. Dar acum îşi dădea seama că în sinea lui gândise de fapt că era cea mai bună *prima* căsătorie pe care s-o facă un *tânăr.* Într-o zi va avea nevoie de o soţie adevărată, o consoartă, şi nu avea motive să creadă că Eiadh se va maturiza, devenind aşa ceva. Probabil întotdeauna va fi superficială şi frivolă, exact ceea ce îndrăgise mai mult la ea. Noaptea trecută, când ea îi cântase, cu vocea sa joasă, plină de pasiune îndelung exersată, crezuse că o va asculta cântând veşnic. Acum se uita la platformă şi îşi dădu seama că de fapt Nafai încheiase o căsătorie care merita păstrată treizeci de ani de acum încolo.

Bine atunci, gândi el. Întrucât *nu* vom părăsi Basilica, o s-o ţin pe Eiadh câţiva ani şi apoi o voi elibera cu amabilitate. Cine ştie? Poate că Luet n-o să rămână cu Nafai. Când va mai îmbătrâni, o fi începând să-şi dorească un bărbat *puternic* alături. Vom privi aceste prime căsătorii drept nişte faze copilăreşti, prin care am trecut în tinereţe. Atunci *eu* voi fi cumnatul consulului.

Cât despre Eiadh, ei bine, cu puţin noroc îmi va naşte un fiu înainte de a ne despărţi. Dar oare ar fi ăsta într-adevăr un noroc? Fiul meu cel mare, moştenitorul meu, ar fi bine să aibă mamă o femeie atât de superficială? Cel mai probabil fiii din căsătoriile mele ulterioare, cele mature, vor fi cei mai vrednici să-mi ia locul.

Apoi, cu o subită strângere de inimă, îşi dădu seama că şi Tata ar fi putut simţi la fel. La urma urmelor, Rasa era soţia *lui* la maturitate, iar Issib şi Nafai fiii din această căsătorie. Nu era oare Mebbekew dovada umblătoare a rezultatelor nefericite ale căsătoriilor din tinereţe?

Dar nu şi eu, se gândi Elemak. Eu nu sunt rezultatul vreunei frivole căsătorii din tinereţe. Eu sunt fiul pe care el n-ar fi îndrăznit să-l ceară - fiul mătuşicii sale Hosni, născut

numai pentru că ea îl admirase mult pe băiatul Volemak atunci când îl iniţiase în plăcerile patului. Hostii a fost o femeie de caracter, iar Tata are încredere în mine şi mă preţuieşte mai mult decât pe ceilalţi copii ai lui. Sau, oricum, aşa *făcea*, până când a început să primească viziuni de la Sufletul Suprem şi Nafai a reuşit să aducă acest lucru în avantajul lui, pretinzând că şi el are viziuni.

Era furios - furie veche, arzătoare, nu o gelozie nouă, provocată de admiraţia lui Eiadh pentru Nafai. Totuşi, ceea ce-l ardea cel mai puternic şi mai profund era teama că Nafai nu se prefăcea, că dintr-un motiv necunoscut Sufletul Suprem îl alesese pe fiul cel mai mic al Tatei în locul celui mai mare pentru a-i fi adevăratul moştenitor. Când scaunul lui Issib fusese luat în stăpânire de Sufletul Suprem şi îl oprise pe Elemak să-l bată pe Nafai în defileul din afara oraşului, nu spusese Sufletul Suprem cam aşa ceva? Că într-o zi Nafai va fi cel care îşi va conduce fraţii, sau ceva în genul ăsta?

Ei bine, dragă Suflet Suprem, nu şi dacă e mort. Te-ai gândit vreodată? Dacă poţi să-i vorbeşti *lui,* atunci poţi să-mi vorbeşti şi mie, şi ar fi timpul să începi.

Ţi-am dat visul cu soţiile.

Cuvintele apărură în mintea lui la fel de limpede ca o voce. Elemak râse.

— De ce râzi, Elya dragă? întrebă Eiadh.

— De cât de uşor se autoamăgeşte cineva.

— Lumea vorbeşte mereu despre cum cineva se minte singur, dar eu nu am înţeles niciodată. Dacă tu îţi spui o minciună, atunci ştii că e o minciună, nu-i aşa?

— Da, admise Elemak. Ştii că minţi, şi ştii şi care e adevărul. Dar unii oameni se îndrăgostesc de minciună şi renunţă complet la adevăr.

Aşa cum faci tu acum, răsună vocea din mintea lui. Preferi

să crezi minciuna că eu nu pot să-ţi vorbesc ţie sau oricui altcuiva, aşa că mă renegi.

— Sărută-mă, zise Elemak.

— Suntem în mijlocul Orchestrei, Elya! protestă ea, dar el ştia că voia,

— Cu atât mai bine. Ne-am căsătorit aseară - oamenii se aşteaptă să nu ne pese de nimic, decât unul de altul.

Ea îl sărută, şi el se lăsă pierdut în sărut, golindu-şi mintea de orice în afară de dorinţă. Când în cele din urmă sărutul se termină, se auzi un ropot slab de aplauze - fuseseră remarcaţi, iar ea era încântată.

Bineînţeles, Mebbekew îi propuse imediat un sărut identic lui Dol, care avu bunul-simţ să refuze. Însă el insistă până când Elemak se aplecă peste Eiadh şi-i spuse:

— Meb, anticlimaxul e întotdeauna un teatru prost - nu ziceai chiar tu?

Celălalt îl privi urât şi renunţă la idee.

Încă deţin controlul, se gândi. Şi *nu o* să încep să cred în voci care mi se ivesc în minte numai pentru că mi le doresc. Eu nu sunt ca Tata, Nafai sau Issib, hotărâţi să admită o fantezie numai fiindcă e călduţ şi liniştitor să te gândeşti că o fiinţă superioară este la cârma tuturor lucrurilor. Eu pot să fac faţă adevărului dur şi rece. Întotdeauna a fost de ajuns pentru un bărbat *adevărat*.

Începură să sune goarnele. Din toate minaretele din jurul amfiteatrului, trompetiştii dădură drumul ţipetelor lor tânguitoare. Erau instrumente vechi, nu trompetele frumos acordate de la teatru sau din concerte, şi nici nu încercau să creeze o armonie între ele. Fiecare goarnă producea câte o notă, prelungă şi puternică, apoi scădea pe măsură ce trompetistul îşi pierdea răsuflarea. Notele se suprapuneau unele peste altele, uneori cu o disonanţă biruitoare, alteori în armonii surprinzătoare; întotdeauna rezulta un sunet

frumos, copleşitor.

Îi reduse la tăcere pe cetăţenii de pe bănci, iar lui Eiemak îi provocă un sentiment tremurător de anticipare, la fel cum ştia că se întâmplă cu toţi ceilalţi din Orchestră. Nunta era pe cale să înceapă.

Sete stătea la poarta Basilicăi şi se întreba de ce Sufletul Suprem o dezamăgea acum. Doar fusese ajutată la fiecare pas pe drumul dinspre Potokgavan. Se apropiase de o barcă de pe canal şi le ceruse s-o ducă şi pe ea, iar ei o luaseră la bord fără comentarii, cu toate că ea nu le putea plăti tariful. În portul cel mare se dusese cu curaj la căpitanul vasului de corsari pe care Sufletul Suprem i-l indicase ca fiind cel care realizase cea mai rapidă traversare până la Coasta Roşie, iar el râsese şi se lăudase că atât timp cât nu ia şi încărcătură o duce într-o zi, cu un vânt aşa de bun. Pe Coasta Roşie, o femeie cumsecade descălecase de pe calul ei şi i-l oferise în plină stradă.

Pe acel cal ajunse la Poarta de Jos, aşteptându-se să fie uşor lăsată să treacă, aşa cum erau toate femeile, cetăţene sau nu. În schimb, găsi poarta păzită de soldaţi Gorayni, care întorceau pe toată lumea din drum.

— Înăuntru are loc o nuntă măreaţă, îi explică un soldat. Generalul Moozh se căsătoreşte cu o doamnă basilicană.

Fără să ştie cum, Sete înţelese imediat că acea nuntă era motivul pentru care venise.

— Atunci trebuie să mă lăsaţi să intru, pentru că sunt invitată de onoare.

— Numai cetăţenii Basilicăi sunt invitaţi să participe, şi numai cei aflaţi deja dincolo de ziduri. Ordinele pe care le avem nu acceptă excepţii, nici măcar pentru mamele ale căror bebeluşi sunt în interiorul zidurilor, nici măcar pentru medicii ai căror pacienţi mor înăuntru.

— Sunt invitată de Sufletul Suprem, şi în numele acestei autorităţi revoc orice ordin v-ar fi fost dat de un muritor.

Soldatul râse, dar numai puţin, căci vocea ei era răsunătoare şi mulţimea de oameni de la poartă îi priveau şi îi ascultau. Şi ei fuseseră refuzaţi, şi era posibil să devină neprietenoşi la cea mai mică provocare.

— Lăsaţi-o să intre, spuse unul dintre soldaţi, fie şi numai ca să potolim mulţimea.

— Nu fi prost, replică altul. Dacă o lăsăm pe ea, va trebui să-i lăsăm pe toţi.

— Ei vor să intru eu.

Mulţimea îşi murmură acordul. Sete se miră - basilicanii îi acordau atâta atenţie Sufletului Suprem, în timp ce soldaţii Gorayni erau surzi la influenţa ei. Poate de aceea Goraynii erau o rasă aşa de rea, după cum auzise ea în Potokgavan: pentru că nu auzeau vocea Sufletului Suprem.

— Soţul meu mă aşteaptă înăuntru, rosti Sete, deşi până nu se auzi pronunţând cuvintele nu-şi dădu seama că era adevărat.

— Soţul tău va trebui să aştepte, replică un soldat.

— Sau să-şi ia o amantă, zise altul şi izbucniră în râs.

— Sau să se satisfacă singur, continuă primul, hohotind.

— Ar trebui s-o lăsăm să intre. Dacă Dumnezeu a ales-o pe ea?

Imediat unul dintre soldaţi îşi scoase pumnalul cu mâna stângă ducându-l la gâtul celui care vorbise.

— Ştii ce atenţionări am primit - că exact pe cea pe care *vrem* s-o lăsăm înăuntru trebuie s-o împiedicăm!

— Dar are nevoie să intre, spuse cel sensibil la Sufletul Suprem.

— Dacă mai spui un cuvânt, te omor.

— Nu! strigă Sete. O să plec. Nu asta e poarta potrivită pentru mine.

În sinea ei simţea crescând nevoia presantă de a intra în oraş; dar nu va accepta ca omul să fie ucis, fiindcă oricum nu îi vor da voie să treacă. Dădu pinteni calului şi porni înapoi prin mulţimea care se despărţi să-i facă loc. Apucă repede pe poteca abruptă care ducea în Drumul Caravanelor, dar nu se osteni să încerce la Poarta Pieţei; o luă pe Drumul înalt, dar nu încercă să intre nici pe la Poarta de Sus, nici pe la Poarta Coşului. Îşi grăbi calul pe Cărarea întunecată, care şerpuia prin defileurile adânci care brăzdau dealurile împădurite din nordul oraşului, până ajunse la Drumul Pădurii - dar nici pe acesta nu îl urmă spre Poarta din Spate.

Descălecă şi se afundă printre tufişurile dese din Pădurea Fără Cărări, îndreptându-se spre poarta privată despre care ştiau numai femeile, pe care numai femeile o foloseau. Îi luase o oră să înconjoare oraşul, şi făcuse şi un drum lung - dar nu exista potecă pentru cai pe lângă zidul estic, care se prelungea în jos prin prăpăstii şi stânci ascuţite, şi să parcurgă acel drum pe jos ar fi durat mult mai mult. Acum însăşi pădurea părea să-i pună obstacole, s-o reţină, cu toate că ştia că Sufletul Suprem îi ghidează fiecare pas pe care îl făcea ca să găsească cea mai scurtă cărare spre poarta privată. Însă chiar şi după ce intră pe acolo avea să mai treacă timp până să ajungă în oraş şi deja auzea goarnele cântându-şi serenada tânguitoare. Ceremonia urma să înceapă în câteva clipe, iar Sete nu era acolo.

Luet înaintă şi vorbi cât putu de lent, dar chiar şi când îşi interpreta rolul în cadrul ceremoniei nu avea posibilitatea să facă ceea ce dorea în sufletul ei - să oprească nunta şi să-l denunţe pe Moozh cetăţenilor adunaţi. În cel mai bun caz, ar fi fost îmbrâncită de pe platformă înainte de a rosti vreun cuvânt şi o preoteasă mai responsabilă i-ar fi luat

locul; în cel mai rău caz ar fi vorbit, dar ar fi fost oprită de o săgeată, apoi ar fi izbucnit revolta şi vărsarea de sânge, şi Basilica ar fi distrusă până în dimineaţa următoare. Ce ar fi realizat atunci?

Aşa că îşi continuă ceremonia - meticulos, cu pauze lungi, dar fără să se oprească vreodată de tot, fără să ignore vreodată şoaptele sufleorilor şi ale preoteselor care o urmăreau la fiecare mişcare, la fiecare cuvânt.

Însă, cu toată agitaţia din interiorul ei, Luet nu putea să nu observe că Hushidh era perfect calmă. Oare era posibil ca în realitate să întâmpine cu bucurie această căsătorie, socotind-o o cale de a evita viaţa de soţie a unui infirm? Nu - Shuya fusese sinceră când spusese că Sufletul Suprem o împăcase cu acest viitor. Calmul ei trebuia să provină din încrederea deplină în Sufletul Suprem.

— Are dreptate să se încreadă, zise o voce - o şoaptă, de fapt.

Pentru o clipă crezu că e Sufletul Suprem, însă îşi dădu seama că era Nafai cel care vorbise, trecând pe lângă ea în timpul procesiunii florilor. De unde ştia el că exact de acele cuvinte avea nevoie în acel moment, că răspundeau atât de perfect gândurilor ei? Să fi fost Sufletul Suprem, strângând şi mai mult legătura dintre ei? Sau Nafai însuşi vedea atât de adânc în inima ei, încât ştia ce avea nevoie să audă?

Să fie adevărat că Shuya are dreptate să se încreadă în Sufletul Suprem? Să fie adevărat că nu va trebui s-o lăsăm aici când ne vom începe călătoria prin deşert, spre o altă stea? Fiindcă n-aş suporta s-o pierd, s-o părăsesc. Poate că voi cunoaşte din nou fericirea; poate proaspătul meu soţ îmi va fi un tovarăş, aşa cum şi Hushidh mi-a fost o tovarăşă dragă. Dar întotdeauna va rămâne o durere, un loc pustiu, o suferinţă care nu se va stinge niciodată pentru sora mea, singura mea rudă pe lume, oracolul meu, care

atunci când eram copii a legat nodul care ne ţine pentru totdeauna una de cealaltă.

Şi în sfârşit veni momentul jurămintelor, cu mâinile lui Luet pe umerii lor - întinzându-se spre umărul lui Moozh, atât de solid, înalt şi ciudat, şi pe al lui Hushidh, atât de familiar, atât de fragil în comparaţie cu al Generalului.

— Sufletul Suprem face un singur suflet din femeie şi bărbat, rosti Luet.

O răsuflare. O pauză infinită. Apoi cuvintele pe care nu suporta să le pronunţe, şi totuşi era nevoită; aşa că rosti:

— S-a făcut.

Oamenii din Basilica se ridicară de pe scaune ca unul, ovaţionând, aplaudând şi strigându-le numele: Hushidh! Oracolul! Moozh! Generalul! Vozmuzhalnoy! Vozmozhno!

Moozh o sărută pe Hushidh aşa cum un soţ îşi sărută soţia - dar cu blândeţe, după cum văzu Luet, cu bunătate. Apoi se întoarse, lăsând-o în faţa platformei. Sute, mii de flori zburară prin aer; cele aruncate din partea din spate a amfiteatrului erau culese şi aruncate din nou, până când florile umplură spaţiul dintre platformă şi primele rânduri de bănci.

În mijlocul tumultului, Luet deveni conştientă că Moozh însuşi scanda. Nu auzea cuvintele, ci numai faptul că spunea ceva, fiind cu spatele la ea. Treptat, oamenii din primele rânduri îşi dădură seama ce striga şi îi preluară cuvintele ca o incantaţie. Abia atunci Luet înţelese modul în care îşi transforma propria nuntă într-un avantaj politic clar. Căci ceea ce scanda era un singur cuvânt, repetat iar şi iar, răspândindu-se prin mulţime până când toţi ajunseră să strige într-un singur glas imposibil de puternic:

— Basilica! Basilica! Basilica!

Continuă la nesfârşit.

Luet plânse, căci acum înţelegea că Sufletul Suprem

eşuase, că Hushidh se căsătorise cu un bărbat care niciodată nu o va iubi *pe ea*, ci numai oraşul pe care îl primise drept dotă.

În cele din urmă, Moozh ridică braţele - mâna stângă mai sus, cu palma întoarsă în afară, să-i liniştească, dreapta ţinând încă mâna lui Hushidh. Nu avea nicio intenţie să întrerupă legătura cu *ea,* căci aceea era legătura lui cu oraşul. Încet, încet, incantaţia se stinse şi o cortină de linişte căzu peste Orchestră.

Discursul său fu simplu, dar elocvent. O declaraţie de dragoste pentru oraş, recunoştinţa că avea privilegiul de a-i restaura pacea şi siguranţa, iar acum bucuria de a fi primit ca cetăţean, soţ al unei frumuseţi simple şi dulci, adevărată fiică a Sufletului Suprem. Îi menţionă şi pe Luet şi pe Nafai, cât de onorat se simţea înrudindu-se cu cei mai buni şi mai bravi copii ai Basilicăi.

Luet ştia ce avea să urmeze. Deja delegaţia consilierilor se ridicase de la locurile ei, gata să iasă în faţă şi să ceară oraşului să-l accepte pe Moozh drept consul, să conducă afacerile externe şi militare ale Basilicăi. Era o concluzie inevitabilă faptul că majoritatea basilicanilor, copleşiţi de extazul şi măreţia momentului, vor aclama alegerea. Abia mai târziu îşi vor da seama ce au făcut, şi chiar şi atunci foarte mulţi vor crede că schimbarea a fost bună şi înţeleaptă.

Discursul lui Moozh se apropia de final - un final glorios, bine primit de popor, în pofida accentului său nordic, care altădată ar fi fost ridiculizat şi dispreţuit.

Ezită. Într-un moment neaşteptat al discursului. Un moment nepotrivit. Ezitarea deveni pauză, iar Luet văzu că se uita la cineva sau la ceva ce *ea* nu distingea. Făcu un pas înainte, iar Nafai veni imediat lângă ea; împreună făcură câţiva paşi, ajungând amândoi în stânga lui Moozh,

încă în spatele lui, dar acum vedeau la cine se uita el.

Era o femeie. O femeie îmbrăcată în straiele simple ale unui fermier Potokgavan - o costumaţie într-adevăr stranie pentru acele locuri şi vremuri. Stătea la baza scării principale care ducea sus în amfiteatru; nu făcea nicio mişcare ca să înainteze, aşa că nici arcaşii Gorayni, nici cei doi gardieni basilicani nu făcuseră deocamdată nicio tentativă s-o oprească.

Pentru că Generalul nu spunea nimic, soldaţii nu ştiau ce să facă - trebuiau s-o apuce pe femeie şi s-o gonească?

— Tu, zise Moozh.

Aşadar o cunoştea.

— Ce faci? întrebă ea. Vocea ei nu era puternică, şi totuşi Luet o auzea limpede. Cum de auzea atât de clar?

Pentru că eu îi repet vorbele în mintea fiecărei persoane de aici, spuse Sufletul Suprem.

— Mă căsătoresc, îi răspunse Moozh.

— Nu a fost nicio căsătorie, rosti ea - din nou încet, dar auzită perfect de toată lumea.

Moozh făcu semn spre mulţimea adunată.

— Au văzut cu toţii.

— Nu ştiu ce au văzut ei. Dar *eu* văd un bărbat ţinându-şi de mână fiica.

Un murmur străbătu adunarea.

— Dumnezeule, ce ai făcut, şopti Moozh.

Dar acum Sufletul Suprem purta şi glasul *lui* cel mai încet în urechile tuturor.

Femeia înaintă, iar soldaţii nu făcură nicio încercare să o oprească, fiindcă înţelegeau acum că ceea ce se petrecea era mai important decât un simplu asasinat.

— Sufletul Suprem m-a adus la tine, zise ea. De două ori m-a adus, şi de două ori am conceput şi am născut fiice. Dar nu am fost soţia ta. Am fost mai degrabă trupul pe care

Sufletul Suprem a ales să-l folosească pentru a purta fiicele *ei.* Le-am dus pe fiicele Sufletului Suprem la Doamna Rasa, pe care tot ea a ales-o să le crească şi să le educe, până în ziua în care va dori să şi le revendice.

Femeia se întoarse către Rasa, arătând spre ea.

— Doamnă Rasa, mă cunoşti? Gând am venit la tine, eram goală şi murdară. Mă recunoşti acum?

Luet o privi pe Mătuşa Rasa ridicându-se tremurând în picioare.

— Tu eşti cea care le-a adus la mine. Mai întâi pe Hushidh, apoi pe Luet. Mi-ai spus să le cresc ca şi cum ar fi fiicele mele, şi aşa am făcut.

— Nu erau fiicele tale. Nici ale mele. Ele sunt fiicele Sufletului Suprem, iar acest bărbat - cel numit Vozmuzhalnoy Vozmozhno de Gorayni - este cel pe care Sufletul Suprem l-a ales să-i fie soţ. Moozh.

Moozh. Moozh. Şoapta străbătu mulţimea.

— Căsătoria la care aţi fost astăzi martori nu a fost între acest bărbat şi această fată. Ea nu a fost decât reprezentanta Mamei. El a devenit soţul Sufletului Suprem! şi pentru că acesta este oraşul Mamei, el a devenit soţul Basilicăi. Spun asta pentru că Sufletul Suprem mi-a pus pe buze cuvintele. Acum trebuie să repetaţi *voi!* Toţi cei din Basilica! Soţul! Soţul!

Ei preluară scandarea. Soţul! Soţul! Soţul! Apoi, treptat, se schimbă într-un alt cuvânt cu acelaşi înţeles. Moozh! Moozh! Moozh!

În timp ce ei strigau, femeia înaintă până în faţa platformei. Hushidh dădu drumul mâinii lui Moozh şi se apropie, îngenunchind în faţa femeii; Luet o urmă, prea uluită ca să plângă, prea copleşită de bucurie pentru ceea ce făcuse Sufletul Suprem ca s-o salveze pe Hushidh de căsătorie, prea copleşită de durerea de a nu o fi cunoscut

niciodată pe femeia care îi fusese mamă, prea uimită că tatăl ei fusese acest străin din nord, acest general înspăimântător.

— Mamă, şoptea Hushidh - şi plângea, vărsând lacrimi pe mâna femeii.

— Da, eu v-am purtat, zise femeia. Dar nu sunt eu mama voastră. Femeia care v-a crescut, *ea* vă este mamă. Eu sunt doar o soţie de fermier din mlaştinile Potokgavan. Acolo trăiesc copiii care îmi spun *mie* mamă, iar eu trebuie să mă întorc la ei.

— Nu, şopti Luet. Nu putem să te mai vedem măcar o dată?

— O să-mi amintesc întotdeauna de voi. Şi voi o să vă amintiţi de mine. Sufletul Suprem va păstra aceste amintiri proaspete în inimile noastre. Întinse mâna şi atinse obrazul lui Hushidh, iar cu cealaltă mângâie părul lui Luet. Sunteţi atât de frumoase. Atât de demne. Cât de mult vă iubeşte. Cât de mult vă iubeşte acum mama voastră.

Apoi se desprinse de lângă ele şi plecă - se îndepărtă de platformă, coborî pe rampa care ducea în cabinele de sub amfiteatru şi dispăru. Nimeni nu o văzu părăsind oraşul, cu toate că se răspândiră poveşti despre miracole bizare şi viziuni ciudate, despre lucruri pe care se presupunea că le făcuse, deşi nu avea cum să le facă în acea zi pe drumul de ieşire din Basilica.

Moozh o privi întorcându-se şi plecând, luând cu ea toate speranţele, planurile şi visurile lui; îi luase cu ea viaţa. Îşi amintea atât de limpede timpul petrecut alături de ea - fusese motivul pentru care nu se căsătorise niciodată, căci nicio femeie nu-l făcea să simtă ceea ce simţise pentru ea. Pe atunci fusese sigur că o iubea ca o sfidare la adresa voinţei lui Dumnezeu, doar simţise acea interdicţie

puternică. Când ea fusese cu el, se trezise mereu fără să-şi amintească cine era, şi totuşi depăşise barierele impuse de Dumnezeu minţii sale şi o păstrase, o iubise. Era aşa cum spusese Nafai - rebeliunea lui fusese orchestrată de Sufletul Suprem.

Sunt fraierul lui Dumnezeu, unealta lui, ca oricine altcineva, iar când am crezut că am propriile mele visuri, că îmi creez propriul meu destin, Dumnezeu mi-a expus slăbiciunile şi m-a rupt în bucăţi în faţa oamenilor din acest oraş. Tocmai *acest* oraş dintre toate - Basilica. Basilica.

Hushidh şi Luet se ridicară de pe genunchi; Nafai li se alătură când se apropiară să dea ochii cu Moozh. Trebuiră să vină foarte aproape de el ca să se facă auzite peste uralele mulţimii.

— Tată, rosti Hushidh.

— Tatăl nostru, repetă Luet.

— N-am ştiut niciodată că am copii, zise Moozh. Ar fi trebuit să ştiu. Ar fi trebuit să-mi văd propriul chip când mă uitam la tine.

Şi era adevărat - acum, când adevărul era cunoscut, asemănarea era evidentă. Feţele lor nu urmaseră tiparul obişnuit al frumuseţii basilicane pentru că tatăl lor era din neamul Sotchitsiya, şi numai Dumnezeu ştia de unde provenea mama lor. Şi totuşi ele *erau* frumoase, într-un fel exotic şi bizar. Erau frumoase şi înţelepte, nişte femei puternice. Putea fi mândru de ele. Între ruinele carierei lui, putea fi mândru de ele. Fugind de Împărat, care fără îndoială ştia ce intenţionase prin această căsătorie nereuşită, putea fi mândru de ele. Fiindcă ele erau singurul lucru creat de el care avea să dăinuie.

— Trebuie să plecăm în deşert, spuse Nafai.

— Acum n-o să mă mai opun.

— Avem nevoie de ajutorul tău. Trebuie să plecăm

imediat.

Moozh îşi aruncă ochii peste grupul pe care îl adunase pe partea lui. Bitanke. Bitanke era cel care trebuia să-l ajute acum. Îi făcu semn şi el se ridică şi sări pe platformă.

— Bitanke, am nevoie să pregăteşti o călătorie în deşert.

Se întoarse spre Nafai.

— Câţi o să fiţi?

— Treisprezece, dacă nu te hotărăşti să vii cu noi.

— Vino cu noi, tată, zise Hushidh.

— Nu ne poate însoţi, o contrazise Luet. Locul lui e aici.

— Are dreptate. Niciodată n-aş pleca într-o călătorie pentru Dumnezeu.

— Oricum, va fi cu noi, pentru că face parte din noi, rosti Luet, apoi atinse braţul lui Nafai. Va fi bunicul tuturor copiilor noştri, şi al copiilor lui Hushidh.

Moozh reveni la Bitanke.

— Sunt treisprezece. Cămile şi corturi pentru o călătorie în deşert.

— O să fie gata.

Dar înţelese după tonul lui, după atitudinea lui încrezătoare şi din faptul că nu puse întrebări că nu era surprins sau îngrijorat de această sarcină.

— Ştiai deja, făcu Moozh, şi se uită de jur împrejur la ceilalţi. Aţi plănuit cu toţii asta încă de la început.

— Nu, domnule, zise Nafai. Ştiam numai că Sufletul Suprem va încerca să împiedice căsătoria.

— Crezi că am fi tăcut, întrebă Luet, dacă am fi ştiut că suntem fiicele tale?

— Domnule, spuse Bitanke, trebuie să-ţi aminteşti că domnia ta şi Doamna Rasa mi-aţi cerut să pregătesc cămile, corturi şi provizii.

— Când am făcut eu aşa ceva?

— În visul meu de noaptea trecută.

Era lovitura finală. Dumnezeu îl distrusese, şi chiar mersese atât de departe, încât să-i joace rolul în visul profetic al altcuiva. Îşi simţea înfrângerea ca pe o povară grea aruncată pe umeri; îl făcea să se îndoaie.

— Domnule, zise Nafai, de ce vă închipuiţi că aţi fost distrus? Nu-i auziţi cum scandează?

Moozh ascultă.

Moozh, striga lumea. Moozh. Moozh. Moozh.

— Nu vedeţi că tocmai pentru că ne lăsaţi să plecăm sunteţi mai puternic decât înainte? Oraşul vă aparţine. Sufletul Suprem vi l-a dat. N-aţi auzit ce a spus mama lor? Sunteţi soţul Sufletului Suprem şi al Basilicăi.

O auzise, da, dar pentru prima dată în viaţa lui - ba nu, pentru prima dată de când o iubise cu atât de mulţi ani în urmă - nu se gândise imediat la ce avantaje sau dezavantaje i-ar aduce vorbele ei. Se gândise numai: Singura mea dragoste a fost manipulată de Dumnezeu; viitorul meu a fost distrus de Dumnezeu; m-a controlat şi m-a ruinat, cu tot cu trecut şi cu viitor.

Acum îşi dădea seama că Nafai avusese dreptate. Nu simţise chiar el în ultimele zile că Dumnezeu se răzgândise şi acum lucra *în favoarea* lui? Dumnezeu intenţiona să le ia pe fiicele lui de curând găsite în deşert în acea misiune imposibilă, dar în afară de asta planurile lui Moozh erau încă intacte. Basilica era a lui.

Ridică braţele şi mulţimea - ale cărei scandări se potoleau deja, măcar din oboseală, dacă nu din alte motive - tăcu.

— Măreţ e Sufletul Suprem! strigă el.

Izbucniră în urale.

— Oraşul meu! Mireasa mea!

Din nou urale.

Se întoarse spre fete şi spuse cu blândeţe:

— Aveţi idee cum să vă scot din oraş fără să pară că îmi

exilez propriile fiice, sau că fugiţi de mine?

Hushidh se uită la Luet.

— Vizionara poate să rezolve.

— O, mulţumesc, făcu Luet. Dintr-odată e problema mea?

— Cam aşa ceva, zise Nafai. Tu poţi!

Luet îşi îndreptă umerii, se întoarse şi se îndreptă spre marginea platformei. Mulţimea tăcuse din nou, aşteptând. Vocea ei era preluată de sistemul de amplificare al Orchestrei, dar abia dacă mai conta - oamenii erau atât de uniţi, de acordaţi pe lungimea de undă a Sufletului Suprem, încât indiferent ce voia ea ca ei să audă ei auzeau.

— Şi eu, şi sora mea am fost la fel de uimite ca voi. N-am bănuit niciodată cine sunt părinţii noştri, deşi cu toate că Sufletul Suprem ne-a vorbit întreaga viaţă niciodată nu ne-a dezvăluit că suntem ale ei, nu în felul acesta, nu aşa cum aţi aflat astăzi. Acum îi auzim glasul chemându-ne în sălbăticie. Trebuie să mergem la ea şi s-o slujim. Îl lasă în loc pe soţul ei, tatăl nostru. Să-i fii o mireasă adevărată, Basilica!

Nu se mai auziră urale, ci doar un murmur puternic. Ea se uită în spate peste umăr, evident speriată că nu se descurcase bine. Dar nu era decât faptul că nu era obişnuită să manipuleze mulţimi - Moozh ştia că mergea bine. Înclină din cap, indicându-i cu un gest că trebuie să continue.

— Consiliul oraşului era pregătit să-l roage pe tatăl nostru să fie consulul Basilicăi. Dacă înainte era o mişcare înţeleaptă, acum e de două ori pe atât. Fiindcă atunci când faptele Sufletului Suprem vor deveni cunoscute toate popoarele lumii vor fi invidioase pe Basilica, şi va fi bine să avem un astfel de om drept vocea noastră înaintea lumii şi protectorul nostru în faţa lupilor care se vor năpusti împotriva noastră!

Acum se auziră urale, dar se stinseră repede.

— Basilica, în numele Sufletului Suprem, îl vrei pe Vozmuzhalnoy Vozmozhno consul?

Acum era momentul, Moozh ştia. Ea le oferise timp să-i răspundă, iar răspunsul veni aşa cum ştia că se va întâmpla, un strigăt puternic de aprobare din o sută de mii de guri. Mult mai bine decât să fie propus de un consilier, vizionara în ape era cea care le cerea să accepte conducerea lui, şi în numele lui Dumnezeu. Cine i se mai putea opune acum?

— Tată, spuse ea când strigătele se stinseră. Tată, accepţi o binecuvântare prin mâinile fiicelor tale?

Asta ce mai însemna? Ce făcea acum? Moozh fu o clipă confuz. Până când înţelese că nu era un spectacol pentru mulţime. Nu o făcea ca să manipuleze şi să controleze evenimentele. Vorbea din inimă; astăzi câştigase un tată şi îl va pierde tot astăzi, astfel că dorea să-i ofere un dar la despărţire. Aşa că el o luă pe Hushidh de mână şi păşi în faţă; îngenunche între ele, iar ele îşi lăsară mâinile pe capul lui.

— Vozmuzhalnoy Vozmozhno, începu ea, apoi reluă: Tată, iubitul nostru tată, Sufletul Suprem te-a adus aici să conduci acest oraş spre destinul său. Femeile din Basilica îşi iau soţi an de an, dar oraşul femeilor a rămas necăsătorit în tot acest timp. Acum Sufletul Suprem a ales, Basilica a găsit în sfârşit un om vrednic, iar tu vei fi singurul ei soţ atât timp cât aceste ziduri vor sta în picioare. Dar prin toate marile evenimente prin care vei trece, cu toţi oamenii care te vor iubi şi te vor urma în anii care vor veni, tu îţi vei aminti de noi. Te binecuvântăm ca să-ţi aduci aminte de noi, şi în clipa morţii să ne vezi chipurile în mintea ta şi să simţi dragostea fiicelor tale în inimă. Aşa să fie.

Trecură prin Poarta Coşului, iar Moozh stătu alături de

Bitanke şi Rashgallivak ca să-i salute la plecare. Moozh hotărâse deja să-l numească pe Bitanke comandant al gărzilor oraşului şi pe Rash guvernator atunci când era plecat cu armata sa. Trecură în şir prin faţa lui, prin faţa mulţimii adunate acolo şi care făcea cu mâna, plângea şi ovaţiona - o caravană din trei duzini de cămile, încărcate cu provizii şi corturi, pasageri şi cutii deshidratante.

Uralele se stinseră în depărtare. Aerul încins al deşertului îi înţepa în timp ce coborau pe câmpia pietroasă unde mai erau vizibili cărbunii negri ai focurilor înşelătoare ale lui Moozh, ca nişte semne ale unei boli înfiorătoare. Însă păstrară cu toţii tăcerea, fiindcă escorta înarmată a lui Moozh călărea alături de ei să-i protejeze pe drum - şi să fie siguri că niciunul dintre călătorii şovăielnici nu se întoarce.

Merseră astfel până la căderea nopţii, când Elemak hotărî unde să ridice corturile. Soldaţii făcură munca în locul lor, deşi la porunca lui îi învăţară cu atenţie pe cei care nu mai ridicaseră niciodată un cort cum trebuie procedat. Obring, Vas şi femeile priveau îngroziţi la gândul că vor fi nevoiţi să facă ei înşişi o asemenea muncă, însă Elemak îi încurajă şi totul decurse bine.

Totuşi, când soldaţii plecară, nu pe Elemak îl salutară, ci pe Doamna Rasa, pe Luet, vizionara în ape, pe Hushidh, oracolul - şi, din motive pe care el nu le înţelegea, pe Nafai.

Imediat ce dispărură soldaţii, începu cearta.

— Intra-v-ar gândacii în nas şi-n urechi şi mânca-v-ar creierii! ţipă Mebbekew la Nafai, la Rasa şi la oricine îl auzea. De ce a trebuit să mă includeţi *pe mine* în caravana asta sinucigaşă?

Shedemei nu era mai puţin furioasă, ci doar mai puţin zgomotoasă.

— Eu n-am fost niciodată de acord să vin. Eu trebuia doar *să vă învăţ* cum să resuscitaţi embrionii. Nu aveaţi *dreptul*

să mă siliţi să vin.

Kokor şi Sevet plângeau, iar Obring îşi adăugă mormăielile urletelor de mânie ale lui Mebbekew. Nimic din ceea ce Rasa, Hushidh sau Luet spuneau nu îi calma, cât despre Nafai, atunci când deschise gura să vorbească, Mebbekew îi aruncă nisip în faţă făcându-l să icnească şi să scuipe - şi să tacă.

Elemak urmări totul, apoi, când consideră că furia se domolise, păşi în mijlocul grupului şi rosti:

— Nu contează ce altceva mai faceţi, dragii mei însoţitori, dar soarele coboară şi în deşert se va face curând frig. Aşa că intraţi în corturi şi tăceţi, ca să nu atrageţi tâlharii spre noi pe timpul nopţii.

Bineînţeles că nu exista pericol de jaf acolo, atât de aproape de Basilica şi cu atât de mulţi însoţitori. În plus, Elemak bănuia că soldaţii Gorayni îşi aşezaseră tabăra undeva foarte aproape, gata să sară într-o clipă în apărarea lor dacă ar fi fost nevoie. Şi să împiedice pe oricine să se întoarcă în Basilica, fără îndoială.

Dar ei nu erau oameni ai deşertului, aşa ca el. Dacă m-aş hotărî să mă întorc în Basilica, le spuse în sinea lui soldaţilor nevăzuţi, atunci m-aş duce în Basilica, şi nici chiar *voi,* cei mai grozavi soldaţi ai lumii, nu m-aţi putea opri, nici măcar nu aţi şti că am trecut pe lângă voi.

Apoi intră în cortul lui, unde îl aştepta Eiadh plângând încet. În curând îşi va uita lacrimile. Însă el nu-şi va uita mânia. Nu strigase ca Mebbekew, nu răcnise, nu plânsese, nu mormăise şi nici nu se certase. Dar nu însemna că era mai puţin supărat decât ceilalţi. Numai că atunci când el va trece la acţiune se va simţi un efect.

Poate că Moozh nu reuşise să se opună comploturilor şi planurilor Sufletului Suprem, dar asta nu înseamnă că *eu* nu voi reuşi, cugetă. Apoi adormi.

Deasupra lor un satelit trecea încet, reflectând un punct de lumină solară din partea cealaltă a orizontului. Unul dintre ochii Sufletului Suprem, urmărind tot ce se întâmpla, recepţionând toate gândurile care treceau prin minţile oamenilor situaţi sub conul lui de influenţă. Unul câte unul adormiră, Sufletul Suprem începu să le supravegheze visele, aşteptând, sperând, dorindu-şi un mesaj tainic din partea Păstrătorului Pământului. Însă în acea noapte nimeni nu avea viziuni despre îngeri cu blană, şobolani uriaşi, niciun alt vis în afară de secvenţele aleatoare din creierele a treisprezece oameni adormiţi, transformate în poveşti lipsite de sens pe care le uitau imediat ce se trezeau.

EPILOG

Generalul Moozh a izbândit aşa cum sperase. A unit Oraşele din Câmpie şi Seggidugu, şi mii de soldaţi Gorayni au dezertat şi i s-au alăturat. Trupele Împăratului s-au retras şi înainte de sfârşitul verii teritoriile Sotchitsiya erau eliberate. Pe timpul iernii, Împăratul s-a ascuns printre zăpezile din Gollod, iar spionii şi ambasadorii săi s-au străduit să-i convingă pe Potokgavan să trimită o armată ca un pumnal în spatele lui Moozh.

Dar el prevăzuse asta, şi atunci când a apărut flota lor a fost întâmpinată de Generalul Bitanke cu zece mii de soldaţi, bărbaţi şi femei formând o forţă antrenată chiar de el. Soldaţii Potoku au murit majoritatea în ape, navele lor arzând, sângele aruncând spumă roşie la fiecare val care se spărgea pe plajă. În primăvară, Gollod a căzut şi Împăratul a murit de propria lui mână, înainte ca Moozh să ajungă la el. S-a instalat în palatul de vară al Împăratului şi a declarat că nu există nicio reîncarnare a lui Dumnezeu pe Harmony, şi nici nu existase vreodată - cu excepţia unei femei care venise la el ca trup al Sufletului Suprem şi născuse două fiice soţului Sufletului Suprem.

A murit un an mai târziu, otrăvit de o săgeată Potoku în timp ce le asedia capitala inundată. Trei rude ale sale Sotchitsiya, vreo şase ofiţeri Gorayni şi Rashgallivak din Basilica au pretins să fie succesorii lui. În cursul războaielor civile care au urmat, trei armate s-au îndreptat către

Basilica şi locuitorii au fugit. În ciuda apărării curajoase a lui Bitanke, oraşul a căzut. Zidurile şi clădirile au fost dărâmate toate şi echipe formate din prizonieri de război au aruncat pietrele în lacul femeilor până când acesta a dispărut cu totul, apa rămânând întinsă şi puţin adâncă.

În vara următoare, numai vechile drumuri mai arătau că în acel loc fusese un oraş. Şi deşi câteva preotese s-au întors şi au construit un mic templu lângă lacul femeilor, acum apele reci şi cele fierbinţi se amestecau mult sub noua suprafaţă a lacului, astfel că ceţurile dense nu se mai ridicau şi locul nu mai era atât de sacru. Puţini pelerini treceau pe acolo.

Foştii cetăţeni ai Basilicăi s-au împrăştiat prin lume, dar mulţi dintre ei îşi aminteau cine fuseseră, şi legendele treceau din generaţie în generaţie. Noi suntem din Basilica, le spuneau ei copiilor lor, aşadar Sufletul Suprem încă trăieşte în inimile noastre.

CUPRINS